

Thần Poseidon Của Tôi

Contents

Thần Poseidon Của Tôi	2
1. Chương 1: Giới Thiệu + Lời Dẫn	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12: Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14: Chương 14	50
15. Chương 15: Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	64
18. Chương 18: Chương 18	67
19. Chương 19: Chương 19	72
20. Chương 20: Chương 20	76
21. Chương 21	79
22. Chương 22: Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	90
25. Chương 25	94
26. Chương 26	97
27. Chương 27	103
28. Chương 28	108
29. Chương 29	113
30. Chương 30	116
31. Chương 31	122
32. Chương 32	132
33. Chương 33	137
34. Chương 34	142
35. Chương 35	148
36. Chương 36	154
37. Chương 37	163
38. Chương 38	167
39. Chương 39	171
40. Chương 40	175

Thần Poseidon Của Tôi

Giới thiệu

“Ta là vua của sông hồ biển cả, nhưng lại không thể quản được nước mắt của em. ”*****Cô lấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-poseidon-cua-toi>

1. Chương 1: Giới Thiệu + Lời Dẫn

Giới thiệu 1: Trong thần thoại Hy Lạp: Zeus có 3 anh em, họ chia nhau lãnh thổ, nắm giữ thế lực của riêng mình, Zeus thống trị bầu trời, Hades là chúa tể địa ngục, Poseidon (hay Posidon) cai quản biển cả và dòng nước.

Thành Athen là do ông tạo lập, Atlantis cũng là do ông thống trị. Vật tượng trưng của ông là cây đinh ba. Giống như gió lốc giữa đại dương, tính cách của Poseidon cũng cao ngạo ngông cuồng.

Ông nổi tiếng háo sắc, thô bạo.

Ông có vô số tình nhân và vô vàn con riêng.

Thần thoại là như vậy...

Nhưng đó có phải sự thật???

Đây là câu chuyện về Poseidon và người vợ của ông – Amphitrite.

Thần thoại về Poseidon rất nhiều, mọi người đều nói ông phong lưu nhưng vợ của ông – Amphitrite lại không hề ghen hay ghen mà không thêm phản ứng.

Trong thần thoại Hy Lạp, Amphitrite không cần lấy thân phận vợ của Hải thần để nhận sự cúng bái của dân chúng, bởi địa vị của bà vốn đã rất cao, bà không cần dựa vào quyền uy của chồng.

Bởi thế đối với tính trăng hoa của Poseidon, bà có hai sự lựa chọn, không trả thù hoặc trả thù, một khi bà đã trả thù thì đó chính là sự trả thù lớn nhất.

Bà nguyên rửa mình mất đi trí nhớ vạn kiếp vạn thế, sau khi chuyển thế hoàn toàn rời khỏi Poseidon.

Tình nhân tuy nhiều, nhưng đối với vợ chính, luôn có tình yêu lớn nhất, vì vậy, Poseidon bỏ lại tất cả đi tìm vợ của mình.

Giới thiệu 2: Cô lấy thân phận này sống vui vẻ nhiều năm: sinh viên thông minh của trường đại học khoa hải dương địa chất, con gái của thuyền trưởng tàu chiến và vũ công, tận hưởng tình yêu của một nhà khoa học trẻ, tích tất cả tình yêu của mình thành tảng đá.

Cho đến một ngày cô gặp được anh chàng đẹp trai luôn mang đến vận rủi cho cô.

Rốt cuộc anh ta là ai? Bỗng dưng xuất hiện, ung dung ngang tàng, sớm nắng chiều mưa trong cuộc sống của cô?

Chính cô là ai? Tại sao có nhiều mâu thuẫn liên hệ với anh ta như vậy?

Lời dẫn Sau đó, qua cả một mùa đông, rốt cuộc cũng đến mùa vạn vật sống lại.

Một ngày nắng đẹp, ánh mặt trời nhảy múa, gió xuân lay động biển khơi, cuộn sóng tầng tầng lớp lớp, chim biển vỗ cánh, hoa đào nở rộ sắc hồng.

Tôi ở trên thuyền buồm trắng buộc chặt bình dưỡng khí, đeo kính lặn, rướn người, nhảy vào trong biển.

Nước vẫn lạnh, nhưng nó làm cho tôi thoải mái, tỉnh táo, hai tay tôi hướng về phía trước, giãn thân thể, bơi về phía biển sâu xanh thẳm.

Rất lâu rồi tôi không lặn xuống nước, nay tất cả những gì trước mắt đều làm tôi cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc; nước biển bị ánh mặt trời xuyên thấu, biến thành tầng tầng lớp lớp màu xanh lam; vùng biển phương bắc đặc biệt có bầy cá bơi qua, chúng có cái lưng màu xanh và cái bụng màu trắng; sao biển màu đỏ, hải quỳ màu trắng, tảo biển màu xanh biếc, rung rinh phe phẩy thân thể mềm mại trong biển; sò biển vốn mở miệng, bị con cua quấy rầy, “ba” một tiếng đóng lại.

Tất cả sinh động lại yên tĩnh.

Nhưng tôi không có nhiều thời gian để ung dung thưởng thức những sinh vật xinh đẹp, thú vị này, tôi điều chỉnh hô hấp, bơi càng sâu xuống đáy biển.

Trên đồng hồ hiển thị đã qua 80m, 100m, 120m, 155m...

Giáo viên ở bên trên chỉ thị tôi phải lên rồi, tôi vươn thẳng người, dừng lại trong chốc lát tại vị trí đó.

Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện hôm nay. Nhìn về phía trước, có ánh mặt trời, nước biển ấm dần lên; nhìn xuống dưới, nước ấm nhiễm lạnh, chậm rãi xâm nhập vào đồ lặn bảo vệ thân thể tôi, ở nơi sâu thẳm của biển cả, sâu không đáy.

Tôi không di chuyển về phía trước theo lệnh của giáo viên, mà tiếp tục lặn xuống.

Áp lực trên người tôi càng lúc càng lớn, màng tai và xoang mũi đều đau đớn kịch liệt, nội tạng bị đè ép, cái miệng hô hấp cũng thấy khó khăn.

Rốt cuộc tôi vẫn dừng lại, ở một độ sâu tôi chưa từng tới, ở trong nước biển lạnh như băng, cơ thể tôi dần dần run lên.

Có người vỗ nhẹ bả vai của tôi.

Giương mắt nhìn, rốt cuộc nhìn thấy anh. Đúng là anh.

Người con trai đó mặc chiếc áo T – shirt trắng và quần jean, đứng trong nước biển khẽ cười với tôi, thân thể anh từ từ tản ra vàng sáng màu vàng ôn hòa, vờn quanh tôi, bao lấy tôi, làm thân thể lạnh lẽo của tôi ấm dần lên.

“Tìm anh có việc?”

Tôi gật đầu.

“Nói đi.”

Vừa mở miệng, nước mắt liền chảy ra: “Anh vẫn không buông tha cho anh ấy,”

Tác giả Kỷ Viện Viện (bút danh Mâu Quyên) tác phẩm tiêu biểu “Người phiên dịch”. Sinh ở những năm 80, thuộc cung bò cạp, là người Thẩm Dương, là nhà phiên dịch Pháp văn.

Tính cách vui tươi, cầu thả, không hút thuốc và uống rượu, không ngừng mơ mộng. Ba màu Xuân Hạ Thu công tác, lữ hành, mùa đông để ở nhà viết văn lấy đó làm thú tiêu khiển của chính mình, nếu may mắn thì được nhiều độc giả yêu thích. Trong quá trình viết văn, có khóc, có cười. Từ từ trưởng thành, hoàn thiện bản thân.

Chương 1

Tôi tên là An Phi. 19 tuổi.

Sau khi gian khổ tốt nghiệp trung học, dáng vẻ của tôi thay đổi khá nhiều, bây giờ tóc tôi dài, cuộn cuộn sóng, tới thắt lưng. Tôi thích trang điểm một chút. Đi trong sân trường, thường xuyên có bạn học đi tới dùng tiếng Anh nói chuyện với tôi, tôi nói quanh co vài câu sẽ để lộ nội tình, bạn học đó sẽ nói: “Còn tưởng rằng bạn là người nước ngoài, muốn luyện khẩu ngữ một chút.”

Tôi nói: “Nói tiếng Nhật đi, mình biết nói tiếng Nhật.”

“Vậy bạn học chuyên ngành gì? Chúng mình làm quen một chút nhé, mình là...” — ở đại học hình như có rất nhiều nam sinh đói khát — không chỉ về kiến thức, mà còn đối với nữ sinh.

Tôi thường nhìn thấy nữ sinh có bộ dạng không tề trong sân trường, nhưng điều này không giải thích trọn vẹn được sự ưu đãi trong lớp tôi.

Ưu đãi như sau: tôi là ủy viên văn nghệ trong lớp, vào đại hội thể dục thể thao các lớp sẽ chia nhóm, mặc váy ngắn đánh bài luôn luôn là tôi; quét dọn tôi chưa bao giờ phải động tay, những ngày lễ tôi luôn có hoa (ngày mừng tám tháng ba và ngày của mẹ); tôi chưa bao giờ phải tự đun nước sôi, mỗi tối đều có nam sinh mang tới cho tôi hai ấm nước sôi, dùng một chút để uống, một chút để rửa chân; phần lớn các bạn trong lớp về nhà nghỉ đều mang cho tôi chút quà, lần trước trở lại trường sau kỳ nghỉ hè, một bạn nam ở Tây Tạng mang cho tôi một bộ trang sức rất nặng và đáng giá, nói: “Bạn hãy giữ lấy nó, rất linh nghiệm đấy.” Tôi nói: “Không phải là mặt quỷ sao?” Cậu ấy lập tức che miệng tôi lại: “Tàng ba đại thần, không thể không tôn trọng

Những chuyện như thế, nhiều không kể xiết.

Tôi nói, không phải vì tôi xinh đẹp. À, không đúng, không phải chỉ vì tôi xinh đẹp.

Tôi là sinh viên nữ duy nhất của khoa địa chất trong hai khóa gần đây, mẫu số là 56 bạn sinh viên nam.

Trong khoa, họ có thể trông thấy hai người phụ nữ, một là giáo viên hướng dẫn, 32 tuổi, nữ tiến sĩ triết học (triết học đó, nữ tiến sĩ đó — tôi không nói tới chuyện đến giờ cô ấy vẫn còn độc thân); một người khác là cô giáo già dạy ngữ văn, ngày đó đưa cháu trai tới học, vào lớp đi tới giữa phòng học nghe điện thoại, lúc sốt ruột, lúc gào lên, làm cho cậu bạn ở Tây Tạng đang ngủ cũng bị đánh tỉnh. Cô giáo già ngữ văn nói: “Tôi mang nó đến, ai cũng đừng muốn mang đi. Vợ anh muốn đi Mỹ, anh cứ để cho nó đi đi đi i i i ...”

Cho nên, cũng không kỳ lạ chứ? Tôi không tính là tự kỷ chứ? Về tình có thể lượng thứ chứ?

Tôi ở cùng phòng với một cô bạn học khoa ngoại ngữ, cô ấy tương đối thời trang, mùa hè năm 2007 bắt đầu lưu hành kiểu tóc ngắn Vidal Sassoon*, không ngừng biến hóa, đằng sau cắt thật ngắn, tóc mai dài; sau đó là kiểu “bob”, tóc ngắn, trên đầu bồng bồng, ngay cả cô gái mặt nhỏ cũng cắt kiểu tóc bob này. Cô bạn cùng phòng nói chuyện với tôi: “An Phi, mẹ tớ cũng không để tóc xoăn gợn sóng đâu, chúng mình có thể đổi kiểu tóc khác không? Cậu không đổi cũng được, hoạt động với bạn bè bên Thanh Hoa, cậu liền tránh đi.”

(*Vidal Sassoon(17/1/1928-9/5/2012), chuyên gia tạo mẫu tóc người Anh, người sáng tạo ra kiểu tóc “bob”).

Tôi rất tức giận, tôi thực rối rắm.

Tôi đang cầm cuốn “Hai vạn dặm dưới đáy biển”, ngâm chân nghĩ: ngành tôi học đầy con trai khí khái, tôi để kiểu tóc già hơn 20 tuổi này, còn không phải là vì một người.

Vì thành tích môn toán tốt mà 12 tuổi tôi đã thành nhân tài bồi dưỡng của trường, các tỉnh đều lựa chọn những thiếu nhi thông minh đặc biệt để vào trung học, nói là sau sáu năm học, khi người khác thi đại học Bắc Kinh, tôi có thể trực tiếp sang Mỹ học Ivy, vì thế khi tôi 14 tuổi liền nhảy lớp, thành tích toán rất tốt, nhưng còn môn ngữ văn lại thất bại. Nhảy lớp có nghĩa là tôi không thể lên thẳng trung học, phải tham gia kỳ thi, nói chính xác là, từ thiếu nhi thông minh tôi bị đánh hồi hàng ngũ thiếu niên bình thường.

Tôi rất tức giận, tôi thực rối rắm.

Trước khi thi lên trung học tôi không đọc sách, không học tập.

Tôi giận dỗi đi bơi một mình. Hàng ngày.

Cũng không có ai quản tôi. Bố tôi là thuyền trưởng tàu chiến, vừa đi mấy tháng, bố đi vào vùng biển ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có, tôi không thể liên hệ với bố, chỉ bố mới có thể gọi điện thoại cho tôi. Lần trước gọi cho tôi qua hệ thống truyền thông quân sự còn hỏi tôi: “Dạy con bơi bướm, con luyện tập thế nào rồi? Bố về sẽ đưa con đi lặn.

Ngoài học tập ra cái gì mẹ tôi cũng có thể quản, hơn nữa còn cho tôi một lọ canxi, màu xanh, song quan trọng ở khả năng hấp thụ, dù sao vào mùa hè đó tôi bắt đầu phát triển chiều cao. Sau này tôi biết, không thể yêu cầu mẹ nhiều hơn, mẹ là một vũ công, hơn ba mươi tuổi, vẫn còn đáng đẹp như Gisele (siêu mẫu Brazil). Mẹ rất kinh ngạc vì tôi học toán tốt, kinh ngạc tôi thi được bồi dưỡng nhân tài. Tôi nhảy lớp, mẹ cảm thấy đó là tất nhiên. Cho nên không xen vào chuyện của tôi nữa.

Tôi vẫn đi bơi mãi, có một ngày bị chuột rút.

Uống một ngụm nước, trước khi hôn mê còn nghĩ: nếu ở vùng nước cạn thì thật tốt.

Tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường của mình, nhìn thấy mẹ và một người con trai trẻ trung tuấn tú. Tôi vội vàng giơ hai tay bảo vệ ngực, may mà có chăn che bên trên. Họ thấy tôi tỉnh, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người con trai nói: “Có muốn uống một cốc nước không?”

Thật ra tôi không khát. Nhưng vẫn phát ra tiếng nói nhỏ nhẹ: “Có.”

Mẹ tôi đi rót nước, tôi nhìn anh ấy: trông anh ấy hơn tôi mấy tuổi, da trắng, mắt đen và sáng, mũi và miệng cân đối, đôi môi đầy đặn, trông cứ như Bách Nguyên Sùng* trong “Nhất vĩ định tình”.

(*Bách Nguyên Sùng là nam diễn viên trong phim “Nhất vĩ định tình”, năm 1996.)

Tôi tỉnh lại liền không có chuyện gì. Mẹ lái xe đưa hai đứa chúng tôi đi nhà hàng ăn cơm.

Mẹ nói với tôi: “Con thật là liều, nếu không có anh Mạc Lượng, con đã...”

“Anh Mạc Lượng?”

Tôi cảm thấy cái tên này cũng không xa lạ, nhưng thật sự không nghĩ ra đã nghe thấy ở đâu, không phải người mắng tôi đầu óc không tốt sao: “Đầu em bị ngấm nước à?” lúc tôi vừa mới tiến vào nước.

Mẹ nói: “Con đã quên anh Mạc Lượng? Chúng ta thường nói về cậu ấy mà. Là con của chú Mạc, đi học ở Nhật Bản, không phải mẹ đã nói với con rồi sao?”

À, tôi nhớ ra rồi, đây mới là một nhân vật lợi hại.

Chú Mạc là thuyền phó của bố tôi, con của chú ấy chỉ mất ba năm để học xong sáu năm trung học, sau đó vào trường đại học nổi tiếng, hai năm học xong bốn năm đại học, nay đang làm nghiên cứu sinh ở Nhật Bản. Bao nhiêu tuổi nhỉ? Chắc khoảng mười tám, mười chín tuổi. (trung học từ lớp 7-12, sáu n)

Tôi nói: “Anh Mạc Lượng, anh đang học ở đâu vậy?”

Anh cúi người trả lời tôi: “Đại học quốc lập Tokyo. Em biết không?” Lúc nói chuyện, ánh mắt anh nhìn tôi, giọng nói nhẹ lại lễ phép.

“Em biết. Là trường đại học tốt nhất Nhật Bản.”

Anh khẽ cười cười, chưa nói không phải.

Thật ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng trường đại học thế nào mới được lấy tên của thủ đô chứ, lại còn điều vô dương oai cái gì mà “Quốc lập”, cũng đều là vậy thôi.

Bữa cơm ngày đó không chỉ có chúng tôi, còn có chú Lưu bạn của mẹ tôi nữa.

Chúng tôi ngồi ở phòng riêng có cửa sổ trong nhà hàng, ngoài cửa sổ là cây ngô đồng, lá cây bóng mượt, xanh biếc theo năm tháng, in bóng xuống người Mạc Lượng anh tuấn.

Tôi vẫn không ngừng hỏi anh.

“Anh Mạc Lượng, anh là tiến sĩ

“Còn chưa phải, mới là thạc sĩ năm nhất thôi.”

“Ồ... Vậy anh học cái gì?”

“Địa lý hải dương.”

Lúc ấy tôi nghe xong thật sự rất ngưỡng mộ: thật là thông minh quá, học giỏi quá, anh có thể học hai cái không liên quan gì đến nhau, hải dương và địa lý, chỉ số thông minh cao cỡ nào chứ!

Mạc Lượng nhìn tôi, sau đó tôi lại muốn anh giải thích chút ít về phương diện này cho tôi, vì thế anh kiên nhẫn giải thích: “An Phi, cái gọi là địa lý hải dương, không phải là nghiên cứu đồng thời biển và địa lý, không phải đi nghiên cứu Thái Bình Dương rồi lại nghiên cứu núi Thái Sơn.”

“À...”

“Là nghiên cứu địa lý, hiện tượng địa chất dưới biển.”

“...”

Anh suy nghĩ một chút, thay đổi cách giải thích: “Dưới biển không bằng phẳng, có núi có hang có cao nguyên,

“Vâng.”

“Bọn anh phải nghiên cứu mấy thứ đó, phát hiện quy luật hoạt động và sự biến hóa của chúng.”

Thì ra là thế, đúng là không thể đem đông tây bỏ cùng một chỗ được.

Nhưng tôi không thể để anh biết vừa rồi tôi không biết: “À, cũng giống như em nghĩ.”

Tôi càng xóa càng đen nói xong, ngay cả chú Lưu cũng nở nụ cười. Họ đều nở nụ cười.

Mẹ tôi nói: “Mạc Lượng, chừng nào cháu về Nhật Bản?”

“Thời gian nghỉ rất lâu, cháu định tháng bảy về cô ạ.”

“Phi Phi sắp thi trung học, cháu có thời gian không? Cháu có thể giúp cô luyện tập cho em nó một chút không?”

Mạc Lượng hơi trầm ngâm: “Cô, cháu có thời gian.”

Mẹ của con ơi

Chính vào mùa hè đó, người con trai này vớt tôi ra từ vùng nước sâu, anh biến công thức lý hóa thành dễ nhớ thuận miệng để tôi học; lúc tôi không nhớ được số hiệu nguyên tử, anh sẽ dùng bút máy gõ vào đầu tôi một cái; anh in lại sách tiếng Anh, để tôi điền những từ vựng quan trọng vào, lúc thì luyện tập ngữ pháp, lúc thì điền từ vào chỗ trống...

Thật ra học tập chính là một chuyện cần có nghị lực.

Bắt đầu từ năm ấy, tôi đã có nghị lực học tập.

Tôi có một ngành muốn học, tôi có một ngôi trường muốn theo học, tôi có một người con trai để ở trong lòng. Bộ dáng của anh rất anh tuấn, thái độ hòa ái đáng yêu, ánh mắt như quả nho đen.

Kết thúc kỳ thi, thành tích sẽ được công bố sau 20 ngày.

Nhưng Mạc Lượng phải về Nhật Bản trước ngày đó.

Lúc gần đi, anh đưa tôi một hòn đá.

Tôi đương nhiên giữ hòn đá đó đến bây giờ, nó to bằng một phần tư bàn tay, màu đen, phân tầng, giữa tầng có rãnh màu nâu, nhìn qua một cái, không có gì lạ. Nhưng cần thận quan sát, hòn đá này có hoa văn màu trắng ẩn hiện, đó là hình một cô gái.

Ngày đó anh chỉ cho tôi nhìn, tôi cảm thấy rất thú vị.

Càng thú vị là, hòn đá cứng rắn này, lại có thể nổi lên trên mặt nước.

Chúng tôi đặt nó ở ao nước nhỏ nuôi cá vàng và ếch trong vườn hoa, con ếch “bốc” một cái sẽ nhảy từ lá sen sang hòn đá.

Mạc Lượng nói: “Đây là một hòn đá núi lửa, nhiều tầng lớp đá bazan xốp nhẹ. Đó là thủy tinh núi lửa* sau khi núi lửa phun trào, khoáng vật và bọt khí hình thành rất nhiều miếng đá quý giá, anh nhặt nó dưới núi Phú Sĩ. Tặng cho em đó.”

(*Thủy tinh núi lửa là một dạng khoáng vật vô định hình, hình thành do sự nguội lạnh quá nhanh của macma. Thủy tinh núi lửa cũng có thể là tên gọi của đá vỡ chai.)

Tôi cất giữ rất cẩn thận. Giữ đến bây giờ.

Hoa có ngôn ngữ của hoa, đá cũng có ngôn ngữ của đá.

Có thể hòn đá bazan nhiều tầng đang lơ lửng trên mặt nước kia đang nói: lần đầu gặp gỡ.

2. Chương 2

Tôi thi đỗ một trường cấp Ba tốt, trường trung học thực nghiệm của tỉnh. So ra thì phải học nhiều hơn trường trung học bồi dưỡng nhân tài, nhưng chỉ cần học tập tốt, cũng có thể thi đỗ một trường đại học hàng đầu. Tôi bắt đầu cố gắng học tiếng Nhật, đó là ngôn ngữ mang khí chất nữ tính nhỏ giọng hẹp hòi, thích hợp với kiểu nói dễ trong ngực, lúc tôi tập nói trước gương luôn chậm rãi cúi đầu rồi nâng lên, mẹ tôi thích những cô gái xinh đẹp có phong thái nho nhã điềm tĩnh, đáng yêu trong các bộ phim Nhật Bản, thiếu niên tôi có ấn tượng chính là Mạc Lượng thông minh mà anh tuấn.

Tôi chờ anh một năm, anh không trở về.

Trong một năm đó, môn địa lý tôi được một lần một trăm điểm, một lần chín mươi chín điểm. Bản đồ tôi vẽ rất khá, phương hướng hình thành gió lốc luôn vô cùng chuẩn xác, thích con sông phức tạp: sông Tigris và Euphrates*. Khi giáo viên nói đến sự hình thành sa mạc Sahara, hỏi chúng tôi có ai từng đi qua sa mạc chưa? Có nam sinh giơ tay nói: “Cát bụi vô tận của thành phố này sau này chính là sa mạc.” Mọi người cười rộ lên.

(*Tigris là con sông phía đông thuộc hai con sông lớn phân định nền văn minh Lưỡng Hà, cùng với sông Euphrates. Tigris chảy từ các khu vực núi của Thổ Nhĩ Kỳ qua Iraq. Tiếng Việt trước thế kỷ 20 còn phiên âm Tigris là Tích Giang.

Còn Euphrates khởi nguồn từ Anatolia. Tiếng Việt trước thế kỷ 20 còn phiên âm Euphrates là sông Yêu Phách.)

Giáo viên nói: “Thật ra sa mạc cũng có vẻ đẹp của sa mạc, người xưa nói ‘Hãn Hải’, chính là dùng hai chữ Hán mỹ lệ đấy. Trong sa mạc cũng có ốc đảo. Sahara có một ốc đảo tên là ‘Ze Zula’, có nước suối, có cây xanh, quốc vương và ái thiếp xinh đẹp của ông qua đời ở đó, bởi vậy nó được gọi là...”

(Hãn Hải là sa mạc rộng lớn ở Mông Cổ, hãn là rộng bao la, hải là biển. Ze Zula tiếng Hán là Trạch Tổ Lạp.)

Tôi nghe đến thần hồn bay bổng.

Tôi lại đợi anh một năm, anh vẫn không trở về.

Tin tức của chú Mạc truyền tới bố tôi, rồi lại truyền tới tôi: Mạc Lượng phải theo thầy hướng dẫn làm khóa luận ở Nhật Bản, không thể trở về nghỉ hè.

Tôi nằm trên chiếu, học không vào đầu.

Tin tức tốt là, mẹ tôi đúng lúc muốn theo đoàn đi diễn ở Nhật Bản. Tôi nghĩ cách nói khéo lấy lòng mẹ, cũng cam đoan sau khi trở về nhất định sẽ chăm chỉ, cố gắng học tập, rồi cuộc mẹ cũng đồng ý, làm thủ tục cho tôi, có thể đồng hành cùng nhau.

Gặp lại Mạc Lượng, là anh đến khách sạn Trung Hoa tìm chúng tôi. Nhà anh nhờ chúng tôi mang chút cho anh, là tôi lấy từ trong rương ra đưa cho anh. Hai tay cầm lấy nó, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, dùng tiếng Nhật nói: “Đã lâu không gặp, anh Mạc Lượng.”

Anh cười rộ lên: “Phi Phi? Em học tiếng Nhật à? Nói cũng không tệ đâu.”

Bình thường tôi hay ba hoa một mình, lúc này ngoài cười ra không biết nói gì.

Mạc Lượng không giống hai năm trước, vóc dáng lại cao hơn, cũng cường tráng hơn một chút, nước da vẫn trắng trẻo, ánh mắt vẫn rất thông minh và ôn hòa, mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài màu xanh nhạt bình thường, mà trông rất tuấn tú, hoạt bát. Khi chúng tôi cùng ăn tối ở khách sạn, tôi nói chuyện không dám nhìn anh, tôi thấy anh cũng không biết nên nói gì.

Mẹ tôi mời anh đến rạp hát xem biểu diễn, anh vui vẻ đồng ý, nói cảm ơn cô.

“Cháu không cần cảm ơn cô, có thời gian thì dẫn Phi Phi đi chơi mấy chỗ, được không?”

Anh nhìn tôi, vẫn là bộ dáng hòa ái nghiêm túc: “Phi Phi muốn đi đâu?”

Tôi thốt ra: “Phòng thí nghiệm của anh. Được không?”

Anh gật đầu: “Có thể.”

Đêm đó tôi nghĩ tới anh, thật đúng là khoái trá.

Mẹ tôi nhìn tôi đang ngây ngốc, nói: “Cũng đừng nói mẹ không giúp con đấy.”

Tối hôm sau, thái độ của mẹ lại không như vậy, khi diễn xong, tháo trang sức nói với tôi: “Đã học cấp Ba rồi, con thu tâm lại. Thi tốt đại học quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.”

Không thể trách mẹ.

Ngày đó Mạc Lượng đến xem biểu diễn, dẫn theo một cô gái Nhật Bản. Da trắng như tuyết, môi tô đỏ thắm cẩn thận, mỉm cười, chào hỏi, mái tóc xoăn dài, trông như thác nước. Cô ấy rất trẻ trung, xấp xỉ tuổi Mạc Lượng. Vậy mà tôi nghe thấy anh gọi cô ấy là “cô giáo”.

Mẹ tôi ở trên đài hóa thành Chúc Anh Đài, lại hóa thành con bướm bay lên, trong đầu tôi đều là câu chuyện yêu đương của cô giáo và cậu thiếu niên Lang Trạch Tú Minh trong “Điều kiện của ma nữ”^{*}.

(*Phim Điều kiện của ma nữ còn có tên Majo no Jouken, Forbidden love, năm 1999. Phim kể về bi kịch tình yêu của cô giáo chủ nhiệm 26 tuổi và cậu học sinh 17 tuổi.)

Tuổi 16 của tôi, trái tim nhỏ bé của tôi, thật đáng giận

“Mẹ nói nữa, con sẽ khóc.” Tôi nói với mẹ. Thực tế mặt tôi đã tràn đầy nước mắt.

Mẹ thấy vậy cũng không kích thích tôi nữa: “Ngày mai chúng ta xuất phát đi Osaka diễn. Con rửa mặt đi, ngủ sớm một chút.”

“Con không đi,” tôi khóc nói, “Con đã hẹn họ tới thăm phòng thí nghiệm rồi.”

“Con thế này không phải tự tìm khổ vào mình sao?” Mẹ tôi nói thẳng, “Con đừng nhếch miệng khóc, khó coi chết đi được.”

Tìm khổ tôi cũng đi, tôi muốn nhìn xem rốt cuộc họ làm cái gì.

Lúc tôi ăn canxi trên giường lại nghĩ đến cô gái kia, tóc xoăn cuộn sóng, tôi rất hận bản thân, rất hận mình đang là cô học sinh trung học: một đầu tóc ngắn!

Ngày hôm sau Mạc Lượng tới đón tôi, tôi ngồi trên chiếc xe nhỏ của anh, xuyên qua thành phố lớn, tiến về Kyoto.

Tôi và anh đều không nói gì.

Lúc chờ đèn xanh, Mạc Lượng nhìn tôi: “Phi Phi, có phải em chưa ăn sáng không? Chúng ta đi ăn cơm nắm

Tôi lắc đầu. Nỗi đau trong lòng tôi đây không phải một miếng cơm nắm là có thể chữa trị được.

Anh nháy nháy mắt: “Lần đầu tiên đến Nhật Bản à?”

Tôi nói: “Vâng.”

“Cảm thấy có được không?”

Tôi nhìn nhà cao tầng ngoài cửa sổ, đô thị phồn hoa, hung hăng bật ra mấy chữ từ kẽ răng: “Đã đảo chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản.”

Anh cười vô cùng khoái trá: “Có người báo thù cho em.”

Tôi nhìn anh.

Đèn xanh sáng, Mạc Lượng khởi động ô tô: “Khu vực này là giao giới của đại lục Á Âu và Thái Bình Dương, đảo Nhật Bản, Aleutians, đảo Philippines đảo Kuril, còn cả bờ biển phía tây châu Mỹ, là nơi tập trung nhiều núi lửa nhất của Thái Bình Dương: ‘Vành đai núi lửa thái bình dương’. Dưới mặt biển núi lửa rục rịch, trên mặt biển sẽ không thể yên tĩnh, mỗi ngày ở Nhật Bản có hơn ngàn trận động đất lớn nhỏ.”

Anh nhìn tôi qua kính chiếu hậu: “Anh nói mấy điều này, không?”

“Trong sách cũng nhắc tới rồi,” tôi nhìn anh, “Thành tích địa lý của em tốt lắm.”

Xe chạy băng băng trên đường cao tốc, không lâu sau, liền tiến vào Kyoto cổ kính.

Phòng nghiên cứu của đại học quốc lập ở một góc của thành phố cổ, khu nhà trang trí theo phong cách cũ của Nhật, trên đỉnh là hạc trắng, chúng bị tán cây xanh mượt dày rậm che phủ, thật cổ kính.

Mạc Lượng xuống xe, vung tay hít sâu: “Ban đêm vừa có mưa, không khí thật tốt.”

Lúc này hướng gió khẽ chuyển, tôi nhìn hạc trắng cũng chuyển động theo hướng gió.

Tôi chỉ vào đó, nói: “Sao nó có thể di chuyển?”

Mạc Lượng nói: “Đó là cái chong chóng đo chiều gió.”

Tôi đi theo Mạc Lượng tiến vào khu nghiên cứu. Trong lúc đi còn đang suy nghĩ trong đó hẳn là động tiên, cũng giống như cảnh tượng trong điện ảnh, phòng thí nghiệm thủy tinh kim cương, bản đồ đo vẽ, công cụ tinh vi, đèn báo hiệu không ngừng chớp động, còn tùy thời thông báo thay đổi thủy văn địa lý ở các nơi... Nhưng khi thật sự đi vào rồi, thay cách nói là khu nghiên cứu, không bằng nói nó là khu vườn nhỏ, cảnh trúc in bóng xuống mái hiên, nhân viên nghiên cứu mặc áo dài trắng đi đi lại lại, Mạc Lượng, lễ phép chào hỏi, giữa sân có mấy gốc cây xanh cao lớn, núi giả, suối nước, hạc trắng đi bộ trên thảm cỏ xanh, có thể chúng biết tôi là người lạ, vỗ vỗ cánh, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Mạc Lượng dẫn tôi đi vào bên trong, tới phòng nghiên cứu địa lý hải dương của anh. Cách cửa kính, tôi nhìn thấy “Tóc xoăn cuộn sóng” đang ngồi trước máy tính, bàn làm việc của cô ấy có một mô hình địa cầu nhỏ, chúng tôi đồng thời đi vào, một hạt châu nhỏ “bá” một tiếng rơi xuống, lăn lóc cộc trên bàn, lăn đến bên cạnh cô ấy, được cô ấy tiện tay tiếp được. Cô ấy đang dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, nhìn chúng tôi mỉm cười, môi hồng răng trắng, trông cũng rất đẹp.

Mạc Lượng đi qua, lấy hạt châu ra từ lòng bàn tay cô ấy.

Thật là mập mờ! Tôi quay đầu, cau mày, bực bội cắn mạnh vào môi mình.

“Tóc xoăn cuộn sóng” vẫn nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh, Mạc Lượng ngoắc tay bảo tôi đi xem mô hình địa cầu trên bàn cô ấy, tôi nói: “Điều kiện nghiên cứu của các anh cũng quá đơn sơ, ngay cả mô hình địa cầu còn không đánh dấu các quốc gia à? Chẳng có chút tinh tế nào cả?”

“Tóc xoăn cuộn sóng” đã nói chuyện xong, nhìn tôi nói: “@ #.”

Tôi hỏi Mạc Lượng: “Không phải cô ấy mắng em đấy chứ?”

Anh buồn cười: “Từ đó không biết

“Tóc xoắn cuộn sóng” cứng rắn đầu lưỡi nói: “Địa chấn kè.”

Tôi thực xấu hổ.

Thì ra đó là cái máy đo địa chấn nhỏ, chúng tôi mở cửa, nó nghe thấy tiếng rơi.

Thật ra “Tóc xoắn cuộn sóng” tên là Yagyuu Ranko, người đẹp, học vấn cũng tốt, còn rất trẻ mà đã chủ trì phòng thí nghiệm, làm giáo viên của Mạc Lượng. Thái độ của cô ấy lại hòa ái dễ gần, dẫn tôi đi thăm phòng thí nghiệm của họ, tôi thấy được rất nhiều dụng cụ sau này phải lên đại học mới có thể trông thấy.

Mạc Lượng nói với cô ấy: “An Phi là một cô gái thông minh, thành tích rất tốt.”

Yagyuu Ranko nhìn rất cao hứng, ánh mắt cong cong gần như trong truyện tranh Nhật Bản, nắm tay tôi: “Thật tốt, tiếp tục cố gắng nhé.”

Trên mặt tôi cũng cười theo, nhưng trong lòng lại bĩu môi: nói không có chủ ngữ là lỗi sai ngữ pháp thông thường trong tiếng Trung.

Sau phòng nghiên cứu của họ có một bảo tàng đá nhỏ. Cửa có một điện thờ. Yagyuu Ranko và Mạc Lượng cùng đốt hương, bái ba lần mới đi vào. Tôi nhìn lại, là hình dạng một đứa trẻ, cầm trong tay nhánh cây, một bước nhấc lên, một chân chạm đất, mặc vải bố, tôi cảm thấy thấp kém thế nào ấy.

Chẳng lẽ nơi này cung phụng đại thần “Đào Thái Lang”*?

(*Đào Thái Lang: Hay còn gọi là cậu bé quả đào, người anh hùng nhỏ tuổi của Nhật Bản.)

Tôi nhìn kỹ, lại đoán sai rồi.

Đó là cái mặt con khỉ.

Tôi nghĩ họ để Tôn Ngộ Không bảo vệ bình yên.

Mạc Lượng giải thích với tôi: “Đây là một truyền thuyết: địa khu Hokkaido có một lần xảy ra trận sóng thần lớn, đúng lúc nửa đêm, mọi người đều ngủ say. Con khỉ dùng nhánh cây phá tất cả giấy dán cửa sổ trong thôn xóm, mọi người trong phòng đuổi theo đánh nó, chạy lên trên núi, sóng thần xảy ra ngay sau đó. Bởi vậy họ mới tránh được nạn. Cho nên con khỉ là thần hộ mệnh để tránh động đất và sóng thần.”

Yagyuu Ranko ở đằng trước gọi tôi đi xem một tầng

Hai người họ nói chuyện đều rất nhẹ nhàng, đồng thanh đồng khí, tôi nghe mà càng thấy tức giận.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm mặt nói: “Anh Mạc Lượng, anh hiểu nhiều chuyện về Nhật Bản như vậy, không phải truyền thuyết Trung Quốc anh đều đã quên rồi chứ? Em hỏi anh một chút, A Thi Mã vì dân tộc của mình mà đã làm những gì, anh còn nhớ không?”

Anh vừa nghe liền nở nụ cười: “Đem anh thượng cương thượng tuyến* sao? Em nói thế không phải nghĩ anh là kẻ phản bội?”

(*Thượng cương thượng tuyến: Là một tư tưởng thuyết pháp, trong xã hội hiện giờ là dùng trêu chọc khi đang bàn luận về đề tài phổ thông thì lại quàng thêm mấy hành vi về dân tộc, quốc gia với chính trị lập trường.)

“Không phải, em chỉ thấy lạ thôi, khu nghiên cứu lớn như vậy mà thờ phụng một con khỉ.”

Tôi đi đến bên cạnh Yagyuu Ranko, chỉ vào con khỉ kia, lại dùng tiếng Nhật nói một lần.

Cô ấy giải thích: “Động vật đối với khí tượng, luôn nhạy bén hơn con người nhiều, vì vậy có tác dụng vô cùng quan trọng trong việc dự đoán địa chấn. Năm 1975 ở Hải Thành, Trung Quốc nó đã dự đoán thành công*, học giả của vật hậu học đã theo dõi, nghiên cứu chim di trú, gia súc, bò sát hơn một năm rồi, cung cấp rất nhiều số liệu có giá trị.”

(Năm 1975, cư dân tại thị xã Hải Thành ở phía nam tỉnh Liêu Ninh đột nhiên thấy vô số rắn ra khỏi hang và bò kín đường trong thời điểm mùa đông rét mướt. Thông thường, đây là giai đoạn ở ẩn của rắn, và với nhiệt độ dưới 0 độ C, chuyện bò lổn ngổn giữa đường chẳng khác nào hành động tự sát đối với loài bò sát máu lạnh này.)

Tuy nhiên, một tháng sau đó, cơn địa chấn mạnh 7 độ Richter đã làm rung chuyển toàn bộ khu vực, khiến hơn 2.000 người thiệt mạng.)

Tôi nghe hiểu một nửa, suy đoán một nửa.

Cô ấy cho tôi xem thiên thạch xám ngắt, từ bọc thủy tinh phản quang, tôi thấy Mạc Lượng nhìn Yagyuu Ranko. Trong lòng tôi nghĩ, có thể làm một người vừa xinh đẹp vừa có học vấn, thì tốt biết bao.

Ít nhất, Mạc Lượng thích cô gái như vậy.

Bởi vậy, cho nên...

Tôi cố gắng thi vào trường đại học tốt nhất trong nước, học địa chất. Xen lẫn cùng 56 cậu con trai trong một lớp học (mùa hè họ hơi lảm) tôi còn cố chấp để mái tóc xoắn cuộn sóng không thích chút nào.

Bởi vì ái mộ, cho nên xa cách. Tôi mới không đi Nhật Bản tìm anh.

Tôi còn bắt chước đối tượng tôi ghen tị, Yagyuu Ranko.

Trong một thời gian tôi cũng nhận được thư của Mạc Lượng. Nhưng tôi không hồi âm.

Sau đó tôi bắt đầu nhìn thấy tên anh trên báo.

Anh làm được những nghiên cứu tốt thế nào, có thành quả kiệt xuất ra sao.

Tôi mừng cho anh.

Nhưng cũng giống phần lớn mối tình đầu, cảm thấy hy vọng gặp lại thật xa vời, tuổi trẻ lòng chưa tang thương mỗi ngày đều mong chờ điều gì, lại cảm thấy âm thầm chua xót.

Hôm đó là giờ hải dương học, giáo viên nói về nội dung giờ học: Bản đồ Ptolemy cổ đại và chú giải, về Đại Tây Dương mệnh mông cùng vực biển là thế nào?

Tay tôi đang nghịch khối đá mica* nhỏ lấy từ văn phòng giáo viên chủ nhiệm, màu trắng sáng, trong suốt. Tróc mỏng, có thể chia nó thành một tầng nữa.

(*Tên gọi “mica” có nguồn gốc từ tiếng Latinh micare, có nghĩa là “lấp lánh”, theo cách phản xạ ánh sáng của loại khoáng vật này, đặc biệt khi chúng ở dạng mảnh nhỏ.)

>

Lại có người giơ tay trả lời vấn đề.

Cậu bạn Tây Tạng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tên của cậu ấy có bốn chữ, tỷ lệ điểm danh là cực cao, gần như mỗi ngày đều bị giáo viên nào đó gọi. Cậu quay đầu nhìn ân nhân, thì thào: “Sao lại có người ngoài?”

Tôi vừa quay đầu lại, thật sự chưa từng trông thấy một nam sinh nào như thế.

Làn da rất trắng, mũi rất cao, nhìn sang bên cạnh, đúng là anh chàng đẹp trai hiếm thấy trong trường.

Đôi môi mỏng của anh ta khê cong, mỉm cười, chậm rãi nói: “Atlantis là anh em của Prometheus, bởi vì người khác cướp lửa, nên ông ấy bị trừng phạt, chống đỡ bầu trời. Người đi biển nhìn thấy từ xa một lực lượng vô cùng to lớn, giận dữ gào thét giữa đại dương mệnh mông, nơi đó được mệnh danh là ‘Atlantis’, cũng chính là Đại Tây Dương.”

Mọi người “xôn xao” một chút.

Ngay cả cậu bạn Tây Tạng cũng biết anh ta bịa chuyện.

Tôi cười châm biếm cũng không nổi. Không ngờ, đá mica trong tay bị hở một mảnh rất mỏng, cứa vào trong móng tay tôi, lập tức chỉ thấy máu.

Đá mica “nghìn tầng” có ý là: ngoài ý muốn.

3. Chương 3

Trong một cuốn sách, đá nghìn tầng lớp có nghĩa là “Ngoài ý muốn”.

Xin mọi người đừng có bất kỳ thành kiến nào với lãng mạn.

Từ đó về sau, mỗi lần tôi nhìn thấy anh chàng đẹp trai Diệp Hải, đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không lâu sau, trường học có công trình mới muốn xây dựng. Đại tập đoàn đầu tư, muốn giúp chúng tôi xây bể bơi mới. Trường chúng tôi cái gì cũng tốt, chỉ là bể bơi quá già rồi, kiến trúc của thập niên sáu mươi, so ra thì kém xa Thanh Hoa ở cách vách, người ta được mang tiêu chuẩn quốc tế, có thể làm hạng mục loại nhỏ cho Olympic: “Water Cube”.

(*Trung tâm Bơi lội Quốc gia Bắc Kinh, hay còn được gọi là Water Cube là một trung tâm thi đấu các môn thể thao dưới nước được xây dựng nhằm phục vụ cho Thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008.)

Chuyện tốt là chuyện tốt, nhưng trước đó lại khó tránh khỏi phiền toái. Tất cả máy móc và dụng cụ lặn của tổ lặn đều để trong nhà bơi, trước khi công trình bắt đầu, chúng tôi phải lấy ra từng cái một.

Tổ lặn không nhiều người lắm, nhưng người người đều xem như tinh anh, tôi không thể so sánh được, không nói đến chuyện phế hoạt lượng*. Tôi nhẹ nhàng lấy hơi cũng được 4000mm, có đàn anh quản lý học viện, khi kiểm tra sức khỏe dùng hơi thở trực tiếp thổi bong bóng cá trong nước. Người có phế hoạt lượng cao, tương đối mà nói, cơ bắp hòa tan lượng đường khí cao, chịu được mệt nhọc, nên cũng có sức lực lớn, nhưng hôm nay mấy nam sinh khỏe mạnh đều có giờ học cả, chưa bao giờ tổ trưởng tôi đây phải đi chuyển đồ.

(* Khi ta hít vào một hơi một cách đầy đủ, rồi lại thở hết hơi ấy ra, thì cái dung lượng khí mà phổi đã dung nạp ấy gọi là phế hoạt lượng . Phế hoạt lượng có thể tăng gia nhờ sự luyện tập.)

Nhà bơi sắp sửa này rất ít người, tôi bê bộ đồ lặn đi qua bể bơi, điện thoại trong túi vang lên, rút ra nhìn, là tin quảng cáo mấy món ăn linh tinh gì đó. Tôi “ba” một tiếng, gấp điện thoại lại, “xôn xao” một tiếng, trong nước có một người, leo lên, đứng bên cạnh tôi.

Dáng người anh ta cao to, vai rộng eo hẹp, vạm vỡ mà cân xứng, cơ bụng tám múi rắn chắc (có trời mới biết phải luyện tập thể nào mới được như vậy), xuống chút nữa, xuống chút nữa tôi cũng không dám nhìn, máu mũi của tôi sắp chảy ra đến nơi.

Tôi ngẩng đầu nhìn người con trai này, tóc trước trán ướt sũng không che giấu được đôi mắt sâu không thấy đáy, tôi nhớ rõ anh ta, là anh chàng ăn nói bừa bãi trong giờ hải dương học.

Anh ta nói: “Tôi bê giúp cô nhé?”

Tôi niệm kinh trong lòng: “Đây không phải loại của tôi, tôi có người trong lòng rồi; đây không phải loại của tôi, tôi có người trong lòng rồi; đây không phải loại của tôi, tôi có người trong lòng rồi... đây không phải loại của tôi, tôi có người trong lòng rồi...”

Tôi đang trong trạng thái giằng co, thì một chiếc dép lê rớt xuống từ cây cầu mười mét.

Là ai đeo dép lê nhảy cầu thế? Là ai không đặt ngay ngắn dép lê ở trên cầu mà để nó rớt xuống bể bơi vậy? Là ai cứ tự nhiên quăng chiếc dép lê vào hướng người tôi hả? Là ai không đeo loại dép lê xốp mềm, mà lại đeo loại dép lê nhựa cứng này hử?

Đây đều là những chuyện không thể nghiên cứu.

Trên lòng mày của tôi bị chiếc dép lê nhựa cứng đáng ghét đó đập vào, chảy rất nhiều máu. Tôi dùng khăn mặt của Diệp Hải dè miệng vết thương, lúc bị anh ta đưa tới bệnh viện của trường trong lòng còn nghĩ, hôm nay tôi nên chảy chút máu, không phải là máu mũi, cũng là máu này.

Khâu hai mũi, khâu bằng chỉ da dê nhỏ, không nhìn ra được.

Ngày đầu tiên tôi đi đổi thuốc, không đau.

Ngày thứ ba tôi đi đổi thuốc, cũng gần khỏi rồi.

Sau đó tôi đi ăn lẩu Tứ Xuyên cùng bạn học, lại uống chút bia, đi hát karaoke, buổi tối thức đêm làm bài tập.

Ngày thứ tư miệng vết thương của tôi lại chảy máu.

Sau đó tôi bắt đầu sốt.

Bác sĩ treo bình nước truyền nói với tôi: “Nhiễm trùng, vị trí đó rất nghiêm trọng, xin phép nghỉ học ba ngày đi. Khâu hai mũi rồi nằm viện, nữ sinh này, cháu là cô gái đầu tiên.”

Ngoài đổi giường và gối tôi không quen, tôi cảm thấy ba người trong một phòng bệnh viện, còn tốt hơn bốn người trong ký túc xá, liền yên tâm thoải mái tĩnh dưỡng.

Cô gái bên giường kia đến trước tôi, tôi thấy bên ngoài cô ấy không có miệng vết thương, cảm thấy mỗi ngày truyền nước biển giống tôi thật kỳ lạ, tôi hỏi cô ấy rốt cuộc bị làm sao.

Cô ấy nói: “Không đủ dinh dưỡng. Mỗi ngày truyền dịch dinh dưỡng.”

“Không đủ dinh dưỡng sao lại truyền nước biển? Con gái bây giờ mấy người có đủ dinh dưỡng chứ.”

Cô ấy thở dài: “Tớ quả thật có hơi quá trớn, năm ngày liên tiếp tớ chỉ uống sữa, sau đó ngồi tự học trong thư bị choáng.”

Trường học quá lớn, nếu không phải cùng lúc bị bệnh, có thể tôi sẽ không quen bạn gái này.

Chúng tôi bắt tay nhau, giới thiệu một chút về mình.

Người cùng phòng bệnh tên là Lâm Hoa Âm, một tay cello của học viện nghệ thuật, trước đây ăn kiêng vì tham gia hai ngày lễ mừng học viện, và bây giờ, tất cả đều bị nhỡ.

Tôi khuyên nhủ, an ủi: “Bạn cũng đừng để trong lòng, diễn xuất không phải chỉ có một lần.”

Cô ấy nói: “Tớ đã nhìn ra rồi. Sau này dưỡng thân thể cho tốt là quan trọng nhất.”

Cô ấy vẫn vụng trộm đồ khẩu phần ăn trưa bệnh viện phân phối.

Anh chàng đẹp trai mang hoa tươi và hoa quả đến thăm tôi, mặc áo sơ mi màu xanh đen và quần dài cùng màu, tuy trông gương mặt anh ta càng có vẻ trắng nõn như ngọc, nhưng so với cái quần đùi bơi ngắn cùn, tôi vẫn cảm thấy có thể không chế được bản thân hơn.

“Thật ra tôi bị thương không liên quan gì đến anh.” Tôi nói, “Không cần phải đến đây xem tôi thế nào.

Anh ta nói: “Ồ, không phải, tôi đi nhà ăn, tiện đường đến đây.”

Lúc nói chuyện tôi nhìn kỹ anh ta một chút, trông bộ dáng anh ta rất trẻ, sẽ không lớn hơn tôi, mặt mày rất sâu, khóe miệng cong cong, có kiểu cười mà như không cười, tôi nói: “Trong giờ chuyên ngành của tôi, tôi đã từng thấy anh, anh học ngành nào vậy? Tên là gì?”

“Tôi tên là Diệp Hải. Học dân tục học.” (dân tục học: môn học nghiên cứu về phong tục tập quán)

“Chả trách.” Tôi cười rộ lên, “Anh kể chuyện thần thoại trong giờ học của chúng tôi như thế.”

“Tham gia góp vui thôi, khoa của các cô có bầu không khí rất nặng nề.”

“Chúng tôi là khoa học nghiên cứu không khí, không chấp nhận được một chút chơi đùa và qua loa.”

“Được rồi.” Anh ta giương lông mày, “Thật ra tôi đến xây dựng. Học kỳ này mới đến.” Anh ta nói, “Ngày đó thấy cô cầm đồ lặn — cô biết lặn không?”

“Có, chúng tôi có một tổ lặn, tôi là tổ trưởng.”

Anh ta khen ngợi: “Con gái muốn lặn không n, đó là một việc rất gian khổ.”

Tôi gật gật đầu, không nói tiếp.

Tất cả các xã đoàn đều nghĩ cách đòi đồ mới, chỉ có tổ lặn là điều kiện thiết bị thật sự hữu hạn, mười bạn sinh viên, ba bộ đồ lặn cũ, mỗi lần ra biển đều phải tìm bạn của bố tôi đi cửa sau mượn thuyền. Nghe anh ta nói, phải thông thạo cái này, cho dù anh ta cảm thấy hứng thú, tôi cũng không thể giúp, bể bơi của chúng tôi quá nhỏ.

Tôi nói: “Quê anh ở đâu?”

“Rất xa.”

“Đi xa như vậy vì học tập?”

“Không hoàn toàn là vậy.” Diệp Hải nói, “Vì tìm một người bạn.”

“Là nữ?”

“Đúng.”

Nói tới đây, hình như đã là chuyện riêng tư. Trong lòng tôi rất tò mò, nhưng vừa không phải bạn học, vừa không phải bạn bè, hỏi anh ta cũng không cần nói, câu chuyện chấm dứt tại

Cô y tá tới tiêm cho tôi, là tiêm vào mông.

Diệp Hải đứng lên tránh đi, cầm bó hoa bách hợp đủ màu sắc tặng tôi vào bình hoa, vì muốn nó đẹp hơn, anh ta còn vỗ vỗ vào bó hoa.

Lúc anh ta vừa tới, tôi đã nói tôi bị thương không liên quan gì đến anh ta.

Bây giờ tôi đã biết là mình sai rồi. Có người mang đến vận rủi.

Anh ta vỗ bó hoa, làm phần hoa rơi ra, đúng lúc cô y tá rút mũi kim ra thì hắt xì một cái, mũi kim nhọn quấy một cái trong thịt tôi, tôi là một người thông minh, trước khi bị đau chết đã hét lớn một tiếng “baka”. (Tiếng Nhật nghĩa là đồ ngốc.)

Sau khi xuất viện, lúc tôi đi đường luôn cảm thấy chỗ ấy đau đau. Cô bạn Lâm Hoa Âm mới quen có một ngày nói muốn tôi cùng đi đến chùa miếu ngoài thành dâng hương, tôi cảm thấy gần đây số mình rất xui, liền đi cùng cô ấy. Đã bái Phật, treo đèn, còn rút thẻ, người già giải thẻ nói: “Gần đây gặp người không có duyên phận.”

Tôi khó hiểu, lên tiếng nói: “Chính là kẻ tiểu nhân.”

Tôi suy nghĩ một chút, hai lần mắc tai họa đều có liên quan đến Diệp Hải, tôi nói: “Xin hỏi sư phụ, cái này phải gì

“Cầu xin Phật phù hộ bình an thôi. Ngoài ra còn phải lánh tránh người này.”

Đây chính là việc lớn, tôi xin một tượng Phật nhỏ bằng ngọc, dùng dây tơ hồng đeo trên cổ.

Tôi hy vọng có thể xoay chuyển vận số.

Cũng may trường học đủ rộng, nhất thời còn chưa đụng phải người này.

Tượng Phật nhỏ bằng ngọc, xoay chuyển vận số.

4. Chương 4

Qua một tuần, một bài luận văn của tôi giành được giải thưởng trong nước. Là bài phân tích liên quan đến giếng khoan thu thập năng lượng dưới đáy biển có thể giúp ích cho cuộc sống sinh hoạt, giải thích rõ ràng một chút: đáy biển, có nước, có vỏ trái đất, cũng có thể tác động, tranh thủ làm máy phát điện, giàn khoan cũng không cần tiêu tốn năng lượng ở ngoài.

Thật ra, chính là cổ vũ những sinh viên mới nhập môn trong ngành đưa ra càng nhiều sáng ý khoa học, đưa ra ý tưởng thực tế hay phi thực tế cũng không q

Tôi tự phân tích, chủ yếu thắng ở hào khí.

Câu văn cuối cùng viết rất tốt: biển cả là kho báu vô cùng vô tận, chúng ta phải biết cách khai phá và tận dụng nó, liên tục khai phá và tận dụng, tiếp theo là dấu chấm lửng, rồi dấu chấm than.

Sau khi biết tin tôi vô cùng vui sướng, tôi gọi điện thoại cho Lâm Hoa Âm: “Cậu dẫn tớ đi bái Phật thật sự vô cùng linh nghiệm, nay tớ đã đổi vận rồi nhé.”

Cô ấy nói: “Tin tức tốt.”

“Mời cậu ăn cơm được không?”

“Thôi xin miễn. Đừng hại tớ.”

Tôi đang ba hoa rất cao hứng với cô ấy, thì cô bạn cùng phòng Tiểu Đinh tiến vào, làm dấu tay nói với tôi: dưới lầu có người tìm. Phòng ngủ trong trường tôi quản lý cực nghiêm khắc, ký túc xá nam nữ đều khép kín, nếu muốn tìm ai, chỉ có thể chờ ở dưới lầu, tuyệt đối không thể lên lầu, cũng từng có cậu sinh viên không biết là không sợ luật hay mượn rượu làm càn muốn lên lầu thổ lộ với một cô gái, bị bốn bác gái cho lẫn lộn trong trường học chẳng còn mặt mũi nào.

Tiểu Đinh nói muốn xuống lầu với tôi, tôi nói không cần, tớ còn chưa quên đường xuống lầu đi, với lại không phải cậu vừa đi lên sao

Cô ấy nói, nếu không tớ cũng muốn mua gói mì ăn liền.

Tôi nói, tớ mua cho cậu, năm tầng cao thế, cậu lại đi một chuyến làm gì cho mệt.

Cô ấy nói, tớ muốn ăn mì Khang Sư Phụ và cánh gà nướng New Orleans.

Tôi nghĩ nghĩ hồi lâu: “Đã lâu không ăn mì ăn liền, mùi vị này tớ sắp quên rồi.”

Cô ấy tô son môi nói: “Tớ với cậu cùng đi xuống, tớ tự mua.”

Tô mơ mơ màng màng cũng không nghĩ nhiều, xuống dưới lầu, nhìn thấy Diệp Hải đang ngồi dưới ánh mặt trời ngày xuân, đã hiểu vì sao cô nàng Tiểu Đinh ngay cả đi tiểu vào ban đêm cũng lười lại chịu khó đi xuống tận năm tầng lầu, cái gì mà cánh gà nướng New Orleans với mì ăn liền chứ, đi xuống lầu mà cũng phải tô son môi hồng.

Người nọ nhìn tôi dưới ánh mặt trời, thấy tôi tới, anh ta đứng lên, tay để đằng sau: “An Phi, là tôi tìm cô.”

Tôi không đi qua đó. Tay nắm lại trong túi áo thể thao, nghĩ tới lúc ở trong miếu: sư phụ dặn tôi, đây là kẻ tiểu nhân của tôi, phải cách người này xa một chút. Tôi theo bản năng sờ sờ móng, nơi đó dường như vẫn còn đau.

Anh ta nhìn tôi, chỉ chỉ bên trên: “Trên trần nhà không có dép lê.”

Sau đó chìa hai tay ra, “Tôi cũng không có hoa tươi.”

Anh ta đột nhiên chỉ đằng sau tôi “Ồ” một tiếng.

Tôi bị dọa nhảy dựng lên, lập tức quay đầu, nghĩ lại có cái gì sắp xảy ra rồi. Chỉ thấy một cô đang nhặt tãi trong quầy.

Diệp Hải nói: “Trong tay cô ấy cầm tãi tãi, không có kim tiêm.”

Tôi chịu đủ, lớn tiếng nói: “Thử hỏi anh nhé, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh ta lập tức nở nụ cười: “Tìm cô có việc.”

“Có việc mời nói, tãi gì phải làm tãi sợ như vậy.”

“Nói ra rất dài, mời cô ngồi bên này.”

Trong lòng tôi rất không tình nguyện, lại không muốn bị nhìn ra, chậm rãi thoải mái đi qua, còn cố ý tìm chỗ xa cửa sổ một chút, nhìn kỹ bằng ghế đủ chân mới dám ngồi, anh ta: “Nói ngắn gọn thôi.”

“Tôi muốn tham gia tổ lặn.” Anh ta nói.

Tôi không nghĩ ngợi liền xua xua tay: “Đừng nghĩ, năm nay chúng tôi không nhận thêm người mới.”

“Vì sao?”

“Không thấy nhà bơi cải biến à? Ngay cả địa điểm huấn luyện cơ bản chúng tôi cũng không có.”

“Cô đừng lừa tôi, tổ lặn ra biển huấn luyện, có nhà bơi cũng không có tác dụng gì.”

“Đồ lặn không đủ. Mười người chúng tôi, chỉ có ba bộ đồ cũ rách.” Tôi lắc đầu, “Xin lỗi, không phải không muốn dẫn anh theo, mà thật sự là không có điều kiện.” Tôi cười hì hì nói, “Hay là anh vào tổ sưu tầm tem ấy, họ không có đội cổ động viên, anh vừa đi ủng hộ một cái khẳng định là bùng nổ.”

Anh ta lập tức đứng bật lên: “Cô không nhận tôi vào tổ thì cũng đừng chế giễu tôi.”

Sau đó anh ta xoay người bước đi, tôi hô một tiếng “này”, làm bộ muốn anh ta quay lại, sau đó quay người thật cao hứng đi về phía cửa hàng tìm Tiểu Đình. Lặn ấy à, vận động khó khăn và nguy hiểm như vậy, sao tôi có thể mang theo cái xui xẻo bên cạnh được

Tiểu Đình cầm Sơn Tra phiến trong tay nói: “Cậu với người đó có quan hệ thế nào?”

Tôi nhún nhún vai: “Quan hệ trốn tránh chẳng được.” Tôi nói: “Cánh gà nướng New Orleans của cậu đâu.”

“Bán hết rồi.”

“Oh.”

Tôi đang muốn tìm bắp ngô trên cái giá cao.

“An Phi.” Ở cửa có người gọi tôi.

Tôi hí hóp mắt vừa nhìn, tại sao Diệp Hải lại tới nữa?

Mắt phải của tôi nháy một cái, tôi sờ sờ, vết thương lần trước còn chưa khỏi hẳn đây này, tôi phải cẩn thận, tôi không thể đi tới đó.

“Cô nói, là vì đồ lặn đúng không, nếu có đủ đồ lặn, tôi có thể gia nhập đúng không?”

Thật là ngây thơ như trẻ con một bộ đồ lặn chuyên nghiệp của chúng tôi ít nhất cũng phải một vạn không?

Tôi cười cười, sau đó ra hiệu: “Đúng. Đúng vậy. Nếu vậy có thể gia nhập.”

Anh ta đi, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, vang một tiếng, khung cửa rung lên, tường đã bị chấn động, kéo theo sàn nhà, và đến thực phẩm trên giá.

Lúc này tôi và Tiểu Đình đều đứng ở hai bên giá thực phẩm cao nhất, chúng tôi mắt thấy cái giá lay động ước chừng năm độ, có vẻ đang lựa chọn hướng đổ, tôi rất biết nhận mệnh nở nụ cười một chút, sau đó nhìn nó đổ nhào lên người tôi.

Toàn bộ quá trình ước chừng diễn ra trong hai giây.

Cái giá kia, sáu tầng á, nào nước trái cây, nào nước tương, nào bỏng ngọt, nào sữa chua, nào cao rùa, nào móng giò, bả vai của tôi ơi!!!

Trước khi tôi tức mà chết, liềm mạng trợn mắt nhìn về mặt kính ngạc của Diệp Hải ngoài cửa sổ thấy được tất cả mọi chuyện nhanh chóng xảy ra, bả vai của tôi bị cái giá sắt đập đến xương cốt, đau không chịu nổi, có miếng thủy tinh to của cái lọ đâm vào trong, bộ quần áo thể thao lúc ấy đã bị máu của liệt nữ nhuộm đỏ, tôi nghĩ, tất cả những chuyện xảy ra trước đây so với lần này, đều chỉ có thể coi là vận động làm nóng người mà thôi.

Tôi treo cánh tay về nhà nghỉ ngơi, tôi cũng không xem “Hai vạn dặm dưới đáy biển”, mà dùng một bàn tay cầm đọc cuốn “Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng” của Helen Keller, mỗi khi rơi lệ, lòng lại th. Hơn nữa liên

tục vài ngày thời tiết không tốt, mưa dầm kéo dài, càng làm tôi thấy khó chịu. Từ nhỏ tôi đã có một tật xấu, đó là khi thời tiết không tốt, tâm tình cũng xuống dốc theo.

Tôi nhận được điện thoại của Diệp Hải là vào ngày hôm sau khi đã về nhà.

“An Phi.”

Tôi lập tức nghe ra là anh ta, vội vội vàng vàng nhìn xung quanh, chỉ sợ lại có tai họa bất ngờ gì đó. Có phim điện ảnh Tử thần đến*, tổng cộng ba phần, chuyên nói về một đám người chết như thế nào trong hoàn cảnh bình thường. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt đẹp để lại mang tính trẻ con của Diệp Hải, dùng hết sức mình nắm lấy tượng Phật nhỏ.

(*Tử thần đến (tên tiếng Anh là Final Destination) là một phim thuộc thể loại kinh dị nói về một nhóm học sinh “lừa gạt thần chết” bằng cách ngăn ngừa một vụ nổ máy bay nhưng sau đó từng người phải trả một cái giá rất đắt bằng mạng sống của mình.)

“Thật sự xin lỗi.” Anh ta thở dài ở đầu dây bên kia.

“Anh đúng là nên nói câu này.” Tôi nói rất chậm, nói lời từ đáy lòng.

“Không biết nên bồi thường thế nào.”

“Không cần. Tôi đã hỏi qua sư phụ rồi, hai người như chúng ta không có duyên phận ở chung, không gặp mặt nhau là tốt rồi.”

“Có lẽ em nói rất đúng.”

“Anh đồng ý không?”

“Ừ.”

“Vậy anh không xin gia nhập tổ lặn nữa.”

“Cảm ơn.”

“Em hãy dưỡng bệnh cho tốt.”

“Ừ.”

“Tạm biệt.”

Tôi vừa buông điện thoại đã thấy sợ câu nói cuối cùng: nói tạm biệt với anh ta? Không bao giờ gặp lại nữa mới tốt. Nhưng nghĩ đến gương mặt anh ta, đúng thật là rất đẹp, không phải là “chỉ, có vẻ” đẹp, mà vì mặt mày và khỏe miệng đều cong cong, còn có một chút tính trẻ con.

Tôi cảm thấy đáng tiếc, lại không thể không nhận mệnh, vị này có Ngũ Hành (kim, mộc, thủy, hỏa, thổ) không thể hợp, tôi chỉ có thể kính trọng mà không thể gần gũi.

Mẹ mang hoa quả lên cho tôi, nói: “Ngày mai bố mẹ mời nhà chú Mạc ăn cơm, con như thế này có đi không?”

Tôi giật mình, trước mắt chính là hình dáng một người, một chàng trai ôn hòa đáng yêu, người trong lòng tôi, nhiều năm không gặp anh ấy, không biết bây giờ thế nào.

Tôi lắc lư cánh tay treo ngược của mình, nói: “Con không đi.”

Mẹ tôi nói: “Vừa rồi mẹ hỏi tình hình của Mạc Lượng.

... Nó phải về nước dạy học.

... Về trường đại học của con.

... Nó còn chưa có bạn gái.”

“... Mẹ, con phải giữ lại cái này. Con phải ăn cơm cùng chú Mạc, cô Mạc, Mẹ thấy con nên mặc chiếc váy nào đây?”

Đột nhiên sau cơn mưa, người tôi chờ thật sự đã trở lại.

Tôi mang một mặt dây chuyền Lục Tùng Thạch và một chiếc váy rất thực nữ, đầm đạm, đi ăn cơm với gia đình nhà anh cùng bố mẹ.

Ý tứ là, không thay đổi

Lục tùng thạch, không thay đổi.

5. Chương 5

Khoảng một tuần sau, cánh tay của tôi cũng gần khỏi, trước khi trở lại trường tôi kiểm tra cân nặng, tăng lên chừng ba kg. Coi như là chuyện lớn rồi, hơn nữa, trước khi Mạc Lượng về, tôi cần phải xinh đẹp nhất.

Vừa gia tăng lượng vận động, tôi cũng bắt đầu ăn uống điều độ, một ngày đắp ít nhất hai cái mặt nạ, sáng một cái, tối một cái, chăm sóc, làm đẹp da. Làm xong bài tập, phần lớn thời gian, tôi đọc một ít sách “chiến lược”: Song ngoại của Quỳnh Dao, “Người nhạt như cúc” của Diệc Thư, còn cả “Lỗ Tấn và Hứa Quảng Bình*” tôi cảm thấy mình đã chuẩn bị tốt tâm lý để lâm trận với mối tình thầy trò.

(*Hứa Quảng là người vợ thứ hai của Lỗ Tấn, là học trò của ông, hai truyện kia cũng nói về tình thầy trò.)

Trải qua phân tích, tôi phát hiện phần lớn nữ sinh có thể thu phục thầy giáo phải có hai phong cách quan trọng: tự nhiên và quần quýt. Nói rõ ra: cổ phải cúi thấp xuống, ánh mắt phải không có tiêu cự, ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhú mày đặt ra câu hỏi, vấn đề này, làm không hiểu, mà phải làm trong ngày, đó chính là lúc thu phục! Không thể vận động quá, còn phải quan trọng một chút, nhất định phải nhiệt tình yêu thương văn học cổ Trung Quốc, có thành tựu nhất định. Tôi cẩn thận ngẫm lại, cái khác có thể giả, nhưng chuyện này đúng thật là khó. Dựa vào nguyên tắc chỉ cần cố gắng là sẽ có thu hoạch, tôi kiên trì đọc Đường Thi Tổng Từ* vài ngày, muốn nung đúc một chút phong cách và tình cảm sâu đậm, sau đó thật sự đã ngấm được chút rồi.

(*Đường Thi, Tổng Từ, Nguyên Khúc: Các thể loại văn học nổi bật ở Trung Quốc.

Đường Thi là toàn bộ thơ ca đời Đường được các nhà thơ người Trung Quốc sáng tác trong khoảng từ thế kỷ 7 – 10 (618 – 907). Các sáng tác của hàng nghìn nhà thơ đời Đường được bảo tồn trong cuốn Toàn Đường thi gồm 48.900 bài.

Từ là một thể loại văn học, hình thành vào đời Đường, và phát triển mạnh vào đời Tống ở Trung Quốc.)

Lâm Hoa Âm ở bên kia đã có tin tức tốt, cô ấy giảm được 4 kg, bụng nhỏ như không có. Vào ngày Thanh Niên, đội nhạc của trường có báo cáo biểu diễn, bạn Lâm trở thành thủ lĩnh cello.

Lúc nói chuyện với cô ấy, cô ấy đang thử lễ phục mặc khi biểu diễn, “u” một tiếng, cái khóa kéo bên cạnh đã được kéo lên, chuyển một vòng cho tôi xem, tơ lụa màu tím nhạt bao quanh eo nhỏ, thật là đẹp mắt.

Lâm Hoa Âm nói: “Tớ thấy cậu hẳn là phải thoải mái, con trai càng quan tâm càng không chiếm được.”

“Cậu nói thật dễ nghe.” Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, “Cậu thích một người bảy, tám năm, anh ấy đã sắp trở lại rồi, cậu thoải mái, vui vẻ một chút cho tớ xem nào.”

Cô ấy vỗ vỗ vai tôi: “Aizz, không phải cậu nói, anh ấy có thể thích con gái Nhật Bản xinh đẹp sao?”

Tôi gật gật đầu, vuốt mái tóc dài của mình: “Vì thế mà tớ vẫn để kiểu tóc này.”

“Vậy cậu phải xác định trước việc này, nếu không sẽ phải đợi một nhọc lâu lắm, kết quả phát hiện người ta không thích, mình lại phải mang cái đầu nóng nực.”

Chuyện này không phải tôi chưa từng nghĩ, nhưng thời gian lâu quá, phán đoán lúc tuổi nhỏ cũng không chắc chắn, hướng chỉ, nếu họ vẫn còn tốt đẹp, thì tại sao Mạc Lượng lại trở về? Có điều, Lâm Hoa Âm nói

không phải không có lý, tôi phát hiện lúc này mình quá khẩn trương, chỉ sợ ảnh hưởng đến sự phát huy trong lúc xông trận.

Hoa Âm soi gương, lại chuyển vài vòng, thực vừa lòng với mình: “Tớ với cậu không giống nhau, tớ càng thích ai, tớ lại càng không cần anh ấy, binh pháp có nói: thả dây dài, câu cá lớn.”

Tôi cười rộ lên: “Cậu nói binh pháp cái gì thế?”

“Binh pháp Lão Tử đó, cậu học ngữ văn không tốt, tớ không thèm nghe cậu nói nữa.”

Tôi kém cũng không đến mức không biết cái này, đang muốn phản bác cô ấy, thấy dáng vẻ đắc ý dào dạt của cô ấy thật là buồn cười, trong lòng nghĩ xấu, tôi không sửa đúng cho cô ấy đâu, để cho cô ấy gây trò cười trước mặt mọi người. Hắc hắc.

Hoa Âm cho tôi vé xem biểu diễn: “Đi xem nhé. Đây chính là vị trí tốt nhất. Nhìn xem dàn nhạc của chúng tớ có anh chàng nào được không, tớ giới thiệu cho.”

“Tớ vừa nói xong chuyện kia với cậu, cậu lại nói thế này, cậu không tôn trọng mối tình đầu của tớ gì cả.”

“Mối tình đầu chỉ dùng để nhớ, để thương, để tiếc, không phải dùng để tôn trọng.”

Ngày biểu diễn tôi có đến, sau khi biểu diễn cô ấy hỏi tôi mình biểu hiện thế nào, tôi chột dạ gãi ngón tay cái lên khen ngợi một phen. Thật ra tôi vốn không trông thấy cô ấy. Tôi cũng không nhìn thấy tay nhạc nào khác. Mà anh chàng âm hồn bất tán Diệp Hải kia chính là tay thổi sáo. Vì sự an toàn của bản thân, tôi muốn đi về, nhưng khi nhìn thấy người mặc áo sơ mi trắng và quần dài đen, cầm trong tay cây sáo màu vàng kiểu phương Tây thổi “ma thuật sư chi đêm”, tôi liền không thể di động bước chân.

Trong phòng nghỉ sau i, Lâm Hoa Âm vừa nhìn gương tháo lông mi giả vừa nói với tôi: “Đợi lát nữa dàn nhạc của chúng tớ đi hát karaoke sau đó đi ăn khuya, cậu đi cùng tớ nhé.”

Tôi đang suy nghĩ có nên đi hay không, thì Diệp Hải đẩy cửa vào.

Chúng tôi nhìn nhau một chút, đều không nói chuyện, đều có điểm bất an.

Sau đó tôi nhanh chóng nhìn lướt tình hình xung quanh, lùi về sau hai bước, dựa vào tường đứng thật vững.

Diệp Hải đi vào, một nam sinh cũng thổi sáo vỗ tay hoan nghênh, nam sinh đó nói: “Đợi lát nữa không uống đến mười bình không được đi đâu đấy.”

Diệp Hải nói: “Ngồi lên kết bia uống, ai sợ ai chứ.”

Hoa Âm nhìn anh ta, nhỏ giọng nói với tôi: “Anh kia là Diệp Hải, cậu thấy không? Là tay sáo mới tới, Lý Gia Luân nói, cả dàn nhạc này, ngoài tớ ra, anh ấy là người chơi hay nhất.”

“Ai là Lý Gia Luân?”

“Nhạc trưởng đó. Cậu đến để nghe cái gì thế? Trước mỗi khúc không phải đã báo tên anh ấy à?” Hoa Âm kinh ngạc nhìn tôi, sau đó đề thấp giọng, “Theo đuổi tớ, tớ còn chưa đồng ý đâu.”

Cậu nam sinh thổi sáo cùng Diệp Hải nói: “Lâm Hoa Âm, cậu không giới thiệu bạn cậu một chút à.”

Tôi tự nói: “Hi, tớ là An Phi, khoa địa chất.”

“Đợi lát nữa theo chúng tớ ra ngoài chơi nhé.”

“Tớ không đi được, ngày mai tớ còn có giờ học.”

Hoa Âm nói: “An Phi, đừng làm mất hứng.” Cô ấy còn không biết kẻ tiểu nhân của tôi chính là vị kia.

Tôi liếc mắt thấy Diệp Hải mỉm cười, lòng đã quyết, tôi nói: “Tớ không đi, tớ còn bài tập phải viết nữa.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã có cả đám người tiến vào, hét ba uống bốn muốn đi chơi, Hoa Âm không miễn cưỡng tôi nữa, cùng đi theo họ. Diệp Hải cất ống sáo của mình, mặc thêm áo khoác màu xanh lam, lúc đi qua tôi, túm lấy cánh tay không bị thương của tôi từ phía sau, cúi đầu, nói bên tai tôi: “Em sợ anh à? Anh thấy vui vì em không đi đấy, có chuyện gì xảy ra lại tính lên đầu anh.”

Tôi đang muốn phản bác, lại thấy mặt anh ta gần như vậy, hơi thở nóng hầm hập của chàng trai trẻ lướt qua mặt tôi, tôi muốn nghiên cứu cẩn thận gương mặt đẹp dễ dàng yêu này, nhưng lại dùng sức đẩy anh ta ra: “Anh tránh ra cho tôi

Diệp Hải lập tức buông lỏng tay, mang theo cái cái hộp rời đi cùng đám bạn phía trước.

Ngoài trái tim đang đập loạn nhịp của tôi, thật là may mắn lúc này không có sự cố nào khác xảy ra.

Nhưng đêm đó tôi mơ một giấc mơ, tôi cứ bơi mãi, bơi mãi trong biển cả mênh mông, bơi rất nhanh, say sưa, vui vẻ, mê mải, gần sát mặt nước, thấy chim chóc bay liệng bên trên, liền muốn đi bắt, tôi “vụt” một cái, nhảy ra, theo ánh trăng, thôi thấy ảnh ngược của mình trên mặt biển, một con cá heo lớn.

Tôi tỉnh ngủ vẫn còn thẫn thức mãi vì giấc mơ ấy. Tự do xuyên qua cơn sóng lớn rất nhanh, nhảy lên mặt nước tận tình giãn gân cốt, bọt nước vỗ vào bụng tôi, ánh trăng soi bóng xuống mặt nước... Tình cảnh trong giấc mơ này thật sự làm cho người ta vui sướng.

Nhưng trong thực tế lại có một phiền toái lớn, không biết nhà trường nghĩ thế nào, vốn chỉ định sửa chữa lại nhà bơi, nhưng sau đó lại quyết định xây lại và xây rộng thêm. Khu ký túc xá tôi ở rất gần nhà bơi, kết quả là bị nhốt trong phạm vi mới của nhà bơi, cũng phải di chuyển. Nhà trường nhất thời không thể sắp xếp chỗ ở cho cả đồng sinh viên, nên động viên chúng tôi trọ ở phòng thuê bên ngoài.

Bây giờ nhà tôi không ai giúp được tôi cả, bố tôi đã ra khơi, mẹ tôi và bạn bè đã tổ chức đi Băng Cốc du lịch rồi. Tôi tự cầm tờ báo quảng cáo địa chỉ thuê phòng gọi điện thoại cho từng chủ nhà một, hẹn gặp, xem phòng ở, bận việc ba bốn ngày, rốt cuộc cũng tìm được phòng trước khi nhà trường muốn đập phá ký túc xá.

Đó là nhà của dành cho cán bộ về hưu cách không xa trường tôi lắm, chủ nhà là những cán bộ quân đội kỳ cựu đã nghỉ hưu nhiều năm, phần lớn nhà đơn có khoảng sân nhỏ.

Chủ nhà tôi thuê là một người phụ nữ có tuổi đã góa chồng, họ Trương, nuôi một con mèo to, tiền thuê nhà rất đắt, tôi thuê một phòng ngủ trên tầng hai nhà bác ấy, mỗi tháng bác ấy muốn thu của tôi 1500 tệ, còn muốn một lần trả tiền nhà trước nửa năm. Nhưng nơi này cách trường học không xa, phòng của bác ấy lại đầy đủ tiện nghi, trong sân còn có cây hồng già, cành lá um tùm che phủ cả khoảng sân, làm cho người ta rất thích. Khi tôi nhìn thấy cây hồng già đó đã nghĩ, sau này chắc chắn sẽ có một ngày, Mạc Lượng đưa tôi đến đây, hôn tôi dưới bóng cây, rồi nhìn tôi đi lên tầng.

Thế nên lúc tôi cần răng đưa tiền cho bà chủ nhà, cũng không suy nghĩ tiền tiêu vặt trong tay có còn đủ để chống đỡ đến khi mẹ trở về không.

Nhà này có hai tầng, bác Trương tuổi đã cao nên sống ở tầng một. Đi lên lầu, có một phòng khách nhỏ, kê một bàn trà, hai chiếc ghế mây, cũng đã nhiều năm rồi, đầu gỗ và mây đều cùng màu trà. Song song hai bên phòng khách nhỏ là hai căn phòng ngủ, tôi thuê một phòng, phòng cách vách cũng có người thuê. Tôi đẩy cửa sổ ra, giờ tay là có thể chạm vào lá hồng xanh mượt, nghiêng đầu nhìn, trên cửa sổ cách vách bày đầy chậu hoa nhỏ, tôi không gọi hết được tên các loại hoa cỏ trong gió xuân, hương thơm ngọt ngào, trông cũng thật dễ thương.

Nói tới đây, câu chuyện kể tiếp, có thể đã có bạn đoán được.

Chạng vạng ngày thứ nhất tôi tan học về nhà, nhìn thấy đôi giày nam ngay lối vào.

Tôi đang đứng trên bậc thang đầu tiên, nghe thấy tiếng sáo

Tôi ho khan một tiếng, tiếng sáo đó im bặt, rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân, anh ta cũng đi ra từ trong phòng.

Tôi liền đứng ở cầu thang chờ, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Lòng tôi vẫn hy vọng mình may mắn, không phải người này.

Ngẩng đầu nhìn, Diệp Hải đứng ở trên lầu.

Đá cuội giồng nhau, nơi nào cũng có.

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau tôi mang theo đôi mắt đỏ hồng đi xin bác Trương trả lại tiền thuê nhà, chỉ thấy bác ấy vững vàng đứng tắn, lấy ống tay áo làm cái khăn tay lau mồ hôi trên trán, cầm lấy chén trà trên chiếc bàn gỗ nhỏ dưới gốc cây hồng, thổi thổi, nhấp một ngụm, sau đó nhìn tôi khẽ cười, nói: “Trả lại tiền thuê nhà? Không được.”

“Bác ơi, hôm qua cháu mới ký hợp đồng mà

“Dù cháu ký một phút trước, thì lúc này cũng không thay đổi được.”

“Nếu bác để người thuê phòng trên kia đi, cháu sẽ ở lại.”

“Nói cái gì thế? Tiểu Diệp còn đưa trước tiền thuê nhà một năm rồi.”

Tôi đã bực bội quá chừng, mới sáng sớm ra tôi đã ngồi dậy, còn chưa kịp ăn gì, cười nịnh nhìn bác ấy đánh xong bốn mươi tám kiểu Thái Cực quyền, chỉ vì một câu “Không được” sao? Bà già này cũng khinh người quá đáng rồi.

Tôi vỗ mạnh lên cái bàn, lạnh lùng nói: “Cháu đã ăn ngay nói thật với bác, hôm qua vừa thấy anh ta thuê cùng nhà, cháu liền cả đêm mất ngủ. Hòa thượng cũng đã tính rồi, người kia là tiểu nhân của cháu, cháu cứ gặp anh ta là xui xẻo lắm, hơn nữa lần sau còn xui hơn lần trước. Cháu nói với bác, bây giờ đã có hiệu quả rồi đây, thần kinh của cháu đặc biệt suy yếu, sáng nay cháu nhìn cầu thang cũng thấy vắng đầu, cháu nghĩ ngày nào đó cháu trượt chân ngã xuống, đè bẹp con mèo già của bác, cháu cũng đỡ áy náy, chúng ta đều không ăn nó được, bỏ đi đâu.”

Bác Trương ôm chặt lấy con mèo già, nhìn tôi hỏn hển nói: “Cái gì mà tiểu nhân với không tiểu nhân, cháu vẫn là sinh viên đúng không? Không thể ăn nói khoa học một chút à?”

Từ lần bị thương trước mà bả vai tôi có tật xấu, cứ lúc nào tức giận là sẽ bị đau, lúc này đây tôi lại bị đau, nước mắt liền dâng trào, tôi muốn lấy lại tiền thuê nhà để tìm chỗ khác ở, nên mới liệt kê đủ cớ trước đây của mình với bà bác này.

Bác ấy thấy tôi đã khóc, lại nói ra rành rọt, rốt cục thở dài một hơi.

Tôi nghĩ hy vọng tiền trở về đều gửi gắm vào tiếng thở dài này, nhưng chẳng ngờ bà bác lại nói: “Tiền bác khẳng định là không thể trả...”

Tôi suýt nữa không thở ra được.

“Nhưng mà, chuyện này bác có thể giải quyết.”

“Giải quyết như thế nào ạ?”

“Tôi hôm nay, cháu xin là được.”

Một người già,

Hơn bảy mươi tuổi,

Chồng đã mất mang quân hàm tướng quân,

Nhìn bề ngoài và cách ăn nói thì cũng thấy được trước khi về hưu đã từng làm cán bộ quốc gia, dựa vào tuổi tác và tư cách hẳn là một người làm cho thanh niên trìn cậy,

Thế nhưng, khi bác ấy đưa cho tôi hai chiếc quần cộc một đỏ một trắng, cũng nói với tôi, để tôi và Diệp Hải mặc cái đồ không biết mới hay cũ này, tôi thật sự bực tức đến mức chuyện gì cũng dám làm.

Vải thô, bốn chân.

Tôi bị trêu đùa như thế, cũng không quan tâm cái gì khác, gào lên với bà già đó: “Cháu muốn tiền thuê nhà của cháu, nếu không cháu sẽ hành chết con mèo của bác!”

“Con bé này sao lại xúc động như thế? Cháu hãy nghe bác nói đã có được không?” Bác ấy giải thích, “Đây là cái bác xin của đại chân nhân cho cháu, nếu không phải bác có tình cảm tốt với ông ấy, ông ấy cũng chẳng buồn quan tâm đến chuyện này đâu. Cháu cũng không nên xem thường hai cái linh vật này, không chỉ quản chuyện của hai đứa, mà còn có thể thăng quan phát tài, nghiệp học tinh tiến đấy.”

“Bác lừa cháu.”

“Cháu cứ thử xem. Trong vòng năm ngày, nếu mà không tốt...”

“Bác phải trả lại tiền thuê nhà cho cháu!”

“Đến lúc đó nói sau.

Lúc tôi bất đắc dĩ nghĩ mọi cách mở miệng đưa cái quần cộc đỏ cho Diệp Hải, anh ta nói: “Em đùa cái gì thế, anh không mặc đâu gì.”

“Vậy anh chuyển ra ngoài ở.”

“Chuyện này không phải em nói là được.” Anh ta ngồi trên chiếc ghế ở phòng khách tầng hai, một chân gác lên chiếc ghế khác, rất đắc ý nhìn tôi, “Em cũng thật là, chuyện của mình, tại sao cứ gán lên người anh? Ngày anh đến bệnh viện thăm em, em nói thế nào? Không phải không liên quan gì đến anh sao?”

“Aizz, chuyện đó, anh mặc vào đi, cái này còn phù hộ cho nghiệp học, thăng quan phát tài, nhiều con nhiều phúc đấy.”

Anh ta cười rộ lên, lộ ra một chiếc răng nanh sắc nhọn: “Anh hy vọng nó có thể phù hộ anh gia nhập tổ lặn của trường.”

Tôi cười lạnh một tiếng (tôi chưa từng làm như vậy): “Anh không mặc cũng được, dù sao tôi sẽ mặc một cái khác, đến lúc đó vận may đảo lại, anh chờ xem, anh sẽ phải sáng mắt ra.”

Tôi ném cái thứ đó vào tay anh ta rồi đi vào phòng.

Tôi hạ thật thấp đèn bàn học rồi cúi đầu nhìn mình mặc cái quần cộc màu trắng bốn chân, trong lòng nghĩ, thật là quái dị, thật sự là quái dị quá! Đột nhiên di động vang, vừa thấy đã biết là số điện thoại từ nước ngoài, trong lòng tôi lo sợ nhận điện thoại, có thể là Mạc Lượng không? Có nên nói “Moshi Moshi*” không? Sau đó nghe thấy giọng nói hưng phấn của mẹ tôi: “Mẹ trúng xổ số Thái Lan rồi!”

(*Từ này có nghĩa là alo.)

Tôi vừa nghe cũng rất cao hứng: “Trúng bao nhiêu thế mẹ?”

“1 vạn.”

“Ai nha, không ít nhé. Mẹ lợi hại quá.”

“Tiền Bạt.”

Tôi ngã.

Ấy dà, vẫn là hơn 2000 nhân dân tệ thôi, nhưng có chút ít còn hơn không. Chuyện này có thể liên quan đến chuyện tôi mặc cái quần cộc trắng không nhỉ? Tôi chỉ hy vọng là như thế. Lúc đi ngủ tôi nằm trên giường nghĩ, nếu lần này chuyển được vận may biến chiến tranh thành tình bạn với anh chàng đẹp trai kia, vậy thì... tôi còn chưa kịp tự sướng xong đã ngủ quên mất.

Có thể là ngày hôm trước tinh thần căng thẳng quá làm cho tôi mất ngủ, nên buổi tối tôi ngủ rất ngon. Sáng hôm sau tự nhiên tỉnh, nhìn bầu trời màu xanh trong ngoài cửa sổ, ngáy người trong chốc lát mới tỉnh rời giường, tôi là một thực nữ muốn có tình yêu thấy trò, buổi sáng rời giường tôi cũng phải có phong cách tự nhiên và quần quýt. Sau một lát tôi thấy không đúng, cầm đồng hồ lên nhìn, tám giờ, kém mười lăm phút. Một lúc nữa thôi là đến giờ làm bài kiểm tra lý thuyết trái đất cổ đại.

Cô thực nữ tôi đây trên mặc T – shirt, dưới mặc quần jeans, lau lau rửa rửa mặt mũi trong phòng tắm rồi chạy vụt ra ngoài.

Khu cửa cán bộ về hưu không cho taxi đi vào, tôi nhìn hàng cây hai bên đường, thật là mệnh mông bất ngát.

Nhưng có một thứ tốt sáng chói hiện ra trước mắt tôi, chỗ ngồi sau của một chiếc xe đạp, hơn nữa còn là một chiếc xe đang chuẩn bị đi.

Chân tay tôi chưa bao giờ nhanh nhẹn như lúc này, “vèo” một cái đã nhảy lên xe, nắm vạt áo người cầm lái: “Trước khi chuông reo anh có thể đưa tôi đến trường, anh chính là tổ phó của tổ lặn chúng tôi.”

Người nọ nói: “Tuân lệnh.” Dứt lời liền đạp đi như bay, nhanh như điện chớp.

Trên đường tôi vừa xem đồng hồ, vừa không ngừng thúc giục, Diệp Hải hạ thấp lưng, dùng tất cả sức lực tăng tốc.

Sau đó tôi nhìn thấy một thứ thú vị.

Trong đai lưng màu nâu của anh ta lộ ra chiếc quần cộc màu đỏ.

Thì ra anh ta đã mặc nó vào.

Tôi ngồi sau xe đạp, rung đùi đắc ý nghĩ, một thứ ngay cả tôi cũng thấy chán ghét mà anh ta cũng mặc, chủ yếu là để phòng ngừa tôi đúng không? Nói về nhân phẩm của người này dường như cũng không phải tiểu nhân, chuyện trước đây cũng không phải anh ta cố ý...

Đột nhiên anh ta phanh gấp, cái trán của tôi lập tức đập vào lưng anh ta.

“Anh không thể đi vững một tí à?”

“Em ở phía sau xoay loạn làm gì?” Anh ta gào lên trả lời tôi.

Tôi thấy tuy đã vào trường, nhưng vẫn còn cách phòng thi khá xa, đang bị người ta quản chế, không thể cứng rắn được. Đầu tôi nghĩ vòng vo: mặc kệ ai có nhân phẩm hay không có nhân phẩm, cố ý hay không cố ý, dù sao anh ta cũng không phải cái bánh tốt.

Đến nơi tôi nhìn đồng hồ, còn kém 5 phút, vừa đủ thời gian tiến vào trường thi. Ngay cả cảm ơn tôi cũng chưa nói, mang theo túi sách liền chạy đi, Diệp Hải ở đằng sau gọi tôi vang vọng: “An Phi.”

Tôi quay đầu nhìn anh ta, anh ta vẫn ngồi trên xe đạp của mình, một chân đạp đất, trên tóc có dính chút mồ hôi, mấy sợi tóc dán vào trước trán, gương mặt trắng lúc này đỏ lên, nhìn tôi, khóe miệng cong cong, bộ dáng như cười như không.

Trong lòng tôi nói: cái mặt đẹpà tai họa.

“Rốt cuộc làm gì, cứ gấp gấp như vậy?”

“Đi thi.” Tôi nói.

“Có thể đạt tiêu chuẩn không?”

Tôi “phì” một tiếng bật cười: “Tôi sẽ cho anh xem.”

Đề thi phát ra, tôi vừa nhìn đề lòng đã nhẹ nhõm. Tiện tay viết đáp án, lưu loát thao thao bất tuyệt, là vấn đề sớm đã thuộc lòng.

Tôi nộp bài rồi đi rửa tay, thấy mình mặc chiếc quần cộc màu trắng bốn chân.

Tôi nghĩ, chẳng lẽ thật sự linh nghiệm?

Thủy tinh trong suốt là màu đen muôn hình vạn trạng, rong biển tươi sáng có ý nghĩa là: nghi ngờ.

7. Chương 7

Chỉ một tuần sau, giữa tôi và Diệp Hải xảy ra một chuyện lớn, dù sao tôi cũng không bị thương tổn gì nữa, chân tay đều hoàn hảo. Vào ngày thứ năm bác Trương liền vui vẻ nói: “Cháu xem, rất bình yên nhé, hai đứa cứ an tâm ở lại đây.” Còn bổ sung thêm, “Chuyện lấy lại tiền thuê nhà không cần nghĩ nữa.”

Tôi nghĩ để một thời gian nữa xem thế nào rồi nói sau, dù sao tôi còn chưa tìm được phòng nào tốt.

Thời tiết càng ngày càng nóng, tôi mua rất nhiều hoa quả đặt trong tủ lạnh, phòng bếp ở tầng một có một cái tủ lạnh, ba người chúng tôi mỗi người chiếm một ngăn. Ngăn của tôi luôn luôn đầy đủ đồ ăn, dưa, lê, đào, sữa chua, đồ uống, tôi đang giảm béo nên không ăn món gì liên quan đến bột mì, thế nên dự trữ mấy thứ này là vô cùng quan trọng.

Bác Trương rất biết sống qua ngày, thỉnh thoảng mua một hộp bánh chẻo to đặt trong tủ lạnh, lúc muốn ăn lại nấu vài cái, vừa tiện vừa gọn, dù sao từ trước đến giờ tôi chưa nếm thử cái nào.

Ngăn của Diệp Hải chứa nhiều nhất là hai chai nước khoáng to, tối hôm đó đột nhiên nhiều thêm một túi bánh Oreo, lúc tôi lấy dưa hấu đút vào miệng mình, nghĩ: anh bạn nhỏ này không ngốc đấy chứ? Sao lại để bánh quy trong tủ lạnh? Anh ta không biết sẽ bị ỉm à?

Bánh quy mà bị ỉm là vấn đề nghiêm trọng lắm đó.

Nhất là loại bánh quy Oreo vỏ socola đen nhân kem trắng này.

Tôi ngồi trên mặt đất, mặt hướng về cái tủ lạnh đang mở ra, nhìn Oreo của Diệp Hải, miệng cắn dưa hấu, trong đầu đều là mùi vị tuyệt mỹ của loại blâu lăm không ăn này.

Oreo bị ỉm có hương vị gì nhỉ? Vẫn ngọt và ngậy nhưng ăn lại rất ngon sao?

Tôi rầu rĩ nghĩ.

Sau đó tôi buông dưa hấu, thò tay vào trong cầm một miếng để vào miệng.

Tiếp đó tôi lại cầm một miếng nữa.

Đến miếng bánh thứ ba, tôi cũng chưa bị phát hiện, nhưng mà, lúc tôi ăn đến miếng thứ năm.

Diệp Hải tắm rửa sạch sẽ đi ra đứng phía sau nhìn tôi, sâu kín nói: “Lúc còn bé em không nghe người lớn dạy là không được ăn đồ của người khác à?”

Tôi quay đầu, vô cùng trấn định chậm rãi đứng lên, nhú mày nói: “Vấn đề không ở chỗ này, sao anh lại có thể để bánh quy trong tủ lạnh?”

“...”

“Anh không biết nó sẽ bị ỉm à?”

Tôi vô cùng nghiêm túc, hơn nữa còn nghiêm túc hơn: “Như vậy không tốt.”

Lúc tôi nói thế, anh ta hiển nhiên là bị khí thế nghiêm nghị hào hùng của tôi làm giật mình, sau đó sẽ không tranh cãi nữa, cầm lấy dưa hấu tôi để bên cạnh, cắn một miếng to trong miệng: “Cho nên, thứ thích hợp đặt trong tủ lạnh, vẫn là dưa hấu?”

Lúc này tôi đang rất đói bụng, lấy canh nước dưa hấu nuốt trôi lấy bánh quy tôi cũng chịu.

Tôi cầm bánh quy của anh ta lên tăng: “Về sau phải tránh để bánh quy trong tủ lạnh.”

Tôi trở về phòng mình, mở trang web của trường, đã có thành tích cuộc thi lần trước của tôi, được 90 điểm. Tôi rất vui mừng, đẩy cửa phòng, nhìn Diệp Hải ở dưới tầng đang cầm dưa hấu của tôi giải khát, nói: “Ngăn của tôi còn có đào và sữa chua, anh muốn ăn thì cứ ăn đi.”

“Sao đột nhiên em lại có lòng tốt thế? Vì túi bánh quy kia sao?”

“Cuộc thi lần trước, không phải anh đã hỏi tôi có thể đạt tiêu chuẩn không à? Tôi vừa xem kết quả, được 90 điểm.”

Anh ta cười rộ lên: “Phải không? Chúc mừng em. Em không nói anh cũng quên, có phải anh được làm tổ phở tổ lặn?”

Có chuyện như vậy á?

Tôi đã quên mất.

Với lại, làm sao có thể?

Lúc này tới giải vây là bác Trương và con mèo già đi dạo trở về, trong tay cầm theo một túi mơ, rất phần khởi: “Bác bảo hai đứa này, bác vừa học được cách làm mứt, đặc biệt là mứt mơ, bác sẽ làm cho hai đứa nếm thử.”

Bác ấy nhìn nhìn Diệp Hải: “Tiểu Diệp, cháu vừa tắm rửa xong, mau thay quần áo đi, sao lại mặc áo choàng tắm đứng ở đây thế? Ở đây còn có con gái đó, cháu mặc thế mà được à?”

Diệp Hải bị bác ấy nói xấu hổ vô cùng, cúi đầu rồi lên tầng luôn.

Tôi thấy ánh mắt bà bác sắc bén đánh về phía mình, đoán rằng câu nói đầu tiên sẽ hướng về tôi, thế nên tôi chạy nhanh về phòng, đóng kín cửa lại.

Lúc tin tức buổi chiều vang lên, bác Trương đã làm xong món mứt mơ của mình, bảo chúng tôi xuống tầng ăn. Tôi liền nghĩ bác ấy chẳng mấy khi hào phóng một lần, nên cũng nể mặt, đi xuống lầu.

Diệp Hải cũng xuống, ăn mặc chỉnh tề như lúc đến trường, T – shirt nhét vào trong quần thể thao, tôi cười nói: “Đ. Ở đây còn có phụ nữ lớn tuổi đấy, chú ý dung nhan đáng vẻ vào.”

Bác Trương múc cho mỗi người một ít mứt mơ, lúc bưng lên, nói: “Ăn đi, ăn nhiều vào, gắng sức ăn.”

Lúc bác ấy đi vào phòng bếp loạt xoẹt, chúng tôi ngồi trên sofa liếc nhìn nhau, lại nhìn cái bát của đối phương, rất tốt, rất công bằng, hai người đều có một bát với.

Diệp Hải nói: “Bà ấy bảo chúng ta gắng sức ăn? Cũng không đủ một miếng của anh.”

Tôi nói: “Đưa nhiều tiền thuê nhà như vậy, mà lại phản hồi người sử dụng như thế này sao?”

Diệp Hải: “Anh đưa một năm tiền thuê đấy.”

Tôi đi ra mở tủ lạnh, lại là mảnh khóe cũ rích, bác ấy để trật ngăn tủ của mình, tôi và Diệp Hải lắc đầu, nhỏ giọng nói với nhau: “Quá keo kiệt.”

Có điều, bác Trương làm mứt mơ cũng không tệ, tôi và anh ta ăn xong đều chép miệng.

Sau khi bác ấy ngủ, chúng tôi nghiên cứu một chút đồng mứt mơ của bác ấy, ăn vụng là không được rồi, bác ấy dùng bát của lò vi sóng, bên ngoài còn tỉ mỉ chia thể tích.

Tôi cảm giận nói: “Chiều mai có thể bác ấy sẽ đi Di Hoà Viên, thừa dịp bác ấy không ở nhà, chúng ta mua hẳn 5 cân mơ, tôi làm một bát thật to. Tôi mời anh ăn.”

Diệp Hải nói: “Để anh mua mơ, em chỉ cần làm ngon thôi. Không ăn cái gì khác, anh sẽ giành bụng.”

Lúc đôi tôi cùng tiến lên tầng, rất có cảm giác cùng chung kẻ thù.

Hôm sau là thứ tư, theo thường lệ buổi chiều tôi không có giờ. Tôi ăn xong bữa trưa ở căng tin liền trở về nhà, vào cửa, phát hiện Diệp Hải đã trở lại, bác Trương không ở nhà, anh ta dùng TV của bác ấy chơi điện tử, thấy tôi về, nhướng mày chào hỏi, lại chỉ chỉ vào bàn phòng bếp, ở đó có một chậu mơ đỏ, đã được rửa sạch sẽ.

Tôi cũng nghiêm túc, lập tức rửa tay, tôi đeo cái găng tay duy nhất tách đồng mơ, sau đó ép nát chúng.

Diệp Hải chấm dứt chiến cuộc, lại đây xem tôi làm, tôi hỏi: “Anh bảo, tôi có cần gọt bỏ vỏ không?”

Anh ta suy nghĩ một chút: “Anh cảm thấy không cần, vỏ mơ cũng không cứng, ăn vào còn có cảm giác. Có lẽ...”

“Anh nói, anh nói.”

“Em cũng không p như vậy, có cái gì đó ở bên trong, tựa như trong thạch hoa quả có nhân.”

“Có lý. Aizz, anh bảo, tôi có cần dùng đường trắng không, dùng đường phèn có tốt không?”

“Ý kiến hay. Đường phèn càng khỏe mạnh. Dùng của bác ấy, anh lấy giúp em.” Anh ta nói xong đi lấy một gói đường phèn to bỏ vào.

“Nếu thêm chút muối được không?”

“Vì sao?” Tôi hỏi.

“Trong kem đều cho thêm chút muối, vị ngọt lại càng ngọt hơn.”

Tôi thử bỏ chút muối, quả nhiên.

Tôi bóp bóp, tôi trộn trộn, tôi đun nóng, tôi quấy quấy đảo đảo, cả căn phòng thơm mùi mơ, cũng là hơi thở mùa hè.

Tôi và Diệp Hải hô to gọi nhỏ đánh xong một vòng Tomb Raider*, món mơ đã nguội, trông đỏ hồng, đẹp mắt lại có mùi vị ngọt ngào, tôi múc một thìa to đặt vào miệng liền hạnh phúc không muốn nói nên lời.

(*Tomb Raider là một trò chơi điện tử

Anh ta cầm thìa, cũng ăn một miếng, sau đó giơ ngón tay cái lên: “Đúng là rất ngon.”

“Cũng là anh có đề nghị hợp lý hóa.”

“Cùng nỗ lực, cùng nỗ lực.” Anh ta cười hì hì nói.

“Này, anh bảo nếu chúng ta trộn với sữa chua, có ngon không nhỉ?” Tôi ăn mấy miếng nói.

“Sữa chua của em sợ để hơi lâu rồi...”

“Sữa chua vốn là lên men mà.” Tôi đi lấy sữa chua của mình lại, trộn lẫn vào một cái cốc nhỏ, quả nhiên ăn rất ngon, Diệp Hải ăn cả bát to.

Lúc bác Trương về, chúng tôi đều ăn đến ngấy cả rồi, vẫn còn lại không ít nữa.

Tôi múc một bát to cho bác ấy, nói: “Bác, đây là cháu làm đấy ạ, bác cũng nếm thử xem. Gắng sức ăn nhé.”

Lúc bác Trương nhìn vạch chia thể tích của bát đựng mứt mơ, Diệp Hải ở trên lầu cười mãi không ngừng.

Anh bạn này vì sao không hút thuốc?

Bởi vì hút thuốc không có lợi cho sức khỏe.

Bởi vì hút thuốc sẽ không làm cho họ tiêu chảy, cho đến khi không lên nổi giường.

Không giống đồ ăn vặt hay mứt mơ.

Tình trạng của Diệp Hải hôm sau rất không tốt, lúc đi ra từ phòng đến chân cũng run run lung lay, đặt mông ngồi ở sofa trên tầng hai nói với tôi: “Anh không trách em. Là tự anh không khỏe, em rót cho anh ít nước ấm được không? Anh mất hết nước rồi.”

Tôi lấy nước cho anh ta, chân tay luống cuống: “Tôi, tôi, nhưng mà tôi...”

“Đúng vậy,” anh ta uống một ngụm nước, ngẩng đầu nhìn tôi, uể oải không có sức, “Tại sao em không bị tiêu chảy?”

“Tôi, tôi cũng không biết.”

“Có phải em hại anh không?” Anh ta nhìn tôi, “Vừa rồi anh lên mạng, tổ lặn của các em có thông báo nói thứ sáu ra biển, em,” anh ta nghĩ một hơi, “Đại tỹ, không phải em cố ý chĩnh anh đấy

Tôi thật sự không biết giải thích thế nào, ăn giống nhau, vậy mà anh ta thành thế này, tôi lại không có vấn đề gì, cái kia là tôi làm, tôi có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không rửa sạch.

Anh ta nhúu chặt mày, lại muốn đi toilet, lúc đi vào phòng quay đầu nhìn tôi, nói: “Anh tin em vô tội, em đến trường đi. Nhưng bây giờ anh đã biết, đôi khi chỉ là trùng hợp, có thể không ai hại ai cả.”

Cả ngày tôi không thể học yên được. Bệnh viện của trường không có thuốc tốt, tôi đi ra ngoài dùng chút tiền tiêu vặt còn thừa của mình mua ít thuốc đặc hiệu cho Diệp Hải, trở về nhà đặt ở cửa phòng anh ta.

Tôi còn chưa đi, anh ta đã mở cửa ra, cầm chiếc túi nhỏ nhìn một cái: “Thuốc anh giữ lại, đồ hộp em lấy đi, ngày mai ra biển ăn. Bụng anh đang trống trơn đây.”

Một ngày không thấy, anh chàng đẹp trai trông lại càng đẹp trai hơn, dù dưới mắt đã có quầng thâm.

Tôi muốn cười đi ra phía trước hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Anh ta gật đầu, một giây sau lại vọt vào toilet.

Ngày hôm sau là thứ sáu, tôi xuất phát rất sớm đi tập trung với tổ lặn rồi cùng ra biển, có lẽ là ngủ không ngon, có lẽ trong lòng nhớ thương Diệp Hải, tôi ngồi trên thuyền trông rất ủ

Giáo viên thể dục dẫn đội, thấy bộ dạng tôi, nói: “Cho nên mọi người đã rõ chưa? Trước khi lặn, yêu cầu nhất định phải chuẩn bị tốt tâm lý và sinh lý, mọi người nhìn An Phi xem, bạn ấy còn chưa tỉnh ngủ, vì thế hôm nay chúng ta để bạn ấy lại trên thuyền tiếp ứng.”

Tôi rất tức giận! Không thể lặn xuống nước thì tôi tới làm gì? Từ trước đến giờ tôi đều được ưu đãi rất tốt, đồ lặn có thiếu tôi cũng được một bộ, hôm nay dựa vào cái gì mà tôi phải tiếp ứng?

Tôi đợi hai tổ thay phiên nhau xong, nói với thầy giáo: “Thầy, bây giờ em hoàn toàn tỉnh táo, em cũng muốn xuống nước.”

Thầy ấy lé mắt nhìn tôi: “Đừng cậy mạnh.”

“Em không cậy mạnh.”

“Vậy em thay đi.”

Con người lặn với thiết bị có kỷ lục là 305, vào năm 1994 do người Mỹ tạo ra; nước tôi có kỷ lục lặn là 217m, vào năm 2004 do Phúc Kiến lập nên; kỷ lục của tôi là 105m, năm trước làm được; hôm nay tôi mới lặn xuống 27m, bả vai đã bắt đầu đau, tôi liền ngoi lên.

Mọi người trên thuyền rất cao hứng.

Thầy giáo cười nói: “Nói gì với em bây giờ? Em còn mang theo bình hơi lặn đấy, sinh viên khác lặn không mang gì còn sâu hơn em.”

Họ muốn kéo tôi lên, tôi tức giận quá mức, không chịu đi lên, định lát nữa sẽ thử lại.

Lúc này bỗng sóng biển khuấy động, một con thuyền buồm trắng nhẹ nhàng lướt qua mặt biển, dừng lại cách chỗ chúng tôi không xa. Tôi nhìn về phía trước, thấy mép thuyền có một người đang đứng, mặc T – shirt màu xanh hải quân và quần đùi màu trắng, vóc dáng cao, bả vai rộng, đeo kính mắt màu đen, anh ấy ra ngoài mép thuyền lấy năm bình thí nghiệm trong suốt.

Cách khá xa, có ánh mặt trời, hình dáng có chút mờ mờ, tôi không thấy rõ bộ dáng của anh ấy, nhưng dường như vẫn là bộ dáng trong lòng tôi nhiều năm.

Tôi muốn bơi qua tìm anh, nhưng trang bị trên người rất nặng, tôi còn chưa bơi được tí nào, chiếc thuyền đó lại nhẹ nhàng lướt đi.

Tôi cảm thấy rất uể oải, buồn rầu để đầu tự do chìm xuống.

Tôi bị anh em ba chân bốn cẳng túm lên thuyền liền không muốn xuống nước nữa.

Thành phố cách biển quá xa, tôi theo tổ lặn trở về thành phố, ăn cơm xong về nhà, cũng đã khuya

Tôi mở cửa, bác Trương đã ngủ.

Tôi rón rén lên lầu, thấy phòng Diệp Hải còn sáng đèn.

Tôi do dự trong chốc lát, vẫn gõ cửa phòng anh ta.

Không có người trả lời, tôi đẩy cửa đi vào, hóa ra anh ta đã ngủ, trong tay cầm một quyển sách, tôi vừa thấy còn có chút buồn cười, “cổ sự hội”, của năm trước.

Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng con trai, anh ta cực kỳ sạch sẽ, sách và quần áo đều để ngăn nắp, gọn gàng, bàn học trước cửa sổ có cây sáo của anh ta.

Trên tường có một bức tranh hấp dẫn sự chú ý của tôi.

Đại dương xanh có từ ngôi đền cổ xưa, cá heo còn mỉm cười, xuyên ở chính giữa.

Tôi nhìn kỹ, niềm vui nhẹ nhàng say sưa đó tựa như có điểm giống giấc mơ của tôi.

Sau đó tôi nhìn anh ta, Diệp Hải có gương mặt đẹp, lông mi dài, giống như cây quạt, ngủ rất ngon, môi hơi mím, trông trẻ con mà ngoan cố.

Tôi nghĩ một lúc, vẫn cầm lên quyển sách “cổ sự hội” trong tay anh ta.

Ai ngờ anh ta chuyển cổ tay, tôi bị anh ta giữ chặt ngón tay.

Tôi nhẹ giọng nói: “Anh không ngủ à.” Rồi muốn rút tay về.

Diệp Hải vẫn nhắm mắt: “Không nên cử động. Như vậy tốt lắm.”

Tập thể đá xanh rơi xuống mặt biển, mê hoặc.

8. Chương 8

Tôi lấy tay kia ấn vào mắt Diệp Hải: “Anh nhìn rõ cho tôi, đừng có nằm mơ mẩn.”

Con ngươi của anh ta chuyển động, buông tay tôi ra, chậm rãi ngồi dậy, vẻ mặt không vui, khuôn mặt anh ta vốn đã nhỏ, cái bụng lại kêu đau vài ngày nên trông còn nhỏ đi mấy vòng, bộ dáng có vẻ đáng thương.

“Còn tưởng là bạn gái

Tôi hỏi: “Anh có thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừm.” Anh ta gật gật đầu, “Tốt hơn nhiều. Thuốc em mua dùng rất tốt.”

“Hôm nay anh ăn cơm chưa?”

“Ăn chút cơm rồi, bác Trương nấu cho, ăn cùng với ô liu của em.” Anh ta nói, nhìn tôi, “Em ra biển à? Lặn xuống nước không?”

“Haizz,” tôi thở dài, “Hôm nay tình trạng không tốt, thành tích không tốt, làm cho không ít người chê cười.”

“Anh khát.”

Tôi nghe vậy đi rót cho Diệp Hải cốc nước ấm, đặt vào tay anh ta, tôi nhìn kỹ mặt anh ta, có thể là vì ngủ ngon, quầng mắt không còn thâm nữa, tôi nói: “Thần sắc của anh tốt hơn nhiều rồi.”

Anh ta gật gật đầu, cúi đầu uống nước, lúc sau, lại nâng mặt nhìn tôi, ánh mắt sáng lấp lánh như sao: “Hóa ra giống lời bạn gái đã nói.”

Lúc người ta đang mệt mỏi, suy yếu luôn nhớ tới người thân cận nhất của mình, ngán ngùi vài câu mà anh ta đã nhắc tới cô ấy hai lần, trong lòng anh ta tất nhiên lòng nhớ. Tôi thật cẩn thận hỏi: “Chính là người anh muốn tìm?”

“Ừ.” Anh ta dựa người ra sau.

“Không có chiến tranh loạn lạc, sao lại thất lạc nhau?”

“Là anh không tốt.”

Cái chuông nhỏ anh ta đặt bên giường vang lên một chút, tôi nhìn sang, mười một giờ, phản xạ có điều kiện, tôi ngáp một cái. Một lý do tốt để chấm dứt cuộc đối thoại với bệnh nhân đang bị thương, tôi nói: “Tôi muốn ngủ, chờ anh khỏe, chúng ta lại tán gẫu.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, giãn lông mày mỉm cười: “Anh đã để em phải dằn vặt như vậy, lần sau các em đi lặn nhớ cho anh đi cùng.”

“Anh không nói tôi còn muốn nói đó, hoạt động lần kế tiếp là hai tuần sau, anh sắp xếp chuyện khác nhé.”

Tôi đánh răng rửa mặt, nằm trên giường lại không thấy buồn ngủ. Lặn qua lộn lại đã lâu, trước mắt là thân ảnh ban ngày nhìn thấy trên biển, giống như đã từng quen biết.

Có phải là anh không? Có phải là Mạc Lượng không?

Anh đã trở lại, tại sao ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Anh còn nhớ tôi không?

Tôi nghĩ về mình trước đây, trước khi thi trung học phổ thông, anh đến nhà giúp tôi ôn tập, tôi xem phía trước san hô ngâm nga môn tiếng Anh, bởi vì mặt sau san hô có mảnh gương nhỏ, nên thôi có thể nhìn thấy sườn mặt của anh; anh có nhớ đã tặng tôi một hòn đá nhỏ không, đá bazan nhiều tầng, tôi giữ lại nhiều năm, nay nắm nó trong tay; khi ở Nhật Bản, trong mắt anh đều là cô giáo Yagyuu Ranko xinh đẹp, vậy trong lòng anh có ai?

Tôi cứ nghĩ mãi đến khi cảm thấy mắt mình ướt át, lật người, chôn mặt trong chăn.

Không bao lâu, bên tai truyền đến tiếng sấm rền, trời bắt đầu mưa.

Ngày hôm sau mưa vẫn chưa ngừng, chúng tôi hai trẻ một già, đều không thể ra khỏi nhà.

Diệp Hải đọc sách ở phòng khách nhỏ trên tầng hai, tôi ngồi trong phòng khách dưới tầng xem TV cùng bác Trương, mãi đến lúc bác ấy ngủ thiếp đi, mới phát hiện vẫn là kênh hí khúc.

Tôi lo sợ bất an một buổi sáng, rốt cuộc bật dậy, chạy đến chỗ để điện thoại dưới cầu thang, gọi tới số nhà chú Mạc vẫn nhớ trong lòng.

Mỗi tiếng chuông vang lên, trái tim tôi lại đập nhanh hơn vài nhịp.

Tôi thầm nhủ với mình, tôi chỉ cần hỏi thăm cô Mạc một chút thôi, tôi có thể nói, là mẹ tôi bảo tôi gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi cô ấy có cần mua gì ở Thái Lan không, tôi còn có thể hỏi vòng vo luẩn quẩn, có phải anh Mạc Lượng quen viện trưởng trường tôi không, có thể giúp tôi sửa môn học tự chọn một chút được không?

Có người nhận điện thoại, nói a lô, đó là giọng nam trẻ tuổi và chững chạc, đó là giọng của Mạc Lượng

Đúng là anh, anh đã trở lại.

Tôi há mồm không nói được gì, nhìn ra ngoài, mưa vẫn đánh vào cây hồng; tôi quay đầu lại, nhìn vào trong, bác Trương đang ngủ trên sofa, còn có tiếng gáy nhỏ; tôi nhìn về phía trước, Diệp Hải đang giở sách, vang lên tiếng soàn soạt.

Không ai nói đó là Mạc Lượng, Mạc Lượng tôi chờ nhiều năm, nay anh ấy đã trở về, tôi nên làm gì bây giờ, tôi nói chuyện với anh ấy thế nào bây giờ?

Tôi cúp điện thoại “ba” một tiếng.

“Ba” một tiếng, Diệp Hải đi vào phòng mình.

Tôi lải nhải điện thoại với Lâm Hoa Âm một buổi chiều, cô ấy nghe tôi nói xong, suy nghĩ một lúc lâu rồi hỏi một vấn đề: “Cậu đã từng yêu đương chưa?”

“Thầm mến cũng chỉ một lần như vậy.”

“Tự nhiên cũng không hôn à.”

“Không.”

“Ngay cả nghe anh ấy nói chuyện mà cậu cũng khản trương như vậy, sau này làm sao thu phục được? Thật không ngờ, bộ dạng cậu trông được như thế, bình thường lại tùy tiện, phô trương thanh thế, hóa ra chỉ là tiểu nha đầu lừa đảo.”

Tôi tự kiểm điểm con đường đi lầm trước đây, nghiên cứu nhiều chiến lược như vậy, thật ra kỹ thuật còn chưa vượt qua hạn mức nào, hàn huyên như thế nào, nói chuyện phiếm như thế nào, bây giờ với tôi mà nói đều thành vấn đề lớn.

Cô ấy trầm ngâm một lúc lâu sau: “Cậu chẳng nói sớm, em trai tớ hôm trước vừa trở về đại học Quân Y, nếu nó ở đây, cậu có thể diễn tập với nó.”

“Diễn tập cái gì?”

“Ít nhất là hôn.”

Cầm của tôi cũng phải rút xuống: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì thế?”

“Là tớ suy nghĩ cho sức khỏe của cậu, cậu như vậy, ngày nào đó cậu thật sự muốn hôn nhau với anh Mạc gì đó, tìm cậu không bật ra khỏi người mới là lạ đấy.”

Cô ấy nói tới đây trái tim tôi đã nhảy loạn, lời của cô ấy dường như rất hoang đường vô lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng có lý: ngay cả những loại chuyện này cũng không biết gì, chẳng phải là gấu mù sao?”

“Vậy cậu bảo phải làm sao bây giờ?” Tôi hỏi.

“Không giúp được cậu, cậu tự cầu phúc đi.” Lâm Hoa Âm nói, “Thời gian gấp quá, không thể giới thiệu anh bạn nào khác cho cậu làm quen, tớ cũng không thể đem Lý Gia Luân cho cậu mượn dùng được.”

“Cậu và anh ấy đã thân hơn rồi à?”

“Tớ không thêm nói chuyện với cậu nữa, tớ đói rồi. Cậu cứ nhắc đến anh Mạc của cậu là lại nói nhiều.”

Tôi còn muốn thỉnh giáo chút nữa, nhưng Lâm Hoa Âm ở bên kia đã cúp điện thoại.

Vào thời điểm mấu chốt không hỗ trợ, thế này mà gọi là bạn bè

Cũng may có Internet, Internet là thứ rất tốt, trên đó mấy thứ linh tinh gì đều có cả, tôi tìm một ít ngôn tình tiểu thuyết hiện đại đô thị để đọc, phát hiện họ lên giường quá sớm, còn chưa hàn huyên đến đâu, mà đã trực tiếp “cầm cái cứng cứng của hần”; trong phần lớn truyện xuyên không, nhân vật nữ háo sắc dùng phương pháp hiện đại để thu phục đại ca cổ đại, dùng bom nguyên tử săn thú, có tính hủy diệt cứ như thời hiện đại; rất cuộc cũng thấy truyện từ từ nói chuyện yêu đương — hai chàng trai với nhau.

Ngay cả cơm chiều tôi cũng chưa ăn, nhốt mình trong phòng, cả buổi nghiên cứu mấy thứ này, có trời biết, tôi là một sinh viên ngành khoa học đó.

Di động vang lên, tôi thấy là Lâm Hoa Âm gọi tới.

Tôi còn chưa nói gì, chợt nghe thấy cô ấy nói như tiếng sấm: “Cậu bây giờ đang thuê cùng chỗ với Diệp Hải, Hải, Hải, ai, ai, i...?!”

“... Tư lệnh, tiểu nhân đã quên báo cáo với ngài.”

“Lý Gia Luân nói với tớ.”

Sự kinh ngạc của cô ấy dường như nhắc nhở tôi cái gì đó: “Ý cậu là...?”

“Cậu không luyện với anh ấy, cậu còn luyện với ai hả? Cậu như vậy không phải bỏ... bỏ phí của trời à!

“Nhưng mà, tớ làm vậy, có phải không có đạo đức không...”

“Điều này sao có thể là không biết xấu hổ?”

Tôi chưa nói “không biết xấu hổ” mà.

Hoa Âm cúi đầu nói, cứ như thi triển ma pháp trong lòng tôi: “Nhớ kỹ, người không phong lưu thì uống phí tuổi xuân. Cậu cứ làm mẫu với anh ấy.”

Đúng vậy, anh chàng thuê cùng nhà với tôi kia, nhờ sự khai ân của tôi mới được vào tổ lặn như mong muốn, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi xuống màn đêm yên ắng, tôi nheo mắt, cảm rằng một cái: hạ vũ thiên đã hài tử —— nhàn trú đã thị nhàn trú. *

(*Nghĩa đen “Trời mưa xuống đánh hài tử (trẻ con), nhàn rồi cũng là nhàn rồi” vốn được dùng ở phương Bắc Trung Quốc, nhưng nguồn gốc chính là ở phương Nam. Người Hồ Bắc đọc “hài tử” thành “tiểu hài” (hài ở đây là giày), nên câu trên vốn là “Trời mưa đánh giày, nhàn rồi cũng là nhàn rồi”, “đánh giày” là làm giày cỏ. Chỉ người nông dân lao động cần cù chất phác, làm việc cả khi trời mưa. Người phương Bắc nghe đúng nhưng hiểu sai, coi những lời này là lời biện hộ cho bạo lực gia đình, làm người ta bật cười. Dạy dỗ trẻ em phải có lý do chính đáng, không phải trời mưa là đánh chúng. Tiểu Dương lược dịch.)

Từ từ đẩy cửa phòng, phát hiện Diệp Hải đang uống nước đọc sách ở phòng khách nhỏ tầng hai, đèn bàn màu vàng mờ mờ, anh ta ngẩng đầu lên, thấy

Tôi nói cái gì đây?

Trong “Lộc đỉnh ký” Lâm Thanh Hà trúng kịch độc xuân dược, nhìn thấy Châu Tinh Trì thô tục như heo đột nhiên biến thành thiếu niên đẹp trai, cô ấy nói, mang theo thâm tình: “Giả Bảo Ngọc ——”

Tôi còn chưa mở lời, Diệp Hải đã nói: “An Phi, mỗi lần thấy em, anh đều cảm thấy giống mèo.”

Mất mèo, long lanh linh động, đôi lúc lại mơ hồ.

9. Chương 9

Lúc còn trẻ ỷ vào tuổi nhỏ, nghĩ rằng còn có thời gian, còn có thể sửa đổi, ôm trong mình những hối tiếc rồi sau đó không kịp thay đổi.

Đêm ấy tôi hôn môi Diệp Hải, trước đó áp dụng vài chi tiết thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết và điện ảnh.

Ví dụ như xoa tóc, hất tóc, mặc áo ngủ đi từ phòng ra, vòng qua bên người anh ta, vô thanh vô tức; tôi đi chân trần tới đóng cửa sổ hành lang tầng hai, giẫm lên những gihat vào cửa sổ, tạo nên những dấu chân nhỏ; tôi lấy từ tủ lạnh ra một bình sữa, sau đó lên tầng, rửa đầu uống, sữa tràn ra khóe miệng, chảy xuống cổ.

Từ lúc tôi đi ra khỏi phòng, cuốn sách của anh ta không đỡ thêm một trang nào.

Ban đêm yên tĩnh chỉ có tiếng mưa rơi.

Tôi đưa tay lau sữa tươi trên cổ, phát hiện một bàn tay khác đã dán lên đó.

Anh ta vừa tắm xong, ngón tay đều là hương vị bạc hà, vừa mát lạnh vừa ướt át.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, hô hấp của chúng tôi đều nhộn nhạo, ánh mắt của anh ta tựa như biển đêm, sâu không thấy đáy.

“Em làm sao vậy? An Phi.” Anh ta hỏi tôi, tiếng nói chậm mà trầm thấp.

Tôi lắc đầu: “Uống sữa.”

“Em không giống bình thường.”

“...”

Tôi chỉ nhìn anh ta.

“Em làm như vậy rất nguy hiểm.” Anh ta nói.

Ngón tay anh ta lau sữa trên cổ tôi, lúc rời đi lập tức bị tôi nắm lấy, tiếp tục chạm vào da thịt tôi.

Thật ra lòng tôi như đang nổi trống, lòng bàn tay nóng đến run run, nhưng tôi vẫn nắm lấy anh ta, có thể là cơ hội để nhận được lòng người khác.

Cái miệng của anh ta tôi cũng nghiên cứu thật lâu, đường nét rõ ràng, khóe miệng hơi gợn lên, trông luôn như đang cười, luôn không thể bắt giữ. Trong lòng tôi tính toán, hôm nay đặc thủ, tâm nguyện trước cũng coi như xóa bỏ, trong tai nghe thấy lời của Lâm Hoa Âm, cô ấy nói “Người không phong lưu thì uống phí tuổi xuân”.

Tôi kiễng chân, rướn về phía trước, lúc muốn hôn vào môi anh ta, Diệp Hải bỗng từ chối một chút, lực không lớn không nhỏ, chỉ vừa đủ để đẩy cánh tay tôi ra, có chút khe hở, nhưng không rời xa, tay vẫn để trên cổ tôi, vẫn duy trì tư thế mập mờ tôi tạo nên. Giống con mèo nhỏ, có thể chạy trốn cũng không thể trốn xa, ở phía trước trêu chọc tôi ngứa ngáy.

“Anh nói này, An Phi.” Ánh mắt anh ta nhìn thẳng tôi.

“...”

“Em có thể muốn.”

Trong lòng tôi còn muốn, nói cái gì đều là vô nghĩa, muốn hôn rồi nói sau; bỗng nghe thấy giọng của anh ta là lạ, lại ngẩng đầu nhìn, còn có chút sợ hãi, không nghĩ nhiều, đột nhiên tôi muốn nói “Tôi còn muốn, còn muốn, muốn”. Nào biết, Diệp Hải cũng không cho thời gian sửa đáp án, tay đặt ở cổ tôi dùng lực, tôi liền bị anh ta kéo vào trong ngực, miệng cũng bị anh ta in lên rất chuẩn xác.

Anh ta trần trọc, cọ sát, hơi thở ấm áp của đôi môi vờn quanh mặt, quanh môi tôi, tôi không đủ không khí để thở, nghiêng người ra sau, hé miệng muốn hô hấp, lại bị đầu lưỡi của anh ta thừa dịp xông vào, đảo loạn khắp nơi như con rắn nhỏ tinh lực tràn đầy, bụng dạ khó lường.

Thứ hai, tôi ăn sáng trong căng tin của trường.

Lâm Hoa Âm đầu chưa chải, mặt chưa rửa cũng xuất hiện ở đây, nhìn thấy tôi, cầm đĩa đi tới, đồ ăn của cô ấy cũng thật phong phú: một ly sữa, hai quả trứng, một cái bánh, một bát cháo.

Tôi nhìn lướt qua, không nói chuyện, tiếp tục ăn bánh bao của tôi.

Hoa Âm nói: “Ăn sáng nhiều một chút cũng không sao.”

Tôi

Cô ấy giục giục mắt: “Buổi sáng tớ không có giờ, cũng không đi ra ngoài, không cần rửa mặt.”

“...”

Cô ấy đặt đôi đũa lên bàn ăn, lắc lắc ngón tay trước mặt tôi: “Làm vậy? Sao mà mắt húng thế.”

Nếu cô ấy đã hỏi.

“Tớ và Diệp Hải hôn nhau.”

Cô ấy lập tức nở nụ cười: “Thế nào? Không tệ chứ? Nhưng cậu thực sự là người của phái hành động, nói làm liền làm.”

“Tớ cảm thấy không thích hợp.” Tôi nói, “Tình huống thật phức tạp, ở giữa có vài lần tình thế nghịch chuyển, tớ đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cảm giác của tớ là: tớ bị anh ta thu phục.”

“Hi.” Cô ấy làm bộ tôi chỉ chuyện bé xé ra to, “Đây là hôn, cũng không phải ai cắn ai, dù sao cậu cần nhiều kinh nghiệm.”

Chi tiết tôi còn chưa nói với cô ấy, Diệp Hải làm cho tôi “Có thể muốn”, mà lại dùng miệng ấn lên miệng tôi trước; tay anh ta vẫn ôm đầu tôi, không cho tôi tránh ra sau; anh ta hôn tôi xong rồi, còn tựa cái trán của mình vào cằm tôi, thổi ra hơi thở nóng hầm hập lên cổ tôi; buổi sáng tôi rời giường, vừa ra cửa phòng đã đối đầu với anh ta, anh ta nói bên tai tôi: “Em cũng không nên giả bộ mơ hồ, quên chuyện tối qua em làm với anh.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, cảm thấy thật khủng bố, muốn nói lại không dám, nuốt xuống trong lòng một câu: “Tây Môn Khánh.”

Tôi thu dọn sách vở muốn đi, Hoa Âm miệng còn ăn bánh hỏi tôi: “Hối hận ?”

“... Nói không rõ được.”

“Hận tở à?”

“Khỉ thật, đó là đương nhiên.”

Tôi mang theo cảm giận rời khỏi căng tin, vừa ra khỏi cửa đã thấy có người dán thông báo ở bảng tin, tôi đọc qua một chút liền trở về ăn sáng với Lâm Hoa Âm.

Cô ấy ha ha cười rộ lên: “Còn tưởng rằng sau này không làm bạn bè được nữa.”

“Chiều nay Mạc Lượng sẽ báo cáo, cậu nói mau, tở nên mặc váy gì bây giờ?”

Vì đền bù cho chủ ý ngốc nghếch của cô ấy đã tạo thành ảnh hưởng bất lương cho tôi, Lâm Hoa Âm bùng ngay giờ chuyên ngành để trở về nhà đổi váy giúp tôi. Cô ấy lên tầng tôi, dừng lại trước cửa phòng tôi, nhìn phòng bên cạnh hỏi: “Đây là phòng của Diệp Hải?”

“Ừ.” Tôi nói, “Buổi sáng anh ta luôn có giờ, không ở nhà.”

Cô ấy đẩy cửa phát hiện không khóa, mở cửa là đi vào, bị tôi nhanh tay giữ chặt lại: “Cậu làm gì thế?”

“Tở đi thăm một chút.”

Cô nàng này sờ đông sờ tây, sắp làm hỏng đồ của Tây Môn Khánh rồi. Tôi kiên quyết túm cô ấy lại: “Đại tở, chú ý tư cách.”

Hoa Âm nhún nhún vai, không dây dưa nữa, đi theo tôi vào phòng của tôi.

Cô ấy nói, cái kia, cái đó, còn cả cái này nữa là gì thế?

Tôi nói, cái kia, cái đó, còn cả cái này đều là những hòn đá tở tích góp từng tí một.

“Vì sao?”

Tôi thay một chiếc váy màu trắng, nhìn mình trong gương, nói: “Tở tích góp những hòn đá, là muốn có một ngày cho Mạc Lượng

Tôi nhìn thấy cô bé có gương mặt ngốc nghếch trong gương: mặt hồng hào, có vẻ rối loạn, có vẻ lo lắng không nén được, lại không xác định, bĩu môi.

“Có phải mỗi hòn đá đều có ý nghĩa không?” Hoa Âm cũng nhìn tôi trong gương.

“Có. Vui mừng, bi thương, nhớ, hòn đá cậu cầm kia, là lần đầu gặp gỡ.”

“Sao cậu biết? Quyển sách nào viết thế, tở cũng phải xem một cái.”

“Không có sách nào viết cả, là chủ ý của chính tở. Lúc tở nghĩ tới anh ấy, có tâm tình gì, hòn đá trong tay liền mang hàm nghĩa đó.”

Lúc này cô ấy hít một hơi, đứng lên, đến gần tôi nhìn vào gương, gật đầu nói: “Chiếc váy này đẹp đấy, cậu sẽ mặc nó. Haizz, tở thấy cậu thật là si tình.”

Tôi không phủ nhận.

“Váy cổ lên. Hôm nay gặp anh ấy, đi lên nói chuyện...”

“Chỉ sợ anh ấy không nhớ tở.”

“Không nhớ cậu cũng phải lên nói chuyện, người càng nhiều càng tốt, trước mặt mọi người hỏi anh ấy: anh có còn nhớ em không? Anh đã vớt em từ trong nước ra.”

Tôi cảm thấy đó là một ý kiến hay: “Nhưng mà, như vậy có thể không nể mặt anh ấy không?”

“Điều này sao có thể là ‘không biết xấu hổ’ chứ?”

Tôi chưa nói “không biết xấu hổ” đâu nhé.

Cô ấy mặc kệ tôi, vẫn nói tiếp theo ý mình: “Chính là muốn cho anh ấy một đòn cảnh tỉnh, nếu không con trai đối với con gái, luôn dễ quên.”

Anh Mạc Lượng của tôi, anh ấy có thể đã quên tôi không?

Chiều hôm đó, hội trường anh phát biểu lần đầu tiên ở trường chật kín người xem, bộ giáo dục, khoa hải dương của trường, lãnh đạo về phương diện nghiên cứu khoa học, giáo viên thuộc lĩnh vực anh nghiên cứu, người của công ty đầu tư hợp tác đều ngồi ở hàng ghế trên, còn có rất nhiều sinh viên, đến từ khoa địa chất, khoa hải dương học, khoa nghiên cứu năng lượng, tất cả đều tập trung trong một hội trường, tràn đầy kính trọng.

Mà tôi, vô cùng mong muốn có thể tiến lên cho anh ấy một đòn cảnh tỉnh như lời Hoa Âm nói, nhưng nhiều người lắm, nghênh đón anh ấy tiến vào cứ như ngôi sao, tôi chỉ có một chỗ ngồi nhỏ dựa vào cửa sổ.

Có lẽ vì sống và làm việc nhiều năm ở Nhật Bản, nên Mạc Lượng mặc âu phục màu đen trông thật chỉnh tề đoan chính mà lại anh tuấn, so sánh với những giảng viên, giáo sư lời thôi lếch thếch mà tôi quen nhiều năm nay, anh quả thực có thể làm người phát ngôn cho cả bệnh viện và việc tuyển sinh của trường học. Bộ dáng của anh không thay đổi, thời gian và công việc nghiên cứu trường kỳ gian khổ không lưu lại dấu vết gì trên gương mặt anh tuấn trắng nõn của anh, vẫn nhu hòa, ánh mắt điềm tĩnh hơn, trước khi phát biểu, nhìn lướt qua những người dưới đài, mọi người đều yên lặng.

Mạc Lượng nói: “Mọi người đến đây, đều là những người có lòng nhiệt tình yêu địa chất và hải dương.

Nhưng thổ địa và biển cả đôi khi cũng phụ lòng nhiệt tình và yêu thương của con người.

Động đất, sóng thần, chúng ta đã đấu tranh với chúng mấy ngàn năm, thành quả không phải không có, nhưng so với những cố gắng mà chúng ta đã bỏ ra, quả thật là quá ít.

Chuyển động giữa biển và núi, là năng lượng vô cùng vô tận phóng ra và dời đi.

Chúng ta bị chúng phá hủy, bị chúng nổi giận không thể kìm chế, mặt khác, thị trường dầu thô vì tăng lên từng đồng mà lo sợ hết hồn, thâm oán, sao chúng tôi chỉ có thể sử dụng dầu mỏ.

Nếu chúng ta có thể thăm dò, dự báo sóng thần và động đất, nếu chúng ta có thể thu thập nó, phóng năng lượng có thể sử dụng, mọi người nói xem, chuyện này có khả năng không?”

Anh nhìn những bạn sinh viên dưới đài.

Cậu bạn bên cạnh tôi nói: “Tất cả sinh viên chúng ta mà làm được, thì không phải mơ sao?”

“Không có mơ, không có hoang tưởng, vốn không có khoa học gia.” Mạc Lượng nói.

Anh chiếu một đoạn phim lên, tôi thấy hình ảnh 3D, những hang cốc rạn nứt, núi lửa, bờ biển từng từng hiện ra, vũ trụ màu bạc, thật mỹ lệ.

“Dự án của tôi là thăm dò địa chất hải dương, cũng lợi dụng năng lượng chuyển dời để làm cơ sở nghiên cứu, đây là một công việc, hệ thống nghiên cứu trường kỳ, tôi là một người sẽ dốc hết tâm huyết để làm, đến mọi người, sẽ trở thành sự thật.

Chúng ta không phải người khổng chế biển cả.

Trung tâm nghiên cứu địa chất hải dương của tôi là: Poseidon.”

Mọi người lại vỗ tay một trận vì nhà khoa học nhiệt tình giỏi giang lại trẻ trung anh tuấn này, tôi cũng si mê nhìn anh, trong lòng tôi nói: được, hãy để cho anh nói sai vài lỗi chính tả hay làm khóa quần của anh bị kéo xuống, vậy sẽ không có nhiều người thích anh như thế này n

Hình như đột nhiên anh nói ra một vấn đề nào đó, tôi thất thần, không nghe đến, chỉ nghe thấy đủ giọng nói đang thảo luận xung quanh, tôi đang muốn hỏi cậu bạn Tây Tạng bên cạnh xem vừa rồi Mạc Lượng nói cái gì, thì lại nghe thấy anh nói: “Được rồi, xin mời bạn nữ mặc váy trắng ngồi cạnh cửa sổ trả lời.”

Mọi người đều nhìn tôi.

Tôi cẩn nhẹ vào môi, nhìn sang bên cạnh rồi lại nhìn về phía trước.

Mạc Lượng nói: “Mời em trả lời, vấn đề vừa rồi của tôi.”

Tôi không nghe lầm đó chứ? Tôi nhìn anh, chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Đúng, chính là em, An Phi.”

Anh nói rất rõ ràng.

San hô đỏ, không thể buông tha.

10. Chương 10

Tôi tràn đầy sức sống trở về nhà, còn chưa đến tám giờ tối. Bác Trương ôm con mèo già, ngồi trong phòng khách xem TV, thấy tôi trở về, nói: “Hôm nay bác làm món giò heo đậu nành, hương vị ngon lắm, cháu không ở nhà, bác và Tiểu Diệp đều ăn no.”

Thành tâm nghĩ đến tôi? Mà coi tôi như không khí.

“Bác đã nhiều tuổi như vậy, cần chú ý dưỡng sinh ạ, giò heo chứa nhiều cholesterol, mà bác lại ăn vào buổi tối, ngày mai đến trường cháu chạy tám nghìn mét đi ạ.” Tôi cười hì hì nói.

Bác ấy vừa nghe đã biết tôi không nói tốt, rõ ràng không để ý tới tôi, hát rầm rì theo kinh kịch: “Tân Tứ quân* ngay tại Sa Gia Banh, cây đại thụ này có bóng mát tốt...”

(*Tân Tứ quân: lực lượng vũ trang cách mạng do Đảng Cộng Sản Trung Quốc lãnh đạo trong thời kỳ kháng chiến chống Nhật.)

Tôi lấy nước khoáng trong tủ lạnh ra uống, uống vài ngụm to, vừa nãy ăn thịt nướng, hơi mặn.

Tôi lau miệng chuẩn bị lên lầu, bước đi rất cẩn thận, cố gắng đi nhẹ nhàng nhất có thể, để tránh kinh động đến vị thiếu hiệp trên lầu, ai biết anh ta muốn chen ép tôi thế nào?

Cửa phòng anh ta đóng, có ánh sáng vàng le lói ra ngoài, anh ta đang học tập ở trong. Tôi muốn mở cửa phòng mình, anh ta vẫn không có động tĩnh gì.

Đột nhiên bác Trương thùng thùng đi tới, nói với tôi ở dưới cầu thang: “Hôm nay trả tiền điện nước, chúng ta ba một ba mươi mốt, Tiểu Diệp trả giúp cháu, cháu nhớ trả lại cho nó.”

Tôi vừa nghe đã đau lòng, tiền tiêu vặt trong hầu bao của tôi không còn bao nhiêu, thế mà còn bị thúc giục trả tiền chi tiêu; càng đau lòng là, tổng cộng ba người, Diệp Hải dựa vào cái gì mà trả giúp tôi? Bác ấy là chủ nhà, nửa ngày cũng không chờ được à?

Diệp Hải mở cửa ra, thấy tôi anh ta rất cao hứng: “Em đã trở về?”

Tôi đau đầu nhất là cái này.

Đàn ông tan làm, phụ nữ Nhật Bản đều nói như vậy, làm tròn bổn phận của người vợ bé nhỏ hiền đảm. Anh ta vẫn chưa làm đủ, dép đi trong nhà của tôi đâu?

Tôi không trả lời, chỉ nói với anh ta: “Bao nhiêu tiền vậy? Tôi trả lại cho anh.”

“Không nhiều. Quên đi.”

Tôi nói: “Không nhiều cũng phải tính rõ ràng, tôi cũng không muốn nợ

Bác Trương ở bên dưới nói: “Tổng cộng 276, mỗi người 92.”

Tôi đưa cho anh ta một trăm tệ: “Trả lại tôi tám tệ.”

Anh ta tìm cả buổi, tìm ra mười tệ đưa cho tôi: “Không có tiền lẻ.”

Tôi tìm hai tệ trả cho anh ta.

Lúc tôi lật túi áo, thấy sắc mặt anh ta ngày càng khó coi.

Lại ngẩng đầu, Diệp Hải nói: “Này, anh...”

Tôi chậm rì rì nói: “Tôi mệt quá rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Anh ta quay đầu, về phòng của mình, cửa phòng vang lên tiếng đập uỳnh uỳnh dứt khoát.

Tôi đánh răng tắm rửa, lên giường ngủ sớm. Đầu dính trên gối, vừa nhắm mắt lại, miệng liền mở ra, gần như muốn cười rộ lên.

Trong buổi phát biểu của Mạc Lượng, tôi b điểm danh rõ ràng, nhưng tôi cũng không nghe thấy vấn đề gì, lảo đảo đứng lên, tôi nói: “Thưa thầy, em không biết ạ.”

Cách khá xa, cũng không thấy ý cười kiềm chế trong mắt anh: “Vậy sau này phải chăm chỉ học tập.”

Sau đó anh hỏi người khác: “Ai có thể nói cho tôi tên bốn đại dương?”

Các bạn còn lại đều trả lời.

Tôi tức chết mất, quay đầu hỏi cậu bạn Tây Tạng: “Cậu có gốc không thế? Có cái này mà cũng không nói cho tớ?”

“Không phải tớ cũng không nghe à?”

Mắt tôi chứa lệ nhìn thầy chủ nhiệm quay đầu nhìn tôi, sinh viên năm hai à, khoa địa chất học à, tên bốn đại dương mà cũng không biết sao.

Sau buổi phát biểu, tôi đi đi lại lại ngoài phòng nghiên cứu của anh, tôi phát hiện mấy câu của Lâm Hoa Âm không được một câu hữu dụng, còn chưa đợi đến lúc tôi cảnh tỉnh cho Mạc Lượng, tôi đã bị công án.

Phải làm sao bây giờ? Lời kịch tôi đã chuẩn bị tốt không nói được, mà đã gặp lại, anh ấy chắc chắn còn ấn tượng với tôi? Tôi càng nghĩ càng sợ hãi: anh ấy thích con gái thông minh xinh đẹp, anh ấy sẽ không thích cô gái ngốc nghếch ngay cả tên bốn đại dương cũng không trả lời được

Tôi thấy lãnh đạo, giảng viên chậm rãi đi ra từ phòng nghiên cứu, mấy người đi trước đều là lãnh đạo của những bộ phận nào đó, bắt tay với Mạc Lượng, nói lời tạm biệt, ngồi lên chiếc xe đen của mình ra khỏi cổng trường; tiếp đó là mấy vị lãnh đạo của trường, cũng bắt tay Mạc Lượng, nói lời tạm biệt, ngồi lên chiếc xe đen của mình trở về phòng làm việc; sau đó là lãnh đạo và giảng viên khoa chúng tôi, bắt tay với Mạc Lượng, nói lời tạm biệt, ngồi lên chiếc xe đen của mình không biết chạy đi đâu.

Tôi chờ đến lúc Mạc Lượng bắt tay nói lời tạm biệt bảo vệ cổng, sau đó ngồi trên chiếc xe đen của mình cũng đi, ai biết anh ấy đi về phía tôi, tôi lùi mấy bước về vườn hoa ở phía sau, Mạc Lượng nói: “Là An Phi à? Em ở đây cứ như con mèo làm gì thế?”

Chạng vạng ngày hè mang mùi thơm ngào ngạt, hoa phù dung trong trường nở rộ, ánh tịch dương chảy ra từ khe hở của tán lá, anh đi đến bên cạnh tôi, gạt lá cây che trước mặt tôi, chúng tôi đều cười rộ lên.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, đẹp thật, trong ánh mắt đen láy đều là trí tuệ.

Anh xoa xoa tóc tôi: “Đói không? Anh tìm một chỗ ăn cơm nhé.”

Sau đó tôi và anh ngồi lên chiếc xe đen của anh rời đi.

Vì trong túi tôi không có tiền, hơn nữa còn ăn kiêng, nên đã lâu tôi không ăn uống tử tế, tôi cảm thấy miếng thịt bò mỡ thịt đan xen kiểu Nhật Bản này cũng hại người y như chàng trai trước mắt. Sao anh lại rót chứ?

“Em không uống rượu.”

“Oh?” Anh nhìn tôi, sau đó lấy cái chén đi, “Vậy anh rót ít thôi.”

“Em nếm một chút cũng được.”

Mạc Lượng cười rộ lên: “Ừ, đừng uống nhiều là được.”

Sau khi ăn no, trong miệng toàn mùi thịt nướng thơm thơm và mùi rượu thanh thanh, tôi nói: “Đã lâu không gặp.”

“Sau này sẽ gặp thường xuyên.”

“Không biết sau này xưng hô với anh thế nào.”

“Trong trường học vẫn là thầy giáo, ngoài trường học em gọi là gì cũng được. Phi Phi, ném thử miếng bạch tuộc này đi.”

Trong lòng tôi rất là vui mừng, sao anh ấy gọi “Phi Phi” lại dễ nghe như vậy nhỉ? Tại sao bố mẹ gọi tôi hai mươi năm nay mà tôi cũng không đến mức độ này nhỉ?

Anh gấp miếng bạch tuộc vào bát tôi, trong lòng tôi vừa hạnh phúc vừa khó xử, thật ra, tôi không ăn cá.

Người tới giải vây không ngờ lại là chủ nhiệm khoa, thầy kéo cửa nhà hàng Nhật Bản ra thấy chúng tôi, nói với Mạc Lượng: “Vừa rồi nói cùng nhau ăn cơm, sao cậu lại chạy?”

Anh ấy chỉ tôi: “Đã lâu không gặp, đưa em gái tôi ra ngoài một chút.”

Thầy chủ nhiệm sẽ không nhớ tôi là cô sinh viên hôm nay ngay cả tên bốn đại dương cũng không trả lời được chứ?

Tôi vẫn học lớp dưới, chủ nhiệm không có nhiều ấn tượng với tôi, rốt cuộc cũng là nhà khoa học, thuận miệng nói một câu cũng muôn đời không thủng: “Chả trách thành tích tốt.”

Sau đó họ bắt đầu nói chuyện dự án nghiên cứu khoa học, tôi thật cẩn thận bỏ cái chân nhỏ của bạch tuộc ra khỏi đĩa, uống chút rượu rồi nhìn Mạc Lượng nói chuyện.

Anh có một đôi mắt rất đẹp, đôi mắt của phần tử trí thức trẻ, sâu đen không đáy, chân thành mà lại thâm sâu; bởi vì uống rượu, nên mặt anh hơi đỏ lên, nói nhanh hơn buổi chiều, thái độ sôi nổi lại tích cực: “Tôi phải nhanh một chút, thiết bị cũng gần đủ, có bốn thiết bị sắp được chuyển từ Nhật Bản tới...”

Chủ nhiệm nói: “Kinh phí được nhà nước trực tiếp tài trợ, lớn hơn số tiền Bộ phê duyệt, hiệu trưởng nói ngày mai đưa cậu gặp...”

Tôi nghe thấy cái tên thường xuyên nghe được trên TV.

Trong lòng tôi tán thưởng, thật là lợi hại, thật là mũi nhọn.

Tôi lật người trên giường, hướng mặt về phía vách tường, trên đó có một cái lỗ nhỏ, tôi lấy tay ấn ấn vào đó, thật nông, đương nhiên sẽ không xuyên qua được. Xuyên qua được thì thế nào chứ? Tôi cũng không nhìn Diệp Hải ngủ ở cách vách đâu.

Có đẹp hơn nữa cũng vô dụng.

Tôi tự nói với mình, người này vốn là tiểu nhân của tôi, trên vả vai tôi chỗ bị mảnh thủy tinh đâm vào vẫn còn vết sẹo hồng đỏ; nếu bảo tôi vẫn còn chút lòng háo sắc với anh ta, tôi chỉ có thể nói, có mấy cô gái không háo sắc nào? Tôi còn chưa tính là nghiêm trọng nhất đâu; thật sự hại đến tôi là tối hôm đó, thật ra đối với ai, dùng tư thế cơ thể nào cũng được, thật sự đã làm, hôn một cái, cũng không phải vấn đề rất nghiêm trọng, ánh mắt người này nhìn tôi còn mang ý uy hiếp, trời biết ngày đó tôi lo sợ thế nào, tôi phải giải quyết triệt để cái chuyện này với được.

Trước đây tôi thích xem “Vườn sao băng”, ngoài anh Tây Môn mặc quần áo cứ như nông xí (nông dân xí nghiệp), tôi ghét nhất đàn chị họ Tinh, chị ấy biết Hoa Trạch Loại thích mình, mà lại không thích Hoa Trạch Loại, suốt ngày nói toàn lời hay, muốn mà còn làm bộ, cái gì mà “Chị chỉ cảm thấy em không phải người giống như chị”.

Chị hai ạ, chị có muốn không, nói một câu cho rõ ra x>

Tôi còn nhỏ đã thích thiện ác rõ ràng, con gái không thể như vậy.

Lòng tôi vừa định ra một chủ ý.

Tôi ngủ rất say, không mơ thấy Mạc Lương.

Ngày hôm sau tôi thức dậy cũng sớm như bác Trương, bác ấy dậy sớm liền đưa con mèo ra khỏi cửa, tôi nấu cháo, lấy ô liu ra ăn cùng, luộc bốn quả trứng gà, bóc vỏ, chúng nằm vênh cái mõng trắng bóc trên đĩa, trông vô cùng đáng yêu.

Diệp Hải rửa mặt xong thấy vậy, có chút kinh ngạc.

“Tôi làm đấy, mời anh ăn.”

Anh ta ngồi xuống ăn cháo và trứng gà, ăn mấy miếng to, sau đó nói với tôi: “Cảm ơn em nhé, rất thơm ngon.”

Tôi nhìn ra bên ngoài, trên bầu trời xanh có mấy đám mây trắng nhỏ, thời tiết thật sự rất đẹp.

“Hôm qua, anh muốn nói gì với tôi

“Anh lấy được ba bộ đồ lặn.” Diệp Hải nói, “Cũng đừng nói anh gia nhập tổ lặn sẽ tăng thêm gánh nặng cho mọi người.”

“Nói cái gì vậy?” Tôi nói, “Là chuyện đã định rồi, anh có đồ lặn hay không cũng cho anh tham gia.”

“Thật ra, chuyện đó không phải tất cả.” Anh ta buông bát, nhìn tôi nói, “Còn có chuyện khác.”

“Chuyện gì vậy?”

“Sắp chiếu phim “Sắc giới”, chúng ta đi xem nhé.”

May mắn tôi không ăn cháo, nếu không sẽ phun vào mặt anh ta mất.

“Anh không biết phim đó có nhiều cảnh nóng à?”

“Rạp chiếu phim đều cắt hết rồi. Dù thế nào cũng là phim bom tấn mà.”

“Vậy thì được,” tôi nói, “Nếu tôi có thời gian sẽ đi ngay.”

Anh ta ăn no, chuẩn bị đi, xốc túi sách lên hỏi tôi: “Em có đến trường không? Anh lai em

“Lát nữa tôi đi. Tôi tự đi.” Tôi nói, “Diệp Hải này, tôi có mấy câu muốn nói với anh.”

Anh ta quay đầu nhìn tôi, không lên tiếng.

“Anh vốn nói với tôi, anh đến đây là muốn tìm bạn gái, đúng không?”

“Ừ.”

“Có tin tức gì chưa?”

“... Không có.”

“Tối hôm đó hai ta không phải thật chứ?”

“...”

Thật ra tôi nói tới đây rất khó duy trì trấn định, loại truyện này dù là người lão luyện trong tình trường nói ra cũng phải tính toán kế hoạch một phen, biến thành tôi nói, lại càng khó khăn. Nhưng tôi chủ ý đã định, nói muộn không bằng nói sớm, tôi nhất thời hồ đồ làm ra sai lầm nhỏ, sớm tu sửa mới là đúng. Tôi không phải là người dây dưa.

“Tối hôm đó là tôi không đúng. Tôi nói lời xin lỗi anh trước. Anh có người trong lòng của anh, nói thật với anh, tôi cũng có người trong lòng, hai ta, còn phải phân rõ giới hạn, miễn để sau này anh gây phiền toái cho tôi, hay tôi gây phiền toái cho anh.”

Lúc tôi nói với anh ta, anh ta vẫn không ngừng động tác, đeo giày, ra khỏi nhà, lấy chìa khóa xe, lên xe, luôn đưa lưng về phía tôi, nhưng tôi vẫn nói chuyện với anh ta, mà không thấy vẻ mặt anh ta.

Anh ta như không nghe thấy gì, ngồi lên xe muốn đi, tôi nhanh chóng túm lấy chỗ ngồi sau.

“Này, sao anh lại không lịch sự thế hả? Tôi nói chuyện với anh anh có nghe thấy không?”

Chân trái của anh ta chống xuống đất, rốt cuộc không định đi nữa, đứng lại, mười giây sau mới quay đầu.

Không ngờ trên mặt lại mang nụ cười: “Em nghĩ anh là người thế nào? Anh cũng không đến mức ngốc như vậy. Tối hôm nào thế? Có chuyện gì? Anh đều quên rồi. Sáng hôm qua anh còn trêu chọc em mà.”

Tôi nhìn anh ta, mặc chiếc T – shirt màu hồng, bộ dáng rất vui vẻ.

“Không phải em bị anh dọa đấy chứ? Anh vừa tới trường không lâu, cũng không quen nhiều bạn, chỉ có em là nói chuyện nhiều hơn một chút, anh cũng không thể tìm một cậu bạn cùng đi xem “Sắc giới” được.”

“...”

“Chuyện đó em không phải nghĩ làm gì. Cát.”

“Vậy thì tốt. Anh đi đi.”

Tôi thống khoái nói.

Tôi buông lỏng tay, xe đạp của Diệp Hải “vèo vèo” lướt đi.

Tôi vừa xoay người, bầu trời xán lạn bỗng đoàn đoàn vài tiếng sấm, tôi còn chưa kịp chạy vào nhà, hạt mưa đã rơi xuống.

Mưa to cả ngày vẫn chưa ngừng.

Vẫn mưa mãi đến tối.

Lúc tôi học bài, nghe thấy dưới lầu có tiếng mở cửa, không lâu sau, Diệp Hải ướt sũng như chuột lột đứng trước cửa phòng tôi, vẫn tươi cười, trong tay là hai tấm vé: “Bảy rưỡi tối thứ sáu nhé. Buổi sáng đã nói rồi, cùng đi xem “Sắc giới”.”

Tôi quay lưng về phía anh ta, hăm hừ với mình: những gì buổi sáng nói không phải đều là vô ích chứ?

Mã não thủy thảo, rối loạn

11. Chương 11

Tôi gọi điện thoại cho mẹ, hỏi mẹ khi nào trở về, đã lâu rồi tôi không mua quần áo, mà tiền tiêu vặt của tôi cũng sắp hết.

Mẹ nói cuối tuần sẽ về, lại hỏi tôi gặp được Mạc Lượng chưa.

Tôi nói gặp được rồi, nhưng anh ấy làm nghiên cứu khoa học liên quan đến khóa trên, tôi học năm hai, không có cơ hội gặp anh ấy thường xuyên.

Mẹ tôi nói: “Rốt cuộc con muốn thế nào?”

“Sao lại rốt cuộc con muốn

“Có phải con thích nó không? Nếu con thích nó, thì không có điều kiện cũng phải tạo nên điều kiện.”

Tôi nói “Mẹ nói rất đúng”, buông điện thoại, cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn, không có điều kiện cũng phải tạo nên điều kiện, đó là danh ngôn chí lý để truy tìm tình yêu.

Trưa hôm đó tôi gọi điện thoại cho Mạc Lượng, tôi nói: “Anh Mạc Lượng, mời lại anh ăn thịt nướng Nhật Bản em không mời nổi, em mời anh đi ăn ở căng tin đại học nhé. Căng tin số sáu có bánh nhân đậu hấp rất ngon, còn cả thịt sợi tương Bắc Kinh cũng không tệ.”

“Tối hôm nay không có việc gì, hơn nữa anh cũng muốn ở trường lâu một chút, đợi thiết bị chuyển từ Nhật Bản tới.”

“Vậy thì tốt, ăn cơm xong chúng ta lại đến sân vận động đánh cầu lông, anh thấy thế nào.”

“Được, em tan học đến phòng nghiên cứu tìm anh.”

Chúng tôi ăn cơm ở căng tin, dùng phiếu cơm của tôi để trả, tôi đề nghị anh sau này cũng làm một phiếu cơm, anh nói, gần đây phòng nghiên cứu cũng có mấy người đến từ đại học Thanh Hoa và đại học Chiết Giang, khả năng cũng cần làm. Tôi lập tức xung phong nhận việc nói: “Như vậy đi, anh cho em biết số chứng minh thư, số tiền lương của họ, em sẽ phụ trách làm phiếu cơm.”

“Em không phiền chứ?” Mạc Lượng nói, “Có phải em sắp đến k thi không?”

“Không phiền đâu, chỉ là đi bộ một chuyến thôi mà.”

Tôi hỏi anh: “Bánh nhân đậu hấp có ngon không?”

Mạc Lượng nói: “Ngon lắm. Chỉ là...”

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Trở về nước, món gì của Nhật Bản cũng không thèm ăn, chỉ thèm bánh ngọt hạt dẻ đã ăn ở đâu đó.”

Tôi ngoài miệng không nói, trong lòng lại âm thầm lên kế hoạch, nhất định tôi phải tìm cho anh ấy.

Tôi rất vui vì có thể làm gì đó cho anh ấy.

Ăn cơm xong chúng tôi đi đánh cầu lông, lúc tôi vào phòng thay đồ thay quần áo, gặp Lâm Hoa Âm đi ra từ phòng tắm vòi hoa sen, cô ấy đã vận động tắm rửa xong định đi, thấy tôi, dùng khăn mặt lau lau tóc, nói: “Hắc hắc, cậu tới đây làm gì thế?”

Tôi nháy nháy mắt nói: “Tớ á, tớ đến đánh cầu lông với anh Mạc Lượng đó.”

Cô ấy nhìn tôi, rất ngưỡng mộ: “Nhanh quá nhỉ. Giỏi nhỉ, đúng là sinh viên thông minh của khoa tự nhiên. Nhưng mà,” cô ấy nhìn tôi chằm chằm, “Cậu phải cẩn thận một chút.”

“Sao vậy?”

“Lúc tớ đi đánh bóng bàn với Từ Phổ thấy Diệp Hải đang luyện xà kép đấy.”

Trong lòng tôi oán giận nói, cái trường này, bình thường nhìn rõ rộng, thế mà đến giờ khắc mấu chốt, lại có thể dụng phải người phiền toái? Dù sao, tôi và anh ta cũng nói rõ ràng rồi, thuê cùng nhà thôi mà, trừ lần đó ra, không có gì hết.

“Aizz,” lúc đeo tất tôi nhìn Hoa Âm, tuy cô ấy gầy, nhưng bộ ngực lại trông giống Cung Lợi, thật sự là làm cho người ta hâm mộ, “Từ Phổ là ai thế?”

“Bạn trai của tớ đó. Chủ tịch hội sinh viên của học viện.”

“Thế Lý Gia Luân đâu?”

“Bây giờ anh ấy ở bên Tưởng Tình Nhã.”

“Ái chà,” tôi nói, “Giỏi thế.” Thật ra tôi muốn nói: cậu đúng là tiểu lưu manh.

Mặt chính của trường là thế này, thiên tư thông minh, sinh viên đang trong tuổi xuân xinh đẹp ỷ vào tuổi trẻ vô song, tùy ý kiếm tìm, nắm bắt tình yêu làm kho báu, một khi bị người nào đó bắt được, nhẹ thì khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum, nặng thì máu tươi đầm đìa. Năm nào cũng có tự sát vì tình đó, nhảy lầu là nhiều nhất, dưới lầu của kí túc xá 33 sắp thành mộ liệt sĩ vô danh rồi.

Tôi buộc tóc đuôi ngựa, thay quần áo gọn gàng rồi ra khỏi phòng thay đồ, Mạc Lượng đã chờ tôi ở sân bóng. Tôi hí hửng chạy qua, cảm thấy hơi ngại ngại, vì anh ấy đang nhìn tôi.

Tôi nói: “Đi thôi, chúng ta chơi bóng.”

Mạc Lượng nói: “Khi nào thì đáng đập lớn như vậy?”

Tôi cúi đầu cảm thấy đắc ý muốn cười, đây là dấu hiệu tốt, anh ấy rất cuộc cũng chú ý tới tôi đã trưởng thành, tôi cũng không phải là em gái nhỏ gì nữa.

Chúng tôi vui vẻ hăng hái đánh cầu lông khoảng nửa giờ, mặt tôi đã đỏ lên và ra đầy mồ hôi. Mạc Lượng nói: “Có mệt không? Hay là hôm nay đến đây thôi nhé?”

Tôi vội nói: “Sao lại đến đây thôi? Đánh thêm hai hiệp nữa nào.”

Mạc Lượng cười nói: “Vây em chờ anh một chút, anh đi mua nước.”

Tôi thừa dịp anh ấy đi mua nước, tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi trong chốc lát, dựa vào lan can nhìn các bạn đang chơi trong sân.

Hơn nửa giờ trước Hoa Âm nói với tôi Diệp Hải đang luyện xà kép, hơn nửa giờ sau, anh ta vẫn ở chỗ đó, hai tay nắm thanh xà. Anh ta có vóc dáng cao, khi thối sáo thân thể khoan khoái, trông giống một quý tộc trẻ tuổi châu Âu. Nhưng khi thả mình vào sân vận động lại thiếu đi một chút khí thế, tôi cảm thấy không tương xứng. Cách chỗ anh ta không xa, có mấy cô gái đang chạy bộ trên máy, họ nhìn anh ta, nói gì đó với nhau, hi hi ha ha cười rộ lên. Trai đẹp ở đâu cũng làm người ta chú ý, trong lòng tôi có chút xem thường loại háo sắc này, thế nhưng đã quên mình vì nhìn anh ta mà ngẩn cả người, ở nhà bơi từng bị chiếc dép lê bằng nhựa cứng như đá đập vào đầu.

Mạc Lượng tìm được máy bán hàng tự động bên cạnh xà kép, bỏ tiền xu vào, mãi không thấy cái gì đi ra. Tôi thấy Diệp Hải đóng cửa hai tay, thông dong đứng xuồng, đi qua, vỗ vỗ máy bán hàng tự động, vẫn không tiến triển tốt đẹp gì, sau đó anh ta đập nó một cái.

Mạc Lượng trông chừng xung quanh giúp anh ta.

Đồ uống đi ra ba thứ, Mạc Lượng nói lời cảm ơn anh ta, lấy hai thứ rồi lên lầu. Diệp Hải mở chai nước khoáng của mình ra uống mấy ngụm to, lúc lấy tay lau khóe miệng bỗng ngừng đầu, vừa vận trông thấy ánh mắt của tôi.

Tôi hơi run run xoay người lại, đột nhiên cảm thấy là lạ? Sao anh ta biết tôi đang ở trong này chứ? Sao anh ta biết tôi đang nhìn anh ta?

Mạc Lượng lên lầu đưa nước cho tôi: “Bây giờ chúng ta phải đi rồi phòng gọi điện cho anh, thiết bị từ Nhật Bản đã được chuyển đến, anh qua đó xem.”

“Em đi cùng anh nhé?”

Mạc Lượng nói: “Không muộn sao? Em không về kí túc xá à?”

Tôi nói: “Em đi cùng anh.”

“Được rồi. Nhanh đi thay quần áo.”

Chúng tôi đi bộ xuyên qua sân trường khi trời đã tối, vì sốt ruột nên Mạc Lượng luôn bước đi trước tôi. Tôi ở đằng sau nhìn tóc, cổ và bả vai của anh, trong lòng đã có chủ ý khác, chúng tôi đều mặc T – shirt ngắn tay, nếu tôi bước nhanh lên trên, có thể sẽ chạm vào cánh tay anh không? Nhiệt độ cơ thể của anh, hơi thở của anh như thế nào?

Nhưng, nếu bị anh phát giác là tôi có ý thì sao? Anh có thể cảm thấy tôi đường đột không, có cảm thấy lòng tôi như tiểu lưu manh không? Như vậy thì không được đâu, ngay cả chữ “em gái” cũng đừng mơ chen chân vào.

Tôi nghe thấy tiếng lá cây xào xạc trong gió đêm, như một giọng nói thầm thì cổ vũ tôi: “Đuổi theo đi, đuổi theo đi”, lại giống như đang khuyên ngăn tôi “Phải cẩn thận, phải cẩn thận”.

Trong lúc tôi còn rục rịch và do dự, chúng tôi đã đến cửa phòng nghiên cứu Poseidon

Thế là tôi đã bỏ lỡ cơ hội nguyệt hắc phong cao này mất rồi. (nguyệt hắc phong cao: khi trăng mờ sao vắng, gió nổi bốn bề, thích hợp làm chuyện mờ ám.)

Bốn thiết bị tinh vi được chuyển đến từ Nhật Bản được Mạc Lượng ký nhận, lúc anh và đồng nghiệp kiểm tra linh kiện, tôi thấy trên bàn công tác còn có một bưu kiện nhỏ được gửi qua bưu điện cùng thiết bị.

Trên giấy da trâu dùng bút lông để viết mấy chữ tiếng Nhật rất đẹp: gửi Mạc Lượng tiên sinh, Yagyuu Ranko.

Tôi cầm nó lên, nhìn lại, rất hy vọng có thể nhìn thấu qua nội dung bên trong; đặt nó trong tay ước đoán, không nặng, mềm mềm, là cái gì nhỉ?

Tôi thấy Mạc Lượng và đồng nghiệp tháo máy đo tần phổ ra, cẩn thận kiểm tra từng cái khớp, cái chốt, hết sức chuyên chú. Tôi không muốn quấy rầy anh, nhưng tôi lại rất tò mò, tôi muốn xem phản ứng của anh với Yagyuu Ranko.

Tôi đi qua, đưa cho anh xem cái trong tay, nói: “Thầy Mạc, bưu kiện này thầy có xem không ạ?”

Anh nhìn lướt qua nói: “Bưu kiện gì vậy?”

Hai giây sau anh ngừng công việc

Anh nhận lấy nó, ánh mắt không rời nó một tích tắc nào, trên đó có ghi: Yagyuu Ranko.

Như vậy là đủ rồi.

Tôi nói: “Em phải đi. Em về đây ạ.”

Anh ấy nói: “Anh đưa em về.”

“Em ở kí túc xá trong trường, giờ cũng chưa muộn, em tự đi về cũng được.”

Anh không kiên trì, bảo tôi gọi điện thoại cho mình.

Tôi vừa bước một bước ra khỏi “Poseidon”, đã nghe thấy tiếng cười truyền đến từ đâu đó, vừa cay nghiệt vừa châm biếm, sau đó tôi mới nhận ra, thật ra là chính tôi, tôi thấy cô bạn An Phi vừa buồn cười vừa đáng thương. Tôi mang về mặt buồn bã, lão đạo bước trên bậc thang.

Chậm rãi đi trong sân trường, các bạn sinh viên đi qua, tôi nhìn thấy đôi nào là lại thấy đau lòng; đi đến sân bóng, bóng của các bạn nam đá đến chân tôi, họ đang hô tôi đá lại cho mình, tôi nhấc chân lên đá nó đi xa hơn.

Có người gọi tôi.

Vừa quay đầu lại, thấy ngay anh bạn xui xẻo Diệp Hải.

Tôi nói: “Gì thế?” Một chút tức giận cũng không có.

“Lên xe đi, anh đưa em về.”

Tôi nói: “Anh có biết ngồi sau xe đạp đau hông lắm không hả? Lúc nhỏ bố tôi dùng xe của Đức lai tôi, tôi ngồi cái xe hai bánh này của anh cảm thấy rất mất mặt.”

“...”

“Anh đi theo tôi làm cái gì?”

“Còn chưa phải cán bộ về hưu đâu, trên đường có công trường, rất nguy hiểm.” Anh ta đè nén cơn tức giận cố gắng hòa hoãn nói.

“Tôi đi ra ngoài rồi gọi xe về, tôi không cần anh quản.” Tôi chưa hết giận, tiếp tục nói, “Sao ngày nào tôi cũng nhìn thấy anh thế? Tôi sắp phiền

Có lẽ anh ta đã chịu quá mức, “hừ” một tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước, bộ dáng mang lửa giận bùng bùng. Có một bạn bốn mắt đi qua, cầm trong tay một quyển “Tư bản luận”, tò mò nhìn nhìn chúng tôi, nghĩ chúng tôi lại là đôi tình nhân cãi nhau.

Diệp Hải giận cá chém thớt, quát lên với người nọ: “Lão tiểu tử mày nhìn cái gì? Tao bẻ gãy gọng kính của mày bây giờ.”

“Anh dựa vào cái gì mà bẻ gãy kính của người ta? Anh rồi hơi à? Tôi gào lên với anh ta thay “lão tiểu tử” kia, “Anh điều vô dương oai với ai? Anh là sinh viên hay là xã hội đen hả?”

Anh ta không nói chuyện với tôi, tiếp tục rống lên với cậu bạn bốn mắt đang rút lui chậm chậm muốn thoát thân: “Mày còn xem náo nhiệt à, đợi lát nữa tao tra ra mày học khoa nào, lớp nào, ngày mai tao đến đập chết mày.”

Tôi tức giận đến nóng cả mặt: “Anh đập ai? Tôi sẽ đập anh trước.”

Tôi đi qua hung hăng đập vào bánh xe trước của anh ta, dùng lực lớn quá, đến mức chính chân tôi cũng run lên.

Diệp Hải lập tức im miệng, tôi chưa bao giờ thấy anh ta như vậy, khuôn mặt trắng nõn của anh ta đỏ bừng, hàng lông mày khi cười cũng cong cong bây giờ lại nhíu chặt, trong ánh mắt chứa đầy lửa giận, cắn khớp hàm, giống như muốn cắn tôi một miếng.

Tôi thì coi như đã trút được giận: “Thế nào? Xem ra b đúng là giải quyết được vấn đề nhỉ.”

Diệp Hải hung tợn nói: “Em dám đá xe đạp của anh một cái nữa?”

Một giây tôi cũng không trì hoãn, vung chân ra ngay.

Ai biết động tác của anh ta nhanh hơn, giơ tay lên, duỗi ra, kéo cái chân đang vung ra của tôi vào trong lòng, tôi còn chưa rõ tình hình thế nào, đã bị anh ta chặn miệng; khi biết rõ tình hình tôi bắt đầu liên tục đấm đá, đồng thời khép chặt khớp hàm, nếu không đầu lưỡi của anh ta sẽ luồn vào miệng tôi mất. Diệp Hải vốn mặt kệ tôi giãy giụa trên tay dưới chân thế nào, bắt lấy trọng điểm là ôm lấy đầu tôi, muốn gắn bó rằng môi để trừng phạt tôi; tôi hận, tôi tức giận đến run rẩy cả người, tôi hạ tay xuống, sờ soạng phía dưới tìm “cậu em” của anh ta, tôi muốn phế nó; lúc đến gần đích, đột nhiên bị một bàn tay của anh ta kìm chặt hai tay tôi. Tôi tức giận không thở được, ruốt cuộc cũng phải há miệng thở dốc, thế là bị anh ta đưa lưỡi vào hôn điên cuồng.

Tôi không còn sức lực, tôi vốn mệt mỏi, vừa rồi tôi còn buồn rầu, bây giờ tôi thật hối hận. Sao tôi lại không biết thức thời thế này? Tôi chọc anh ta làm gì chứ? Tôi có phát giận với ai cũng không thể phát giận với vị này. Vị này cái gì cũng thần thông á, sao tôi có thể quên được?!

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Hải rút cuộc từ từ rời khỏi môi tôi, ngón tay vẫn luồn qua tóc tôi, chóp mũi để trên chóp mũi tôi, tôi mờ mịt nhìn gương mặt anh ta dưới đèn đường, nghe thấy anh ta nói: “Em còn khóc? Em đúng là tiểu hồ điệp.”

Hoa báo thạch , không khổng chế được cảm xú

12. Chương 12: Chương 12

Tôi tỉnh giấc rất sớm, nằm lì trên giường cả buổi không buồn nhúc nhích.

Tối hôm qua tôi vẫn không ngừng khóc, rất tức giận vì bị Diệp Hải dùng sức lực cưỡng chế, cuối cùng anh ta xin tôi, nói: “Em đừng khóc. Nếu không em đưa anh đến chỗ cảnh sát của trường, chịu lần lượt mười cực hình thời Mãn Thanh, không được thì dùng ghế hùm*, nước ốt hạt tiêu gì đó, bởi vì anh cưỡng hôn em.”

(*Ghế hùm là hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau.)

Anh ta nói chuyện hài hước làm tôi nín khóc mỉm cười?

Lòng tôi còn đang bị thương đây.

Trong đầu tôi toàn là lời Mạc Lượng nói với người khác “Tôi là em gái của anh ấy”; anh nhìn thấy tên Yagyuu Ranko, chỉ nhìn thấy cái tên thôi, liền ngừng ngay công việc trên tay, nhận lấy bưu kiện cứ như báu vật.

Tôi nghĩ đến đây, trong mũi lại cay xót, nhìn từ ánh mắt của anh đến trái tim của anh, trong lòng anh không có người khác. Tôi là con gái, dù có gốc đi chăng nữa cũng biết điều này.

Tôi dùng vỏ gối lau mắt, bất chợt có một ý tưởng, nếu tôi đột nhiên nhảy đến ba mươi hai tuổi, ngay cả con cũng có, thì thật tốt biết bao, hàng ngày tôi không có việc gì khác, chỉ nấu cơm chăm sóc cho con và bố nó, chỉ cần nghĩ nên bồi bổ cái gì cho con. Tôi muốn khoảng thời gian này mau mau trở thành quá khứ, tôi không thích hiện tại, tôi bị thương.

Tôi nằm đến mỗi cả thất lưng, từ từ giãy giụa ngồi dậy, đấm đấm thất lưng của mình như người già, vịn vào đầu giường để đứng lên. Tôi mang tinh thần sa sút cho đến tận trưa, không thể chậm trễ giờ lên lớp buổi chiều được.

Lúc rửa mặt tôi nhìn mình trong gương, trên mặt là đôi mắt thâm quầng, tôi không đắp mặt nạ được, đành mang đôi mắt gấu trúc này ra ngoài. Tôi mặc quần áo xong rồi xuống lầu, thấy Diệp Hải ở trong phòng khách.

“Em đã dậy?”

“Ừm.” Tôi đang mệt lắm, rất biết tiếp nhận giáo huấn, anh ta hỏi một câu, tôi ngoan ngoãn trả lời một câu.

Anh ta theo tôi ra khỏi phòng: “Anh đưa em đến tr

Ánh mặt trời tháng sáu quá gay gắt, tôi không thể không cúi đầu xuống, tránh khó xử, tìm lời nói: “Buổi sáng anh cũng không có giờ à?”

“Không có.”

Anh ta nói dối. Nếu không phải thì anh ta muốn đưa tôi đi học là nói dối.

Anh ta dắt xe đạp lại, tôi vừa trông thấy, ánh mắt đột nhiên nóng lên: yên sau của xe đã được anh ta gắn thêm cái đệm nhỏ rất dày.

Lúc tôi ngồi sau xe đạp anh ta, nhìn ánh nắng chiếu vào những giọt mồ hôi trên cổ anh ta, cổ áo T – shirt đã ướt một mảng, tôi thở dài một hơi.

Tôi nói: “Diệp Hải.”

“Sao?”

Anh ta dừng lại ở ven đường chờ đèn xanh.

“Ngày hôm qua...”

“Ngày hôm qua, tôi nổi cáu với anh, tôi xin lỗi. Tâm tình tôi không tốt.”

Tôi cắn răng mãi mới nói ra được một câu xin lỗi rất thành tâm, ai biết đằng sau có một chiếc xe cảnh sát rú còi inh ỏi lướt qua đường. Anh ta không nghe thấy tôi nói gì, cũng không lên tiếng trả lời, mà tôi lại không có dũng khí lặp lại lần nữa.

Đến khu giảng đường tôi học địa chất, anh ta cho tôi xuống.

Tôi chỉ chỉ cái đệm trên yên sau, nói: “Anh bỏ nó xuống đi, trông khó coi lắm, cứ như lai trẻ con ý.”

Diệp Hải nói: “Không phải em bảo đau hông à.”

Tôi ngại nói lại chuyện tối qua, xoay người lên tầng đi vào phòng học.

Diệp Hải gọi tôi ở phía sau: “An Phi,”

Tôi dừng chân, không quay đầu.

Tôi nghe thấy anh ta nói: “Anh không muốn nghe em nói lời xin lỗi gì cả, em thích đùa giỡn với anh thì cứ đùa giỡn đi, nhưng anh muốn em nhìn anh.”

Tôi phải trả lời thế nào đây, liếc mắt một cái thấy cậu bạn Tây Tạng mặc áo dài đi tới, tôi vẫy vẫy tay: “Này, Trát Tây Vượng Đồi, cậu đưa vỏ ghi sáng nay cho tớ mượn...”

Sau đó thấy cậu ta cũng không vui, Vương Đồi nói: “Trước đây chúng ta vui đùa thế nào cũng được, nhưng từ sau cậu đừng đi lên túm áo tớ, tớ có bạn gái rồi.”

Đây là tin tức tốt.

Nhưng bây giờ nó không phải với tôi.

Tôi nói: “Cậu còn dám điều võ dương oai với tớ, lúc nào đó tớ cho cậu biết tay.”

Cậu ta không dám tranh luận, buồn bực nghe giảng.

Giáo viên nói về tính không ổn định của thêm lục địa, cuối giờ để lại mấy vấn đề nói với mọi người: “Cuối tuần, các bạn tra tìm những bộ sách có liên quan, làm mấy đề bài. Sắp thi cuối kỳ rồi, hai vấn đề cuối cùng chúng ta sẽ cùng giải đáp sau, các bạn chuẩn bị bài tốt nhé.”

Tôi thu dọn túi sách, trong lòng nghĩ, nhanh vậy sao, đã đến cuối tuần rồi? Đường như cuối tuần này tôi có rất nhiều chuyện để làm, nhưng bây giờ trong đầu tôi không có gì cả, tôi không nghĩ được

Tôi ra khỏi phòng học rồi đến thư viện, lúc tìm sách trên những giá sách, tôi phát hiện có hai cô gái đi theo mình, tôi hung tợn nhìn lại, ai biết hai cô nàng đó thấy tôi lườm họ, liền dứt khoát đi về phía tôi?

Cô nàng cao hơn nói: “Bạn tên là An Phi?”

“Bạn ở lớp nào?” Tôi nói.

“Bạn ở cùng với Diệp Hải?”

“Chú ý cách dùng từ. Tôi thuê cùng nhà với anh ta.” Tôi nói.

Tôi lập tức hiểu tại sao lại thế này, cô thấp hơn trông dễ nhìn hơn cô cao, cô cao ra mặt cảnh cáo tôi, bởi vì cô thấp thích Diệp Hải, mà cô cao là đàn em phải lên tiếng mở lời trước.

Cô thấp nói: “Mày vốn không xứng.”

Tôi muốn cười quá, không phải đang diễn kịch chứ? Sao trông giống lời kịch thế?

Tôi cầm cuốn sách trên tay vỗ vỗ vào giá sách bên cạnh hai cô nàng, số lượt mượn sách chuyên ngành của khoa địa chất cực ít, thế nên trên giá sách bám đầy bụi bặm, lập tức tung ra một lớp bụi khí, cô thấp k lập tức nhắm chặt mắt, tôi chống tay bên hông nói: “Tôi không xứng với anh ta, không cần đợi các cô tính hộ! Con gà già.”

“Sao mày không có tố chất như vậy hả?” Cô cao vừa lấy khăn giấy ra vừa lên án tôi, “Mày cũng đáng để ghê?”

Tôi còn muốn rống lên mấy câu, nhưng chợt nghe thấy có người ho khan, vừa quay đầu đã thấy là Mạc Lượng, cách hai giá sách vừa vặn trông thấy chúng tôi. Giữa điện quang đá lửa lập tức đổi giọng, đứng đắn và hòa hoãn nói với hai nàng kia: “Bạn này, không phải các bạn nhận lầm người rồi chứ? Xin lỗi nhé, nhường đường cho tớ một tí, tớ còn muốn tìm sách.”

Tôi cầm sách đi về phía Mạc Lượng, anh đi từ sau giá sách ra đón tôi: “Sao vậy?”

“Không có gì đâu ạ.” Tôi ngẩng đầu nhìn nhìn anh, đang bị người ta trách móc làm khó dễ, lại đột nhiên gặp được anh, tức giận cũng vơi đi một nửa, “Sao thầy lại ở đây? Thầy Mạc.”

“Tôi cũng đến tìm sách. Ở đây có những cuốn sách cũ của Liên Xô từ những năm năm mươi, tôi muốn mượn.”

“Thầy còn chưa làm thẻ thư viện đúng không?” Tôi nói.

“Tôi lấy tiền đặt cọc.”

“Dùng thẻ của em mà mượn. Như thế tiện hơn.”

Chúng tôi cùng nhau đi ra thư viện, trong lòng tôi lo sợ, vừa rồi phân tranh anh ấy đã nghe được bao nhiêu? Mạc Lượng nói với tôi: “Từ hôm qua đến giờ anh luôn bận việc, lát nữa anh về nhà, em có về không? Anh đưa em về.”

Tôi còn chưa trả lời, di động trong túi tôi đã vang lên, tôi lấy ra xem, là tin nhắn của Diệp Hải, bên trong viết: chúng ta còn đi xem phim đấy nhé, em không quên chứ?

Tôi nói: “Em còn thiếu tiền điện thoại, họ cứ thúc giục nộp.”

Tôi xóa bỏ cái tin nhắn đó.

Mạc Lượng chờ câu trả lời của tôi.

Tôi tự hỏi, tôi có nên về cùng anh ấy không? Hy vọng của tôi hiển nhiên không lớn, nhưng tôi có cần không có điều kiện cũng phải tạo nên điều kiện nữa không?

Một giây sau di động lại vang lên làm tôi giật cả mình, tôi sợ là Diệp Hải, nhưng đó là mẹ tôi. Mẹ đã trở về từ Thái Lan, bảo tôi cuối tuần về nhà.

Tôi nói: “Vâng, anh Mạc Lượng, mẹ em cũng bảo em về nhà, phiền anh vậy.”

Anh cười rộ lên: “Nói cái gì vậy?”

Tôi không về chỗ trọ lấy đồ, trực tiếp ngồi lên xe của Mạc Lượng về nhà. Trước khi đi, anh đưa cho tôi một gói nhỏ, nói: “Ném thử xem.”

Tôi lấy ra, là miếng bánh tròn tròn, tôi không ăn.

Tôi biết đây là cái gì, tôi biết là ai gửi đến.

Anh thấy tôi ngần người, rướn người thắt dây an toàn cho tôi: “Sao vậy? Phi Phi.”

~Tôi nhìn anh, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, tôi hỏi: “Đây là bánh hạt dẻ?”

“Đúng.”

“Yagyuu Ranko gửi từ Nhật Bản cho anh à?”

“... Đúng.” Mặt anh còn hướng về phía tôi, nhưng ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Sao em vẫn còn nhớ cô ấy?”

Tôi nhớ rõ cô ấy, tôi đương nhiên nhớ rõ cô ấy, tôi còn nhớ rõ hơn chính tôi, anh không thấy mái tóc em vẫn còn để kiểu giống cô ấy à? Tôi cố gắng học tập, chính là vọng tưởng muốn trở thành một người như cô ấy.

“Bây giờ cô ấy làm gì ở Nhật Bản?” Tôi hỏi, “Còn làm trong sở nghiên cứu không? Vẫn thấp hương cho con khi nhỏ à?”

Mạc Lượng khẽ cười, ánh mắt đen nháy của anh càng long long hơn, tôi thấy ảnh ngược của phù dung ở bên trong: “Em biết không, Phi Phi, rất nhiều cô gái Nhật Bản sau khi kết hôn sẽ không đi làm. Bây giờ cô Yagyuu chủ yếu ở nhà chăm nom nhà cửa.”

Tôi không biết nói gì.

Trước khi khởi động xe, Mạc Lượng đeo kính râm vào, giọng khoan khoái nói với tôi: “Không ngờ em còn nhớ cô ấy, anh mà nói với cô ấy, nhất định cô ấy sẽ rất vui.”

Chúng tôi chạy trên đường cao tốc, rừng cây và núi hoang lướt qua nhanh chóng.

Rất lâu, tôi và Mạc Lượng đều không nói gì.

Lúc gần trông thấy biển, có thể rút cuộc anh mới tìm được một chủ đề, anh hỏi tôi: “Vừa rồi ở thư viện, hai nữ sinh kia cãi nhau với em à? Là vì một nam sinh?”

“Không phải đâu.” Tôi nói, “Nhận lầm người ấy”

Một mực chắc chắn, không muốn nói đến.

Tôi vẫn cắn một miếng bánh hạt dẻ đang cầm trong tay, vừa thơm vừa mềm, vị hạt dẻ tràn đầy trong miệng, làm tôi hạnh phúc muốn nhắm mắt lại, tôi nên hình dung thế nào đây? Đây có lẽ chính là hương vị của tình yêu. Tôi đã biết vì sao cô gái trong phim lại cười đáng yêu như vậy, họ có thể ăn được chiếc bánh thơm ngon, có thể có được tình yêu quý giá.

Mã não đỏ, lòng tràn đầy hâm mộ.

13. Chương 13

Tôi cảm thấy Mạc Lượng là người tốt, vừa có phong độ vừa có tính nhẫn nại. Một nhà khoa học còn trẻ, thời gian tính toán bằng giấy, mà bây giờ lại chịu ngồi đây ăn cơm cùng hai bà mẹ và một nha đầu gốc, còn rất ân cần gấp thức ăn, hàn huyên nói chuyện vui với mẹ tôi.

Tôi vẫn đang không ngừng ăn nọ ăn kia, tâm tình tôi không tốt, miệng cũng không được rảnh rỗi, món gì đặt gần tầm với, tôi đều có thể ăn rất nhiều, cô Mạc gấp một miếng thịt gà cho tôi, tôi ăn, tôi thấy bốn góc của đậu rồng đầy dầu mỡ, lại tự gấp cho mình. Tôi không nói chuyện với họ, nhưng ai nói đến điều gì đó thú vị, tôi đều cười theo. He he.

Mẹ tôi kể những kiến thức biết được ở Thái Lan, đơn giản là tham gia lễ mừng thọ của vua Thái, nhìn họ biểu diễn thuyền rồng như thế nào, xem các vị cao tăng đắc đạo được kính trọng sùng bái ra sao, bất kỳ tiết mục, lịch trình du lịch nào cũng được mẹ nói vô cùng phần khích thú vị, ai biết Mạc Lượng lại lắng nghe chăm chú như vậy, thêm mấy vấn đề rất có tính học thuật. Mẹ tôi càng nói càng hăng hái, ánh mắt sáng bừng, vui sướng hoa chân múa tay, tôi cứ như đứa ngốc ngồi cắn cốc sữa chua nghĩ: tôi muốn phụ lòng mẹ tôi, bây giờ mẹ đã coi Mạc Lượng là anh con rể của mình rồi, nhưng dù là tôi hay là mẹ cũng không có cái phúc ấy.

Nhân lúc cô Mạc đi toilet, Mạc Lượng đi ra ngoài nghe điện thoại, tôi vỗ ngực, ợ một cái.

Mẹ tôi đang gấp một miếng rau cần tây, lúc nói chuyện với tôi mắt không nhìn tôi: “Tiểu thư nhà chị cũng lớn rồi đó, nếu không chị về nhà trước đi.”

Tôi nói: “Mẹ có ý gì ạ?”

Mẹ nhìn tôi, rất chậm rất rõ ràng nói: “Ý của mẹ là: chị vừa ăn thịt mỡ vừa ợ, nếu cứ như thế, thì chị càng không có hy vọng.”

Tôi không dám tranh luận, cầm giẻ ném khăn ăn, ra khỏi phòng, tôi sờ tất cả túi trên người, sờ mãi mới nhớ tôi vốn không hút thuốc.

Tôi ngồi xổm xuống một góc tường, lòng rối bời, không phải tôi cố ý làm mình trông khó coi như vậy. Nhưng mà tôi khó chịu, tôi không biết nên làm thế nào khi đối mặt với anh ấy.

Tôi ngồi chỗ này một lúc lâu, nghe thấy Mạc Lượng và mẹ anh đi đến từ bên kia.

Cô Mạc nói: “Con bé này hôm nay cư thay đổi người khác ấy...”

“Thật ra bình thường rất nhã nhặn lễ phép.”

“Hôm nay cũng rất tốt mà.” Giọng của Mạc Lượng vô cùng rõ ràng.

“Con thấy vậy?” Giọng của mẹ anh rất cao hứng, “Bộ dáng không tệ, gia thế cũng tốt, chúng ta và cha mẹ con bé cũng là chỗ thân quen...”

Trong lòng tôi nghĩ, tuy những lời này có vẻ bình thường, nhưng lại đánh giá rất đúng trọng tâm, Mạc Lượng, anh phải nói lời trong lòng ra nhé.

Anh không nói gì.

Bỗng nhiên mẹ anh thở dài: “Mẹ biết lòng con không thích, nhưng chuyện đã thế này, con muốn thế nào? Cô gái kia cũng kết hôn rồi, còn là người nước ngoài. Ông nội con vì kháng Nhật mà hy sinh, con không biết sao?”

“Mẹ còn nói chuyện này làm gì, đã là thời đại nào rồi? Hơn nữa... Hi, mẹ, trong lòng con đều biết.”

“Mẹ sợ nhất con nói những lời này, con cũng lớn rồi.”

Lúc gần vào phòng ăn, mẹ anh túm lấy anh: “Lát nữa mẹ với cô An đến quán trà ngồi một lúc, con đưa Phi Phi về nhà.”

“...”

“Con có nghe thấy không?”

Họ đi vào, đầu tôi đụng phải vách tường, móng tay cũng cong lên. Vấn đề còn hy vọng có may mắn nay đã được một đáp án tiêu cực nhất, tôi cảm thấy bi ai, vì thích anh ấy mà tôi trở nên tầm thường như vậy, hơn nữa, tôi nghĩ tôi còn có thể tầm thường hơn nữa.

Có người đứng phía sau tôi.

Tôi quay đầu.

Thấy một nhân viên phục vụ tóc để mái bằng.

“Tiểu thư, giấy dán tường của khách sạn chúng tôi được nhập khẩu từ Maroc, cô đã xé giấy nên phải chịu phạt tiền.”

Tôi hờn hển nói: “Ai bảo tôi xé giấy, nó vốn đã thế rồi.”

“Tôi thấy...”

“Anh nhìn thấy cái gì? Anh là con trai, mà còn để tóc dài mái bằng. Tôi không trách anh đã là tốt lắm rồi.”

Thật ra tôi không biết cãi vã, nhưng lúc này giọng tôi lại cao vút có khí thế, hơn nữa còn biết bắt lấy trọng điểm, vài người khách và nhân viên qua lại bắt đầu chú ý đến cậu em có mái đầu dừa hấu này, tôi thừa dịp rối loạn mà rời đi. Tôi cũng không trở về phòng ăn, tôi xuống lầu chuẩn bị về nhà.

Cầu thang của khách sạn hình xoắn ốc, tôi đi được một nửa, có người ở bên trên gọi tôi: “Phi Phi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, là Mạc Lượng, anh nhìn tôi từ phía trên.

“Em đi đâu thế? Trở về ăn cơm thôi.” Anh nói.

“...” Tôi không nhúc nhích.

“Trở về.” Anh nói, nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, “Nếu phải đi thì đợt lát nữa anh đưa em đi.”

“...” Tôi vẫn không nhúc nhích, trong lòng tôi ngoan cố nghĩ: nếu anh không cho tôi đi, chắc anh sẽ đi xuống kéo tôi lên. Nhưng anh chỉ đứng bên trên nhìn, nói với tôi, để tôi trở về.

“Em không cần.” Tôi nói. Sau đó giẫm đạp uỳnh uỳnh đi xuống lầu, chỉ e không đủ mau, chỉ e sẽ không ngã sấp

Nhưng tôi vẫn vùng vằng đi bộ về đến nhà, không ai đuổi theo cả, không bị ngã sấp xuống, cũng càng không được ai nâng dậy.

Tôi vừa mở cửa liền nằm bẹp xuống sofa trong phòng khách, tôi đoán, dù là trong lòng Mạc Lượng, hay trong lòng mẹ anh, tôi đều bị mất lòng. Cũng tốt, cũng tốt, dù sao trong lòng người đó không có tôi, tôi đi theo cũng chỉ tự mình chơi với mình, cho họ một cơ hội chán ghét tôi.

Ở trong bóng tối, tôi ngây ngẩn một lúc liền cảm thấy lạnh.

Tôi sờ sờ trên sofa tìm một cái đệm đắp lên người, tay lại sờ đến cái gì đó lạnh lạnh, cứng cứng, lấy ra xem, hóa ra là máy quay của mẹ tôi. Tôi cũng đang buồn chán, nên mở máy lên, xem mẹ chụp những gì ở Thái Lan.

Tuy hình ảnh lúc ẩn lúc hiện, nhưng có thể thấy Thái Lan có ánh nắng đẹp, cây cọ, lão hòa thượng trên lưng voi, nam nữ xinh đẹp biểu diễn văn nghệ.

Đột nhiên màn ảnh là mẹ tôi ăn sáng dưới mái cọ trên bãi biển, mẹ không trang điểm nhưng vẫn rất đẹp, nói với ống kính: “Đừng quay, không trang điểm.”

Người quay video nói: “Vây trông cũng đẹp.”

Tôi nghe ra giọng nói đó, tôi nghe ra được, cho nên hơi ngây

Tôi tiếp tục xem đoạn sau, người mẹ xinh đẹp của tôi tiếp tục làm nhân vật chính duy nhất của màn ảnh, tôi không thấy cô hay bác gái nào làm bạn đồng hành trong đoàn của mẹ, chỉ có giọng nam ngoài màn ảnh, khen ngợi vẻ đẹp của mẹ, nói cho mẹ những kiểu dáng chụp ảnh hay cùng mẹ mặc cả những hàng quần ven đường.

Tôi càng ngày càng xác định, đó là giọng của chú Lưu, người bạn nhiều năm nay của mẹ.

Trông thấy những hình ảnh đó, đầu óc tôi không đủ dùng: rõ ràng mẹ tôi đi du lịch Thái Lan với một đoàn toàn các cô, các bác gái, tại sao đoàn đó lại mang theo một người đàn ông? Chú Lưu đi làm sao? Chú ấy làm ăn kinh doanh, không phải thợ chụp ảnh. Dựa vào cái gì mà chú ấy chụp mẹ tôi? Có voi không chụp, có người yêu không chụp, có lão hòa thượng không chụp, tại sao chú ấy muốn chụp mẹ tôi? !

Nhưng quan trọng nhất là, những thứ này rõ ràng nên xóa bỏ, ít nhất cũng phải giấu giếm ở đâu đó, tại sao mẹ lại để nó ở đây?

Tôi không ngốc, tôi nghĩ hơn hai giờ cũng đã nghĩ thông suốt.

Lúc mẹ trở về, tôi tránh ở ngoài ban công.

Mẹ ở đằng sau nói với tôi: “Con về sớm vậy à?”

Tôi “vâng” một , không quay đầu.

“Mạc Lượng nói con gặp bạn hồi trung học, nên không để ý đến mọi người liền chạy đi. Đi đâu chơi thế?” Mẹ hỏi.

“Đi karaoke ạ.”

Mẹ cũng mệt mỏi, lại thấy tôi không muốn nói chuyện, ngáp một cái rồi đi vào tắm rửa. Đi ngang qua phòng khách, mẹ dừng lại, qua cửa kính ở ban công, tôi thấy mẹ nhìn máy quay trên sofa.

“Con đã xem máy quay của mẹ?”

“... Con không xem.” Tôi quay lưng về phía mẹ nói.

Mẹ không nói gì nữa liền đi vào phòng tắm.

Tại sao mẹ để máy quay ở đó? Đó là bởi vì mẹ muốn tôi biết, tôi sẽ làm như không biết, không cho mẹ cơ hội đạt được ý muốn đâu.

Tôi theo đuổi con trai không được, nhưng tôi không ngốc.

Tôi chỉ cảm thấy buồn tủi, người con trai tôi yêu trong lòng có người khác, ngay cả tư cách hỏi một câu tôi cũng không có; mẹ tôi đi du lịch cùng người đàn ông khác, mà tôi lại phải làm bộ nh

Tôi đứng yên ngoài ban công rất lâu, mắt nhìn bầu trời đêm yên tĩnh giữa mùa hạ, mây đen dần dần ùn đến, che đầy ánh sao đầy trời và cả ánh trăng vàng; mặt biển nổi gió, tung bọt trắng xóa, sóng đánh từng đợt; xa xa giữa biển và trời có tia chớp xẹt qua, nửa mặt biển sáng bừng lên trong nháy mắt, tựa như trong truyền thuyết, nơi đó có quỷ biển đập sóng dữ mà đến.

Điện thoại của tôi đột nhiên vang lên.

Tôi không nhìn màn hình mà nhận cuộc gọi ngay “A lô”.

“Anh muốn nói với em, em không đi xem phim với anh là rất tốt.”

Tôi phải nghĩ trong chốc lát mới nhớ ra, là Diệp Hải, tôi lỡ hẹn đi xem phim với anh ta.

“ ... ”

“Một mình anh chiếm hai ghế ngồi, rất rộng rãi.” Anh ta thật khoái trá, “Sau đó anh còn co chân lên.”

“ ... ”

“... An Phi?”

Tôi nuốt nước bọt một chút: “A, chủ nợ à, tôi đang nghe đây.”

Ở bên kia, anh ta nở nụ cười: “Em nghe mà a cái gì, đừng giả vờ, sao thế?”

Tôi khịt khịt: “Không có gì.”

Anh ta dừng lại một chút: “... Sao vậy? Khóc à?”

Lại một tiếng sấm nữa, “đoàng”, cách tôi rất gần, vì thế đột nhiên tôi thấy hình ảnh của mình trên kính cửa sổ, không biết mặt mình đã rơi lệ từ lúc nào.

“Không phải.” Tôi khóc nói.

Rốt cuộc mưa cũng rơi xuống, ào ào, sấm sét dữ dội, giống như muốn xé rách trời và biển.

“Tôi có một tật xấu, cứ trời mưa là tâm tình nhất định sẽ không tốt. Không phải tôi muốn khóc,” tôi vừa nói lại bắt đầu khóc thút thít, “Anh, anh có biết không? Có người khi trời mưa sẽ, sẽ đau chân, khi trời mưa tôi, tôi, tôi sẽ chảy nước mắt.”

Tôi cầm điện thoại khóc một trận, anh ta ở đầu dây bên kia vẫn không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của anh ta, anh ta vẫn nghe tôi nói, ở bên tôi

Thấy tôi bình tĩnh trở lại, Diệp Hải ở bên kia nói: “An Phi.”

“Ừm.”

“Mỗi lần trời mưa, tâm trạng em đều không tốt?”

“... Cũng gần như vậy. Ngốc không?” Tôi tiếp tục chảy nước mắt.

“Không ngốc.” Anh ta nói, “Thật ra, vì lòng em bị thương, nên trời mới mưa...”

Lam ngọc tử, truyền thuyết.

14. Chương 14: Chương 14

Tôi sẽ không nín khóc mỉm cười vì một câu dễ nghe của Diệp Hải, nhưng, anh ta không mắng tôi ỡ hèn, lại nghe tôi khóc ở đầu dây bên kia, buồn khổ cùng tôi, nói trời mưa xuống là vì tôi bị thương, điều này làm tôi cảm thấy thoải mái một chút, làm tôi cảm thấy có lẽ mình còn quan trọng.

Tôi nâng tay lau lau nước mắt, thấy dễ chịu hơn một chút.

“Lúc nào về tôi sẽ mời anh đi xem phim. Xem phim gì ngây thơ một chút, Quả táo được không?”

Anh ta “xì” một tiếng, cười rộ lên: “Cũng đủ ngây thơ rồi.”

“... Không cần cảm tạ.”

“Ai cảm tạ em?” Lời nhẹ giọng mềm của anh ta đã xong, thay đổi giọng đòi nợ cường điệu nói với tôi, “Không phải anh muốn nói chuyện điện ảnh với em.”

“Vậy là chuyện gì?”

“Em nhiều tuổi rồi nên dễ quên đúng không? Ngày mai tổ lặn có hoạt động...”

“Tôi không đi, trạng thái của tôi không tốt...”

“Em dám. Ngày mai là ngày anh ra mắt long trọng, em không đi, họ trêu đùa anh thì sao?”

“Nói gì thế?”

“Hắc hắc,” tôi còn chưa hiểu, anh ta đã tự làm vui cho mình, bình thường không có gì hay đều như vậy, “Anh đi ra mắt thầy giáo trước, họ nói mai là ngày kỷ niệm ba mươi năm thành lập tổ, chuẩn bị chúc mừng, nói cả tổ không được thiếu một ai, còn gọi tổ của trường Thanh Hoa cùng đi, buổi tối muốn cắm trại trên đảo.”

Tôi bị anh ta nói làm rục rịch, đổi cách nghĩ khác, nếu ngày cuối tuần của tôi cứ như bây giờ, cũng thật là bi thảm.

Tôi nói: “Được, tôi đi, ngày mai tôi đến bến tàu chờ mọi người. Máy giờ vậy?”

Anh ta vừa nghe tôi nói liền cao hứng: “Phải thế chứ, em không đi thì chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Tôi đang hỏi anh mấy giờ đấy.”

“Bốn rưỡi sáng, em đừng dậy muộn nhé.”

———— Đường phân cách khô ngô tuần tú ————

Tôi sẽ không dậy muộn, bởi vì cả đêm tôi không ng

Chịu đựng đến bốn giờ, tôi xuống giường đánh răng rửa mặt, cố gắng khê khàng, không muốn đánh thức mẹ tôi. Tôi ra khỏi tiểu khu, gọi taxi đến bến tàu. Ngồi trên xe tôi thấy hơi khó chịu, trời mùa hè, dù là sáng sớm cũng có gió ấm, nhưng tôi lại cảm thấy lạnh lạnh.

Đến bến tàu, mọi người đã đợi tôi từ trước, có các bạn ở trường đại học, có cả mấy người đã rời tổ nhiều năm, bây giờ đã làm tiến sĩ rồi cũng đến, hơn nữa, có cả hơn ba mươi người của trường Thanh Hoa. Hôm nay đội lặn thật khí thế, chắc phải cần đến ba chiếc thuyền.

Tôi chạy qua đó, chào hỏi đàn anh và bạn bè.

Diệp Hải rất hưng phấn đi tới, tôi liếc anh ta một cái, sau đó nói với mọi người: “Đây là Diệp Hải, mình đã từng nói rồi đó, là một tay thổi sáo rất hay, phé hoạt lượng cũng cao.” Tôi vừa nói vừa lấy tay xoa xoa ngực anh ta.

Đang nói còn chưa vang hết, Khưu A Minh bên Thanh Hoa đã đi tới, cô ta cũng là cô gái duy nhất của tổ lặn bên đó, nhưng cô ta rất cao, những 1m80, vì vậy tôi cho rằng cô ta không xứng làm con gái. Tuy cô ta trông cũng xinh đẹp, nhưng tính tình lại hung hãn.

“Thế nào, An Phi à? Đã lâu không gặp, có tiến bộ chút nào không?”

Thật ra tôi không ghét cô ta, bởi vì chỉ ở một chỗ với cô ta trông tôi mới có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

“Còn hỏi tôi có tiến bộ hay không, thành tích của tôi gần sát với cậu à?” Tôi nói.

“Nhưng lần trước là ai nói cậu lặn với trang bị được 27m đã ngoi lên?” Cô ta thật đàng hoàng cười rộ lên.

Mỗi lần nhìn thấy cô ta tôi đều phiền chán, tôi nói: “Cậu chờ xem, Đại Khưu, đợi lát nữa tôi diệt cậu.”

Bạn trai cô ta đi lên kéo cô ta ra, tôi cảm thấy bên cạnh có ai đó túm lấy mình, vừa quay đầu đã thấy là Diệp Hải: “Lại đây, xem đồ lặn anh mang đến, khá tốt đấy.”

Tôi bị Diệp Hải kéo đi lại nghe thấy giáo viên hai tổ nhỏ giọng bàn luận: “Bây giờ nữ sinh thật không giống nữ sinh ...”

Không ngờ Diệp Hải lại mang bảo bối đến. Mở thùng ra, mọi người đều “ou” một tiếng, một bộ đồ lặn nhẹ, hai bộ đồ lặn nặng, thương hiệu Higgs Stein của Đức, được tạo ra từ kim loại nóng chảy và tơ tằm, thầy giáo gõ vào bình dưỡng khí, “Bang bang” hai tiếng, sắc nét vang vọng, không tệ, đúng là hợp kim titan. Đây là bộ đồ tốt thế nào chứ!

Tôi vỗ bả vai Diệp Hải: “Đây đúng là bộ đồ lặn dùng để chiến đấu.”

Anh ta đắc ý nhướn mày, cũng không n

Ba chiếc thuyền vừa tới chúng tôi liền đi lên, các nam sinh thét to mang tất cả đồ lặn, dụng cụ, ròng rọc, lều trại, đồ ăn lên thuyền, tôi tìm một chỗ ngồi ở mép thuyền, Diệp Hải ngồi đối diện tôi cách một đàn em. Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn tôi.

Đàn em nhìn chúng tôi, sau đó chỉ cái gì đó phía trước, cũng không biết hỏi ai: “Này, lão Trương, đằng kia có phải là...” Sau đó cậu ta liền chuyển chỗ.

Cậu ta khá mập mạp, lặn xuống nước cũng rất khó khăn, không nên lặn, nhưng lại kiên quyết muốn lặn, rất có nghị lực.

Tôi và Diệp Hải nhìn bóng dáng của cậu mập cười rộ lên, sau đó anh ta ngồi cạnh tôi, cách nhau rất gần.

Tôi ngẩng đầu nói: “Làm gì?”

Anh ta cũng không nhìn tôi, ánh mắt nhìn về phía trước, rất khí thế nói: “Nếu em muốn ngồi xe của Đức đi học, anh cũng có thể làm được.”

Tôi cười hì hì nói: “Tôi không hề nghi ngờ, mấy thứ đồ kia của anh cũng đủ hai chiếc xe Đức.”

Anh ta vẫn không nhìn tôi, vòng tay, đẩy nhẹ đầu tôi lên bờ vai mình.

Tôi giãy giụa ngẩng lên: “Làm gì

“Ngủ đi.”

Tôi không ngủ đâu, tôi buồn bực rúc cằm xuống cổ áo thể thao, tôi không dựa vào anh ta.

Anh ta lại kéo tôi, cứng rắn muốn tôi dựa vào mình.

Tôi không từ chối nữa, dựa đầu vào bờ vai anh ta.

Trên người Diệp Hải có mùi thơm rất dễ chịu.

Đó chính là mùi mát mơn chúng tôi đã từng làm.

Cuộc hành trình này cũng khá dài, thuyền đi từ rạng sáng đến khoảng mười giờ.

Chúng tôi thật may mắn, đêm qua trời mưa to tầm tã, vậy mà hôm nay trời lại có nắng đẹp. Ánh mặt trời như vàng kim, bầu trời xanh trong, biển xanh thẳm, trên mặt biển là những con chim hải cẩu cánh mạnh mẽ, chúng xà xuống sát mặt biển, như muốn khiêu khích thuyền của chúng tôi; ba chiếc thuyền không ai nhường ai, anh chạy tôi đuổi, đôi lúc thuyền trưởng muốn khoe khoang bản lĩnh, một bên mạn thuyền vẽ thành đường vòng cung sát mặt biển; trên thuyền có người ngủ gật, có người nói chuyện phiếm, có người uống bia, thỉnh thoảng tôi lại ngủ một lúc, khi tỉnh lại, hít hít thở gió biển

“Em tỉnh rồi?”

“Ừ.”

“Có mơ không?”

“Không... Anh mệt không? Tôi vẫn dựa vào anh.”

“Không mệt... tóc em thơm lắm. Ở nhà em làm mát mơn à?”

“...”

Chúng tôi đi đến vùng biển chỉ định liền dừng thuyền thả neo.

Đầu tiên thầy giáo nói mục đích chủ yếu của ngày hôm nay, năm tháng sau, cuộc thi đấu trong nước sẽ diễn ra ở Hải Nam, chúng tôi sẽ tuyển chọn và báo danh những tuyển thủ không chuyên nghiệp, mục đích ra biển hôm nay, một là muốn chúc mừng ngày kỷ niệm ba mươi năm thành lập tổ, mặt khác, cũng là muốn kiểm tra khả năng của tổ.

Việc huấn luyện bắt đầu từ người mới, trong đội ngũ hai bên đều có lính mới, ý của thầy giáo là, đầu tiên cho họ xuống nước trước để lĩnh hội.

Tôi đang giúp đàn em mặc đồ lặn, Khưu A Minh ở thuyền bên kia

Tôi nhìn cô ta từ xa.

Cô ta dùng tay ra hiệu: xuống nước đi.

Lúc ấy tôi đã bị kích động: ai sợ ai chứ.

Khuru A Minh chỉ chỉ bộ đồ lặn bên cạnh: nhẹ hay nặng?

Tôi: cho cô chọn.

Cô ta chỉ vào bộ nhẹ: hôm nay thử cái này.

Tôi: ok, 5 phút.

Tôi nhanh tay nhanh chân mặc trang bị, bộ đồ lặn nhẹ có thiết kế gọn, bó sát vào người, rất đẹp, sau khi tôi mặc vào, mấy bạn nam trên thuyền đều nhìn tôi, cực kính ngưỡng. Tôi búi tóc, trước khi đội mũ nói với họ: “Tôi diệt cô ta trước, đả kích sự kiêu ngạo của bọn họ.”

Diệp Hải vẫn nhìn tôi lúc này mới nhớ ra nói: “Em đã vận động chuẩn bị chưa?”

Khuru A Minh ở bên kia đã “ùm” một tiếng, nhảy xuống, tôi rướn người về phía trước, “đông”, cũng nhảy xuống. Trước khi rơi xuống tôi còn nghe thấy anh em trên thuyền của chúng tôi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Bắt đầu lặn bằng bộ đồ nhẹ cảm thấy vô cùng thoải mái, chân có màng, có thể nhanh chóng bơi sâu xuống đơn giản như bơi lội bình thường. Tôi vẫn trông thấy Khuru A Minh ở phía trước tôi tầm năm mét, tôi không nóng nảy, cuối cùng tôi sẽ đuổi vượt cô ta. Qua bốn mươi mét, tốc độ của cô ta rõ ràng đã chậm lại, tôi cũng thấy trên vai mình bắt đầu nặng. Tôi tăng tốc bơi xuống dưới mấy mét nữa, lúc này, tôi và cô ta đã ngang bằng.

Hai người chúng tôi đều dừng lại, liếc nhìn nhau giữa đám san hô.

Tôi nắm một con sứa, dùng tay ra hiệu với cô ta: đi xuống dưới thôi.

Đại Khuru: mời cô.

Vì thế tôi lại lặn xuống một mét.

Cô ta không phục, chậm chậm, lại ngang bằng tôi.

Bởi vì mang theo bình dưỡng khí, nên hô hấp của chúng tôi đều không thành vấn đề, nhưng độ sâu tăng lên, bộ đồ nhẹ lặn xuống nước không thể bảo vệ nhiều cho người lặn, thân thể phải chịu áp lực càng lúc càng lớn, cái miệng nhỏ của tôi hít thở, điều hòa khí áp bên trong.

Tôi lại hạ thấp xuống hai vẩy vẩy tay với Khuru A Minh ở bên dưới: lại đây nào.

Đến độ sâu khoảng năm mươi mét, ánh mặt trời đã không thể xuyên qua lòng biển, nhưng đèn pha trên đầu chúng tôi có thể chiếu sáng, biển xanh thẫm bị bao phủ bởi ánh sáng vàng nhạt, rong biển mở rộng thân thể hướng về phía trước, không thấy chú tôm chú cá ngốc nghếch nào lắc mông bơi qua.

Khuru A Minh không xuống đây, tôi gỡ bỏ một con không biết là cua hay tôm hùm bám vào bắp chân, nhìn về phía cô ta hung hăng bĩu môi.

Khuru A Minh bị làm nhục lập tức lặn sâu xuống cho bằng với tôi.

Vì thế tôi lại hạ xuống một mét, cô ta không theo nữa, chần chừ ở bên trên, không dám đuổi theo.

Tôi nhìn đồng hồ đo độ sâu ở cổ tay, chúng tôi đã xuống đến năm mươi bảy mét, tôi chỉ về phía trước: Hay là cô đi lên đi. Khuru A Minh không cam lòng, lưỡng lự thật lâu, vẫn đi xuống theo tôi, nhưng xuống được nửa mét thì dừng lại, không nhúc nhích được tí nào.

Tôi ra dấu: tôi còn muốn tiếp tục, cô trở về đi thôi.

Thời gian tôi học lặn lâu hơn cô ta, nhưng quả thật một năm nay cô nữ sinh này tiến bộ cực nhanh, có điều khuyết thiếu kinh nghiệm, mới bắt đầu cô ta lặn xuống quá nhanh, áp lực trong cơ thể và tuần hoàn máu không thể thích ứng kịp với độ sâu, chắc rằng bây giờ trong bụng cũng khó chịu lắm, nhưng không phục cũng chẳng còn cách nào khác. Hai tay cô ta duỗi thẳng, thả người hướng về phía trước chậm rãi bơi đi.

Tôi cảm thấy mình còn có thể lực, muốn thử hạ xuống chút nữa, sâu dưới lòng biển là một màu đen nhánh, tôi xoay mình, tiếp tục lặn xuống.

Lúc này, tôi nhớ đến bố tôi, lần đầu tiên bố dẫn tôi lặn xuống nước, chỉ đội một cái mũ vào đầu tôi đã cho tôi lặn xuống, tôi vừa lo lắng vừa sợ hãi, bởi vì sợ nước tràn vào cái mũ bảo vệ tôi, tôi vốn không dám cử động bả vai, sau đó nước biển tạo áp lực vào lỗ tai khiến đầu tôi bắt đầu đau, lúc ấy bố mới cho tôi ngoi lên. Lần đó bố rất cao hứng, bình thường người lớn cũng không dám lặn quá mười lăm mét, mà lúc ấy tôi đã lặn xuống mười tám mét. Trước ngày đó tôi thi được 43 điểm ngữ văn bố cũng không mắng, mà lần đầu tiên tôi lặn được mười tám mét bố lại vô cùng cao hứng.

Có người muốn bay, có người thích bơi.

Lặn xuống nước là một chuyện vô cùng mê hoặc. Không nói đến phong cảnh sắc sỡ kiểu diễm dưới mặt biển, thân thể con người được tự do vận động dưới nước cũng là một cảm giác vô cùng thú vị.

Ban đầu, người ta có thể cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như các cơ quan trong cơ thể đều bị nước biển đè ép, cho dù mặc bộ đồ lặn nặng, mang theo bình dưỡng khí cũng không thể hít thở một hơi lớn, phổi sẽ bị rút bớt khả năng.

Nhưng nếu điều tiết tốt hô hấp, từ từ thích ứng với sức nén dưới nước, sẽ dần dần cảm thấy thoải mái, vui sướng.

So sánh theo một kiểu khác, bạn bị cảm mũi của bạn không thể hít thở được, bạn nói thật xem mình cảm thấy dễ chịu hay khó chịu nào, rõ ràng là lâu không hít thở, sẽ bị nghẹn, khi sắp không thở nổi, hai cái lỗ mũi lại đột nhiên mở ra, hít thở vô cùng thông thuận.

Nhưng đó cũng không phải chuyện thú vị nhất, tại sao có người nhiệt tình thích lặn xuống nước, không ngừng muốn vượt qua kỷ lục, thậm chí không tiếc cả sinh mệnh? Nói nó giống hít thuốc phiện, thật ra cũng không đủ.

Dưới áp lực của nước biển, trong máu sẽ tách ra rất nhiều kali, theo tĩnh mạch máu chảy về tim, sinh ra tác dụng ức chế nhịp tim, đầu óc dần bị vây trong trạng thái thiếu oxy.

Sau đó, bạn muốn nhìn thấy cái gì cũng có thể nhìn được.

Lâu đài bằng vàng, cô gái xinh đẹp như tiên, tình yêu không có được hay thuở nhỏ vô ưu vô lo trước đây...

Tôi vẫn lặn sâu xuống, sắp đến gần rãnh biển, ngọn đèn nhỏ trên hông lóe lên, tần suất càng lúc càng nhanh, người ở bên trên muốn tôi trở về.

Tôi nhìn đồng hồ, 79m, còn kém rất xa. Tôi ấn phím đáp lại bên trên, muốn lặn sâu thêm, nhưng bên trên không đồng ý, tôi chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh, chậm rãi bơi lên.

Bực thật, sớm biết tôi đã không bơi l

Thầy giáo đi từ một thuyền khác tới giáo huấn tôi: “Em như thế mà cũng xứng là đàn chị? Hôm nay còn có các bạn học mới, mà em lại dạy người ta đấu với người khác? Tôi chưa nói với em làm như vậy có thể mất mạng phải không?”

Tôi cúi đầu không dám lên tiếng, quay đầu nhìn, Khưu A Minh ở bên kia cũng bị thầy giáo của họ mắng.

“An Phi, từ sau em còn như vậy, thì đừng tham gia thi đấu nữa. Em về lo hậu cần đi.”

Lúc thầy ấy giáo huấn tôi, cái mặt tôi, tôi nghĩ chuyện gì đó vui vui nịnh thầy để xin tha thứ, nhưng thầy thể dục của chúng tôi không giống thầy cô trong khoa, xuất thân từ vận động viên chuyên nghiệp, vị này còn giành lấy chức quán quân thế giới ở đảo Reunion*, có tác phong quân phiệt, chống đối là không thể.

(*Đảo Reunion là một đảo nhỏ nằm trong Ấn Độ Dương, thuộc Pháp. Cái mặt ở bên trên trông nhẵn nhẵn ấy, đang buồn bực.)

Tôi là một nữ sinh đó, bình thường còn có uy tín danh dự, mà giờ bị thầy giáo mắng thảm như thế này, tôi cúi đầu vận thất lưng nhìn sang bên cạnh, liếc mắt một cái thấy Diệp Hải ung dung nhìn tôi bị mắng, tôi tức giận rồi đấy!

Đợi mãi thầy mới đi ra giảng giải những điều quan trọng cho đàn em, anh ta lại gần nói với tôi: “Xem em còn dám vô tổ chức, vô kỷ luật như vậy

Tôi bước sang bên cạnh, để lại vị trí mạn thuyền cho anh ta, tôi ngoài miệng thì vâng dạ, nhưng lại từ từ dịch về hướng khác, đại thiếu gia anh ta bắt đầu lên giọng, còn muốn tiếp tục om sòm, tôi đi lên, đưa tay, vung chân, “ri”, liền đẩy anh ta xuống biển.

Anh ta thở gấp dưới mặt biển, nhìn tôi hung tợn nói: “Tiểu hồn đản, vừa rồi nên thả cá mập xuống cắn chết em.”

Tôi phủ tay, cực kỳ cao hứng, không nói nên lời, chỉ vỗ tay cười.

Bên này ngay cả thầy giáo cũng lại xem náo nhiệt, cậu em mập thành khẩn nói: “An Phi, kỹ năng của chị tốt thật đấy.”

Đá hoa tuyết, thân mật.

15. Chương 15: Chương 15

Buổi trưa, trời hừng nắng, thầy không giáo huấn tôi nữa, để tôi lên đảo dựng trại, chuẩn bị ăn cơm, thầy hỏi tôi: “Em có phục không?”

Tôi cao giọng nói: “Em phục. Nhưng thưa thầy, vừa nãy lúc em đẩy Diệp Hải xuống biển thầy còn chạy đến xem trò vui

“Tôi đến xem không có nghĩa là đồng ý với việc em làm xằng làm bậy.” Thầy nói, “An Phi, sáng nay em tức giận, tùy hứng cứ như cô nhóc con ấy, biết điều cho tôi. Nào, lên bờ làm việc đi. Buộc lều trại chặt vào.”

Tôi còn muốn tranh cãi tiếp, nhưng đàn anh đã mặc xong trang bị chuẩn bị lặn lại sợ chậm trễ, giơ cánh tay ra ý bảo tôi nhìn ra phía sau, tôi quay đầu, thấy thuyền đã đến gần đảo.

Đàn anh nói: “Mau đi đi, An Phi, đừng chậm trễ nữa. Quay đầu lại là bờ.”

Tôi bực lắm, nhưng không tranh cãi, nhìn Diệp Hải mới đi lên từ dưới nước, hằm hừ nói: “Anh đừng có đom đóm, anh chờ đấy.”

Thầy nói: “Không cần chờ, hai em cùng lên bờ. Tôi cũng không thể để mình em buộc lều được.”

Diệp Hải vừa nghe đã nóng nảy: “Thầy, em còn...”

Thầy nói: “Ngày mai, ngày mai còn lặn mà, ngày mai cho cậu xuống nước.”

Vì thế tôi và Diệp Hải bị họ ném lên đảo chuẩn bị lều trại. Giúp chúng tôi chuyển đồ lên đảo còn có hai cậu em năm thứ nhất, ba cái lều trại, mười bảy cái túi ngủ, sáu thùng bia, nước khoáng, ba thùng bánh mì bánh bao, ba túi than củi, năm nồi thịt, các thực phẩm khác và dụng cụ n

Lúc hai người chúng tôi đi lên bờ, tôi luôn không ngừng quở trách Diệp Hải: “Đều tại anh, đều tại anh, thầy phê bình tôi, anh đi theo xem náo nhiệt làm cái gì, làm hại tôi...”

“Đúng, làm hại em ném anh xuống biển.” Anh ta đi theo nói, ném cái túi đeo trên vai xuống đất, đặt mông ngồi xuống, lấy khăn mặt ra dùng sức lau tóc, “Đều do anh, bị em ném xuống biển, đẩy em lên bờ. Đều trách anh, em quở trách đúng lắm!”

Tôi cũng chẳng có cách nào phản bác lời nói mát của anh ta, thật ra tôi cũng quá đáng, tổ lặn của chúng tôi đã có kỷ luật, không được tự tiện hành trận đấu lặn, không được tiến hành trò chơi nguy hiểm trên biển: hôm nay, một lúc tôi phạm cả hai điều.

Nhưng —— sao tôi thấy khăn mặt trong tay anh ta nhìn quen thế? Tôi chạy vài bước tới, giảng lấy cái khăn: “Sao anh lại mang khăn mặt của tôi đến đây?”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt đại ra như thẳng góc, không lên tiếng.

“Anh dựa vào cái gì mà đụng vào đồ của tôi?” Tôi quát lên với anh ta.

Tôi cầm ba lô của anh ta lên, bới tung vài cái, liền thấy một cái túi ni lông trong suốt, hình gấu trúc của đồ bên trong rất quen thuộc.

Tôi hét rầm lên: “Anh muốn chết hử, tại sao anh mang lót của tôi tới?”

Trước sự xông lên của cánh tay tôi, Diệp Hải bảo vệ mặt: “Em đừng đánh anh vội, không phải anh muốn, bình thường em rất hay quên chuyện này, thường không cẩn thận, hôm nay chúng ta còn đóng quân dã ngoại bên ngoài, anh sợ quên mang... Ai nha...”

Tôi nhìn anh ta khai báo từ trên cao, loạng choạng trốn không xong, giãy giụa cả buổi mới nắm được tay tôi: “Được rồi, An Phi. Em cũng quá dã man, từ sáng đến giờ em trừng phạt anh thành cái dạng gì rồi?”

Tôi nhìn anh ta, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai, tóc ướt sũng, mắt đen sáng long lanh, môi hơi nhếch, giả bộ tức giận cắn răng, thật ra mặt mày đang cười rất đắc ý. Tôi muốn tức giận, nhưng lại phát hiện không có hứng thú.

“Ai cho anh vào phòng của tôi?” Tôi nói.

“Anh không vào, anh lấy từ móc treo ngoài ban công.”

“Hừm.”

“Hừm cái gì?”

Tôi nghĩ trong chốc lát: “Thực ra tôi thật sự quên mang.”

Anh ta lập tức vui vẻ, cười rồi nói: “Anh bảo em không cẩn thận mà.”

“Anh mới không cẩn thận ấy.”

Tôi còn muốn đánh tiếp, anh ta lại tiến lên hôn vào mặt tôi một cái, động tác cực nhanh, tôi trốn tránh không kịp, nói: “Anh mà động tay động chân lần nữa, tôi liền...”

Anh ta buông tôi ra: “Không nói nhiều nữa, mau làm việc đi. Người anh ướt cả rồi, còn phải đi thay quần áo.”

Tôi từng tới đảo này, cũng là hoạt động của tổ lặn, chúng tôi cắm trại ở đây. Thì ra vùng biển này từng có ngư dân nuôi cá nước sâu, sau đó vì có cá voi thường tới, nên nhà nước khoanh vùng thành khu bảo vệ. Ngư dân rời đảo, để lại bến cảng nhỏ, vùng biển phía bắc ít có bãi cát mịn, đi vào trong, còn có ngô được họ gieo trồng; đi sâu thêm nữa, có cả rừng cây, giữa hè mùa, cây cối xanh tươi, um tùm.

Lúc tôi dở lều bạt, Diệp Hải đã thay quần áo xong.

Anh ta đi tới đóng cọc, hỏi tôi: “Chỗ này tốt thật, đảo tên gì vậy?”

“... Tôi không biết.”

“Không có tên thì anh sẽ đặt cho nó một cái tên.” Anh ta rất khỏe, cọc được đóng cực chắc chắn.

“Tên gì?” Tôi rũ bạt xuống, chờ anh ta ba hoa.

“Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm Động động thiên.”

Tôi vừa buộc dây thừng vừa nghĩ, tôi nói: “Ừm, không tệ.”

Lều trại đã dựng xong, là hình nón, Diệp Hải mở khóa kéo sửa lại đệm, nghe tôi nói vậy, kinh ngạc hỏi: “Em không biết thật à?”

Tôi nhú mày nói: “Tôi không nói đùa đâu, đại ca ạ. Dù tôi không có văn hóa, không đọc sách, tôi cũng từng xem phim truyền hình. Đó không phải là động của Mỹ Hầu vương sao?”

Anh ta ở bên trong nói: “Này, sao lều nhỏ thế nhỉ?”

“Bởi vì đây là một gian của tôi.” Tôi nói, “Dựng chắc rồi, tôi muốn ngủ một lúc, anh ra ngoài.”

Anh ta đi ra nói: “Em thật xấu, còn hai cái lều trại nữa thì sao?”

“Còn lại à, còn lại chờ một lát nữa. Bây giờ tôi rất buồn ngủ.” Tôi chui vào lều trại, đứng ở ngoài nắng lấm. Tôi sốt ruột đi vào ngủ, vì tôi không thoải mái, cả đêm qua tôi không ngủ, vừa này còn lặn xuống cùng Khuu A Minh, bây giờ thể lực cạn kiệt, hai mí mắt đang đánh nhau.

Diệp Hải không nói gì, một lát sau, ném từ cửa sổ nhỏ vào cho tôi hai chai nước khoáng và một lọ dầu: “Em không muốn nuôi muỗi thì bôi cái này vào.”

Tôi thật mơ hồ, chuyện quan trọng như vậy mà cũng quên, muỗi trên hải đảo ghê như hổ. Tôi bôi dầu lên người, ngả đầu xuống thực muốn ngủ, nghe thấy tiếng dựng trại của anh ta ở bên ngoài.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại tôi không muốn nhúc nhích tí nào. Nắng buổi chiều xiên qua bạt lều màu xanh, gió biển làm lay động lều trại, vù vù, tôi hé mắt, có cảm giác không thật.

Tôi cầm đồ lót Diệp Hải mang đến, áo lót và quần lót đều có hình gấu trúc, tôi nghĩ, trở về tôi không mặc mấy cái đồ thế này nữa. Mặc lá cây, như vậy có vẻ mát. Có lẽ bây giờ tôi ra khỏi lều trại sẽ trở về thời tiền sử, mà đây là một hòn đảo đơn độc cung cấp đầy đủ vật dụng, trên hòn đảo đơn độc chỉ có tôi và Mạc Lượng. Mạc Lượng vẫn là nhà khoa học, anh ấy nghiên cứu khủng long. Chúng tôi nuôi khủng long làm vật cưng.

Nhưng sau đó trong đầu tôi lại xuất hiện một hình ảnh khủng bố: tôi mặc đồ lót bằng lá cây dắt khủng long đi dạo trên bãi biển dưới ánh hoàng hôn, tôi vừa quay đầu lại, trông thấy một gương mặt đẹp dễ quen thuộc, đó là Diệp Hải, cắn răng nói với tôi:

“Tiểu hổn đản, mau buông anh ra.”

Tôi “A” một tiếng, lập tức ngồi dậy. Cả người đổ đầy mồ hôi. Tôi tự mình dọa

Diệp Hải nghe thấy tiếng hét của tôi, nói từ bên ngoài: “Em mê man tỉnh rồi thì ra ngoài xem thành quả của anh.”

Tôi chậm rì rì bò ra ngoài đã thấy anh ta dựng xong hai cái lều trại. Chọn đất, làm móng đều vô cùng tốt, còn tốt hơn tôi nhiều.

Nhưng tôi không nói gì, đi qua xem xét chỗ này, sờ mó chỗ kia, nói: “Anh xem, chỗ này buộc không chặt. Ấy, cửa sổ kia cũng không phải mở ra...”

Diệp Hải nói: “VẬY em nói xem, chỗ nào không đúng để anh làm lại.”

Thật ra tôi sờ mó cả buổi cũng không làm gì. Diệp Hải cần cù đã chuyển túi ngủ vào trong lều. Tôi thấy mình không đúng, vừa rồi anh ta làm mọi việc, tôi không làm gì cả mà còn soi mói.

Tôi cũng lại gần giúp chuyển túi ngủ. Kết quả là lúc tôi chuyển đến cái thứ năm, mang nó vào trong lều thì có cái gì đó ở trong rơi ra.

Tôi mở ra xem, trong lòng cũng rất kích động.

Không ngờ là cuốn truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản: vợ chồng đối kháng 100 ngày. Tôi nghe danh đã lâu, đây là truyện tranh dâm giáo dục sinh lý. Nhân vật có tạo hình khoa trương gợi cảm, hình ảnh rất thật, tường tận, tình tiết cực dâm loạn, làm cho người ta... không thể không xem.

Tôi chu miệng nhìn sách, Diệp Hải ở bên ngoài gọi: “Em lại mê man?”

Tôi nói quanh co: “Không phải, không phải, tôi đi ra ngay đây.”

Tôi nhìn tên thêu trên túi ngủ, không ngờ là cậu em mập, tôi giấu quyển “vợ chồng đối kháng 100 ngày” vào lòng, nghĩ, tôi là đàn chị, cái thứ tốt này, coi như tôi tịch thu.

Tôi vừa đi ra, đã nghĩ, vẫn nên trốn ở trong là tốt nhất. Bởi vì, thử thách trước mặt thật sự rất tàn khốc.

Diệp Hải cởi áo, thu dọn thùng đồ ăn.

Lúc anh ta quay người nhìn tôi, cơ bụng tám múi khoe ra trước mắt tôi.

Lúc anh ta bê thùng, lại thấy lưng eo thon thẳng, còn cả cái mông bên dưới, cơ bắp ở hai bên thắt lưng thật là rắn chắc. Tôi từng xem một chương trình đêm khuya của Đài Loan, hai bên thắt lưng đó còn có tên là: cơ ân ái.

Tôi quay đầu đi về hướng lều trại, tôi muốn đi vào bình tĩnh một chút.

Anh ta gọi tôi: “Trên đảo có chỗ nào tắm không? Anh nóng gần

Tôi ngây ngốc, không biết làm sao bây giờ.

Có, thật sự có. Có một dòng suối nhỏ tắm thích lắm, vừa mát vừa ngọt lành.

Nhưng mà, tôi phải dẫn anh ta đi sao?

Đá mắt hổ, ham muốn nhỏ.

16. Chương 16

Một lúc lâu tôi không lên tiếng, Diệp Hải ở phía sau nói: “Không phải em đã từng tới đây à? Ở đây có hồ nước ngọt không?”

Trong tay tôi nắm cuốn truyện tranh Nhật Bản, liên tục cân nhắc, nghĩ đến cậu em nhân vật chính được vẽ trên bìa truyện vừa mạnh mẽ như rồng như hổ vừa đáng yêu, nghĩ đến anh chàng đẹp trai tuyệt đối không thua kém truyện tranh ở đằng sau, nghĩ đến cơ bắp rắn chắc, hấp dẫn của anh ta. Tôi chỉ cảm thấy nó tác động vào lòng tôi, láchút lưu manh nổi dậy.

Tôi lắc đầu thật mạnh, muốn vứt mấy thứ đó ra khỏi đầu.

Anh ta đi lên hỏi tôi: “Em uống phải thuốc lắc đầu hay là trên đầu có chấy?”

“Anh mới uống phải thuốc lắc đầu, đầu anh mới có chấy.” Lời phản bác của tôi không có tí hàm lượng kỹ thuật nào.

Anh ta nhìn tôi, vì ánh mặt trời chiếu đến, nên mắt hơi híp lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, bị ánh mặt trời làm đỏ lên, trông rất đẹp.

Có điều, quả táo độc cũng không đẹp tí nào; con sói nằm trong chăn của bà ngoại cũng không hề tốt bụng; Từ Hi Thái Hậu thời trẻ cũng xinh đẹp lương thiện. Đều là dụ hoặc, sẽ hại cả đời, còn có thể hại nước hại dân.

Tôi quyết đoán nói: “Đằng sau đồng ngô, có ao, anh đi thẳng từ chỗ này ra, không rẽ bên nào cả.”

Diệp Hải nói: “Này...”

Tôi đẩy anh ta rồi chạy đi, vừa đi vừa nói: “Tôi bảo này, anh tắm rửa mau mau rồi trở về nhóm lửa nấu cơm, nước ở đó rất lạnh, nếu anh tắm lâu thì không tốt đâu.”

Anh ta không nói gì, cầm lấy túi của mình rồi đi về phía đằng sau đồng ngô.

Tôi nhìn anh ta đi xa, ngồi xuống bóng râm của tảng đá lấy cuốn truyện tranh màu vàng ra xem, chẳng ngờ bên trên toàn là mặt của Diệp Hải.

Tôi xem tranh vẽ một lần, lại xem lời thoại một lần, tôi nhìn lại lần nữa cũng hiểu được tình tiết, vậy mà Diệp Hải vẫn chưa về.

Tôi vỗ vỗ mông, quyết định đi tìm anh ta. Không phải tôi quan tâm anh ta bị lạc đường, hay anh ta bị nước lạnh làm cho thế nào, mà điều tôi quan tâm là, tôi không muốn nhóm lửa nấu cơm, muốn anh ta làm.

Phía sau đồng ngô là hồ nước suối, tầng tầng gợn nước xanh trong thấp thoáng, từ vách núi chảy xuống một thác nước nhỏ, dòng nước trắng xóa, tiếng nước chảy ào ào, đánh vào bờ đá, bọt nước bắn tung tóe. Tôi liếm liếm giọt nước suối bắn trên môi, lạnh, lại ngọt lành.

Trong hồ nước xanh biếc sâu kín, xung quanh hồ cũng không có bóng dáng Diệp Hải.

Tôi gọi tên anh ta mấy lần, cũng không ai trả lời.

Cây xanh, hồ nước nhỏ, thác nước trắng, không có tiếng côn trùng kêu vang, không có tiếng ai nói, chỉ có tiếng nước chảy, khiến cho có vẻ vô cùng tĩnh lặng. Tôi ngồi xuống một tảng đá bên hồ, đó là chỗ thoải mái và mát mẻ, tôi tạm nghỉ một lát.

“Rào rào” một tiếng, đột nhiên có người ngoi lên từ trong nước gần chỗ tôi, đi tới trước mặt tôi, nói: “Có quý?”

Mặt tôi không hề thay đổi nhìn anh ta: “Ồi, tôi sợ quá!”

Anh ta ngượng ngùng lên bờ: “Thần kinh của em chắc là có kích thước dày lắm.”

Tôi nói vừa rồi tôi không thấy gì cả, hóa ra anh ta giấu ba lô và quần áo dưới tảng đá, tôi nói: “Này, sao vừa nãy anh lặn lâu thế? Làm tôi chờ phát sợ?”

Trên người anh ta chỉ có một chiếc quần bơi nhỏ, đứng ngay ngắn trước mặt tôi: “Có phải em muốn nhìn anh thay quần áo không? An Phi.”

Tôi ngoài miệng thì nói anh ta đáng ghét, mà mặt lại không thể không chuyển qua hướng khác, trong lòng thì đang tiếc nuối.

Không biết từ lúc nào anh ta đã nhanh chân nhanh tay mặc xong quần áo, đứng rất gần phía sau tôi, dùng giọng trêu đùa nói: “Em có muốn xuống tắm một chút không?”

Tôi quay đầu, vì khoảng cách quá gần, chúng tôi chỉ nhìn được ánh mắt của nhau.

“Anh nhìn giúp em.” Diệp Hải nói.

Tôi còn muốn nói: nhìn ai hử, nơi này chỉ có hai người chúng ta, anh mới là người đáng sợ nhất. Câu nói đó còn đảo lộn trong đầu, Diệp Hải đã từ từ tiến lên, tôi lui dần về phía sau, bị trượt chân, “diu”, tôi đã ngã xuống nước.

Người tôi còn mặc bộ quần áo thể thao, bị ngã xuống hồ nước, không duỗi người ra được, tí nữa thì chìm xuống, lúc bị anh ta túm lên, tôi run lập cập nói: “Hai ta trở về tìm hai cái quần cộc đỏ trắng, lại mặc nó vào.”

Anh ta đưa khăn mặt cho tôi, áy náy nói: “Đi thôi. Xin lỗi nhé. Vừa rồi anh chỉ muốn đùa em một chút. Với lại, em, sao em lại chậm chạp thế?”

Tôi chậm chạp thì thế nào? Cả ngày hôm qua tôi không ngủ, hôm nay thể lực cạn kiệt, lúc này còn bị anh ta trêu cợt.

Tôi tức giận đến nhe răng trợn mắt, dùng khăn mặt của anh ta lau tóc: “Mau trở về thôi, tôi thay quần áo, anh nhóm lửa. Chớ có chậm chạp giờ ăn cơm của đội.”

Trước khi thuyền trở về, tôi và Diệp Hải đã nhóm lửa, hâm nóng món chính, giữa lúc đó, tôi cảm thấy rất không thoải mái, bả vai nhói buốt, đầu cũng hơi đau. Nhưng không thể để anh ta làm việc một mình, tôi tận chức tận trách xiên thịt dê, thịt bò, hành, cánh gà, bánh bao, vừa định vào lều nghỉ ngơi một chút, thì thuyền của chúng tôi và thuyền của Thanh Hoa đã trở lại, họ còn phải buộc lều trại, nhóm thêm lửa, chúng tôi nướng thịt.

Thầy nói hai người chúng tôi làm không tệ, nói hay là sau này, để chúng tôi phụ trách việc hậu cần, tôi nói: “Hồ Mĩ Lệ, thầy thật quá đáng.”

Diệp Hải nói: “Ai tên là Hồ Mĩ Lệ?”

Thầy nói: “Tôi.”

Diệp Hải nói: “Tại sao?”

Thầy thực rồi rầm nói: “Bởi vì tôi tên Hồ Bình, cũng là Hồ Mĩ Lệ.”

Tôi nói với Diệp Hải: “Anh biết không, tổ của chúng ta còn có Chiến Đấu Khôn đấy.”

Diệp Hải hỏi ai, đồng thời cầm lọ hạt tiêu hỏi đàn anh bên cạnh thích cay ít hay cay nhiều, đàn anh ấy cầm cánh gà hát: “Không sao cả, ai sẽ yêu thương ai; không sao cả, cay tìm không thấy miệng...”

Tôi cười ha ha nói: “Hỏi rất chuẩn, đúng là bệ hạ.”

Chỉ cần có người ăn uống vui đùa, tôi sẽ không mất hứng. CƠM ăn lửng dạ, rượu quá ba lần, màn đêm cũng kéo tới, lúc mọi người vây quanh lửa trại nói chuyện phiếm pha trò là thú vị nhất, bên trường Thanh Hoa cũng bê thùng bia đặt mông ngồi cạnh tôi, ôm bả vai tôi nói: “Cô lui xuống tuyến hai, tôi cũng thấy nhớ cô.”

Bạn trai cô ta nói: “An Phi, không biết than tốt hay thịt ngon, sao em nướng thịt ngon vậy?”

Tôi nói: “Quan trọng nhất là dầu bếp giỏi.”

Đàn em đưa tôi một cái cánh gà, cười tủm tỉm.

Tôi nhận lấy, chờ cậu ta mở miệng hỏi.

“Em đặt một quyển sách trong túi ngủ, chị có thấy không?”

“Sách gì?”

“Truyện tranh.”

Khu A Minh nói: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi, còn đọc truyện tranh? Truyện gì thế?”

“Conan.”

Bia trong miệng tôi lập tức phụt ra

Đàn em đưa khăn tay cho tôi lau miệng, tôi nói: “Lúc nào cậu cũng xem Conan, có thương tổn thân thể không?”

“...”

“Lúc nào về tôi đưa cho cậu.”

Cậu ta ầm ỨC ĐI chỗ khác. Tôi nhìn theo bóng dáng béo mập của cậu ta, thầm nói: không có cậu nam sinh nào thật thà cả.

Một nam một nữ của Thanh Hoa hát bài Thiên lý chi ngoại, Khu A Minh và bạn trai lại biểu diễn một điệu múa dân tộc khiến mọi người nổi cả da gà, Hồ Mĩ Lệ kể một câu chuyện: Đầu thế kỷ trước ở Ý có một đôi tình nhân đam mê lặn tay không, cô gái chết khi 26 tuổi, cô lặn xuống 154m, đã là kỷ lục của lúc ấy, thể nhưng, cô không kịp bơi lên, nước tràn vào phổi, lúc chết, sắc mặt vẫn rất đẹp, người con trai vì thương tiếc cô, cũng lặn tay không xuống nước, muốn lập một kỷ lục mới — mọi người có biết anh ấy muốn lập kỷ lục gì không? Anh ấy mang theo di thể của cô gái lặn xuống nước — qua 180m, người bên trên muốn anh ấy lên; qua 190m, mọi người bắt đầu hiểu anh ấy đang tự sát, có điều lúc đó anh ấy vẫn có liên hệ với bên trên; mọi người xuống biển nghĩ cách cứu viện, muốn ngăn cản anh ấy tự sát, kết quả —

Hồ Mĩ Lệ càng nói càng chậm, thầy ấy kể chuyện lúc nào cũng thích thừa nước đục thả câu.

Tôi sốt ruột muốn biết chuyện sau đó, liền hỏi: “Rốt cuộc thế nào? Thầy.

“Người cứu viện xuống dưới, không thấy — người còn trai và di thể của cô gái.”

“Bị nước biển cuốn đi nơi khác?” Có người hỏi.

“Mọi người tìm kiếm khắp vùng biển, vẫn không tìm thấy.” Hồ Mĩ Lệ nói.

Một khắc đó, những người trẻ tuổi trong đoàn ngồi vây quanh đều rất im lặng, chỉ có tiếng sóng biển và tiếng tí tách của lửa trại. Đang lúc tôi nghĩ câu chuyện đã chấm dứt ở đây, Hồ Mĩ Lệ lại uống một ngụm

bia nói: “Chuyện kỳ lạ ở phía sau, ngày đó có người thấy cá heo nhảy trên mặt biển —— mà —— mà Địa Trung Hải vốn không có cá heo.”

...

Hai giây sau Khu A Minh nói: “Thầy, đây không phải bản “Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài” của biển sao? Em còn tưởng thật sự có chuyện này.”

Mọi người xôn xao một chút, cảm thấy thầy đang đùa chúng tôi, hầu hết đều cho rằng Khu A Minh nói rất đúng.

Tôi nghe thấy Diệp Hải nói: “Là chuyện thật.”

Tiếng của anh ta không n, nhưng ngữ khí khẳng định đó lại làm cho tất cả mọi người đều yên lặng, nhìn anh ta chằm chằm, tôi cũng nhìn anh ta, gương mặt tuổi trẻ đẹp đẽ, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh lửa, có một sức hấp dẫn kỳ dị. Anh ta còn nói: “Là chuyện thật.”

Thầy giáo rất cảm kích, chờ cậu bạn mới nhập đội này giúp mình tiếp tục giải thích tính chân thật của câu chuyện.

Sau câu ấy của Diệp Hải, rất nhiều người đứng lên đi tiểu, rồi quay về lều trại.

Anh ta nói: “Có một số người biến đổi từ cá heo, tựa như có một số người biến đổi từ bướm vậy.”

Vô cùng nghiêm túc, vô cùng kiên định.

Ngay cả thầy giáo và mọi người trước khi đi ngủ đều hỏi tôi: “Buổi sáng em nói cậu ấy học ngành gì?”

“... Thầy, cậu ấy học dân tộc học.”

“Ồ, chẳng trách.”

Tôi cảm thấy thật xấu hổ, người là tôi mang đến, ăn nói như điên như khùng trước mặt cả đám người, còn làm bộ thần bí. Tôi cố cười cười giải thích: “Ồi, thầy, thầy đừng để ý. Bọn họ học cái này đều mê tín cả, không giống chúng ta, chúng ta là người làm khoa học.”

Hồ Mĩ Lệ cũng cố cười cười giải thích: “Truyện tôi vừa kể và tôi hỏi cậu ta là hai truyện khác nhau, tôi nói là thật sự.”

“Thầy, em tin.” Tôi mở to hai mắt nhìn, chỉ em thầy không tin tôi tin tưởng thầy, “Em thật sự tin. Thầy, thầy xem ngày mai em có thể xuống nước không? ...”

“Nói cái gì thế? An Phi, đương nhiên em phải xuống nước. Tôi còn chờ em mang vinh quang về đây.”

Tôi rất cao hứng trở về cái lều trại nhỏ của mình đi ngủ, thấy Diệp Hải dọn dẹp hộp cơm và giấy vụn của chúng tôi, có cái bình nhựa cuốn đi rất xa theo sóng biển, anh ta chạy đi bắt lấy nó.

Tôi lại gần: “Này, Diệp Hải.”

Anh ta nhìn tôi, để hết mọi thứ trên tay vào một túi to: “Em muốn nói gì với anh? Nhà khoa học.”

“Tôi muốn nói với anh, ngày mai xuống nước, anh hãy đi theo tôi. Đi ngủ sớm một chút, chuẩn bị sẵn sàng.”

Tôi ngủ thẳng đến nửa đêm, cả người lạnh run, răng đánh cầm cập vào nhau, để quần áo, ba lô lên trên túi ngủ, vẫn thấy lạnh. Tôi biết mình bị ốm rồi, nhưng lại không mang theo viên thuốc nào, Diệp Hải bảo tôi không cần thận cũng không phải không có lý. Tôi mặc thêm áo thể thao đi ra ngoài, muốn hỏi ai đó xem có mang thuốc, nhưng mọi người đều ngủ cả rồi, biết gọi ai bây giờ?

Trên bãi biển, đồng lửa vẫn chưa tắt hết, đóm lửa đỏ nhấp nháy, tôi cảm thấy ở đó có thể ấm áp một chút, liền mang chân tay co gói lại sưởi ấm.

Con người không thể tỉnh lại nhất là vào nửa đêm, người cô đơn không nên tỉnh lại vào nửa đêm nhất. Nhớ tới những chuyện buồn. Không có người nghe. Trong lòng càng ngày càng lạnh.

Tôi ngồi ở đó, trước mắt là tàn lửa mơ hồ, tôi giụi giụi mắt, thấy rõ ràng, lại mơ hồ, tôi dùng sức giụi mắt, lại trở nên rõ ràng. Trên mặt ẩm ướt.

Phía sau có người.

Tôi quay đầu, là Diệp Hải, tôi ngồi xổm, nhìn anh ta từ bên dưới, sau lưng anh ta là ánh trăng rất lớn.

Anh ta nói: “Tinh Tinh cô nương, cô cũng ở đây sao.”

Tôi quay đầu lại, lau lau mắt: “Tôi lạnh.”

Tay anh ta đặt lên trán tôi: “Hơi nóng.”

Tôi không nói chuyện, lại gần đồng lửa một chút. Gió biển đột nhiên thổi đang dần tắt bỗng bùng lên một ngọn lửa nhỏ, anh ta kéo tôi: “Em muốn đốt chính mình à.”

Diệp Hải kéo tôi đứng lên, kéo về hướng lều trại. Tôi giãy giụa nói “Tôi muốn sưởi ấm”, lại bị anh ta thuận thực nhét vào túi ngủ, bên trên đắp chiếc áo thể thao của anh ta.

Tôi không ngừng rung mình, run run cắn răng. Cọ cọ mặt vào cổ áo của anh ta, bên trên có mùi hương của anh ta.

Diệp Hải là người cao to, mà đây là cái lều đơn nhỏ, anh ta không thể duỗi người, chỉ đành khom lưng nhìn tôi, nhìn tôi ngày càng lạnh đến thảm hại.

Tôi xoay người sang chỗ khác, tôi không muốn anh ta nhìn thấy tôi như vậy.

Có tiếng sột soạt.

Tôi còn chưa biết xảy ra chuyện gì, anh ta đã chui vào túi ngủ của tôi, một cánh tay đặt sau gáy tôi, nhẹ nhàng kéo lại, ôm tôi vào ngực.

Thật ấm áp, anh ta thật ấm áp. Da thịt trần trụi, có mùi mát mướt, vừa thơm ngọt ngào vừa ấm áp.

Tôi nói: “Anh đi ra ngoài.”

Thật không í sức nào.

Anh ta hôn lên tai tôi: “Ngoan một chút.”

Trong đầu tôi mơ hồ nghĩ như vậy không tốt, tôi và anh ta không là gì cả, vậy mà bây giờ da thịt thân cận, thân mật như thế này; nhưng tôi sợ cô độc, tôi lưu luyến hơi thở và sự ấm áp trên người anh ta. Nghĩ muốn từ chối, lại không nỡ. Tôi dần dần dịch người, đầu và chân muốn cố gắng rời xa anh ta một ít.

Anh ta chậm rãi nói: “An Phi, em phải cẩn thận, em đang làm gì?”

Tôi phản ứng kịp, ngốc nghếch xoay đến xoay đi, trước mắt tôi và Diệp Hải đang trong tình thế nguy hiểm, tạo thành hình chữ “K”. Tôi không dám xoay dịch nữa, tiếp tục điều chỉnh tư thế của mình trong cái túi ngủ, dần dần tạo khoảng cách với anh ta, vừa thành hình số “11” có vẻ an toàn, lại bị Diệp Hải kéo về, hai người dán thành một, tạo thành số “1” thô béo.

Anh ta xoa tóc tôi nói: “Em yên lặng một chút là tốt nhất, còn như vậy, anh liền...”

Đầu tôi xác định phương hướng rồi đỉnh lên, ngăn chặn cái miệng của anh ta, anh ta ngửa đầu ra sau cười rộ lên, càng ôm tôi chặt hơn, hai tay vòng qua eo tôi, giữ lấy cánh tay tôi.

Dù có ngốc đến mấy hay có phát sốt tôi cũng biết anh ta thích tôi. Đối diện với người thích mình chúng ta luôn tự tin và nắm chắc như vậy, từ từ ngẩng đầu, gối lên cánh tay anh ta đối mặt với anh ta, nhìn trong đêm tối ánh mắt anh ta tỏa sáng, chỉ cần chúng tôi nói, cánh môi cũng có thể đụng chạm vào nh

“Hãy nói một chút về bạn gái trước đây của anh.” Tôi nói.

“... Nói cái gì?”

“Tại sao cô ấy rời khỏi anh?”

“Em... đoán xem.”

~“Bởi vì anh trắng hoa.” Tôi thốt ra.

“ ... ”

“Là thật?”

“Ừ. Ở cùng một chỗ với cô gái khác, bị cô ấy phát hiện, cô ấy bỏ chạy.” Anh ta nói rất đơn giản, rất thẳng thắn.

“Tôi vừa thấy anh đã biết rồi.” Tôi nằm thẳng lại nói, đầu còn đau, nhưng rất có hứng thú, “Bộ dạng anh cũng tạm được, nhà anh rất có tiền đúng không?”

“ ... Coi như vậy.

“Cho nên anh ưu việt, anh làm loạn. Anh...”

“Em muốn nói, anh trở thành lợn giống.”

Giờ phút này khoảng cách giữa tôi và Diệp Hải là rất gần, hơi thở tràn đầy mùi hương dễ ngủ mà áp áp của anh ta, bên tai có tiếng thở của anh ta và tiếng sóng biển. Tôi nghĩ đến cuốn truyện tranh của cậu em họ, trong tình cảnh này, tâm lý lưu manh đã bình ổn lúc ban ngày lại nhao nhao nổi lên.

Diệp Hải vẫn ôm tôi, ánh mắt nhìn tôi.

Tôi nói: “Anh không phải là xử nam đúng không?”

“ ... Ừm.”

“Cho tôi xem một chút được không?”

“Cái gì?”

“ ... ”

Tôi trầm mặc, anh ta suy đoán, thân thể lại có biến hóa. Tôi nhìn xuống phía dưới, quần lót của anh ta nổi lên một cái lều nhỏ mê người. Cột chính đóng rất chắc chắn

Tôi lập tức cũng thấy căng thẳng.

Anh ta không nói, cũng không hỏi lại tôi xem tôi có khẳng định không, đưa tay động vài cái, liền cởi quần lót trước mặt tôi.

Tôi thân bất do kỷ nhìn xuống dưới, trong bóng đêm vẫn có thể nhìn thấy cái màu hồng nhạt, sáng bóng, lộ ra trước đám lông rậm rạp, trông đáng hấp dẫn tràn đầy sức sống.

Đây là lần đầu tiên tôi thật sự nhìn thấy, cậu em nhỏ.

Không thô lỗ thô bạo như trong tưởng tượng, mà ngược lại, đó là một cây nấm ẩm ướt sau cơn mưa, bộ dáng thật đáng yêu.

Tôi nhìn một lúc lâu rồi nói: “Xin chào, em trai.”

Anh ta nói: “Em xem xong chưa? Anh muốn thu lại.”

Tôi nói: “Tôi cầm điện thoại chụp một cái được không?”

Anh ta thẳng thắn nói: “Được thôi.” Anh ta mặc quần lót, “Em cũng cởi hết cho anh chụp

Tôi xoay người sang hướng khác chuẩn bị ngủ, anh ta ôm tôi lại, sức nặng đè lên lưng tôi, ôm tôi từ phía sau, nói: “An Phi, anh thích em, em biết, đúng không?”

Đầu tôi mơ mơ màng màng, nhưng lời nói vẫn rất nghiêm túc: “Trước hết anh vẫn nên tìm bạn gái của mình đi.”

Đá thiên hà, không có lương tâm.

17. Chương 17

Sáng hôm sau, tôi mở to mắt ra, trong túi ngủ chỉ có một mình tôi. Nhưng gân cốt của tôi rất thoải mái, tinh lực dư thừa, tựa như chưa từng bị sốt. Tôi vươn vai một cái, nghĩ, tối hôm qua tôi còn chưa bơi tận húng đầu.

Tôi lại mơ thấy mình là con cá heo màu xanh lam, thân mình mạnh mẽ, bơi lội rất khoải trá trên biển lớn, có khi nghịch ở dòng nước ấm áp, hé miệng cất cao giọng hát cao vút; có khi thu nạp vảy lưng, theo thủy triều, tùy ý du dương; trên mặt biển có những chú cá đang nhảy, tôi bơi nhanh lên trước nuốt vào trong bụng; thấy chấm nhỏ lóng lánh, tôi “phi” đến, làm tạo hình, nhìn của mình trên mặt biển. Tôi hứng thú dạt dào, càng bơi càng nhanh, càng bơi càng nhanh, rồi lặn xuống thật mạnh, một mạch xuống đáy biển. Động phủ của thần tiên, rường cột chạm trổ. Tôi ở giữa vui sướng dạo chơi, đùa nghịch, bỗng nhiên thấy vảy cá căng thẳng, bị dây thừng cuốn lấy. Quay đầu nhìn, là loại người nào bắt tôi? Người nọ đi tới theo lối xoáy quay cuồng trong biển, lập tức xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi còn chưa thấy rõ mặt anh ta, đã mở to mắt ra rồi.

Tôi đứng ở mép thuyền vẫn còn nhớ tới giấc mơ đêm qua, cảm giác tự do mà không bị cản trở trong biển, chợt có nỗi kinh hoàng bao trùm, tất cả là hư ảo như vậy, rồi lại chân thật có thể tin.

Chẳng qua tôi cảm thấy tôi biết đó là ai, là ai ràng buộc tôi rong ruổi trên biển.

Anh ấy anh tuấn mà thông thái, người dùng dây thừng trói tôi là người từ nhỏ tôi đã mang lòng ái mộ.

Diệp Hải cầm một túi bánh đưa cho tôi, nói với tôi: “Em thấy tốt hơn không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Tôi nói, híp mắt nhìn mặt trời mới lên trên mặt biển, “Diệp Hải, đêm qua cảm ơn anh đã ôm tôi. Cảm ơn anh đã đồng ý yêu cầu vô lý của tôi.”

Anh ta không nói chuyện, uống nước, chắc là không nghĩ ban ngày ban mặt tôi lại nhắc tới chuyện này, mà sắc mặt vẫn không đổi, tim không đập

“Những điều hôm qua anh nói, tuy tôi mơ hồ, nhưng tôi cũng hiểu được, tôi vẫn nhớ kỹ.”

“...”

“Có điều, đối với anh, tôi thật sự không động lòng.” Tôi vẫn nhìn mặt trời, nói, nắng sớm làm ánh mắt tôi ề ảm.

“...”

Anh ta “phi” một tiếng nở nụ cười: “Anh có làm cái gì đâu. À, cái đó, em cũng không cần phải nói cảm ơn, thật ra anh từ nhỏ đã thích bại lộ.”

Lúc này tôi mới quay đầu nhìn anh ta, cẩn thận nhìn.

“Anh đúng là mặt dày, ngày hôm qua là em nói, nếu em không nói anh cũng sẽ cho em xem.”

Tôi không nói gì mà chống đỡ, người này mạnh bạo hơn tôi, tôi cũng không thể cười nổi.

“Em ăn nhiều bánh một chút, đợi lát nữa em còn phải đưa anh đi lặn cùng.” Anh ta nói xong liền đứng lên đi tìm thầy giáo nhờ chỉ bảo. Chỉ còn lại mình tôi, rõ ràng vừa rồi lên tiếng trước muốn đá gánh nặng, lại bị anh ta nói ch sững sốt.

Trước khi xuống nước tôi lại dặn dò Diệp Hải một lần: “Tôi nói này, vừa nãy thầy dặn, anh nghe có hiểu không? Tôi lặn đến đâu, anh cũng lặn đến đó, không cho anh lặn sâu hơn tôi, anh hiểu không?”

Anh ta nói: “Anh đã biết. Sao em còn Đường Tăng hơn thầy giáo thế?”

Tôi kiểm tra lại những khóa an toàn trên người anh ta, tin tưởng đã khóa chặt rồi mới dùng tay ra hiệu cho anh ta xuống.

Thầy nói: “Để ý cậu ta một chút.”

Tôi khoa tay múa chân “Ok”.

Người mới bọn họ đều có tật xấu là chỉ hận không thể lặn xuống nước, tiểu tử này lại là người xằng bậy như vậy, nên để phòng anh ta xuống nước sẽ lỡ mạng, tôi đã túm lấy tay anh ta khi lặn xuống.

Cách mũ bảo vệ trong suốt, tôi thấy anh ta nhìn tôi cười hì hì, chắc là đang cười nhạo tôi nhiều chuyện đây mà, tôi mặc kệ, anh ta có thể nào cũng không có ý nghĩa nhiều với tôi, nhưng tôi cũng không thể để xảy ra sơ suất gì dưới tay mình.

Hai người chúng tôi đều mặc trang bị cẩn thận, bạn có thể tưởng tượng được, hai người nắm tay nhau đang lặn xuống với bộ dáng thật ngốc nghếch. Qua ba mươi mét, thân thể bắt đầu có phản ứng với sức ép của nước, tôi ý từ từ điều tiết hô hấp. Qua năm mươi mét, anh ta muốn rút tay khỏi tay tôi. Tôi không lay chuyển được, buông lỏng tay.

Chúng tôi tiếp tục thông thả lặn xuống. Tôi chưa từng lo lắng khi lặn như thế này, không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh sắc dưới nước, chỉ sợ anh ta làm ra chuyện gì.

Qua bảy mươi mét, thầy bảo chúng tôi lên, tôi nhìn Diệp Hải ra hiệu.

Diệp Hải quay đầu nhìn tôi, đột nhiên lui ra sau, cách tôi khoảng một cánh tay.

Tôi không rõ tình hình, chỉ nhìn anh ta, bộ quần áo lặn màu trắng bạc, phản chiếu màu xanh lam lóng lánh. Biểu tình của anh ta trong chiếc mũ trong suốt rất phức tạp, thu lại nụ cười thường ngày, giống như đang tự hỏi, giống như đang lựa chọn.

Tôi muốn anh ta trở về.

Lại thấy anh ta chậm rãi cởi bỏ mũ bảo vệ dưới biển, dỡ bình dưỡng khí xuống, tôi không biết anh ta muốn làm gì, lại gần muốn ngăn cản, nhưng tay anh ta nhanh hơn, tránh được, bình dưỡng khí liền bị ném xuống đáy biển.

Cái tên ngốc này đang biểu diễn ảo thuật hay sao?

Tôi bơi đi muốn kéo anh ta lại, giơ tay ra, nhưng anh ta lại đẩy tay, không cho tôi qu

Tôi ngây ngốc tại chỗ.

Anh ta không còn bình dưỡng khí, anh ta thở như thế nào?

Nhưng Diệp Hải không chỉ tháo bình dưỡng khí ra, mà còn chậm rãi mở mũ bảo vệ, tôi cảm thấy anh ta điên rồi, tôi kêu lên, nhưng không ai nghe thấy; tôi lại gần muốn ngăn cản, nhưng anh ta lại lui về phía sau, duy trì khoảng cách với tôi.

Tôi thấy anh ta cởi bộ đồ lặn trên người xuống, mái tóc trôi theo dòng nước về phía trước, ánh sáng yếu ớt chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của anh ta, nhú mày, híp mắt, nhắm môi. Anh ta không vui. Nói không nên lời. Muốn tôi nhìn thấy.

Tôi tháo ống dẫn khí của mình, muốn đưa cho anh ta.

Tay tôi chạm vào tay anh ta, anh ta bỗng nhiên quay người lại, thả người xuống phía dưới, bơi nhanh xuống đáy biển đen tối sâu thẳm.

Tôi không thể phản ứng, không thể nào lựa chọn, một giây sau cũng xoay người, nhanh chóng lặn xuống. Trong đáy biển tối mịt, tôi cố gắng tìm kiếm thân ảnh của anh ta, rất nhanh sau đó, đèn báo hiệu trên lưng tôi chớp động, đồng hồ trên cổ tay biến hiện độ sâu tôi chưa bao giờ lặn tới. Ngực tôi bắt đầu đau, nhưng tôi cảm thấy mình thật chậm chạp. Tôi cũng muốn cởi bỏ bộ đồ lặn công kênh này, thả người lặn xuống, tìm Diệp Hải trở về. Nhưng tôi lại sợ chậm trễ thời

Nước sâu tạo áp lực lớn, tôi kịch liệt thở dốc, tim phồng như đang vỡ ra.

Tôi tỉnh lại, thấy mình đang nằm ở mép thuyền, bên cạnh có cả đồng người vây quanh. Tình thế này tôi đã thấy rồi, trong phim Hồ Sơ Tuyệt Mật*, họ gặp người ngoài hành tinh cũng nhìn như vậy.

(*Hồ sơ X (Hồ sơ tuyệt mật), tên gốc tiếng Anh: The X-files) là một bộ phim truyền hình dài tập khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Hoa Kỳ. Phim đã từng được trình chiếu trên kênh truyền hình VTV3 của Việt Nam.

Trong bộ phim, đặc vụ FBI Fox Mulder (David Duchovny) do muốn tìm lại người em gái mất tích của mình, đã dấn thân vào điều tra tại “X-files” với niềm tin rằng em gái của anh đã bị bắt cóc bởi người ngoài Trái Đất. Mulder rất tin tưởng vào sự tồn tại của người ngoài Trái Đất trong khi người tham gia điều tra cùng Fox Mulder là đặc vụ Dana Scully (Gillian Anderson). Ban đầu, Scully không tin vào những điều mà Fox Mulder nói, nhưng với những bằng chứng cụ thể cùng với những vụ án thực tế cô và Mulder trải qua, dần dần Scully đã tin vào những hiện tượng kỳ bí.)

Tôi ngồi dậy, đầu óc choáng váng đau nhức, cái tên Diệp Hải ngu ngốc kia đâu?

Anh ta cầm chai nước đi tới, tôi túm lấy cổ áo anh ta rồi đánh vào mặt anh ta, hét lên: “Anh là đồ ngốc à?”

Hồ Mỹ Lệ và các anh em tiến tới ngăn tôi: “An Phi, em chờ một chút.”

Tôi nói: “Thầy, anh ta cởi đồ lặn ở dưới biển rồi bơi xuống đáy biển. Thầy, anh ta ngu ngốc chết đi được, sau này em không cần anh ta nữa.”

Không có ai nói chuyện. Họ chỉ nhìn tôi. Những ánh mắt đó, thể hiện rõ hai từ: không tin.

Sau đó tôi phát hiện, là tôi, tôi mới là người toàn thân ướt đầm nằm trên thuyền, bên cạnh có bộ đồ lặn đã cởi ra, nằm rải rác, bình dưỡng khí và quần áo chia lìa, đó là bộ đồ lặn của tôi.

Thầy nói: “An Phi, em nghỉ một lát, cứ nằm nghỉ một lát. Hơn nửa giờ nữa chúng ta sẽ cập bờ.”

Tôi nói: “Thầy, thầy hãy nghe em nói...”

Hồ Mỹ Lệ nói: “Em nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa, đầu em thiếu oxy, bị ngộ độc kali.”

Tại sao cả người tôi ướt đầm? Vừa rồi tôi cũng không cởi đồ lặn trên người mình? Nhưng tại sao trang bị của tôi phân tán khắp nơi?

Tôi không hiểu chút nào, tựa vào mép thuyền, cẩn thận nhớ lại chuyện vừa rồi.

Rõ ràng là Diệp Hải, là anh ta lặn xuống muốn tự sát, tôi đuổi theo anh ta. Nhưng

Anh ta để khăn mặt lên mái tóc còn ướt của tôi, tôi dùng sức đẩy anh ta ra, quay đầu chỉ cảm thấy phần nộ và nghi hoặc. Ngay cả tóc anh ta cũng khô.

Anh ta mở ra hai tay với tôi: “Được rồi, là anh không đúng. Là anh đột nhiên lặn xuống, anh muốn thử xem em có thể phá kỷ lục của đội không. Nhưng, em lại càng không đúng.”

“...”

“Sao em lại cởi đồ lặn ra rồi kéo anh?” Anh ta nhìn vào mắt tôi, nói, “Em sợ anh chết, chính em cũng không muốn sống nữa sao?”

“Tôi? Không phải tôi, là anh.” Tôi trừng mắt với anh ta, nói, “Là anh cởi đồ lặn xuống, là anh...”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt đen láy vô cùng chắc chắn: “Chúng ta tiếp cận 200m, An Phi, sau khi em thiếu oxy, sinh ra ảo giác...”

Tôi lập tức ngã xuống, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, hoàn toàn không có khí lực. Nếu lời anh ta nói không phải sự thật, vậy thì tại sao bây giờ người tôi lại ướt sũng thế này?

Tôi không thể phản bác, tôi chỉ tin những gì mắt mình nhìn thấy

Diệp Hải xoay người sang chỗ khác, mặt hướng về biển lớn, nắng sớm đã lên cao, bóng dáng của anh ta biến ảo lấp lánh: “An Phi, em còn nói dối được nữa không?”

“...”

“Em nói em không động lòng với anh. Nhưng vì cứu anh, mà em làm như vậy, em không muốn sống nữa sao.”

Tôi cũng không thể phản bác, dù là trong ảo giác của tôi, hay lời họ nói là thật, vào lúc đó, tôi thật sự sợ anh ta rời tôi mà đi, sợ anh ta chìm vào đáy biển.

Bác sĩ dùng chiếc gương nhỏ chiếu vào đồng tử của tôi, tôi cảm thấy hoa cả mắt, cố gắng muốn nhắm lại.

“Không có gì.” Bác sĩ nói, “Có thể hơi mệt thôi. Phải chú ý nghỉ ngơi.”

Lâm Hoa Âm nói: “Dùng aspirin có được không?”

Bác sĩ nói: “Cháu có biết aspirin dùng trong trường hợp nào không?”

Cô ấy bị trách móc, không nhiều lời nữa. Sau khi ra ngoài bệnh viện của trường, hỏi tôi: “Cậu làm sao vậy? Sao lại mất hứng thế? Từ khi đi biển trở về không thấy cậu cười cái nào.”

Mẹ cậu ngoại tình, cậu có thể vui vẻ không? Người cậu thích không thích cậu, cậu có thể vui vẻ sao? Từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ bị ảo giác, nhưng lại cảm thấy chuyện đó như thật, cậu nghi mình bị chút bệnh tâm thần, cậu có thể vui vẻ chứ?

Nhưng tôi không nói gì cả, đi theo Hoa Âm đến căng tin số 6 ăn cơm.

“Tớ cũng buồn bực, sao lại có cô gái không biết chừng như cậu nhỉ? Quan hệ giữa cậu và Diệp Hải đã tiến triển, cậu còn...”

Tôi ngẩng mạnh đầu lên: “Cậu nói cái gì? Cậu nói lại một lần xem?”

“Không phải cậu và Diệp Hải đã tiến triển à?” Cô ấy nhìn bộ dáng vừa sợ vừa tức của tôi, ngó quanh tìm nhân chứng, thấy người quen đang xếp hàng, hét lớn một tiếng: “Tưởng Tỉnh Nhã, lần trước Âu Á Cầm nói với chúng ta An Phi và Diệp Hải đã tiến triển, lúc ấy cậu cũng có mặt đúng không?”

Cô nàng kia cẩn thận suy nghĩ một chút: “Tớ biết, tớ cũng có ở đó. Diệp Hải quả thật đã tiến triển với An Phi.”

Hoa Âm nói với tôi: “Nghe thấy chưa? Giọng nói của cô ấy tốt chứ? Truyền âm ngàn dặm. Học thanh nhạc đấy.”

Giữa trưa, căng tin rất nhiều người, nhưng phải xếp hàng mua cơm chán muốn chết. Thấy hai bắt đầu có hứng thú buôn chuyện, tôi nhắc chân muốn đi, Lâm Hoa Âm còn chưa hành tôi tận hứng, cách hai hàng chờ mua cơm nói với Tưởng Tỉnh Nhã, chỉ vào tôi: “An Phi, cô ấy còn không tin.”

Không chỉ là những tin tức, nhân vật chính còn hiện thân, đám bạn xung quanh đổ dồn về phía tôi.

Trước khi trốn chui như chuột, tôi chỉ vào Lâm Hoa Âm, nói như muốn khóc: “Tớ, tớ nói với cậu, nếu tớ nhảy từ tầng 33 xuống, thì cậu nợ một mạng người đó.”

Cô ấy gơ tay: “Này, An Phi...”

Tôi hận! Quay đầu nhìn cô ấy lên án, bước chân không ngừng, hậm hực rời khỏi đó.

Cũng không biết đụng phải ai, tôi “A” một tiếng, tránh ra, vài cái bánh nhân đậu rơi xuống đất, cũng may anh ta nhanh tay, bắt được một cái bánh may mắn thoát nạn.

Tôi vừa quay đầu lại, giống như rất lâu rồi không gặp Mạc Lượng, anh cũng bị cái vẻ u oán nhe răng trợn mắt của tôi làm sợ hết hồn.

Tôi giương miệng suy nghĩ cả buổi, nói: “Thầy, thầy Mạc, đi ăn một mình ạ?”

Đá ô liu, đoán không ra.

18. Chương 18: Chương 18

Tôi cắn một miếng bánh nhân đậu, nói: “Em không vội, à, anh Mạc Lượng này, sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, em ở nhà ôn tập cái gì đây.”

Bánh nhân đậu rơi xuống đất anh đều nhặt lên, chúng tôi bỏ phần vỏ dính bụi bên ngoài rồi tiếp tục ăn. Hai người ngồi vào căng tin của nhân viên trong trường, ở đây ít người hơn, còn có TV xem, Táp Bối Ninh* đang nói về án kiện trong “Báo cáo pháp lý”.

(*Táp Bối Ninh là MC của đài truyền hình CCTV Trung Quốc, bạn trai của Chương Tử Di.)

Tôi ăn bánh nhân đậu, chăm chú xem chương trình TV.

Táp Bối Ninh nói: “Như vậy chó nhà ông Trương cắn đứt môi dưới, chuyện này và ca khúc nàng dâu hát, rốt cuộc có quan hệ trực tiếp gì không?”

Tôi vẫn xem rất chăm chú, nhìn không chuyển mắt.

Mạc Lượng nói: “Hay vậy sao?”

“Vụ này rất quan trọng và cũng điển hình mà.” Tôi nói.

Anh uống một ngụm canh: “Phi Phi, “

“ ... ”

“Hôm chủ nhật, anh định đến nhà em đón em về thăm trường cũ, nhưng mẹ em nói, em ra biển.”

“... Tổ lặn của chúng em có hoạt động.” Tôi nói, tôi không nhìn mặt anh, tôi cắn một miếng bánh nhân đậu thật to.

“À.”

Chúng tôi ngồi gần cửa sổ, bên ngoài căng tin, hoa hòe bị gió thổi vào, tôi thấy một cánh hoa bé nhỏ bay bay rồi rơi vào bát canh của Mạc Lượng, anh từ từ vớt nó ra, canh suông trên cái thìa trắng, thìa nằm trong ngón tay thon dài của anh, cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ la bàn, cánh tay gầy mà chắc khỏe, anh mặc áo sơ mi cộc tay màu trắng, cuối cùng, tôi vẫn ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng đang nhìn tôi, anh có gương mặt đẹp lại mang vẻ trí thức, đôi mắt sáng ngời, nụ cười nhu hòa, cũng giống Diệp Hải, Diệp Hải chính là một chàng trai kỳ lạ và thích bại lộ, Mạc Lượng là một học giả trẻ, có một vũ trụ nhỏ mạnh mẽ, xinh đẹp hơn

“Anh có biết Phó Tân Bác không?” Tôi hỏi.

“Không.”

“Vậy Bách Nguyên Sùng thì sao?”

“... Là diễn viên trong phim “Điều kiện của ma nữ” đúng không?”

“ ... ”

“Sao vậy?”

“Chính là bộ dáng của anh có điểm giống họ.” Tôi nói, “Tổng hợp lại chia đôi.”

“Lúc về anh sẽ nhìn xem.” Anh ra vẻ nghiêm túc gật gật đầu, “À đúng rồi, anh còn chưa có phiếu cơm. Mấy ngày nay mua cơm đều dùng tiền mặt.”

“... Em cho anh mượn.” Tôi nói.

Anh cao hứng nói “Cảm ơn”, sau đó uống một ngụm canh nói với tôi: “Thật ra, thật ra lần trước em nói, làm giúp anh, còn làm giúp mấy thầy cô nữa.”

“Ai nha, em quên mất, được rồi.” Tôi nói, “Em còn nói chuyện gì mà vẫn chưa làm không đây.”

Anh còn nhớ rõ chuyện này, anh muốn tôi làm? Tôi vội uống một ngụm nước, không muốn để anh nhìn thấy tôi đang vui vẻ muốn cười.

“Phi Phi, bao giờ em thi xong?”

“Trong vòng hai tuần.”

“Thành tích học tập của em tốt chứ?” Anh hỏi tôi.

Tôi vẫn chờ câu hỏi này của anh đây.

“Tốt ạ. Thành tích cả năm của em đứng đầu trong tổ.” Tôi thản nhiên nói.

Anh không hề kinh ngạc hay tán thưởng, nói còn nhạt hơn tôi: “‘Poseidon’ cần một thực tập sinh, biết tiếng Nhật, bình thường phụ trách tiếp điện thoại, gửi fax, giữ gìn máy móc, nếu em có thời gian, thì ngày nghỉ có thể tới thực tập...”

Lòng tôi sục sôi nghiên cứu hai giây, sau đó thản nhiên nói: “Có trợ cấp không? Ăn cơm có miễn phí

Anh thản nhiên nói: “Không hỗ trợ tiền cơm, em có tới...”

“Tới chứ ạ,” tôi nhàn nhạt nói, “Cho ăn cơm là được.”

Anh không thể thản nhiên được nữa, cười rộ lên: “Em cũng dễ đồng ý quá. Phi Phi, trợ cấp cho em, cũng không ít đâu, 1500 tệ một tháng, thế nào?”

Tôi ngoài miệng thì không nói, trong lòng lại mừng thầm, đây đúng là chuyện tốt, có thể làm thực tập sinh ở “Poseidon”, có thể ngày ngày ở bên Mạc Lượng, mà còn được tiền nữa. Vì điều này, họ trợ cấp thế nào cũng được.

Tôi và Mạc Lượng đi ra căng tin, anh trở về phòng nghiên cứu, tôi đi tới phòng thi. Giữa đường đi ngang qua sân thể dục, cạnh sân thể dục là hai cái xà đơn cao. Mạc Lượng nói: “Em chờ anh một chút, anh thử đã.”

Còn chưa chờ tôi nói chuyện, anh đã đi trước vài bước, thả người nhảy lên, đứng thẳng động thân, sau đó hai cánh tay xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, động tác tiêu chuẩn lưu loát, lúc nhảy xuống, lập tức đứng vững trên mặt đất, không nhúc nhích chút nào.

Tôi vỗ tay: “Mạc Lượng, sao anh còn có cả ngón này nữa?”

“Cái này ấy à,” anh vỗ vỗ tay, “Thường ngồi trong phòng nghiên cứu, xem máy tính, phân tích địa cầu, rất dễ đau vả vai, thường xuyên vận động duỗi thân sẽ tốt hơn. Khi anh ở Nhật Bản, phòng nghiên cứu cũng có hai cái xà đơn, lần trước em đến không để ý à? Mọi người hẳn có thời gian là đều lại đó đu hai vòng.”

“Em nhớ rõ cái điện thờ con khỉ.” Tôi nói.

Anh cười rộ lên.

“Em không muốn luyện xà.” Tôi nói, “Em sợ. Lúc đầu lao xuống, nếu bị ngã đầu sẽ chúi về phía trước, đập vào mặt đá hoa cương, thì làm sao bây giờ?”

“Vây...” Anh dừng bước, “Không thành công sẽ thành người thực vật.”

“Thành người nào?” Tôi nghe không hiểu, tiến tới hỏi anh.

Lá cây hòe tạo thành cái bóng loang lổ trên nước da trắng trẻo của Mạc Lượng, mi mắt anh hơi hạ xuống, nhìn tôi, khóe miệng như có ý cười, bỗng mở ra thành nụ cười tươi, Mạc Lượng trêu tức nói: “Người thực vật. Người của trái đất thì đều biết cả.”

Tôi nhớ đến bộ dáng anh khi cười với mình, cảm thấy tâm tình rất vui vẻ; nhớ anh nhắc tới Nhật Bản, trong lòng lại nảy lên chút lo lắng; tôi dùng khoa học để xem xét tình yêu, quá khứ của anh thật ra không liên quan đến tôi, điều liên quan đến niềm vui của tôi là anh của hiện tại và sau này; tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, tôi cũng có đủ dũng khí, nhưng có thể đổi lại tình yêu của anh không?

Mạc Lượng nói dưới bóng cây hòe “Người thực vật. Người của trái đất đều biết cả”.

Aizz, sao anh có thể nói chuyện như Triệu Bản Sơn*? Học cũng giống thật. Nhưng ngay cả Phó Tân Bác anh ấy cũng không biết.

(*Triệu Bản Sơn là danh hài của Trung Quốc.)

Tôi cắn bút, bỗng cười rộ lên.

Thi xong, cậu bạn Tây Tạng chạy lên nói với tôi: “Sau này đi thi cậu ngồi đằng sau ấy, đừng có làm liên lụy đến tớ.”

“Sao lại liên lụy đến cậu?”

“Cậu làm gì mà cứ nhìn về phía tớ?” Cậu ta nói, “Còn cười quỷ dị như vậy nữa?”

“...”

“Thầy cứ để mắt đến hai đứa mình. Còn tưởng rằng tớ ám hiệu cho cậu. Môn sau là lão đại đầu đỏ coi thi, ông ấy khẳng định sẽ nhìn chăm chăm vào tớ, thật ra cậu không có gì nguy hiểm, nhưng tớ thì thâm rồi.”

Tôi bức bối: “Ai nhìn cậu? Ai bảo cậu ngồi đúng ba mươi độ vĩ bắc của tớ? Ai ngăn người mà chẳng nhìn về hướng ấy? Mà này, Hán ngữ của cậu tiến bộ nhiều gh cậu dám nói chuyện với tớ nhanh như vậy...”

Cậu ta không nói thêm nữa, bỏ chạy.

Tôi cảm giận nghĩ, sao Trát Tây Vượng Đồi lại dám nói chuyện với tôi bằng cái giọng điệu ấy, bây giờ dù là phong độ hay tiếng phổ thông đều là vẻ trượng nghĩa, nhất định là bị bạn gái cậu ta nuông chiều.

Sau đó tôi không muốn về nhà, vào thư viện xem sách, ôn tập nội dung thi ngày mai. Gần đến giờ ăn cơm chiều, phòng đọc dần dần bớt người, tôi gặm nhấm từ đầu tới cuối “phân tích nguyên lý phương pháp lắng đọng bồn địa”, cảm thấy đã học kỹ. Vươn thẳng lưng, nhìn sang bên cạnh, có người để lại sách chiếm chỗ, “Cổ sự hội” tôi đã đọc qua; mục “Tri âm” rất là đẫm máu, “Cha ghê, tôi có con của ông, làm sao bây giờ?” Tôi nhìn qua; đối diện là một quyển “Thần thoại Hy Lạp”, tuy là bản năm 1982, hơi cũ một chút, nhưng miễn cưỡng vẫn thấy vừa mắt.

Mở ra xem, cũng là một đoạn thú vị: Thần biển Poseidon biến thành cá heo theo đuổi người vợ tiên nữ của mình. Trong lòng tôi tán thưởng, có pháp lực thật tốt biết bao, theo đuổi tình yêu mà cũng có thể tùy theo lòng mình như vậy, tên của vợ ông ấy cũng gần giống tên tôi, tên là An Phi Đặc* cái gì ấy. Lại tùy tay dở một đoạn, vẫn rất thú vị, Poseidon cùng một nữ thần sinh ra một đứa con trai là Cyclops, nữ thần kia tên là cái gì Sa đó (tên đầy đủ là Thoosa, bà sinh ra đứa con khổng lồ một mắt tên là Polyphemos). Lại xem một đoạn, ông ta kết cấu với con gái của một thần sông, cô gái đó tên là La cái gì đó. Dở tiếp lật tiếp, ông ta và nữ thần Aphrodite (thần tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở) cũng có một đoạn tình sâu xa. Rất cuộc tôi cũng nhìn đến người quen, Medusa nổi tiếng cũng là tình nhân của ông ta, bởi vì nhục mạ Athena mà bị người đàn bà tính tình không tốt này biến thành quái vật mình rắn.>(*Vợ của thần Poseidon tên Amphitrite, Hán Việt là An Phi Đặc Lí Thắc.)

Tôi dở đến dở đi, chỉ cảm thấy cái ông Poseidon này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: lưu manh; nếu nhất định phải dùng ba từ thì chính là: Trần Quán Hy.

Lúc tôi và Diệp Hải nói về chuyện này, anh ta đang ngồi ở phòng khách nhỏ tầng hai lau ống sáo. Lau rất chăm chú, còn cẩn thận hơn tôi bôi kem mắt. Nghe xong đánh giá của tôi, một lúc lâu không nói chuyện.

Tôi nói: “Anh có nghe thấy tôi nói gì không hả?”

“... Anh nghe được.” Anh ta chậm rì rì nói, “Không phải em nói Poseidon lưu manh à.”

Tôi uống một ngụm sữa chua nói: “Anh học dân tục học, mấy thứ này có phải cũng nghiên cứu chút ít? Anh nói với tôi đi, những vị thần cổ đại có phải cũng đói khát không? Về phương diện đó ấy.”

Diệp Hải xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía tôi.

“Diệp Hải.”

“Nghe thấy rồi. Đang nghĩ.”

Tôi ngồi xếp bằng trên sofa, đợi cả nửa ngày, Diệp Hải nói: “Em có biết không, Poseidon pháp lực cao cường, cầm trong tay cây đinh ba, mây mưa thất thường, đất rung núi chuyển, đều có thể nắm giữ. Phong lưu một chút, cũng không thể nói tất cả đều là tật xấu của ông ta, những người phụ nữ, họ còn trêu chọc ông ấy. Thân thể thần so với người, đương nhiên yêu cầu về cái đó nhiều hơn một chút. Chính yếu là...” Anh ta quay đầu nhìn tôi, dưới ánh đèn vàng, ánh mắt và biểu tình rất nghiêm túc, “Ông ta còn vô cùng anh tuấn.”

Tôi “Xì” một tiếng rồi cười rộ lên: “Cứ như anh đã gặp ông ta ý.”

Anh ta không đáp, tiếp tục lau cây sáo, qua một hồi lâu hỏi tôi: “Em đi gặp bác sĩ chưa? Họ nói thế nào?”

“Nói tôi mệt mỏi. Cũng có thể sinh ảo giác.” Tôi nói.

Diệp Hải gật gật đầu.

“Tôi muốn đi ngủ.” Tôi đặt hộp sữa chua xuống, “Chiều mai tôi còn phải thi nữa.”

“Ai nha.” Anh ta nói.

Tôi mở cửa, đang muốn vào phòng, anh ta lại “Ai nha” một tiếng mà không có câu tiếp.

Cuối cùng tôi cũng vòng ra: “Đa, anh nói đi, tôi bị anh làm ngột ngạt quá.”

Anh ta cười hì hì nói: “Anh lấy một bộ phim kinh dị từ chỗ bạn học, nhân lúc bác Trương còn chưa về, hai ta xem chứ?”

“Phim gì vậy?”

“The Shining*.”

(* The Shining là một bộ phim kinh dị tâm lý. Phim dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Stephen King, với sự tham gia của các diễn viên Jack Nicholson, Shelley Duvall, và Danny Lloyd. Phim nói về một nhà văn cùng với vợ và con trai ông ta – cả gia đình đồng ý làm người quản gia trong suốt mùa đông cho một khách sạn biệt lập.)

“Chẳng có ý nghĩa gì cả, không đủ khủng bố, tôi không xem đâu.” Nói rồi tôi đi vào phòng.

Đêm khuya, tôi và Diệp Hải đắp một chiếc chăn nằm ở sô pha xem đầu bếp người da đen tới cứu nguy cho hai mẹ con, lại bị Jack Nicholson ngăn đón bằng một chiếc búa vào ngực, máu tươi ồ ồ chảy ra, tim tôi nhảy dựng, đập còn nhanh hơn lúc chạy chướng ngại vật.

Tôi run run nói: “Có thể xem Quách Đức Cường tướng thanh* một lúc được không? Chúng ta điều chỉnh không khí một chút.”

(*Tướng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.)

“Đi đi.” Diệp Hải nói, “Trong phòng anh trên lầu ấy, em tìm đi.”

Tôi đá một phát vào đùi anh ta.

“Hay là tắt đi, không xem nữa.”

“Nói cái gì thế?”

Lúc đầu còn tưởng anh ta cười nhạo tôi nhất, một lát sau, trong phim diễn đến cảnh Jack Nicholson dùng búa bổ mạnh gỗ chặn cửa của căn phòng hai mẹ con đang trốn, lộ ra cái mặt gian ác bẩn thỉu ở lỗ hổng gọi tên con trai hắn, tôi không dám nhìn, chồm kín chắn lên đầu.

Giữa ánh sáng mơ hồ của màn hình, tôi thấy Diệp Hải ở bên cạnh bỗng quay đầu, chắc là trong lúc khẩn trương, tinh thần cao độ muốn tìm kiếm đồng bạn, xác định mình không phải đang ở một mình, anh ta lại nhìn thấy tạo hình dưới chân của tôi trong bóng tối, thở một hơi khí lạnh, kéo chăn chồm đầu tôi ra, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và tức giận: “Em sợ thật phải không?”

“Tôi không phải.”

Jack Nicholson đang cười.

Tôi nhìn Diệp Hải, Diệp Hải nhìn ta.

Anh ta ôm bả vai tôi, ôm lấy tôi mà tôi không chút dị nghị, lập tức dán lại.

Nicholson tìm đứa con của hắn trong mê cung, hắn muốn giết nó, hắn thề lương gọi tên con, cười dữ tợn.

Đầu tôi dựa vào hõm vai Diệp Hải, cánh tay phải giữ bả vai tôi của anh ta cũng ngày càng siết chặt.

Hạnh phúc là gì? Chính là khi xem phim kinh dị có người ở bên cạnh.

Bạn vẫn sợ hãi, nhưng trong lòng lại vững vàng, sẽ không để lỡ một màn đặc sắc trên màn hình.

Đứa bé rồi cuộc cũng tránh được sự đuổi giết của hắn, hai người chúng tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Giữa lúc Nicholson hấp hối, cuối cùng tôi cũng thả lỏng, đánh giá một chút, thấy rõ vị trí của hai người, tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Hải, đã thấy ánh mắt có vẻ đặc ý của anh ta, khóe miệng có ý cười không nín được, tôi nói: “Là cố ý đúng không?”

“Sao.

“Đã muốn như vậy? Phải không?”

“Bạn học của anh nói, dùng phim kinh dị dọa cô gái tiến vào lòng mình, lần nào cũng hiệu quả.”

“Sao anh lại làm như vậy? Có đạo đức sao?”

“Lúc em bị ốm, còn nhìn cậu em của anh mà.”

Anh ta nói xong trượt người xuống dưới, đưa hai tay ra, vòng lấy tôi như cái gối ôm, mặt dán vào ngực tôi, chân cũng đè chân tôi: “An Phi, em cứ thế này, chúng ta cùng ngủ, được không?”

“Anh được lời quá đấy.” Đây chính là bộ ngực của tôi đó.

Anh ta ngẩng đầu lên, chớp mũi để ở chớp mũi tôi, bốn cột uy hiếp nói: “Em nói nữa, anh sẽ hôn em.”

Tôi đã bị anh ta ôm như vậy.

Đừng nói đạo đức hay không đạo đức với tôi, tôi vừa xem phim kinh dị xong; đó là thân thể anh tuần trẻ khỏe của một chàng trai, vừa rắn chắc vừa ấm áp; chớp mũi cao cao, hơi thở cũng rất đáng yêu; tôi nâng tay vén tóc anh ta, không cẩn thận chạm vào trán, anh ta cọ cọ trên vai tôi

Trước khi ngủ tôi nói với mình, hôm nay cứ như vậy đã, ngày mai thi xong nhất định sẽ phân rõ giới hạn với anh ta.

Đá hoa hồng, được một tắc lại muốn một thước.

19. Chương 19: Chương 19

Tôi tỉnh dậy, nắng sớm chiếu vào làm lông mi tôi nhú lại, trước mắt là một cầu vồng nhỏ. Diệp Hải nằm bên cạnh tôi, đang chống đầu, tỉnh táo nhìn tôi. Tôi không thấy ngạc nhiên, không hỏi anh ta đã làm gì với tôi, nửa đêm tôi đứng dậy đi nhà vệ sinh hai lần, khi trở về có nghiên cứu vị trí và tình hình, sau đó tôi lại nằm xuống.

Tôi nói: “Nhìn cái gì?”

“Hai ta tính là gì? Chúng ta đã ôm nhau ngủ một đêm.” Diệp Hải nói, tay vòng qua bụng tôi, vô cùng thân thiết nhìn tôi, “Khi nào thì tiến hành tiếp theo?”

Tôi vô cùng trấn định nắm tóc gáy của anh ta, bỏ cánh tay của anh ta ra khỏi bụng tôi: “Khi nào có người cải biên Harry Potter thành phim A, Triệu Bản Sơn và Quách Đức Cường trở thành BL, tôi sẽ cân nhắc đến chuyện thăng cấp

(phim A là phim đen, BL: boy's love, gay.

Triệu Bản Sơn và Quách Đức Cường là hai nghệ sĩ hài trung tuổi rất nổi tiếng ở Trung Quốc.)

Tôi đứng lên hâm nóng một cốc sữa cho mình, phát hiện bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng, bốn cái bánh mì đã được nướng thơm ngon với một nửa bơ lạc và một nửa sô-cô-la, dưa hấu được khoét ra để trong một cái bát nhỏ. Tôi ăn một miếng bánh, nghĩ, người như Diệp Hải muốn làm playboy vẫn có tố chất: nhà có tiền lại có bộ dạng đẹp, bộ dạng đẹp lại có thủ đoạn cao siêu, thủ đoạn cao siêu còn có thái độ tốt, thái độ tốt còn có lòng chu đáo. Anh ta nói bạn gái của anh ta trông thấy anh ta và cô gái khác ở cùng một chỗ, bởi vậy mà rời bỏ anh ta, như vậy, loại con trai như anh ta, người bình thường cũng không giữ được.

Anh ta mặc quần áo xong chuẩn bị đi thi, lúc đi tới cửa nói với tôi: “Hôm qua thầy gọi cho anh, nói là vào ngày nghỉ, tổ lặn của chúng ta cần tập huấn, để chuẩn bị tham gia thi đấu cả nước.”

Tôi nghe xong giật mình, nhưng nhớ tới lần trước quăng mũ cối đồ lặn dưới đáy biển nên còn chưa xác định: “Có ý gì? Là để tất cả mọi người trong tổ cùng tập huấn hay để anh đi?”

Anh ta đề thấp vành mũ lưỡi trai xuống: “Không phải toàn tổ, nhưng, em và anh đều trúng vào đội tập huấn.”

Tôi rất cao hứng, thi đấu cả nước đó, tôi đã chờ chuyện này bao lâu rồi, tôi muốn cười, nhưng không muốn anh ta trông thấy, há mồm nuốt dưa hấu

“Em không có việc gì à? Ngày nghỉ có ra ngoài không?” Anh ta hỏi tôi.

“Tôi không ra. Ở trường còn phân công cho tôi một công việc.” Tôi mơ hồ nói.

Anh ta vẫy tay với tôi rồi đi ra ngoài: “Anh đi nhé, buổi tối sẽ về xem ‘Lưỡi Cưa.’”

(*Lưỡi Cưa là phim kinh dị, tên tiếng Anh của phim là Saw.)

“Anh đi chết đi.” Tôi hét lên, dưa hấu tí nữa là bắn ra khỏi miệng.

Diệp Hải vừa đi, tôi tính xem lại sách vở, chuẩn bị cho môn thi chiều nay. Trong lúc đó, con gái bác Trương đang ở Mỹ gọi điện thoại về, tôi nói với cô ấy, bác Trương đến thăm nhà bạn ở Thừa Đức (thuộc Hà Bắc, Trung Quốc), cô có chuyện gì, tôi sẽ báo lại cho. Cô ấy nói không có việc gì, chỉ là lâu rồi không gọi điện thoại về nhà.

Tôi buông điện thoại nghĩ, tôi và mẹ tôi cũng lâu rồi không gọi điện thoại, nhưng càng lâu hơn là bố tôi, lần này bố tôi đi Nam Hải đã ba tháng rồi, cũng sắp trở về rồi chứ?

Tôi lại nghĩ tới tối hôm đó, mẹ tôi thản nhiên để máy quay video ở Thái Lan trên sofa trong phòng khách, mẹ vốn không sợ tôi biết, có phải mẹ muốn ngã bài

Sau đó thì sao? Tôi phải làm thế nào?

Tôi theo mẹ hay theo bố? À, đúng rồi, tôi cũng gần 20 tuổi rồi, tôi có thể sống một mình.

Tôi nghĩ tới đây, liền cảm thấy đau đầu.

Tình cảm, lòng người, là những điều không thể nói đạo lý.

Cho nên tôi thích đọc sách, con số cộng trừ nhân chia sẽ không có bất cứ ngoại lệ nào; sinh mệnh bị chôn dưới lòng đất hay trầm tích nham thạch, mỗi một tầng đều có tài liệu vô cùng chính xác; dòng biển và gió mùa cũng không thất hẹn với thời gian; giáo viên cho tôi ít điểm, tôi cũng có thể tìm về.

Tôi cần bút, phân cao thấp ở trong đầu. Ngốc nghếch không biết một buổi sáng đẹp trời thế này nên được quý trọng thế nào.

Buổi trưa tôi đeo cặp sách tới trường đi thi, dự báo thời tiết nói có mưa, tôi thấy trời vẫn quang nên không để ý, không mang ô theo. Đi được nửa đường trời bắt đầu mưa, những hạt mưa lộp độp ào xuống, tôi không dám bỏ lỡ kỳ thi, cố gắng đội mưa chạy đến phòng thi, vào phòng học, đã là một con chuột lệt điến hình.

Thi xong, mưa vẫn chưa ngừng, tôi ra khỏi phòng liên tục hắt xì mấy cái, lạnh run cầm cập, muốn về nhà lại phát hiện ngay cả chìa khóa cũng không

Tôi gọi điện thoại cho Diệp Hải, nói tôi khó chịu, muốn về nhà gấp, bảo anh ta đưa chìa khóa cho tôi.

Bên cạnh có con gái, giọng nói xa lạ nhưng rất rõ ràng, cô ta nói: “Ai gọi điện thoại thế?”

Diệp Hải nói: “Em ở khu nào? Anh đến đó bây giờ.”

Tôi nói tôi ở khu phòng thi, treo máy, trong lòng liền cảm thấy kỳ kỳ quái quái.

Sao bên cạnh anh ta còn có một cô gái?

—— Bên cạnh anh ta tại sao không thể có một cô gái?

Cũng có thể là, bạn cùng lớp; hay là, người cùng dàn nhạc.

—— Có phải bạn học hay không thì liên quan gì tới tôi?

Nhưng tối qua anh ta còn ôm tôi ngủ. Hôm nay đã ở cùng chỗ với cô nàng khác?

—— Tôi còn nhìn cậu em nhỏ của anh ta rồi. Cũng không tính là chịu thiệt thòi đâu.

Hình ảnh hai người nói chuyện trong đầu làm loạn tâm tư tôi, tôi lắc lắc đầu, chau mày cắn răng một cái, trên bầu trời nổi lên một tiếng sấm “đoàng đoàng”; trong lòng tôi nói: nếu ông trời thật sự hướng về tôi, sẽ đánh thêm một tiếng...

Lời niệm của tôi còn chưa nói hết, đã thấy xe của Mạc Lượng dừng trước mặt.

Anh xuống xe, che ô tới bậc thang đón tôi. Tôi vừa thấy gương mặt trắng nõn của anh dưới chiếc ô màu lam liền quên mất mình định cầu ông trời cái gì.

“Em thi xong rồi?”

“Vâng.” Tôi trả lời.

“Anh vẫn đang đợi em.”

Trông anh có vẻ lạ lạ, nghiêm túc hiem thấy.

“Làm sao vậy?” Tôi thì thào hỏi.

“Đi với anh tới một nơi.” Anh che ô lên đầu tôi, tôi liền đi cùng anh. Tuy rằng kinh ngạc, nhưng không có lựa chọn. Lên xe, càng thấy rõ biểu tình của anh không thoải mái vui vẻ như mọi khi, trong xe rất im lặng, nghe thấy cả ít thở của anh. Tôi không hỏi anh muốn đưa tôi đi đâu, tôi luôn có nhiều điều không dám nói với Mạc Lượng như vậy.

Trước khi khởi động xe anh nhìn tôi, vươn tay thắt dây an toàn cho tôi, lại lấy khăn tay màu trắng của mình ra lau tóc cho tôi.

Khoảnh khắc đó rất giống trước đây.

Ở Nhật Bản, anh lái xe đưa tôi đến phòng thí nghiệm, cũng như thế này, giúp tôi thắt dây an toàn.

Lòng tôi vì hai chữ “Đáng giá” mà ổn định hơn, đi theo anh, đi đâu cũng được. Tôi ngồi trong xe, nhìn ra cửa sổ thấy Diệp Hải một tay cầm ô, một tay cầm tay lái xe đạp. Tôi không chào một tiếng nào, cứ đi cùng Mạc Lượng như vậy. Không phải tôi tính trả thù Diệp Hải. Thật sự không phải.

Xe ra khỏi thành phố, trên đường cao tốc lướt qua màn mưa chạy hơn hai mươi phút, lại đi rất xa dọc theo ven biển. Rất xa, có thể thấy cờ của tàu chiến và tháp chỉ huy.

Tôi nói: “Mạc Lượng, đây không phải là... ?”

“Đúng vậy, em biết? Quân cảng. Trước đây anh đã từng tới rồi.”

Anh dùng xe ở cổng chính có bảo vệ canh gác, một binh lính súng vác vai, đạn lên nòng đi vào báo cáo, kiểm tra giấy tờ của chúng tôi. Không lâu sau, có hải quân lái xe Jeep ra tiếp chúng tôi, một viên văn chức xuống dưới, Mạc Lượng giới thiệu tôi với anh ta: “Đây là An Phi. Con gái của hạm trưởng An.”

Người đó khề gật đầu với tôi, mời chúng tôi lên xe, để chúng tôi đi vào cùng họ.

Sau đó Mạc Lượng mới nói cho tôi biết, anh cố dùng giọng điệu thoải mái nhất: “An Phi, bố em, cả bố anh nữa, tàu chiến của họ xảy ra chút chuyện ở Nam Hải.”

“Xảy ra... chuyện gì... ?” Tôi chậm chạp hỏi.

Quan quân tới đón chúng tôi nói: “Bị mất liên lạc tám giờ, thân tàu chìm nghiêm.”

Mạc Lượng hỏi: “Tình hình cứu viện thế nào?”

“Sóng gió quá lớn, trực thăng ở quần khu Quảng Châu không thể tới gần, bây giờ buộc phải về cảng, không thể cất cánh. Đêm xuống, sóng gió còn lớn hơn nữa...”

Sóng lưng tôi bỗng lạnh buốt, rùng mình một cái. Mạc Lượng nhìn tôi: “Đều là lão binh, có chút kinh nghiệm, Phi Phi...”

Tôi có kinh nghiệm, cũng có kinh nghiệm.

Không phải lần đầu tiên tôi tr loại chuyện này.

Khi tôi học cấp hai, cũng là mùa hạ, gió lốc nhiệt đới ập tới Nam Hải Trung Quốc, tàu chiến của bố tôi không kịp vào cảng, rơi vào trung tâm gió lốc. Họ và bộ chỉ huy mất liên lạc ba ngày, bộ đội thậm chí còn báo với người nhà hãy chuẩn bị tình huống xấu nhất.

Tôi nhớ rõ lúc ấy mình đã rất lớn rồi, nhưng vừa nhận được điện thoại đã bắt đầu kích động phát khóc, khóc hơn nửa giờ, khóc đến đau đầu. Lúc ấy mẹ tôi rất trầm mặc, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, đột nhiên tắt điếu thuốc cuối cùng, đứng lên tát tôi một cái không mạnh cũng chẳng nhẹ.

Tôi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, ghen ngào, bụm mặt nhìn mẹ.

“Con khóc cái gì?” Mẹ cau mày hỏi tôi.

“Bố con...”

“Bố con làm sao?” Mẹ đứng trước mặt tôi nói, “Ông ấy có thể nào cũng không sao cả. Mẹ nói cho con, khóc cũng không cho khóc, con thi cuối kỳ cho tốt vào, học tốt kiểu bơi ngựa mà bố con dạy, chờ ông ấy về.”

Sau khi mẹ đánh tôi, tôi liền bình tĩnh lại.

36 giờ sau, rốt cuộc tàu chiến của bố tôi cũng lấy lại được liên lạc với bộ chỉ huy thông qua vệ tinh. Trong gió lốc, tuy tàu chiến bị hỏng nặng, nhưng chỉ có ít người bị thương, bao gồm bố tôi, chú Mạc và đại đa số thuyền viên đều bình yên vô sự.

Tôi mờ mịt hỏi Mạc Lượng: “Anh đã gọi điện cho mẹ em chưa?”

“Không gọi được.” Anh nói, “Buổi chiều nhận được tin, anh liền gọi điện cho cô —— không liên lạc được.”

Tôi không nói hai lời liền lôi điện thoại ra, Mạc Lượng lại cầm lấy: “Đừng gọi, nơi này che giấu tín hiệu. Hơn nữa, Phi Phi, chuyện này không phải chuyện lớn... Chờ có tin tức đã.”

Nhưng tôi muốn tìm một người ở bên tôi.

Tôi muốn có bà ấy ở bên cạnh, nghe bà ấy nói lời giống như tôi.

Mạc Lượng giơ tay ra, mang theo nhiệt độ cơ thể, nhẹ nhàng chụp lên bả vai tôi: “Đợi lát nữa liên lạc với họ, em hỏi bố em khi nào có thể trở về.”

Anh cũng sốt ruột, chú Mạc cũng ở cùng chiến thuyền, tại sao lại muốn anh ấy an ủi tôi?

Tôi dùng sức gạt đầu, cầm tay anh, tôi và anh phải cùng trấn định.

Chúng tôi và hải quân tới đón chúng tôi tiến vào khu chỉ huy, trải qua ba tầng kiểm tra, đi thang máy tới tầng cao nhất. Đó là một căn phòng rất rộng, nhân viên mặc quân trang và nhân viên kỹ thuật đều rất bận rộn, máy tính và máy móc tinh vi không ngừng truyền số liệu mới, đồng hồ đo khẩn trương lóe ra.

Tôi nhìn thấy biểu đồ màu xanh lớn nhất trong phòng qua màn hình vệ tinh, bầu trời ở Nam Hải Trung Quốc bị bao phủ bởi gió lốc, hơn nữa mỗi một giây cũng không ngừng ngừng tụ khuếch tán.

Tôi thật sự không biết phải đợi bao lâu mới có thể nói một câu với bố tôi.

Đá hắc diệu, gió lốc.

20. Chương 20: Chương 20

Một vài người đến chỗ tôi và Mạc Lượng bắt tay ân cần thăm hỏi, lúc này tôi lại ngẩn người, họ nói cái gì đó, tôi không nghe rõ lắm, cũng không biết trả lời như thế nào. Tôi chỉ theo sau Mạc Lượng, anh đi tới đâu, tôi đi tới đó; anh uống một ngụm cà phê, tôi cũng uống một ngụm; anh tìm được một chiếc máy tính bắt đầu tính toán, tôi nhìn những con số trên đó như đang nhảy múa trước mắt.

Tôi vẫn nhớ khi còn nhỏ, chừng ba tuổi, bố tôi bắt đầu dạy tôi bơi lội. Ban đầu bố dạy tôi nín thở, trên tay và trên chân tôi đều được bố buộc phao, tôi xuống nước là cả người có thể nổi.

Từ trước đến giờ bố không bao giờ nói tôi vì chuyện thành tích học tập, tôi bị trường bồi dưỡng nhân tài đào thải bố còn khuyên bảo tôi nghỉ thoáng một chút, chỉ lo tôi ăn ít một miếng cơm.

Bố tìm cho tôi đủ loại vỏ sò đẹp xếp chồng lên nhau, bố còn dùng những vỏ ốc biển làm thành một bức tượng chim cánh cụt cho tôi, tôi mang nó đến trường khoe, rất là vinh quang.

Aizz, tôi để con chim cánh cụt ấy ở chỗ nào rồi nhỉ? Sao tôi lại không thể nghĩ ra thế này? Tôi phải về nhà tìm mới được.

Tôi đột nhiên thấy vô cùng khẩn trương, đứng bật lên sau lưng Mạc Lượng, tôi nói: “Không được, Mạc Lượng, em phải về nhà một chuyến, bố em cho em một cái này em đã quên để nó ở chỗ nào rồi.”

Anh ngồi trước máy tính xoay đầu nhìn tôi: “Được. Em chờ anh một chút, anh đưa em đi. Nhưng, Phi Phi, em có thể trả lời anh một vấn đề không?”

“...”

“Em nói cho anh biết, sức gió ở trung tâm siêu bão cấp 17, tốc độ gió có thể đạt tới bao nhiêu?”

Cái này tôi đã học trong giờ khí tượng hải dương, tôi cố gắng nhớ lại: “Hơn 51m mỗi giây, nhưng đến nay chưa ghi lại được quá 63m mỗi giây.”

“Tốt lắm.” Anh quay đầu nhập số liệu, “Quần đảo Nam Sa có đặc điểm gì?”

“109 độ 30’ tới 117 độ 50’ kinh đông, 3 độ 40’ tới 11 độ 55’ vĩ bắc, tạo thành từ hơn 200 hòn đảo nhỏ và rạn san hô, vùng phía nam, phía tây và phía đông tạo thành bồn địa, như.” Tôi cẩn thận nhớ lại nội dung từng đọc trong sách, “Bồn địa Tăng Mẫu, bồn địa Lễ Nhạ Sa, Vạn An, vân vân.”

“Độ sâu của bồn địa có thể đạt tới bao nhiêu?”

“Tăng Mẫu có thể đạt tới đa 4300m, Vạn An tương đối sâu, nông nhất là 4000m.”

Anh đưa lưng về phía tôi, phóng to biểu hiện quần đảo Nam Sa, tập trung phạm vi, đồng thời tiến hành tính toán rất nhanh: “Em nói rất tốt, Phi Phi, kiến thức của em rất vững. Vậy mời em cho anh biết, siêu bão gần bồn địa, gió và sóng có thay đổi như thế nào?”

“... Em không biết.” Tôi nói, “Em chưa học.”

“Biển sâu có tác dụng ngưng bão và phương hướng của nó, căn cứ vào độ sâu, ở chỗ này tốc độ gió sẽ chậm lại... Mỗi giây 49,7m, sai lệch 0,3m; vậy sóng biển thì sao?”

Anh như hỏi tôi, hoặc như đang hỏi chính mình.

Tôi đi qua trước anh, nhìn anh đang vô cùng chuyên chú tính toán, phỏng đoán sóng gió đột nhiên sinh ra biến hóa, không chỉ có tôi, lúc này vài vị nhân viên, chỉ huy trong đại sảnh cũng đi tới, nhìn nhà khoa học trẻ này có phải là có thể nghĩ cách cứu viện cho bố anh và bố tôi không.

“Thầy Mạc, vừa rồi chúng tôi cũng tính toán tới đây.” Một sĩ quan đeo kính nói, “Nhưng vấn đề hiện tại là, cho dù dưới tác dụng của bồn địa, tốc độ của sóng gió có giảm bớt, chúng ta cũng không thể tiến vào trung tâm để cứu viện.”

“Có lẽ...” Mạc Lượng ngẩng đầu nhìn vị sĩ quan, “Họ không ở trung tâm gió lốc, có lẽ...”

Anh cúi đầu, chăm chú quan sát màn hình: “Siêu bão gặp bồn địa, lớn nhất có thể là...” Anh ngẩng đầu nhìn mọi người, “Lốc xoáy.”

Lời của anh làm nhóm nghiên cứu đều sửng sốt.

Tôi nghĩ anh đã tìm được hy vọng cứu viện, nhưng anh lại nói cho tôi biết một đáp án vô vọng nhất.

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh khủng bố, tàu của bố tôi xoay tròn trong cơn lốc xoáy hung dữ màu đen, giống phiến lá cây bị gió lốc và biển lớn nuốt trọn.

Tôi cảm thấy lạnh, cảm thấy càng ngày càng lạnh, toàn thân lại bắt đầu run run. Nhưng không chỉ có tôi, phần lớn mọi người trong phòng này, hải quân, sĩ quan, nhân viên nghiên cứu sau khi nghe được hai chữ “Lốc xoáy”, nhìn biểu tình của họ, đều làm cho người ta cảm thấy hy vọng nghĩ cách cứu viện càng thêm xa vời.

“An Phi.” Mạc Lượng nhìn tôi, “Không được khóc.”

Sau đó anh tiếp tục nhìn màn hình, vòng hai vòng hình bầu dục phía tây bắc vùng biển Nam Sa, chính là khu vực hai bồn địa, Mạc Lượng hỏi: “Có thể cho tôi biết bây giờ tốc độ gió bão ở khu vực trung tâm này?”

Có người trả lời: “49,85m trên giây.”

“Vị trí cuối cùng mà tàu chiến báo cáo?”

“Tám giờ năm mươi sáu phút trước, kinh độ 115 độ 32’ Đ, vĩ độ 10 độ 45’ B.”

Mạc Lượng tính toán cực nhanh trên máy tính, sau đó bỗng nhiên trầm mặc, nhìn màn hình rất lâu, đang lúc tôi lo lắng đến không thở nổi, anh lại nói với tôi, hay chỉ lẩm nhẩm: “Chúng ta còn có hy vọng rất lớn... Lốc xoáy sẽ di chuyển dọc theo bồn địa phía tây bắc và phía bắc, tốc độ gió và sóng sẽ... chậm lại trong quá trình di chuyển...” Anh nói xong dùng bút điện tử đánh dấu ở khu vực vòng hình bầu dục, sau đó ngừng đầu nói với mọi người, “Họ nhất định ở đây, nơi này, rời xa trung tâm gió lốc, vẫn có khả năng cứu viện.”

Kết quả tính toán chính xác của Mạc Lượng lập tức được báo cáo cho quân khu tư lệnh, hai mươi phút sau, sĩ quan chỉ huy vừa rồi bắt tay chúng tôi báo cáo cho chúng tôi biết: Quân khu Quảng Châu và hạm đội ở Nam Hải đã phái tàu tuần dương và máy bay trực thăng tiến hành cứu viện suốt đêm ở khu vực Mạc Lượng đánh dấu.

Anh nghe được việc này, bắt tay cảm tạ đối phương, sau đó nói với tôi: “Đi, vừa rồi em muốn tìm cái gì? Anh đưa em về nhà?”

Tôi vừa mới dấy lên một tia hy vọng, lúc này bất động tại chỗ, mãi đến khi họ nói với tôi, tìm được bố tôi rồi.

Tôi đặt mông ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Em ở đây chờ tin tức, thế nào cũng không muốn đi.”

Mạc Lượng ngồi xổm xuống nhìn tôi: “An Phi, trên đó không chỉ có bố em, cũng có bố anh. Anh thấy bây giờ chúng ta nên làm gì thì làm cái ấy, dù sao cũng tốt hơn hoảng hốt lo sợ.”

Lời nói của anh, ánh mắt của anh có một sức mạnh làm người ta yên lòng, trong lòng tôi thật ra vẫn không muốn, nhưng lại bị anh túm lấy cánh tay kéo lên. Binh sĩ cam đoan có tin tức gì là báo cho chúng tôi biết ngay, có người đưa chúng tôi rời quân cảng, ngồi lên xe của Mạc Lượng, tôi bỗng phát hiện, mưa to đã ngừng, lúc này trời có ánh sao, chim biển đang bay lượn ca hát trong gió sau cơn mưa ẩm ướt.

Tôi vui mừng trong xe, ngửa đầu nhìn phía trước, lúc này, tại nơi đây yên lặng và thái bình, ở vùng biển phía nam Trung Quốc có thể cho bố tôi một chút cơ hội sống sót không.

Trước khi khởi động xe, Mạc Lượng mở CD, là bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, giọng nữ ngọt ngào, hát về câu chuyện ngày hôm qua và ngày hôm nay, cô độc và cái bóng.

Tôi nghe mãi, bỗng phát hiện không biết từ lúc nào anh đã đi đến dưới lầu nhà tôi.

Tôi nói: “Làm gì thế?”

Mạc Lượng nói: “Không phải em nói về nhà tìm cái gì đó sao?”

Lúc này tôi mới nhớ, đúng vậy, vừa rồi tôi nói muốn về nhà tìm con chim cánh cụt bố làm cho tôi, tôi ngây ngốc nói: “Em quên mất, anh chờ em, em đi lấy. Sau đó chúng ta vẫn nên về thành phố, về trường học.”

Anh nói được.

Lúc tôi quay lại gõ cửa kính xe anh, là đánh thức anh từ giấc mộng.

Mạc Lượng xoa xoa huyết thái dương, nói: “Em làm gì thế? Chậm quá. Trời sắp sáng rồi.”

“Em quên mang chìa khóa nhà.”

“Mẹ em không mở cửa cho em à?”

“Mẹ em không ở nhà.”

“... Em gọi điện thoại cho cô chưa?”

“... Em gọi điện thoại cho mẹ suốt hai tiếng... Mẹ không nghe.”

Anh nghe xong không nói nữa, đi một đoạn dài mới hỏi tôi: “Phi Phi, có đói không? Anh đưa em đi ăn đã nhé?”

Tôi kê đầu bên cửa xe, trán bỗng lạnh buốt, lúc này tôi mới phát hiện mình hơi nóng, tôi nói: “Em không đói. Anh Mạc Lượng, em buồn ngủ, muốn đi ngủ.”

“... Anh đưa em về...”

“Khu cán bộ nghỉ hưu cạnh trường học, anh có biết không?”

Mãi đến lúc về tới nhà, đầu tôi vẫn xoay vòng vòng. Tại sao đột nhiên không thấy bố mẹ tôi? Tôi nhớ rõ vừa rồi lên lầu, đứng ngoài cửa nhà tôi mới phát hiện đã để chìa khóa ở nhà bên này. Lúc ấy tôi nhìn đồng hồ, hơn một giờ sáng, tôi ấn chuông cửa, mẹ tôi không có ở nhà. Sau đó tôi gọi điện thoại cho mẹ, vẫn không thấy trả lời.

Mạc Lượng đưa tôi đến nơi, trước khi xuống xe tôi hỏi anh: “Hình như em nhớ nhầm số điện thoại của mẹ em rồi. Anh Mạc Lượng, anh đọc lại cho em xem.”

Anh chậm rãi mở điện thoại di động, tìm số của mẹ tôi, đọc cho tôi một lần.

Tôi nói: “Đúng.”

Anh khẽ thở dài.

Tôi chạy vào trong sân, trên tán cây hồng, mặt trời đã dần ló ra.

Mạc Lượng ở phía sau gọi tôi lại: “Phi Phi, ngủ một giấc thật ngon nhé. Có tin tức anh sẽ lập tức tìm em.”

Tôi nói: “Anh cũng vậy. Anh cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, anh Mạc Lượng.”

“Em vào nhà đi.”

“Anh đi trước đi.”

“Em vào nhà đi.”

“Anh đi trước đi.”

Anh khẽ cười rồi lái xe đi.

Tôi vừa quay đầu, trong mắt đều là lệ.

Cửa chính không khóa, tôi đi vào thấy Diệp Hải, mặt không chút thay đổi ngồi trên sofa chơi điện tử, bên người là một đồng CD và những chai bia uống cạn.

Anh ta ngồi ở đó, không nhìn tôi, chỉ nói: “Em...”

Điện thoại của tôi vang lên.

Là mẹ tôi.

Là bà ấy.

Tôi nhận điện thoại, áp lực cả đêm, lực phủ ngũ tạng đều đau, rốt cuộc tôi hét rầm lên như người điên: “Mẹ đi đâu? ! Tàu của bố bị chìm, mẹ có biết không? ! Nếu bố không trở về, con cũng nhảy xuống biển! Mẹ cứ sống đi! Cứ sống vui vẻ đi! ...”

Tôi còn chưa nói dứt lời đã cảm thấy trời đất quay cuồng, tai không nghe thấy gì nữa, trước khi ngã xuống được Diệp Hải đỡ lấy. Nước mắt của tôi trào ra như i, tôi bắt lấy cánh tay anh ta, đầu dán chặt trên bả vai anh ta gào khóc. Cánh tay anh ta chậm rãi ôm lấy tôi, tôi nghĩ nếu cứ khóc đến chết như vậy, tất cả liền đơn giản.

Diệp Hải nói: “Em đừng khóc, bố em sẽ được cứu.”

Tôi nói đứt quãng: “Tôi không cần an, an ủi. Anh, nếu anh mà nói dối, tôi sẽ...”

Anh ta rời ra một chút, nhìn vào mắt tôi: “Anh sẽ không nói dối.”

Tay tôi nắm thành nắm muốn đánh anh ta, lại yếu ớt bị anh ta nắm trong tay: “Đánh cuộc nhé, An Phi. Nếu bố em trở về, “

Tôi khóc thút thít nhìn anh ta, gương mặt trẻ con của anh ta không biết vì uống rượu, hay vì tinh thần tôi hoảng hốt, lúc này giống như một thầy phù thủy trẻ tuổi mà pháp lực cao cường, đọc thần chú.

“Nếu ông ấy trở về, tính cả chuyện lần trước, An Phi, em đã nợ anh hai lần trở về.”

Tôi còn đang chảy nước mắt, nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Được.”

Ngọc Đông Lăng, tin tưởng.

21. Chương 21

Sau đó, tôi bị ôm, người nóng rần lên, tôi chui trong ổ chăn mà người cứ run rẩy, đầu óc hỗn loạn. Lúc thì tàu của bố tôi bị cuốn vào biển lớn, lúc thì mẹ tôi bỏ đi theo chú Lưu, lúc thì Mạc Lượng ngồi trước máy tính, tôi lấy cả phê qua cho anh, anh nói: “Anh muốn uống trà Nhật Bản của Yagyuu Ranko.” Lúc thì Diệp Hải hung hăng bỏ thuốc vào miệng tôi, những cảnh trước đều là trong mơ, còn cảnh sau, Diệp Hải đứng là đang ngồi ngay cạnh tôi cho tôi uống thuốc.

Tôi đẩy anh ta, tôi không uống. Tôi muốn bị ôm, tôi rất thoải mái, tôi cứ như vậy.

Anh ta ôm tôi từ trong ổ chăn ra, tay bóp cằm tôi, hung ác nói: “Em cho là như vậy có thể chết? Làm như vậy em sẽ không chết, chỉ là càng ngày càng khó coi.”

Tôi quả thật khó coi, đối diện gương tôi là cái gương, tôi nhìn thấy trong gương là khuôn mặt gầy yếu xanh xao, còn có đôi mắt thâm đen, xấu như bị hun khói.

Trong lúc tôi ngăn người nhìn mình trong gương thì Diệp Hải đã nhanh tay nhét hai viên thuốc con nhộng vào miệng tôi, anh ta nắm cằm tôi nhắc lên, thuốc lập tức trôi xuống bụng, thuận thế lại bị anh ta đổ một miệng nước

Xong mấy việc đó tôi cũng gần như kiệt sức. Tôi lại nằm xuống giường, hừ hừ nói với anh ta: “Tôi cảm thấy, không ai quan tâm đến tôi hết, họ đều như vậy, nói đi là đi, nói xảy ra chuyện là xảy ra chuyện...” Tôi mơ hồ nằm xuống gối liền bật khóc, anh ta đứng bên cạnh không quản tôi, tôi khóc mệt, thuốc hạ sốt lại nổi tác dụng, tôi quay người mơ màng muốn ngủ. Diệp Hải ở bên cạnh đẩy tôi vào bên trong: “Nằm dịch vào trong một chút.”

Tôi không nhúc nhích.

“Nằm dịch vào.” Anh ta lại đẩy tôi, rốt cuộc đã đẩy được tôi vào trong, “Giường của em là giường đôi mà.”

Trước khi ngủ tôi nói với anh ta: “Anh có biết tôi đang buồn phiền không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì...”

Không biết bao lâu sau tôi tỉnh dậy, mở to mắt nhìn thấy ánh mặt trời đỏ vàng chiếu vào từ cửa sổ. Diệp Hải nằm đối diện tôi, nhìn tôi.

Cổ họng của tôi rất đau, đầu óc đã tỉnh táo hơn vừa rồi

“Mấy giờ rồi?”

“Hơn sáu giờ, gần tối rồi.”

“Có ai gọi điện thoại cho tôi không?”

“Không có.”

Tôi thở dài một hơi.

Anh ta nói: “Lo lắng cho bố em?”

“... Vô nghĩa.”

“Không phải anh đã đồng ý với em à?”

“Đây không phải chuyện đùa.”

Anh ta lại bắt đầu ăn nói điên cuồng.

Chúng tôi nằm đối mặt với nhau, tay anh ta đặt trên mặt tôi: “An Phi. Lúc em ngủ trông rất đẹp.

“...”

“Ai bảo em không quan trọng? Em rất quan trọng đối với anh.”

“... Vậy anh làm gì cho tôi ăn đi, được không?” Tôi nói, “Tôi hơi đói.”

“Em muốn ăn gì? Anh đi nhà hàng mua cho em.” Anh ta khẽ cười, vì tôi muốn ăn gì đó mà anh ta cao hứng.

“Hay là anh nấu chút cháo đi. Cho nhiều nước vào. Loãng một chút.”

Diệp Hải đi xuống lầu nấu cháo, tôi nằm trên giường tiếp tục rối rắm. Nếu Diệp Hải cho tôi chút thuốc ngủ thì tốt rồi, cho đến khi có tin tức của bố, tôi vẫn ngủ.

Có tiếng ô tô đi vào sân, có người gõ cửa dưới lầu. Sau đó tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi.

Trước khi mẹ tiến vào phòng, tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy mẹ. Tôi sẽ nói gì với mẹ?

Diệp Hải nói: “Cháu đi nấu cháo.”

Mẹ tôi nói: Ừ, cháu cứ nă

Mẹ đi đến bên giường nhìn tôi, nhìn quanh phòng, lấy một chiếc ghế dựa gần cửa lại gần ngồi xuống.

Tôi vẫn nghe tiếng động của mẹ.

“Phụt” một tiếng quẹt lửa vang lên — bà ấy muốn hút thuốc trong phòng tôi, tôi không thể chịu nổi.

Chậm chậm ngồi dậy, quay đầu nói với bà ấy: “Con còn chưa chết đâu. Mẹ muốn hút thuốc thì mời ra ngoài.”

Mẹ nhẹ nhàng thổi tắt diêm, cười nhìn tôi nói: “Con học ai cái kiểu chua ngoa đó? Hét lên với mẹ trong điện thoại, nói cái gì mà sống với chết, con trực tiếp lăn xuống đất là được rồi.”

Tôi ho khan một tiếng, đầu óc lại choáng váng, nằm xuống.

Mẹ đi tới ngồi bên giường tôi, mẹ mặc một chiếc váy có dây vai màu lam, tóc búi cao, trên chiếc cổ thon dài đeo dây chuyền vàng, bà ấy quả thật rất đẹp. Lúc nào trông cũng đẹp.

“Xin lỗi.” Tôi nói.

“

“Mẹ, con sốt ruột. Đến giờ vẫn không có tin tức của bố...”

Tôi nhắm mắt lại, đã trấn định hơn. Tôi không muốn lại chảy nước mắt.

Mẹ đưa tay gạt tóc trên trán tôi: “Nói xin lỗi với mẹ đúng không?”

Tôi cầm tay mẹ, dán lên mặt mình, hít hít mũi, lại nói âm ừ như tiếng côn trùng: “VẬY MẸ CAM ĐOAN VỚI CON, “

“Ừ.”

“Dù sao sau này mẹ không được rời bỏ con.”

“Nếu bố con xảy ra chuyện gì, mẹ tuyệt đối không bỏ con.” Mẹ nói.

Mẹ tôi ngồi một lát liền đi.

Lúc tôi ăn cháo Diệp Hải nấu, anh ta an vị bên giường của tôi, mặt hướng vào giá sách, cách khá xa nhìn những hòn đá tôi tích góp, trầm mặc, nhìn rất chăm chú, giống như có thể nhìn ra cái gì đó

Ánh hoàng hôn ở đầu giường dần dần biến mất, một ngày lại chấm dứt.

Tôi thì thào nói: “Sao đã là một ngày rồi?”

Diệp Hải quay đầu nhìn tôi, ánh mắt của anh ta rất xa lạ, trong khoảnh khắc đó giống như không biết tôi.

Gần như ngay khoảnh khắc đó, chiếc điện thoại tôi vẫn đặt bên gối vang lên.

Tôi lập tức nghe, tim sắp nhảy từ cổ họng ra ngoài, ngay cả một tiếng “A lô” cũng không dám nói ra.

Là giọng của Mạc Lượng truyền đến từ đằng kia: “Phi Phi?”

“...”

“Vừa rồi bộ đội cho anh biết. Tàu đã bị chìm, nhưng, phần lớn thủy thủ đều được cứu gần Tăng Mẫu. Bao gồm bố em và bố anh...”

“...”

“Ngay hai mươi phút trước. Bây giờ họ đang được khẩn cấp đưa đến bệnh viện quân khu Quảng Châu để chữa trị

Một câu của Mạc Lượng, hòn đá nặng ngàn cân trên ngực tôi lập tức được dỡ xuống.

“Họ...”

“Không sao, không sao.” Anh ở bên kia nói, giọng cũng không thể đè nén kích động, “Hãy nghe anh nói, Phi Phi.”

“Vâng, em đang nghe đây.”

Diệp Hải cầm bát của tôi đi ra ngoài.

“Trạng thái của họ gần như ổn định. Nếu không có vấn đề gì, ngày mai sẽ đi máy bay trở về.”

Tôi vừa cười vui sướng vừa chảy nước mắt, nghẹn lời nói: “Tốt quá! Anh Mạc Lượng, đây đúng là tin tức tốt, có phải không?”

“...” Anh ở đầu dây bên kia cũng cúi đầu cười, “Phi Phi, em bảo, hai người già họ có phải không để chúng ta bớt lo không?”

“Ừm.”

“... Vậy còn em?” Anh nói.

“ ... ”

“Sáng nay nhìn em vào cửa, giống như chạm vào một chút là có thể đổ. Bây giờ khá hơn chưa?”

“Nói cho anh biết, anh Mạc Lượng, anh đừng bị biểu hiện của em mê hoặc, em vẫn khỏe như trâu ấy.”

Anh trầm mặc trong chốc lát: “Được rồi. Em nhanh nói với mẹ em một tiếng đi, đừng để cô sốt ruột. Khi nào họ về đây, anh sẽ đón em thăm họ.”

Tôi gọi điện thoại cho mẹ xong bỗng cảm thấy vừa rồi ăn chưa no, trên người còn dấp dính không thoải mái, tôi phải tắm rửa một cái mới được. Tôi nhảy xuống lầu, Diệp Hải còn đang chơi điện tử trong phòng khách. Tôi đi qua, anh ta cũng không thèm nhìn. Tôi nhìn một cái, tưởng anh ta chơi trò gì cao siêu, thì ra chỉ là trò đá quý, hơn nữa đánh đến cửa thứ nhất đã bị bắt rồi. Thật ngốc.

Tôi đứng sau anh ta, nói: “Này, chúng ta đi ăn đồ nướng nhé, tôi mời.”

“Thế nào, em có tin tức tốt?”

“Bố tôi được cứu rồi.” Tôi cười hì hì nó

Anh ta nhìn tôi, chuyển mắt: “Vậy em nhớ sáng nay nói gì với anh không?”

“Buổi sáng nói gì, huynh đài xin chỉ giáo?”

“Nếu ông ấy được cứu, em lại nợ anh một lần.”

“ ... ”

Tôi héch mũi nói: “Anh đã làm gì? Tôi chỉ nợ anh một lần.”

“Anh?” Anh ta nói, chậm rãi, “Anh cứu bố em. Vì việc này, anh phải cầu xin người ta.”

“ ... ”

“Em không tin?”

“Tôi tin.”

“Vậy sao em cười coi thường như thế?” Anh ta nói.

“Đã nghe hiệu ứng bướm bướm chưa

“Em nói đi, An Phi.”

“Một con bướm ở rừng mưa nhiệt đới của lưu vực sông Amazon, Nam Mỹ, ngẫu nhiên vỗ cánh vài cái, có thể đưa đến gió xoáy hai tuần sau ở Texas, Hoa Kỳ.”

Anh ta nhìn tôi.

Tôi quen biết anh ta cũng tính là lâu, tôi biết anh ta trầm mặc vì không hiểu. Anh ta ý à, một sinh viên khoa xã hội, học vu thuật, à không, dân tục học, rất khó biết rõ khái niệm vừa đẹp vừa là khoa học này.

Có điều, tuy anh ta không khoa học, nhưng anh ta đáng yêu, anh ta chăm sóc tôi, muốn tốt cho tôi.

Điều này tôi không hề nghi ngờ.

Tôi ngồi trên sofa, ôm bờ vai anh ta từ phía sau, hai má dán lên mặt anh ta: “Là tôi nói, tôi tuyệt đối tin anh đã cứu bố tôi, anh cùng nghĩ tới chuyện này với tôi, anh đã cố gắng hết sức.”

Tôi nói như vậy, anh ta không hiểu cũng rất cao hứng. Nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt và khóe miệng đều cười, hôn lên miệng tôi.

“Muốn nhìn lại “em trai” của anh không?” Anh ta thô tục

“Vớ vẩn.”

Đá cầu vồng, bầu trời sau cơn mưa.

22. Chương 22: Chương 22

Ba ngày sau bố tôi được đưa về nghỉ ngơi từ Quảng Châu. Trong thời gian đó tôi vẫn ở căn nhà thuê của cán bộ nghỉ hưu, xem sách, học, ngủ, buổi tối xem mấy bộ phim điện ảnh cũ rích cùng Diệp Hải ở phòng khách dưới lầu. Ngày đêm cơ bản đã bị đảo lộn, có khi mãi đến lúc hoàng hôn mới bị tiếng sáo của anh ta đánh thức, ngồi dậy uống sữa ăn điểm tâm; có khi hai giờ sáng oản tù tì thua lại phải xuống bếp nấu mì ăn liền, hai người cùng gặm giò heo.

Trời quá nóng bức nên chúng tôi đều không muốn ra ngoài, anh ta chơi điện tử xong bắt đầu nghiên cứu phim truyền hình.

“Hạnh phúc như hoa*” đang oanh tạc mấy đài truyền hình, không thể không xem. Tôn Lệ có vàng trán rộng, từ trước đến nay tôi đều không thấy cô ấy đẹp ở đâu. Nhưng mỗi lần cô ấy lộ mặt, Diệp Hải đều nhìn không chớp mắt.

(*Hạnh phúc như hoa là phim truyền hình, diễn viên chính là Tôn Lệ và Đặng Siêu.)

Tôi dán một lát dưa chuột lên trán, nói: “Sao? Thích à?”

Anh ta nhìn tôi: “Không. Anh chỉ cảm thấy nhân vật này có phẩm chất tốt. Đặc biệt trung thành.”

Trong lòng tôi nghĩ, đã là thời đại nào rồi, còn có lời khen như vậy sao? Lời ca ngợi của anh ta có mùi kinh tế kế hoạch.

Đột nhiên tôi nhớ tới một chuyện, ngày nào đó anh ta gọi điện thoại cho tôi, bên cạnh anh ta có một cô gái đang nói chuyện, còn hỏi tôi là ai.

Tôi nhìn về phía anh ta, anh ta lấy một miếng dưa hấu đút vào miệng. Bộ dạng người này trông thật là hơi hợm, người như thế là không chịu ngồi yên. Thế nên anh ta thích người vững tâm, nhân vật có tâm lý, không thích kiểu thần tượng.

Anh ta nói: “Em nghĩ cái gì thế? Sao ánh mắt kỳ lạ như vậy.”

Tôi nói: “Tôi nghĩ, ngày mai về nhà mang cho anh cái gì.”

Anh ta cười: “Em thật có lòng.”

“Cá nướng thì sao? Bạn học của tôi đều thích ăn.”

Anh ta lại cắn một miếng dưa hấu tiếp tục xem Tôn Lệ: “Không cần, anh chưa bao giờ ăn cá.”

Sáng sớm hôm sau, Mạc Lượng lái xe đến đón tôi, xe ở bên ngoài nhả còi, tôi đã chuẩn bị xong bọc hành lý đi ra ngoài, lần này tôi muốn ở nhà mấy ngày, tôi muốn ở bên bố.

Ra khỏi cửa tôi hoảng sợ, sáng tinh mơ mà lại có người ngồi ở bậc thang.

Thấy tôi đi ra, cậu ta cũng đứng lên.

Tôi nói: “Hè lâu, hao a diu?”

Người nọ nói: “Tôi nói tiếng Trung.”

Cậu ta thật là trẻ, mày rậm mắt sâu, da trắng tóc lại đen nhánh, màu sắc có chút tương phản. Địa lý có nhắc đến hình dáng đặc thù như vậy, vùng Caucasus có thể sản sinh những người như vậy, nơi đó thừa thãi hoa hậu thế giới.

Bên trong cửa phòng là Diệp Hải đang nằm ngủ trên sofa, bên ngoài sân là Mạc Lượng đang chờ tôi trong xe, trước mắt là một bầu vật đang cười với tôi, tôi cũng cười với cậu ta một cái, trong lòng giận dữ hỏi trời: Tại sao trai đẹp cứ đóng hàng gói đến cuộc đời cần cỗi của tôi? Không thể đến thứ tự được sao? Không thể cung cấp hài hòa cân bằng sao?

“Chị là An Phi?”

“Chính là bộ hạ.”

“Tôi tìm đến Diệp Hải.” Hấn nói.

“À.” Tôi nói, “Anh ấy ở nhà đó, cậu là?”

“Tôi là em trai anh ấy.”

“Xin chào.”

Em trai của Diệp Hải biết tôi?

Cậu ta nhìn ra ngoài một chút: “Đó là Mạc Lượng?”

“...”

Trước khi đẩy cửa đi vào, cậu ta nói với tôi: “Chào anh ấy giúp tôi.”

Nếu em trai Diệp Hải biết tôi thì tôi còn có thể miễn cưỡng hiểu được, nhưng cậu ta còn biết Mạc Lượng nữa thì tôi thật sự không thể tưởng tượng được.

Nụ cười và ánh mắt của cậu nhóc đó đều làm người ta thấy bất an, làm cho người ta cảm thấy quỷ quái. Tôi vừa lên xe của Mạc Lượng đã chỉ tay ra ngoài cửa kính hỏi anh: “Anh mau nhìn xem, anh Mạc Lượng, anh có biết cậu ta không? Ai dà, cậu ta đi vào nhà rồi.”

Mạc Lượng nói: “Anh không biết.”

“...” Tôi ôm túi trước ngực, vẫn còn kinh ngạc.

Mạc Lượng nói: “Không phải là cậu thuê cùng nhà trọ với em sao?”

Tôi nhìn anh, thì ra anh biết, có một người con trai thuê cùng nhà với tôi.

“Đang cố gắng chuyển hướng thành bạn trai?” Anh khởi động xe.

Tôi không trả lời, bật điều hòa ở nấc tối đa.

“Phi Phi...?”

“Có một cậu con trai thuê cùng nhà với em, nhưng mà, cái đó...” Tôi rành mạch nói, “Cái gì mà bạn trai, không phải đâu. Không có gì hết. Anh đừng nghe bạn học của em nói bậy.”

Anh nhìn tôi qua gương, không nói nữa.

Đài phát thanh đưa tin gió lốc phía Nam đã chuyển biến thành bão nhiệt đới, mưa kéo dài ở ba tỉnh Phúc Kiến, Quảng Đông và Quảng Tây, nước lên cao ở lưu vực Châu Giang, yêu cầu các tỉnh tăng cường công tác chuẩn bị chống lũ...

Mạc Lượng nói: “Em có nhớ lúc chúng ta ở bộ chỉ huy quân cảng, cấp bão và tốc độ gió là bao nhiêu không?”

“Vùng tâm bão đã đến cấp mười bảy, dù ở bên địa bị nước biển ngưng lại, anh cũng tính ra tốc độ gió là 49m mỗi giây.” Tôi nói, chuyện này vẫn rõ ràng trước mắt tôi.

“Nhưng tại sao nó bỗng nhiên thay đổi, trở thành bão nhiệt đới không lớn không nhỏ, hơn nữa chỉ ảnh hưởng đến ba tỉnh, chuyện này không kỳ lạ sao?”

“...”

“Cứ như là chuẩn bị đánh hổ, kết quả chỉ đụng phải con mèo to mà thôi.” Anh nói.

“Đúng vậy.” Tôi nhìn anh nói, “Nhưng thầy Mạc ạ, chuyện này không phải là chuyện tốt sao? Chẳng lẽ anh muốn phía nam chịu lũ lụt lớn? Gió bão lớn?”

Anh đi qua trạm thu phí, lúc đổi thẻ liếc nhìn tôi một cái: “Em lấy đâu ra nhiều từ lộn xộn thế? Anh nghĩ mình là người yêu thích Triệu Bản Sơn.”

Tôi cười rộ lên.

Anh khởi động xe tiếp tục đi: “Bất ngờ gió êm sóng lặng làm cho chúng ta có cảm giác không an toàn. Đặc biệt là lĩnh vực công tác của chúng ta. Ghế sau có chút tài liệu, em có thể lấy xem.”

Đó là tập tài liệu màu đen, chữ trắng viết trên giấy đen danh mục: Văn kiện cục địa chấn quốc gia, gửi bản sao — Sở nghiên cứu Poseidon đại học Bắc Kinh.

Tôi mở ra xem, hơn mười tấm ảnh vệ tinh Bắc Thái Bình Dương, chính là ảnh cơn bão vừa rồi hình thành từ xích đạo, trong quá trình hướng lên phía bắc gió lốc tăng mạnh, trạng thái mạnh nhất là ở lưu vực phía nam nước tôi, nhưng bảy mươi hai giờ trước, gió lốc bao phủ Nam Hải đã giảm mạnh, cho đến lúc này, chỉ thông thả đổ bộ vào vùng duyên hải nước tôi hình thành trận mưa dài, tiêu giảm ngày càng nhanh chóng.

Tiếp đó là một phần về sóng biển Nam Hải, thay đổi của dòng biển và địa phổ đáy biển, có vài thứ tôi không hiểu, có vài số liệu cứ như sách trời. Nhưng báo cáo này cuối cùng nói lên, máy định vị bằng sóng âm thanh dò xét biến hóa của đáy biển vỏ trái đất, cho dù là người thường nhìn vào cũng cảm thấy kỳ lạ: bốn ngày trước, tất cả mọi thứ đã ổn định, mà 24 giờ sau, bỗng nhiên tất cả đều về như lúc ban đầu

Tôi nói: “Mạc Lượng, đây là...”

Anh nhìn về phía trước: “Đúng vậy. Mắt thấy sắp có động đất dưới đáy biển, bỗng nhiên tất cả đều ổn định.”

Báo cáo thứ ba là quan sát vật hậu học* trong vòng nửa năm vùng duyên hải đông nam nước tôi, các nước Việt Nam, Campuchia, Malaysia và Indonesia. Nửa năm qua, những động vật đào hang, động vật đất, động vật bay thậm chí cả vật nuôi trong nhà đều xuất hiện những dấu hiệu bất thường ở các mức độ khác nhau. Phía dưới là phòng thí nghiệm Poseidon đưa ra phân tích số liệu trên cùng với vật hậu học ở vùng Hình Đài của Hà Bắc, Hải Thành của Liêu Ninh, cuối cùng ra kết luận là: 60% dấu hiệu khác thường của động vật ở Hình Đài đã từng xuất hiện, mà so sánh với động đất ở Hải Thành, tương tự đến 85%.

(* Vật hậu học: Quan hệ giữa hiện tượng có tính chu kì của sinh vật, cây cỏ ra hoa, kết trái, chim di trú theo mùa, ếch nhái ngủ đông... với khí hậu.)

Nhưng bắt đầu từ ba ngày trước, tất cả đều trở lại bình thường.

Tôi xem một chút đã cảm thấy sợ hãi: “Trời ạ, may mắn là nó đã qua.”

Mạc Lượng nói: “Hoặc là chúng ta phải nói: chỉ mong là đã qua.”

Tôi kêu “Ông” một tiếng sau cửa phòng ngủ, bố tôi ở trên giường nói: “Nha đầu gốc nhà ai lại học tiếng mèo kêu thế nhỉ?”

Tôi lập tức nhảy vào, lăn lên giường: “Mèo nhà ai kêu ‘Ông, ông’ thế ạ?”

Bố vỗ vỗ mặt tôi, nói: “Là cô gái nhà chúng ta đây.”

“Bố, con thi đứng thứ nhất.”

“Cuộc thi cuối kỳ à? Đã có thành tích?”

“Chưa ạ. Nhưng mà con khẳng định được đứng thứ nhất.”

Mạc Lượng đứng sau tôi nở nụ cười.

“Bố, con lặn xuống nước rất sâu đấy.”

“Ừm, chờ ngày con thi.” Bố nói.

Tôi ngồi trên giường nhìn kỹ bố tôi, tôi rất vui mừng, bố đã trở lại từ cơn lốc Thái Bình Dương

Mẹ tôi bưng nước trà và hoa quả rửa sạch tới, Mạc Lượng chỉ uống trà, nói: “Cám ơn cô.”

Mẹ ngồi bên cửa sổ gọt một quả đào cho bố tôi, đồng thời hỏi Mạc Lượng: “Thầy Mạc, con gái cô học tập thế nào?”

Anh nhìn tôi, trong bóng cây hòe ở cửa sổ, anh nháy nháy mắt với tôi: “Dạ, trong trường đều là tinh anh, An Phi là một trong những người thông minh nhất.”

Tôi hỏi bố: “Ngài đã nghe thấy chưa?”

Bố tôi nói: “Nghe thấy cái gì? Hai đứa thông đồng với nhau à?”

Tôi ở bên này đang ăn vạ, mẹ lại nói với Mạc Lượng: “Cô bảo người giúp việc làm mấy món ngon, cháu đợi lát nữa ăn cơm ở đây nhé.”

Mạc Lượng nói: “Không được rồi cô ạ. Cháu còn phải về xem bố cháu. Cháu đến đây thực tế là để hỏi chú chút việc.”

Bố tôi nhìn anh.

Tôi nói: “Bố, địa điểm của bố và mọi người là anh ấy tìm ra đó

“Bố biết. Bây giờ ngay cả tổng tư lệnh hải quân cũng biết đến thầy Mạc. Cháu nói đi, Mạc Lượng, chú biết gì sẽ nói này.”

Anh thản nhiên cười: “Chú An, cháu không hiểu về tàu thuyền, nhưng tàu tuần dương sao có thể không dò xét được gió lốc. Làm sao có thể không tránh được?”

Bố tôi nhìn anh, hơi trầm ngâm: “Hỏi hay. Trên thực tế, trước khi bị cuốn vào trung tâm gió lốc, quân hạm của các chú đã va phải đá ngầm nên mắc cạn.”

“...”

“Tuyến đường biển ấy không hề xa lạ, nhưng, các chú quả thật là va phải đá ngầm.”

“...”

“Là đá ngầm dưới đáy biển nâng lên — khi chú còn là thủy thủ đã nghe một thủy thủ từng trải nói, hai mươi năm, lần đầu tiên gặp được.”

Mạc Lượng suy tư hồi lâu, chậm rãi gật đầu: “Tình huống đó thật sự rất hiếm gặp, lần cuối cùng biết đến đá ngầm ở hải vực Thái Bình Dương nâng lên là năm 1957.”

Bố tôi gật gật đầu: “Chỉ mong có thể dẫn dắt cho cháu một chút.

“Rất lớn ạ.” Anh nhìn bố tôi, “Nhưng bây giờ xem trạng thái của chú tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta cao hứng.”

“Chú cũng cao hứng. Thời điểm lốc xoáy, mấy ngày liền đều không nhìn tới bầu trời, chú nhớ rõ khi ngã xuống vòng lốc xoáy, chú nghĩ, chú không được thấy con gái của mình nữa...”

Mẹ đưa quả đào đã gọt vỏ cho bố.

“Cũng không được nhìn thấy vợ chú nữa ...”

Mẹ khẽ cười với bố.

“Nhưng, các chú vẫn được cứu. Khi tỉnh lại, nghỉ ngơi ở Quảng Châu. Thấy trời, tuy trời mưa, nhưng vẫn là trời, trời có mây, không phải lốc xoáy và đại dương.”

Chúng tôi đều lặng lẽ nghe bố nói.

“Sau đó chú ngồi máy bay trở về phương Bắc, vừa đi ra, đã thấy ánh mặt trời. Mạc Lượng, cháu là nhà khoa học.” Bố nói rất chậm, giống như đang tự hỏi từng chữ một, “Chú và bố cháu là quân nhân, các chú đều không tin tà ma quỷ quái. Nhưng vào thời khắc đó, chú cảm thấy, sau tất cả những chuyện này: gió lốc, lốc xoáy, biển giận dữ, ba tỉnh đồng thời có mưa hay ánh sáng ở phương Bắc — đằng sau những chuyện đó, thật là, thật là có một đôi tay mây mưa thất thường.”

Hồ phách, che giấu bí mật.

23. Chương 23

Tôi đưa Mạc Lượng ra ngoài, trở về thấy bố mẹ tôi đang ngồi đối diện nhau ăn cơm, bố ăn mì, mẹ ăn salad; bố cho thêm chút hành vào mì, mẹ bỏ chân giò hun khói trong salad vào bát của tôi.

Tôi đi qua nói: “Nếu mẹ không ăn chân giò hun khói, thì bảo cô ấy đừng cho vào là được.”

“Chỉ mượn hương vì thôi.”

Bố nói: “Con còn nói chuyện này với mẹ con à, mẹ con khiêu vũ nhiều năm, bỏ qua bao nhiêu món ngon.”

Tôi cúi đầu ăn cơm của mình.

Trong một lúc trên bàn cơm không có tiếng nói.

Cô giúp việc rửa bát xong rồi ra về, bố gọi điện thoại cho chiến hữu. Tôi thấy mẹ mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi nhà, tôi đuổi theo đứng trước mặt mẹ nói: “Mẹ đi đâu vậy?”

Mẹ nói: “Mẹ đến đoàn vũ đạo.”

Dùng đầu gối để nghỉ cũng biết mẹ nói dối, tôi nói: “Đã trễ thế này, mẹ đến làm gì?”

Mẹ lấy chìa khóa xe, nhìn tôi từ trong gương: “Sao con nhiều chuyện như vậy? Con quản tốt chuyện của mình đã có được không?”

Tôi vô cùng bức bối, bố tôi vừa trở về bà ấy đã đi ra ngoài, cũng quá kiêu ngạo rồi. Tôi lập tức chặn ở cửa: “Mẹ nói rõ ràng đã, nếu không đừng mong đi đâu.”

Bà ấy túm cánh tay của tôi kéo đi, bà ấy rất khỏe, nhưng tôi cũng có một thân cơ bắp. Dây dưa nửa ngày, tôi đặt mông ngồi xuống, an vị ở cạnh cửa: “Mẹ đi đi, con xem mẹ đi ra ngoài thế nào.”

Trong chốc lát bà ấy không có cách nào, nhìn tôi, hô hấp dồn dập nhưng hết đường xoay xở.

Bố tôi ở trong phòng nói: “Àm ĩ cái gì thế? Phi Phi, con lại đây, tìm kính lúp cho bố.”

Tôi không nhúc nhích, h về phía trước trừng mắt với mẹ.

Bố tôi đi ra, nhìn thấy trận thế đó của chúng tôi thì tựa như hoảng sợ.

Mẹ tôi quay đầu nói: “An hạm trưởng, tôi không dạy tốt con anh, bây giờ nó thành đàn bà chanh chua rồi.”

Bố đi tới túm tôi lên, không biết nên khóc hay cười: “Con mau tìm kính lúp cho bố. Con ở đây làm gì?”

Tôi nên nói với bố thế nào? Tôi nói mẹ đang ngoại tình, mẹ sắp bỏ bố chạy theo người khác rồi? Tôi nói với bố, tôi ngồi xếp bằng ngoài cửa như con gái nông thôn bán rau là để giữ lại người vợ của bố, người mẹ của tôi? Tôi nói với bố, bố tìm bà vợ xinh đẹp như vậy thì có gì tốt, từ khi con còn bé bà ấy đã ở bên tình nhân của mình rồi.

Tôi có nên nói không?

Tôi nên nói thế nào?

Tôi không còn cách nào, đương nhiên không thể nói những điều đó với bố tôi, tôi vỗ vỗ mông đứng lên, nói với bố: “Ồ ngay trên bàn học của con ấy. Bố tự lấy đi.”

Bố thấy tôi dường như đã không tranh chấp với mẹ, chần chừ một chút, vẫn tự mình đi lấy đ

Tôi nhìn mẹ thấp giọng nói: “Có phải mẹ đi tìm ông ta?”

Bà ấy mang chiếc găng tay ren màu đen rất dài của mình, không nhìn tôi: “Đúng thì thế nào?”

Bà ấy cũng không phủ nhận.

Tôi lập tức giận đến nóng mặt, đáng tiếc bà ấy là mẹ tôi, đáng tiếc bố tôi mới trở về dương bệnh, nếu không, nếu không, tôi... Giọng tôi run run, nước mắt muốn vọt ra ngoài, tôi nhịn xuống được: “Không được tốt lắm, nhưng con muốn nói với mẹ: Nếu con có con gái, con sẽ không để nó xem thường mình.”

Bà ấy đã mở cửa, nghe thấy lời này của tôi, quay đầu nhìn tôi, gương mặt xinh đẹp thoa phấn nhẹ nhàng, không có biểu tình: “Lời này nói rất có khí phách. Nhưng, không liên quan gì đến mẹ.”

Bà ấy nghênh ngang mà đi, tôi đứng ở cửa chính thật lâu mới đi vào thư phòng, trước khi đi vào tôi làm cái mặt quỷ mấy lần để giảm bớt nét mặt khấn trương của mình, tôi không thể để bố nhìn thấy. Bố không có trong phòng, đang đứng ở ban công, quay lưng về phía tôi. Trong lòng tôi nói: Thật ra mẹ là đồ ngốc. Bà ấy không hiểu gì cả. Bố tôi thật tốt, vừa cao ráo vừa đẹp trai, là hạm trưởng chỉ huy tàu tuần dương, lại là một người đàn ông khoan dung hòa khí.

Tôi đi qua, đứng bên cạnh bố, tôi “A” một tiếng ngây ngô cười: “Con bảo mẹ trở về mua cho con hộp kem Haagen-Dazs vị mè, mẹ nói không mua cho con cái gì hết. Con không ăn vạ với mẹ thì phải làm sao?”

Bố quay đầu nhìn tôi: “Haagen-Dazs có vị mè à? Bố đưa con đi ăn Thiên Tân đại quả nhé.”

Tôi cười rộ lên.

Bố cũng cười.

Tôi lại bật khóc.

Bố ôm lấy tôi.

Tôi khóc nói: “Bố, lúc bố gặp chuyện không may làm con sợ muốn chết.”

Bố chụp bả vai tôi: “Không phải bố đã bình an vô sự trở về sao? Con vui vẻ lên nào, cô gái, vui vẻ lên...”

Buổi tối tôi ngủ không ngon, lặn qua lộn lại trên giường. Tôi muốn gọi điện thoại nói chuyện phiếm với Hoa Âm, bên đó tiếng nhạc ồn ào, cô ấy nói: “Cậu về nhà mà không nói một tiếng. Hôm nay đàn nhạc đi chơi, tớ còn muốn Diệp Hải tìm cậu đi cùng.”

“Anh ta cũng ở sà n nhảy?”

“Không.” Hoa Âm ở bên kia cười xấu xa, “Là vì cậu không đến? Oa ha ha.”

“Có thể nói gì đó không vớ vẩn như vậy được không?”

“Sao cậu lại mất hứng thế?” Cô ấy gào thét trong tiếng nhạc rất lớn ở bên kia.

“Tâm tình không tốt.”

“Làm sao vậy? Bố mẹ cậu muốn ly hôn à?”

Cái đồ miệng quạ đen. Tôi trợn mắt, tắt ngay điện thoại. Tôi lấy tay đỡ trán, cảm giận nói với chính mình: Tôi thật là không may, kết nhầm bạn rồi. Điện thoại phía sau rung rung, không ngờ lại là Diệp Hải gọi, tôi nhìn màn hình nửa ngày mới mở ra. Tôi hầm hừ: “Gì thế? Tôi đang ngủ đây.”

“Đừng giả vờ.”

“Vậy anh muốn gì?”

“Lần trước giò heo còn thừa em để chỗ nào trong tủ lạnh? Anh tìm mãi không thấy.”

“Trong ngăn ướp lạnh ấy. Sau lọ ô mai

“Em cất giấu làm gì?” Anh ta nói.

“Tôi muốn giữ lại cho mình ăn.”

Tôi cầm điện thoại, lúc nói chuyện với anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm và biển giao hòa với nhau, ánh trăng vàng rực treo bên trên, một cơn gió lạnh thổi đến, cuộc điện thoại của Diệp Hải dường như làm cho đêm nay cũng không phải khó trải qua.

“Anh chỉ vì chuyện này?” Tôi nói.

“Không phải.” Anh ta nói, “Anh muốn nửa đêm gọi em dậy, làm em ngủ không ngon.”

Tôi vừa cười lại tức giận: “Nếu huynh đài có thời gian tính làm chuyện này thì không bằng đi Úc giúp bọ hung lẫn phân đi.”

Anh ta ở bên kia cười rộ lên.

Tôi nói: “Sáng nay người đó là em trai anh à?”

“Ồ... Nó á, đúng.”

“Trông giống con lai, sao anh lại có người em trai như thế? Đang

“Là em họ.” Diệp Hải nói thực khinh thường, “Đòi nợ.”

Tôi không rõ “Đòi nợ” tính là nghề nghiệp gì, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Người trong giang hồ?

“Đúng. Xã hội đen.”

Càng nói càng không giống thật.

“Tôi không thêm nghe anh nói nữa.” Tôi nói, “Tôi bắt đầu thấy buồn ngủ rồi. Anh cũng nghỉ đi.” Tôi ấn tắt điện thoại, mí mắt đánh vào nhau, trước khi mệt mỏi ngủ thiếp đi, nghĩ: giò heo để một ngày, anh ta ăn thì cứ ăn, còn lọ ô mai xinh đẹp hấp dẫn lòng người của tôi thì anh ta đừng có chiếm lấy.

Tôi ngây ngốc ở nhà ba ngày. Phần lớn thời gian đều lên mạng đọc sách, nói chuyện phiếm với bố tôi hoặc ra ngoài xem điện ảnh, mẹ bề bộn nhiều việc, tôi không biết rốt cuộc bà ấy làm gì. Tôi và bà ấy có việc thì nói, không có việc gì thì cả ngày không muốn nói với nhau. Cứ ngây ngốc như vậy cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng điều thật sự thúc đẩy tôi đi chính là vì tôi nhìn thấy đơn ly hôn của họ trên bàn đọc sách của bố. Mẹ tôi đã ký tên.

Tôi đứng ngây ra ở đó nửa ngày.

Tôi ngồi xuống nhìn từng chữ một mấy lần liền.

Bố tôi đi vào nói: “Bảo con tìm bản đồ cho bố mà, không tìm thấy à?”

Tôi cầm cái đồ ngơ ngác nhìn bố.

Bố cũng ngây ngẩn cả người, cắn răng thấp giọng nói: “Sao lại quên khóa vào? ...”

Tôi hé miệng, nhưng không thể nói ra câu gì.

Bố nói: “Phi Phi, bố nói với con...”

Tôi chỉ hỏi: “Có phải bố đã sớm biết chuyện?”

Bố tìm cái ghế trong thư phòng ngồi xuống.

“Hai người muốn gạt con?”

“Thật ra...”

Tôi không khóc, tôi hai mươi tuổi, đủ lớn để có thể ứng phó với cục diện như thế này. Bố mẹ mà thôi, bố mẹ cũng là người, tình yêu mất, tôi không thể lấy chính bản thân mình để áp chế họ ở cùng một chỗ. Ai muốn đi, người khác cũng không thể giữ. Đôi chân ở trên người người ta, muốn cản cũng không được.

Tôi chỉ cảm thấy thất vọng.

Tôi sống cùng họ rất nhiều năm, chúng tôi là một nhà tương thân tương ái như vậy. Tôi nhớ rất rõ trước đây học ngữ văn, giáo viên giải thích nghĩa của “Thiên trường địa cửu”, lúc ấy trong đầu tôi đã nghĩ, bố mẹ tôi chính là “Thiên trường địa cửu”.

Nhưng bây giờ họ muốn tách ra.

Bố tôi hàng năm phải đi biển, nhưng mẹ tôi vẫn kiên trì như một với bố. Thật ra, trước đây tôi từng hy vọng rằng, nhiều năm như vậy mẹ vẫn ở đây, chú Lưu kia có phải chỉ là chút nhạc đệm với mẹ không, hoặc là mẹ chỉ nhất thời hồ đồ. Trong lòng tôi sợ hãi, lại vẫn là không muốn tin tưởng, bố mẹ tôi đã đi đến ngày này.

Nhưng bây giờ họ muốn tách ra.

Tôi không chắc chắn, cũng không khóc nháo, tôi chỉ chậm rãi trở về phòng mình, thu thập hành lý. Bố đi theo sau tôi, hỏi tôi: “Con làm gì thế?”

Tôi nói: “Con trở lại trường.”

Bố không ngăn cản, có thể bố cũng không biết phải làm gì bây giờ. Lúc tôi ra khỏi nhà, quay đầu nói với bố: “Bố, trong túi con không có tiền. Bố cho con một ít,

Bố lập tức móc tay vào túi áo, cầm một sấp tiền nhỏ đưa cho tôi.

Tôi đoán chừng có khoảng tám trăm một ngàn, tôi cất kỹ nó trong túi, nghĩ: “Sau này nên tiết kiệm một chút, về sau phải dựa vào chính mình.”

Trên chuyến xe trở về Bắc Kinh, tôi thấy một đôi nam nữ tình cảm dựa sát vào nhau, trong lòng tôi nghĩ: chỉ mong họ không tách ra.

Tôi nhìn những đôi hải âu truy đuổi dọc bờ biển, trong lòng tôi nghĩ: chỉ mong chúng không tách ra.

Tôi thấy trong thành phố chỗ nào có McDonalds thì cách ba mươi mét lại có KFC, trong lòng tôi nghĩ: chỉ mong nó không tách ra.

Lắc lư xóc nảy nửa ngày trên xe cuối cùng cũng về đến chỗ thuê nhà, Diệp Hải mở cửa từ bên trong, nhìn tôi cười: “Anh nghe thấy tiếng động, tưởng là người đưa đồ ăn tới.”

Tôi nhìn anh ta.

“Em sao vậy?”

“

Có thể là anh ta bị bộ dáng của tôi làm hoảng sợ, muốn nói chuyện cười nhưng lập tức đã dừng đến chỗ đau của tôi: “Bố mẹ em ly hôn à? Sao em lại như vậy?”

Chẳng lẽ bây giờ đang lưu hành câu nói đùa này sao?

Tôi lập tức sụp đổ, ném túi xuống đất, cúi đầu dựa vào người anh ta: “Chết tiệt, anh đoán đúng rồi, mượn bả vai anh dùng một chút.”

Thủy tinh trắng, bất lực.

24. Chương 24

Tôi với Diệp Hải ngồi dựa lưng bên cửa sổ uống bia.

Ánh tà dương cùng ngọn gió đêm như xuyên thấu qua cơ thể chúng tôi, vẽ nên bóng dáng lảo đảo ở trên sàn nhà.

Tôi ném lon bia vừa mới uống hết xuống dưới, lập tức trúng chuẩn, trúng lon bia vừa nãy anh ném vào sân, anh lấy mười đồng trong túi ra đưa t

“Mua kem qua ăn đi.” Anh nói.

“Tôi phải tiết kiệm tiền.” Tôi cầm lấy tiền, đứng lên nói, “Sau này tự mình kiếm tiền sống tạm, có thể thắng anh nhiều chút nào hay chút đó.”

“Thắng được bao nhiêu rồi?”

“Ba mươi đồng.”

Anh bật cười: “Anh có cơ hội tốt cho em kiếm tiền đấy. Em ấy à, vào kì nghỉ cứ làm người hầu cho anh đi. Nếu em làm tốt, anh trả tiền lương cho em. Làm còn tốt hơn thì sẽ có tiền thưởng. Bình thường nếu đi chợ nấu ăn, còn có thể thêm tiền boạ.”

Tôi kéo tay anh làm như định ném anh vào sân qua cửa sổ, anh “ai da” một tiếng xin tha.

Tôi nói: “Anh đừng có diều võ dương oai của tôi. Bạn gái anh ấy, anh đã tìm được cô ấy chưa?”

Anh lại mở một lon bia, nhưng không nói chuyện.

“Hay là vốn dĩ không học ở mấy trường đại học này không, có khi nào học ở trường khác chẳng? Hay là ra nước ngoài rồi? Aiz, không lẽ từ trước tới giờ hai người không có bạn chung sao? Ít nhiều gì cũng biết tin tức của cô ấy”

“Cám ơn em, em hình như còn sốt ruột hơn cả anh nhỉ?”

“Hừ.”

“Heo kêu gì đấy?”

“Có anh mới heo kêu ấy.” Tôi nhớ lại ngày hôm đó, cái ngày tôi gọi cho anh, bên cạnh rõ ràng có một cô gái đang nói chuyện, còn hỏi tôi là ai nữa chứ, tôi khẽ cười, tôi nhớ rõ như thế không phải vì tôi để ý, mà bởi vì cảm tính chính là mấy thứ hay thay đổi này, Diệp Hải ấy hả, luôn miệng bảo muốn tìm bạn gái của mình, nhưng bên cạnh lại có gái theo có thể chất vấn ai cho anh gọi điện thoại.

“Em cười gì thế An Phi? Em đúng là quỷ thanh quỷ khí*.”

(*Tên một bộ phim kinh dị Hồng Kông năm 1996, sau dùng để diễn tả về quỷ quái đáng sợ.)

“Tôi cười ấy hả, Diệp Hải này, thật ra anh tội gì phải tìm cô ấy chứ? Anh tự to tự tại như thế cũng tốt, thích chơi với ai thì chơi. Đến khi anh tìm về rồi, không phải chết tâm sao?”

Anh đưa tay ra ngấm, định ném lon bia trong tay trúng chai rượu vừa nãy của tôi. Lập tức bay ra ngoài, không trúng giữa. Tôi vỗ tay, cười phá lên, anh lại đưa cho tôi mười đồ

“Ban đầu là anh có lỗi với cô ấy, tìm cô ấy quay về, sẽ đối tốt với cô ấy. Mãi mãi ở bên nhau.” Diệp Hải nhìn ra ngoài nói, biểu cảm bình tĩnh, giống như có người ở trong lòng.

Một lát sau, anh ngĩ ngợi, bỗng nghe ra lời tôi có gì đó không đúng, bèn hỏi tôi: “Ai là người đó, ai tự do tự tại? Ai thích chơi ai thì chơi ư?”

Đến tối nằm trên giường vẫn còn nghĩ đến lời anh đã nói, anh nói “anh muốn tìm cô ấy về, anh muốn đối tốt với cô ấy”. Giọng của anh, dáng vẻ của anh, tôi cảm thấy như có con sâu nhỏ đang từ từ cắn lấy trái tim tôi, thật ra, tôi xem thường Diệp Hải. Sự cố gắng của anh quá ngốc, tôi nói mấy thứ đó, có lúc anh phải nghĩ cả nửa ngày mới hiểu được; Anh không học nghiên cứu, chỉ là sinh viên môn khoa học xã hội, có hôm tôi ở dưới lầu làm bài tập, tận mắt tôi thấy anh đang ngáy ra nhìn tôi tính toán một đồng số lớn nhỏ; Hơn nữa chính anh cũng nói, anh không phải là người tốt gì cho cam, anh đã phụ bạn gái mình từ trước, bây giờ lại tốn sức muốn tìm cô ấy, vậy lúc trước cần gì phải thế?

Người không dắc lòng khiến người ta luôn khinh bỉ và không có cảm giác an toàn.

Mẹ tôi với Diệp Hải đều như thế.

Còn Mạc Lượng không giống vậy.

Tôi lật người lại nghĩ đến anh ấy, dáng vẻ anh ngồi trước máy tính, khi suy tư anh đều nhíu mày, trong tình huống cấp bách cũng không hề hoảng hốt. Anh quả thực chuyên tâm. Nhưng dù tôi chủ với anh bao nhiêu, anh cũng không thích tôi. Trong lòng anh ấy đã có một cô gái khác. Người đàn ông này cao quý bao nhiêu.

Đột nhiên có một giọng nói nói: An Phi, mày đúng là thiếu tâm nhân.

Tôi “vụt” ngồi dậy, ai nói? Là ai đang nói đó? Là ai đã hơn nửa đêm rồi còn mắng người?

Nhưng trước giường chỉ có ánh trăng sáng, người đang nói ấy thật ra chính là lòng mình.

Sáng hôm sau tôi bị đủ thứ âm thanh hỗn tạp làm tỉnh ngủ, đau cả đầu đẩy cửa ra coi, thì ra có người đến đưa hàng. Hai thùng lớn đặt trong phòng khách, Diệp Hải đứng đó kí nhận.

“Làm gì thế?” Tôi đứng trên lầu hỏi.

“Em xuống xem đi.”

Tôi nửa tin nửa ngờ đi xuống, Diệp Hải đánh giá tôi bảo: “Em mập không ít nhỉ, sao bên hông em lại có phao bơi* thế?” Tôi mặc áo ba lỗ với quần thụng, tự mình nhìn xuống, bên eo quả nhiên không biết từ khi nào đã có hơn một tầng thịt.

“Đều tại anh, nếu không phải hôm qua uống bia, thì hôm nay tôi cũng đâu biến thành một bụng đây bia thế này.” Tôi nói.

(*Ở đây ý chỉ mỡ bụng.)

Người giao hàng bật cười: “Bạn gái anh thú vị quá.”

Tôi đáp: “Nói lung tung gì đó?”

Anh chàng kia biết mình lỡ lời, lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi.

Diệp Hải mở thùng ra cho tôi xem: “Em lại đây, thử một lần xem. Làm theo chuẩn Thụy Điển mới về đến đây. Em một bộ, anh một bộ, dùng để huấn luyện, ít anh cũng chuẩn bị cho hạng nhất chứ. Aiz em không thể mập được nữa đâu đấy, bằng không lại thêm một vòng phao bơi nữa, rồi em sẽ chìm không nổi được mất.”

Tôi không bước đến, cũng không mặc thử, dù tôi có thích cũng không bước đến sờ mó. Bộ đồ lặn trơn bóng màu đen tựa như da cá mập, khê lóc lên tia sáng xa giả hoạt mà xa xỉ, là câu hỏi mà chàng trai có tiền này đưa đến cho tôi. Hồi còn bé, hễ ai cho tôi kẹo tôi đều lập tức cảnh giác mà gọi ba mẹ, bây giờ thì lại càng không rút lui.

“Làm gì hế?” Tôi hỏi.

“Tặng em, à không, cho em mượn dùng. Hai ngày nữa tập huấn cho tốt.” Diệp Hải cười hì hì, rất có cảm giác như đang lấy

“Tôi có rồi.” Tôi nói, “Không phải còn ở trong trường à.”

“Nhưng đây là đồ mới...” Anh cho tôi nhìn nhãn hiệu trên bình khí xi lanh.

“Tôi chỉ là nghiệp dư, dùng đồ cũ cũng tốt rồi...”

Tôi ngồi xuống, ngồi trên ghế salon; Còn anh đứng, đứng bên cạnh hai chiếc thùng. Hẳn không ngờ tôi lại đột nhiên không hợp tác như thế, không biết phải đối đáp thế nào, nụ cười xấu hổ ngưng tụ trên mặt, ánh mắt vẫn lấp lánh như vậy.

Tôi nói: “Diệp Hải này, có nhớ có một buổi sáng tôi nói với anh không? Tôi đã nói với anh là, kì thật hai ta cái gì cũng không phải. Chỉ là cùng thuê chung một nhà trọ mà thôi.”

“...”

“Có thể anh đối với tôi rất tốt. Nhưng mà, tôi cũng đã nói với anh, tôi có người mình thích.”

“Sau đó thì sao?”

“Thì là, không cần phải tốt với tôi thế nữa.” Tôi đáp, nói rất rõ ràng, rõ ràng đến mức tàn nhẫn, “Đối xử với tôi như thế cũng lãng phí lắm. Tôi sẽ không thay lòng đâu.” Những lời khó nghe đằng sau tôi vẫn còn chưa nói, tôi với Diệp Hải anh hay mẹ mình đều không như nhau.

Anh chậm rãi xoay người sang chỗ khác, cúi đầu, dường như đang xem xét hai bộ đồ lặn mới toanh của mình, bóng lưng anh nhìn cứng đờ.

Qua hơn nửa ngày, trong phòng không hề có một tiếng động nào, tôi càng lúc càng không dám thở.

Đột nhiên Diệp Hải bật cười ha ha, âm thanh lạnh lạnh, trong phút chốc căn phòng yên tĩnh vừa rồi tràn ngập tiếng cười của anh. Anh quay đầu nhìn tôi, mặt đỏ rần, hàng mi dày nhướn lên, anh ôm bụng, ngã xuống đất, chỉ vào tôi, thở không ra hơi nói: “An Phi, An Phi à...”

Nên đổi lại là tôi không biết phải trả lời thế nào.

Tôi đứng lên: “Diệp Hải...”

Ông trời ơi, tôi hối hận rồi. Sớm biết anh có phản ứng kịch liệt như thế, việc gì tôi phải nói ra miệng chứ? Tôi cứ từ từ xa lánh mà không được sao? Nhìn đứa trẻ này bị tôi làm cho kích thích rồi.

Tôi đi tới định dịu anh, nhưng anh đã tự mình đứng dậy, từ từ mỉm cười, nhìn mặt tôi, rồi năm giây sau, lại không nhìn được mà toét miệng ra, ha ha ha ha.

Tôi nhìn anh, cực kì mất hứng, tôi bình thản nói: “Diệp Hải, chuyện gì thế, có gì hay ho mà

Anh phải mất sức lực lớn mới có thể kiềm chế được, lại nhìn tôi, nhìn đến mức khó chịu mới thử nói một cách bình thường: “An Phi, anh đang chữa cho em đấy. Rốt cuộc em không hề tự ti.”

Tôi nhìn anh. Trong lòng thâm mắng. Tôi tự ti hồi nào chứ?

“Bây giờ em biết rồi chứ? An Phi, tuy diện mạo, nhân phẩm với suy nghĩ của em đều kém cỏi, nhưng em không cần phải tự ti.” Anh lại cười, hai tay đặt lên vai tôi, ánh mắt như cổ vũ, “Em vẫn có thể sống tốt. Chỉ cần em vẫn cho rằng người khác thích em là được. Nhưng mà,” Anh cười càng khoa trương, “Em sẽ không, sẽ không cho rằng anh, anh thật sự thích em chứ? Ha ha ha ha ha. Không từ mà biệt, chân của em cũng ngắn quá đấy.

Chân em dài như thế, làm sao em còn có thể mặc quần thụng đây?”

Tôi vẫn cứ nhìn anh.

“Lại nói thắm mỹ của em nữa, quần thụng kia đấy, ha ha ha ha.” Anh cười đến mức chảy nước mắt, “Áo ba lỗ trắng à,” rồi anh lại chỉ vào bụng dưới của tôi, “Phao bơi nữa chứ. Ha ha ha ha, dù sao thì...” anh nói.

Hôm nay anh nói cái gì tôi cũng nghe hết.

“Anh giờ không cần nghe em nói nữa,” Nói xong anh đổi áo sơ mi ngay trước mặt tôi, “Anhó chút chuyện, anh có hẹn với Thích Thiển Thiển, em có biết là ai không? Gái bên học viện ngoại ngữ đấy, chân đặc biệt dài...”

Anh nói xong nhấc chân muốn ra khỏi cửa.

Tôi ở sau gọi với tới: “Diệp Hải.”

Anh đứng ở cửa quay đầu nhìn tôi.

Lúc này, trên gương mặt anh, trong ánh mắt anh, một chút tươi cười đáng trách đều không thấy, chỉ lặng lẽ nhìn tôi, mang theo chút mong chờ tha thiết.

Tôi cắn môi cả buổi, vẫn quyết định nói cho anh hay: “Anh mặc áo trái kia.”

Ấy vậy mà anh lại nổi giận, từ cửa bước từng bước vọt đến trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, thở phì phò nói: “Sao em biết anh mặc áo trái? Chiếc sơ mi này của anh chính là phải mặc như thế. Bên châu Âu bây giờ đang thịnh hành một lộ chỉ may đấy. Gọi cảm đấy. Có biết không hả?”

“Được rồi. Đại gia anh thích gì thì cứ thế đi.” Tôi cũng mệt. Trùng mắt với anh đáp.

AnhCửa đóng “sầm” một tiếng.

Tôi bĩu môi, đứng giữa hai thùng lớn nhìn trái nhìn phải, vô cùng không thoải mái. Hơn nửa tiếng sau, không biết là nên ngồi xuống hay là đứng tiếp như thế.

Cả ngày sau đó tôi không gặp Diệp Hải nữa.

Tôi ăn mì ăn liền. Xem phim. Chơi game.

Đến tối tôi định gọi cho anh, nhưng tôi cứ nhìn điện thoại của mình miết, nhìn đến lúc ngủ thiếp đi lúc nào không hay, đến lúc tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Tôi nghĩ hay là mình cứ gọi một cuộc cho anh đi.

Đột nhiên dưới nhà có tiếng động, trong lòng tôi lập tức phát sáng, tôi mới nhắc đến, anh đã về rồi. Anh nói tôi tự ti cũng đúng, anh nói tôi chân ngắn cũng phải, anh nói tôi không có phẩm vị cũng không sai, anh chứng minh tôi mặc quần thụng thì tôi không mặc nữa, anh nói trên bụng tôi có phao bơi... Tôi bước ra khỏi phòng, trước khi ra ngoài hít một hơi, đến lúc đóng mở cửa đó không nhìn rõ thì tôi lại bước ra.

Dưới lầu là, bác Trương mới về.

Tôi bỗng thất vọng, bụng dưới “phì” một chút lại trở về nguyên dạng.

Bác ấy đứng dưới lầu nhìn tôi nói: “Mấy đứa bày bữa đầy phòng quá, cháu mau xuống giúp bác dọn dẹp đi, hai thùng lớn bỏ chỗ này để người ta đến xem chắc?”

Tôi cúi đầu chậm rãi đi xuống, đem những thứ linh kiện mà sáng qua anh lấy ra đặt lại vào thùng. Tôi lấy bình dưỡng khí đến nhìn, trên đó có khắc tên của chủ. Anh nói cái kia là cho tôi, là mấy chữ cái ghép lại thành tên Hi Lạp: Amphe. Đọc lên thành tôi tôi, An Phi.

Tôi dụi mắt. Thành thạo lắp ráp đồ lại với nhau, rồi nhanh chóng ôm chúng đi lên lầu. Sau đó tôi đi tìm điện thoại, tôi phải gọi cho anh.

12 lần, đều được nối máy, nhưng Diệp Hải không hề nghe dù chỉ một cuộc.

Mới đầu tôi còn cảm thấy hối lỗi mà liên tục nhấn nút gọi lại, nhưng sau đó lại nghĩ: Anh không phải không nghe sao? Tôi quấy cho chết anh.

Cuộc gọi thứ mười ba còn chưa kịp gọi, thì đã có người gọi đến tôi.

Tôi vừa nhìn, là Mạc Lượng.

Đá zircon trắng, khẩu thị tâm phi.

25. Chương 25

Tôi nhận máy, Mạc Lượng ở đầu dây bên kia nói: “An Phi, đến đường dây nóng của thị trường cũng không khó gọi như em.”

Những lúc nói chuyện với anh tôi đều im lặng, tựa như thói quen, chỉ cười ngốc vài tiếng hợp không khí.

Cười một chút cũng không sao, anh nói: “Là An Phi ư? Tôi tìm An Phi.”

Tôi nhanh chóng đáp: “Là em đây, anh Mạc Lượng.”

“À,” Anh cười nói, “Anh còn tưởng là cậu kia nữa chứ.”

“Anh Mạc Lượng, anh cứ trêu em nữa đi, biết tổng em không thể tức giận nổi với anh.”

“Sao em lại bỏ đi trước thế, cũng không chào hỏi tiếng nào cả?”

Tôi chẳng biết trả lời ra sao, không lẽ tôi nói với anh, bố mẹ tôi sắp li hôn, tôi tức giận bỏ đi? Tôi quanh co nửa ngày nói: “Rảnh rồi không có chuyện gì nên về trước ấy mà... Bây giờ anh đang ở đâu thế? Anh Mạc Lượng?”

“Anh đang ở trường học. Nếu em đã bảo là rảnh rồi thì, Phi Phi, em đã làm qua khảo sát thực địa chưa?”

Trái tim nhỏ của tôi khẽ động: “Khai thác đá dầu ở công viên Cảnh Sơn có tính không?”

Anh bật cười lớn: “Anh dẫn cả đội đi thăm dò ở Nam Hải, em có muốn đi cùng không?”

Tôi chuyển điện thoại qua tay khác, ánh mắt nhìn lên trên, sự suy tư trong khoảng thời gian ngắn có ý nghĩa rất lớn: Tôi với Mạc Lượng ngay cả phim điện ảnh còn chưa cùng xem bao giờ, bây giờ, anh mời tôi đi Nam Hải với mình để khảo sát thực địa? Bản thân tôi không biết, miệng mình đã toé toét mỉm cười lúc nào, mắt tôi lúc này chỉ tràn đầy cây dừa ở bờ biển Vàng: Nam Hải là gì chứ? Quả đúng là Adam mời Eva quay về vườn địa đàng đây mà.

“Em phải đem đồ bơi như thế nào đây?”

“... Hừm?”

“Không phải, tại em còn có học kì sau nữa.” Tôi nhanh chóng sửa sai. Sao lại nói thẳng đuột ra vậy chứ.

“Lần này chỉ tính là thực tập, mấy môn chuyên ngành em có thể xin miễn học, đợi đến lúc học môn không bắt buộc em về thi lại cũng

Nhưng mà, nếu như thế, tôi không những trễ mấy hôn của học kì sau, mà tôi còn không thể tham gia tổ huấn luyện thi lặn được, cũng không thể tham gia cuộc thi lặn tổ chức vào mùa thu này. Bên cạnh tôi chính là bộ đồ lặn Diệp Hải mua cho, tôi xoay chuyển ý nghĩa trong đầu, lại nghĩ đến 12 cuộc điện thoại tôi vừa gọi anh, anh không hề nghe máy. Hạ quyết tâm, tôi đưa ra quyết định.

“Anh Mạc Lượng, em đi em đi.” Tôi như con bọ củi liên tục cảm ơn.

“Sáng mai tám giờ anh đến khu nhà nghỉ của cán bộ đón em nhé?”

“Hẹn rồi đấy.”

Tôi đặt điện thoại xuống, cảm thấy rất thản nhiên, thật đấy, vô cùng thản nhiên. Hoạt động giải trí gì cũng không quan trọng bằng học tập; là ai cũng không khiến tôi bận tâm bằng Mạc Lượng.

Điện thoại vang lên “bie, bie”, Diệp Hải đã gọi lại. Tôi không kéo dài nữa, lập tức nhận máy, bọn tôi không báo phục, bọn tôi không giống với những sinh viên khoa văn đến học bổ dưỡng ở trường.

Diệp Hải nói: “Gì đấy? Gọi nhiều thế làm gì. Anh cũng đâu thiếu tiền nhà em.”

“À, không phải.” Tôi vuốt lại tóc trên trán, nhẹ nhàng nói, “Tôi đã nói với anh rồi, tôi ph

“Đi đâu? Sở quốc vụ thuê em tham chính à?”

“Đại nha môn điều tôi đi tôi cũng không thích đi.” Tôi trả lời, “Tôi định đến Nam Hải khảo sát với thầy tôi. Biết Nam Hải không? Biển ở phía nam ấy. Rất rộng,” Tôi nói, tôi phải giải thích rõ ràng với kẻ mù địa lý, “Hi hi, đi lâu lắm, có lẽ kì nghỉ không về được, học kì sau thế nào, còn phải xem hạng mục của bọn tôi tiến hành ra sao đã.”

“...”

Tôi đợi anh cười tiếp, cười đến mức nín thở nước chảy ngược như lần trước, cười đến mức khiến tôi hận không thể bước lên khâu miệng anh lại như lần trước. Đáng tiếc vô dụng, đầu bên kia truyền đến tiếng ồn tạp âm.

“Được.” Anh phẫn chấn nói, “Chúc mừng em.”

Quả nhiên.

“Có phải không thể tham gia huấn luyện của tổ lặn không?” Anh nghe mà cực kì khoái trá.

“Huynh đài nói đúng rồi.” Tôi cười khanh khách.

phải báo cáo tin này lên thầy mới được, em không đi, tổ của chúng mình chia đều thành tích còn có thể báo lên trên. Đỡ được bao nhiêu rườm rà. Cũng bớt đi chút công tác tư tưởng của bọn anh.”

“...”

Tôi tức giận đến mức mấy ngón tay đang nắm điện thoại chuyển sang trắng, tôi cắn răng, một câu này thật khó mà đối phó lại.

Nhưng đầu dây bên kia anh lại rất vui vẻ, cứ như đã kích tôi thì anh có thể dành được cái danh quán quân cả nước, quán quân thế giới, chiến sĩ thi đua thế giới không chừng. Trong lòng tôi bỗng nảy ra kế, thay đổi cách khác công kích anh.

Tôi thở dài: “Chúng ta nói mấy thứ này thì có ghĩa gì không? Diệp Hải.”

“...” Anh gượng cười vài tiếng, trầm ngâm một lát, bỗng giọng nói trở nên hiu quạnh, “Không có nghĩa gì.”

“Sau khi tôi đi, anh phải cố lên đấy, Diệp Hải à.” Tôi dặn dò, cực kì tốt bụng.

“Cố lên cái gì?”

“Cố mà tìm bạn gái của anh ấy.”

“...”

“Anh có biết lần này tôi đi với ai không? Thầy giáo đó... chính là người tôi thích. Từ nhỏ tôi đã thích anh ấy rồi. Bố mẹ đều đã định là nàng dâu nhỏ. Sến hả? Không sến, rất lãng mạn đấy. Tôi định lần này sẽ thu phục chuyện chung thân đại sự này. Mấy năm nữa tôi về, hi vọng anh vẫn còn ở đây, tôi sẽ để con mình gọi anh là chú.”

Tôi nói một hơi xong, không đợi anh đáp trả liền cúp điện thoại cái rầm, tôi cười cười với mình trong gương, cảm thấy vô cùng sung sướng, nhưng một giây sau bề vai lại xiu xuống, thật ra chẳng sung sướng tí nào cả.

Khi suy nghĩ của tôi vẫn trần trọc trong cuộc khẩu chiến lần trước với Diệp Hải, thì đã cùng Mạc Lượng đứng trong đội ngũ nhà nghiên cứu “Poseidon” bắt tay với các chuyên gia thăm dò dầu mỏ ở sân bay; tôi còn nhớ đến hai bộ đồ lặn xinh xắn đang nằm trong nhà, thì đã thấy Mạc Lượng giám sát nhân viên công tác đóng gói dụng cụ khảo sát chuyển lên máy bay; trước khi cất cánh, tôi lần mò máy chơi game trong túi xách, nhưng rồi lại nghĩ, đừng chơi thì hơn, Mạc Lượng ngồi đằng trước máy tính ngẩng đầu lên nhìn tôi nói: “Không cần lo lắng, có muốn uống gì không?”

Đương lúc tôi còn đang chuẩn bị không lo lắng thì có người nói: “Thủ trưởng đến rồi.”

Đại quan lên máy bay bắt tay với Mạc Lượng, người này tôi chỉ mới được chiêm ngưỡng qua trên tivi, bây giờ đã có thể đứng lẫn trong đội ngũ nhà khoa học mà bắt tay với ông ấy, hổ thẹn hổ thẹn.

Mạc Lượng nói: “Không biết là ngài muốn đi

Đại quan cứ nắm tay anh miết: “Đến đây cũng không phải vì cái gì khác, mong các anh có thể tìm được dầu mỏ dưới đáy biển.”

Trái tim nhỏ của tôi khẽ chấn động, đại quan đi xuống nhìn tôi ngồi cạnh Mạc Lượng nói: “Thì ra là muốn tìm dầu mỏ.”

Anh nhìn tôi, trong đôi mắt lóe lên tia sáng: “Gấp gáp quá chưa kịp nói với em, sau đợt bão táp lúc trước, bọn anh đã quan trắc* mức độ đứt gãy nghịch khác nhau của mười mấy hòn đảo ở phía bắc thung lũng James**. Anh ngờ là dầu mỏ dưới đáy biển di động tạo thành.”

(*Quan trắc là một từ mà ngành khí tượng thường hay dùng. Những số liệu quan trắc sẽ lưu lại và làm bước đệm để cho các chuyên gia khí tượng rút ra những nét chính hay sự biến đổi của thời tiết khí hậu.

**Thung lũng James là xung quanh chỗ bãi ngầm James, là khu vực dầu mỏ và khí đốt nổi tiếng ở Nam Hải.)

Tôi kinh ngạc nhìn anh.

“Trong lịch sử cũng đã từng có trường hợp như thế xảy ra, trước khi Anh Pháp chính thức thăm dò biển Bắc, cũng đã có hiện tượng tương tự. Bọn anh đã báo lên sở quốc vụ và bộ tài nguyên đất đai, hôm trước đã có nhóm đến chỗ bọn anh để thăm dò hiện trường.”

“Nhưng mà em, em có thể làm gì chứ?” Tôi hỏi.

“Em không phải là thư kí của bọn anh sao? Làm ghi chép, thu phát tài liệu, cũng không thể tìm người không có chuyên môn được.”

Tôi bật cười: “Anh đừng có đùa em. Ủy viên quốc hội đã đến tận nơi, cấp bậc này của bọn anh, có chuẩn bị thư kí thì cũng phải là thạc sĩ ấy chứ?”

Anh thấy tôi cười thì nháy mắt ra vẻ không tin, rõ ràng không tiếp lời câu của tôi nữa, nhìn vào màn hình máy tính trầm nói: “Coi như anh nuôi chim thôi.”

“Hả?”

“Anh nói là,” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, “Bởi vì em học giỏi mà.”

Tôi nhăn mũi nói: “Anh đừng lừa em, vừa nãy anh nói gì em đấy?”

Anh cười rộ lên, chậm rãi dè xuống ngón trỏ đang tỏ vẻ phẫn nộ của tôi: “Không có đâu, cảm thấy em có đôi lúc không được vui cho lắm.” Mỗi câu anh nói đều khiến người ta thấy mềm lòng: “Anh chỉ nghĩ, nếu An Phi cô ấy có thể vui vẻ nhiều một chút th

Tôi chậm rãi quay mặt sang chỗ khác, tôi không thể để cho anh thấy vành mắt ửng đỏ của mình được.

Tôi không mất hứng, nếu tôi luôn ở bên anh thì sẽ vui vẻ.

Bố mẹ tôi muốn thế nào thì tùy, tự tôi bắt đầu bận rộn với cái tổ chim của mình.

Tôi quỳ trên ghế máy bay nhìn về phía sau, cố ý lớn tiếng nói: “Sao nhiều ghế trống như vậy mà đã cất cánh rồi?”

Anh kéo tôi xuống: “Chúng ta không cần soát vé, cũng không phải qua hải quan. Anh chưa nói với em đây là chuyên cơ sao, Phi Phi?”

“Chở được nhiều không?”

“Cái gì cơ?”

“Gạch đó.”

Anh liền hiểu rõ, dùng ánh mắt ngăm bảo tôi vô vị, rồi lại quay về với máy tính của mình mà nói: “Ồ cùng với em

“Là nói em quan trọng hả?”

“Nói em bị tịt mũi đấy.”

Đá cao lanh, làm bộ làm tịch.

—

Chú thích: Đoạn trên là An Phi nhái lại câu nói của Triệu Bản Sơn. Trong một lần phỏng vấn, phóng viên có nhắc đến việc Triệu mua chuyên cơ, hỏi rằng anh có ngồi chuyên cơ của mình đến tham gia buổi chiếu thử của Tam Thương Phách Ấn Kinh Kỳ không, Triệu Bản Sơn đã cười cười mà nói rằng: “Tôi không phải ngồi chuyên cơ đến, mà ngồi xe chở gạch đến.”

26. Chương 26

Máy bay xuất phát từ Bắc Kinh, dừng lại tiếp nhiên liệu ở Sa và Hải Khẩu, sau khi đến đảo thì đã là tối khuya ngày hôm đó. Tôi nằm trên hàng ghế trống ngủ một giấc, lúc Mạc Lượng đánh thức tôi, cảm thấy bả vai đau nhức. Theo đoàn người đi xuống máy bay, rồi lại ngồi ô tô, không biết bốn ba trên đường trong đêm bao lâu, tôi ngồi trên xe hỏi Mạc Lượng: “Có phải đến Ấn Độ cũng không xa như thế này không?”

Anh nhìn tôi: “Là xa hơn Ấn Độ ba nghìn km.”

Tôi gật đầu: “Đường Tăng cũng không đi xa hơn chúng ta là bao.”

Anh nói: “Sắp đến rồi, bao giờ đến anh gọi em.”

Anh nói như thế, ngược lại tôi tỉnh táo được chút.

Tôi nghiêng ngẫm lại tình hình một chút: Lúc này hai người chúng tôi ngồi ở băng ghế sau trong xe tải van, tôi chỉ vừa quay đầu là mũi đã chạm vào vai anh, anh để tôi ngủ một lúc, vậy anh có thể đem bờ vai mình cho tôi mượn tạm không?

Tôi tính toán hồi lâu, từ khoảng cách, góc độ, còn cả thời cơ trước giờ bỏ lỡ, nghĩ cứ dùng ánh mắt mà đo đạc như thế thì chẳng bao giờ có nổi cơ hội thân mật cả, tôi khẽ dựa vào vai, lòng hạ quyết tâm, đầu vừa nghiêng sang phải thì đã dựa vào rồi.

Anh không hề tránh.

Trong thâm tâm tôi như có Joe tóc đen* đang duỗi hai tay thẳng ra thành hình chữ V, giờ hàm răng trắng hếu mà hét lên: Oh yeah...

(*Nhân vật chính trong bộ truyện tranh Ashita no Joe.)

Tôi nhắm mắt lại nghĩ: Đi thôi đi thôi, đi thẳng về phía Nam, băng qua xích đạo, một mạch đến Nam Cực là tốt rồi.

Tôi ngồi trong xe nhìn lên hướng của sao Bắc Cực bên ngoài, quang cảnh vào lúc hai giờ sáng, chúng tôi đã đến địa điểm. Mạc Lượng giật giật bả vai: “Ồ, tới rồi.”

Tôi nói: “Để bọn họ chờ vào luôn cũng được.”

Anh cười: “Đừng nghịch ngợm. Chúng ta xuống thôi.”

Có hai sĩ quan đứng nghênh đón bọn tôi.

Bước đến cùng nhà nghiên cứu của “Poseidon”, Ngô Tịnh - người mà tôi gọi là thầy Ngô đang cùng nói chuyện với Mạc Lượng trên bàn ăn: “Tôi còn bảo sao không nói với bọn tôi rồi cuộc là đến đảo nào, thì ra là cảng quân sự ở đây.”

Mạc Lượng cười cười: “Không phải là tôi giữ bí mật sao, thậm chí là cả người của sở quốc vụ, khu vực này ở gần biên giới, chính là địa điểm nhạy cảm, đương nhiên phải có quân đội hộ tống và giúp đỡ, đây là lãnh thổ Nam Hải, có kỉ luật bảo m

Anh cắn một miếng bánh mì lớn rồi nói với một bàn người: “Giờ chúng ta theo quân đội ăn uống cho no đi đã, qua ba ngày bên dầu mỏ Trung Quốc sẽ phái thuyền đưa đến trang bị tốt cho nhóm cấp dưỡng...”

Tôi nói: “Không sao, ăn no là được rồi. Hơn nữa, em thích ăn bánh mì khô mặn thế này cơ.”

Mạc Lượng nhìn tôi rồi nói: “Anh không nói với em. Anh biết em chỉ thích ăn cái này thôi. Không phải trong quân đội đều ăn như thế này sao?” Anh gấp cho tôi một lát dưa muối, “Ăn cái này đi.”

Câu nói này.

Rất thân mật nha.

Tôi cắn một miếng dưa muối mà lòng thấy ngọt lịm, ở tiền sảnh truyền đến tiếng gió biển hòa với tiếng quân hào hô to, tôi nghĩ mình phải có một kế hoạch mới được. Có cơ sở tốt như thế, tối qua anh lại cam tâm tình nguyện để tôi tựa vào vai anh, trong gian đoạn thực tập này mà tôi không thu phục được thầy Mạc Lượng, thì tôi sẽ không mang họ An nữa!

Doanh trại quay về hải cảng được trưng dụng cho chúng tôi làm phòng thí nghiệm lâm thời, còn có mấy chiến sĩ đến giúp bọn tôi làm việc, Mạc Lượng với mấy giáo viên không dám để người khác chạm vào dụng cụ, trang bị to nhỏ gì cũng tự mình lắp ráp. Tôi không cần phải đụng tay chân gì cả, chỉ đứng bên cạnh nghiêm túc trông coi. Các anh chiến sĩ thấy khắp phòng thí nghiệm chỉ có tôi là nhỏ tuổi nhất, lại quy củ nhất, bọn họ không hiểu rõ chuyện nên vô cùng tôn kính mà mở miệng gọi tí tiếng “cô giáo”, sau đó lại nghe thầy Mạc Lượng đầu đầy mồ hôi ở dưới tàu ngầm Sonar lộ đầu ra nói với tôi: “Phi Phi nhanh đi lấy nước cho anh đi.” Một câu như thế, tôi liền như chiếc bánh bao lộ nhân*.

(*Đại khái ý như là đang vờ vịt mà bị bóc mẽ.)

Anh chiến sĩ hỏi tôi: “Cô giáo, cô giáo ơi cô là giáo viên mảng gì vậy?”

Tôi suy nghĩ nửa buổi: “Hậu cần.”

“Cô giáo à, cô là giáo viên đúng không?” Bắt đầu nghi ngờ rồi.

Tôi còn đang bối rối nên gạt thế nào, thì Mạc Lượng lại nhô đầu ra từ dưới máy móc nói: “Bọn anh ở đây làm máy móc em cũng đừng có nhàn rồi, đem sách học kì sau ra đọc đi.”

Sao tôi không biết anh ngoại trừ lắp dụng cụ còn có thể tháo dỡ vậy?

Tiểu ban trưởng lập tức rõ ràng, lúc dẫn tôi đến chỗ hậu cần sĩ quan nhận đưa hấu, thái độ nghiêm trang đã thay đổi, ngữ khí cung kính lúc trước biến thành: “Sinh viên mấy cô đó, sinh viên mấy cô đó...”

Tôi nói: “Anh không cần phải nói như thế với tôi đâu, dù tôi có là sinh viên thì vẫn lớn tuổi hơn anh, anh cứ cung kính vào cho tôi

Tổng cộng bốn tàu ngầm Sonar đa tia cỡ lớn, mấy người Mạc Lượng lắp ráp hết phải mất một tuần. Trong thời gian đó ngoại trừ phụ trách ăn uống bình thường cho họ, tôi đem nội dung của môn đo bản đồ của học kì sau ra đọc được mấy chương. Có hôm ngay đến một con số cũng nhìn không rõ, cần rằng tròng mắt hơn nửa ngày mới chịu bỏ qua, lúc này tiểu đội trưởng đến đưa nước khoáng cho tôi, đứng phía sau nhìn biểu thức toán học mà hỏi tôi: “Sao 750 chia 20 lại ra 350?”

Tôi nhìn một hồi lâu: “Vậy là bao nhiêu?”

“Phải là khoảng 35 chứ.”

Thì ra vấn đề là đây. Anh ta chỉ ra chỗ sai của tôi, cả biểu thức đều thông suốt. Tôi nói: “Cậu thật không tệ đâu đấy.”

Lúc ấy nhìn cậu ta như đang có suy nghĩ gì đó.

Sáng thứ hai tiểu đội trưởng “cốc cốc” gõ cửa phòng tôi, hai mắt tôi sưng húp mở cửa nói “Làm gì thế?”

Cậu ta cầm một xấp tài liệu cấp ba trong tay nói với tôi: “Cô nói, cô có thể thi đậu đại học Bắc Kinh, liệu tôi chỉ cần cố gắng thêm là được? Tôi quyết định từ nay sẽ nỗ lực lại mấy kiến thức cấp ba.”

Miệng thì cổ vũ người ta, nhưng trong lòng lại nghĩ xấu: “C thi đi, cứ chuẩn bị đi, cứ nỗ lực đi. Một chết cậu cho xem.”

Mạc Lượng nghe thấy tôi nói chuyện ở bên này, vô cùng vui vẻ: “Phi Phi em cao thượng lắm, thông qua tổ chức bản thân để chứng minh chỉ cần thanh niên có ý chí là được, thật ra cổng đại học Bắc Kinh cũng không còn xa.”

Tôi đáp: “Em có cố ý đâu.”

“Anh biết, ai có thể cố ý chia sai chứ?”

“Sao anh có thể cười một cách đáng ghét vậy chứ?”

Tôi định lấy lon coca đập vào đầu anh, lại bị anh nắm chặt cổ tay, anh cúi người cười nhìn tôi: “Đầu của anh không thể đánh được.”

“Bộ là quốc bảo hả?”

“Là quốc thú.”

“Quốc thú? Giải thích sao đây? Kinh kịch à?”

“Là thú trong dễ vỡ.”

(Quốc thú đồng âm với quốc túy nên An Phi nghe nhầm, quốc túy là bản sắc dân tộc, từ thúy đó trong từ thúy nhược, yếu ớt dễ vỡ.)

Tôi còn chưa kịp hiểu đã nhìn thấy anh, tư thế của chúng tôi lúc này vô cùng mờ ám: Anh một tay nắm lấy cổ tay tôi, kéo cánh tay lại, lập tức cơ thể tôi xích lại gần anh, mặt đối mặt, thân thể dán gần nhau, tôi ngửa đầu chỉ thấy hầu kết với chiếc cằm luôn nhẵn bóng của anh.

Gió biển ban đêm hơi lạnh, mùi dừa đầy cảm dỗ, trên gương mặt trắng nõn của anh lơ mờ những gợn ánh trắng, sóng biển vỗ rì rào như đang nói từng tiếng bên tai tôi “tới đi, tới đi...”

Nháy mắt đó trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh vô cùng hèn có thể xảy ra sau đó, chân khẽ chuyển một cách xấu xa, ngưỡng ngừng bước lên, tôi đến gần hôn lên gò má anh.

Mạc Lượng bị tôi hôn.

Ha ha Mạc Lượng bị tôi hôn rồi.

Ha ha ha má của Mạc Lượng Lượng Lượng bị tôi hôn rồi.

Là tôi đã hôn sao? Tôi thật sự đã hôn rồi sao

Từ vẻ mặt không hề thay đổi của anh với ánh mắt đại ra, vài giây sau đó bỗng tôi sinh ra nghi ngờ nghiêm trọng với chuyện vừa này, tôi thật sự đã hôn chưa thể?

Trung ương có chính sách trọng đại, nhất định yêu cầu phải nắm cho chắc.

Tôi cũng như thế, dứt khoát bồi thêm một kế, ai ngờ ngay khi tôi hưng trí bừng bừng còn định nhào tới, thì khuôn mặt trắng phau dưới ánh trăng ấy, trên gương mặt trắng của Mạc Lượng, chảy ra hai dòng máu mũi đỏ, ‘tong’ một tiếng chảy xuống miệng.

Tôi khẽ buông lỏng tay, Mạc Lượng nhanh chóng rút khăn tay ra lau máu mũi.

Tôi lấp bấp trong miệng nói: “Anh Mạc Lượng, em, em, em xin lỗi.” Tôi lúng túng run rẩy một lúc, “Em không ngờ hôn anh lại thành như thế.”

Anh vừa lau máu mũi vừa lắc đầu, đoán có lẽ bị tôi dọa sợ rồi, cả nửa ngày cũng không lên tiếng.

Tôi luống cuống rút khăn giấy trong túi áo ra, cuộn thành hai que nhỏ đưa cho anh: “Nào, dùng cái này bịt lại đi.”

Anh nhận lấy rồi nhét vào trong mũi, cũng coi như là cầm máu, rồi đứng lên nhìn tôi. “Phi Phi, xin, xin lỗi em. Anh cũng không biết sao lại thế.” Dừng một lúc, mới nghẹn ngào nói, “Để em chê cười rồi.”

Tôi thì chê cười cái gì chứ? Tôi cũng không biết phải trả lời thế nào, rõ ràng là do tôi anh mới thành ra vậy, ấy mà lúc này anh lại nói câu “xin lỗi em” với tôi, nhưng tôi cam đoan rằng mình còn khó chịu hơn anh, thật đấy, tôi cực kì cực kì khó chịu, anh vừa đi thì nước mắt của tôi đã rơi xuống. Nhớ đến sự thật đau đớn ấy, sau này có ai muốn châm chọc tôi, chỉ cần nói, con nhỏ đó hôn người ta đến mức chảy máu mũi đó. Tôi xấu hổ vô cùng, ngực quặn đau như thế.

Tôi dụi mắt, mu bàn tay cọ qua cọ lại trên đầu gối, ướt một mảng lớn.

Đây là căn phòng nhỏ của tôi: chiếc giường cứng, một bàn học, một tủ treo quần áo, một chậu giặt rửa, đây chính là cấp đãi ngộ đấy; nước phải lấy từ phòng tắm trong nhà vệ sinh ở một bên hành lang, tắm rửa thì phải đi mười phút, dùng chung phòng tắm với các nữ binh thông tin liên lạc, luôn là nước mặn, tắm vài ngày xong cả người đều ngứa ngáy; tôi không thích treo màn, sợ không thông khí được, ba ngày trước còn nhờ người chạy thuyền ở Nghiêm Châu đến đưa nước hoa chống muỗi Longrich, ngày nào tôi cũng bôi lên người ba lượt, còn đứng giờ hơn so với giờ ăn cơm. Thật ra để chống muỗi tôi còn một lớp bảo vệ nữa, trong tường có hai con nhện vươn chân ra là thành đôi tay lớn, mỗi ngày an ổn trong quân trường, muỗi này thiêu thân này - thường còn trùng bay vào lúc lúc tôi cầm đèn đọc đêm ra - hai đứa nó như đang cười vậy. Sau đó tôi thấy hơi sợ, có một hôm tôi nhìn nó hai lần, có một con còn há mồm với tôi, tôi gần như có thể nhìn thấy răng của nó, vậy là liền nhờ ban trưởng đến bắt chúng nó đi, cậu ta bảo cũng có thể bắt vào cho nhà bếp nấu đồ ăn.

Tôi lật người, tôi gặp tội này là đều vì ở cùng với Mạc Lượng, nhưng mà, anh ấy, anh ấy bị tôi hôn mà

Hơn nửa đêm, chiếc điện thoại tôi đặt bên gối bỗng dưng kêu inh ỏi, khiến đầu tôi ong cả lên.

Tôi bắt máy, tức giận nói: “Tìm ai?”

“Phi Phi.”

“Anh Mạc Lương.”

“...”

“Sao anh vẫn chưa ngủ vậy? Đã muộn rồi. À không, sắp sáng rồi.”

Anh khẽ cười một tiếng.

“Anh luôn làm việc đến giờ này ư?” Tôi hỏi.

“Ngủ không được, anh đi kiểm tra lại các chi tiết then chốt của máy móc lần nữa.”

“Lắp tốt chứ ạ?”

“Ừ tốt. Đến mốt là có thể sắp xếp cho tàu đầu tiên xuống biển rồi.”

“... Tốt quá rồi.”

“Ngày mai có người của đội khai thác dầu Bột Hải đến nghiệm thụ, đội của chúng ta có thể nghỉ ngơi một ngày. Hay là mình,” Anh dừng lại, “Mình đi xem phim đi.”

Tôi rất muốn lập tức nói “được ạ”, nhưng lại há mồm hỏi: “Không phải anh chảy máu mũi sao?”

“Còn chảy nữa không phải anh đã chết rồi ư?”

“Vậy mai anh còn chảy không?”

“Tranh thủ lúc không chảy thôi. Anh ấy à, chính là nóng trong người đấy.”

Tôi bật cười, đây là cuộc đối thoại có bao nhiêu hoang đường chứ. Nhưng sau đó tôi lại ngủ ngon.

Rồi sau đó, lúc bầu trời trên vùng biển phía nam Trung Quốc tờ mờ sáng, tôi tỉnh lại trong giấc mộng không yên, gặp một người quen cũ, có nửa học kì, dường như chúng tôi sáng chiều đều ở chung một khu nhà, chia tay vài ngày, lúc này gặp lại ấy vậy mà cảm thấy trên người anh mang theo hơi thở đã trải qua trăm sông nghìn núi

Tôi nói: “Kiểu tóc mới à? Sao mà toàn dựng đứng lên vậy?”

Anh không nói câu nào, chỉ nheo mắt nhìn tôi.

Tôi lại nói: “Đi gấp gấp quá, rồi sau lại chuyện cũng nhiều, còn định gọi điện cho anh...”

Anh lại không trả lời, cứ như thế nhìn tôi, trên mặt lướt qua từng vầng sáng màu lam trong suốt.

Tôi lại tiếp: “Thật ra gọi điện cho anh cũng không có gì, hai ta còn cãi nhau mà...”

“...”

Tôi hơi sốt ruột, đưa tay ra chạm vào anh, đột nhiên sau đó lại thấy cả mặt đều là sắc sáng xanh, tôi kinh ngạc: “Đóng phim đấy à? Vì để dọa tôi mà anh đem theo tấm màn xanh hả? Hay định chế tạo hậu kì?”

Anh cười, rốt cuộc cũng trả lời tôi, mở miệng ra, nhưng chỉ có một chuỗi bọt khí thoát ra khỏi miệng. Không hề có âm thanh.

Tim tôi như bị một bàn tay siết chặt lại, thì ra anh đang ở trong nước. Lúc tôi nhào đến, nước mắt liền chảy ra, tôi tận mắt thấy rõ từng giọt lệ nóng rơi xuống khỏi đôi mắt tôi, đầu từ từ ngẩng lên, tôi đưa tay nắm lấy vai anh, dồn hết sức kéo anh lên trên ao anh lại không mang theo bình dưỡng khí hả? Sao anh lại lặn xuống trong tình trạng này hả?”

Tôi dùng hết lực nắm lấy anh, ai ngờ anh lại nhẹ hàng tạ người ra, như một chú cá lớn khẽ thoát khỏi tôi, bơi vào nơi sâu thẳm của đại dương bao la, tôi hét lên: “Diệp Hải, Diệp Hải...”

Mở to mắt, trên người đầy mồ hôi, dàn dụa nước mắt.

Trong lòng tôi oán hận, đúng là đồ ma quỷ đáng ghét, tôi đã ở tận chân trời góc biển rồi, vậy mà còn mơ thấy anh ta, lại còn quấy rối tôi nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau chúng tôi lên thuyền xuất phát, dưới sự bảo vệ của quân hạm, nhanh chóng chạy đến khu vực biển đã xác định trước để thả máy sonar thăm dò dầu mỏ với khí thiên nhiên. Trước đó Mạc Lượng đã chỉ ra bốn khu vực dầu mỏ, sóng sonar phải làm công việc là đem bốn khu vực này tính chính xác thành hai, cũng đo lường ra lượng dự trữ, chiều sâu chính xác, do đó bước đầu phát hiện ra dữ liệu hỗ trợ rằng ở vùng này có dầu mỏ và khí hóa lỏng.

Tôi viết lại những thứ này vào trong nhật kí nghiên cứu khoa học rồi đưa cho Mạc Lượng xem, anh đọc từ đầu đến cuối một lần, không lên tiếng.

Tôi nhìn anh: “Không đúng sao thầy Mạc?”

“Đúng, không đúng.” Mạc Lượng nói.

“Giải thích rõ hơn là?”

Anh không đáp lại câu hỏi của tôi, ngược lại hỏi tôi rằng: “Phi Phi, em nói xem, nếu lần này thăm dò không thành công, chúng ta sẽ có một hậu quả không tốt như thế nào?”

Tôi suy nghĩ kĩ: “Đã tìm ra, nhưng quá sâu, không có điều kiện kĩ thuật, không thể nào khai thác được.”

“Rất có khả năng này.”

“Thấy bên Trung Đông mua từng thùng từng thùng dầu, giá phải mười đô la, chúng ta lại thấy mình không thể khai thác được, chẳng biết địa hình bị rò rỉ đến mức nào nữa đây, ghen tị thật đấy, mà cũng chẳng còn cách nào...”

Anh cười: “Cũng có khả năng này.”

Tôi nhìn anh: “Còn có thể tệ hơn sao?”

Tôi bước theo anh lên mép thuyền, Mạc Lượng phóng tầm mắt ra đại dương sâu không thấy đáy, quân hạm chạy qua, bên mạn thuyền cuộn cuộn sóng trắng: “Phi Phi, em có biết vụ “đánh cược ngọc” ở bên kia Đông Nam Á không?”

“Có nghe rồi ạ. Bọn họ mua bán những khối ngọc thô sơ, bên trong có phải bảo thạch hay không thì chưa rõ, phải cưa ra mới biết. Bởi thế, có người dùng một số tiền lớn nhưng chỉ mua được tảng đá bình thường, cũng có người chỉ dùng một số tiền cực ít mà lại mua được bảo ngọc vô giá.”

Mạc Lượng nói: “Nói thế cũng đúng. Làm sao em biết?”

“Xem tivi ạ.”

Chúng tôi đi đến khu vực biển 108 độ 50 phút kinh độ Đông, 10 độ 55 phút vĩ độ Bắc mà Mạc Lượng đã tính lúc trước, máy sonar chứa trong hòm bảo vệ từ khoang đáy của quân hạm chậm rãi đi xuống.

Tôi với Mạc Lượng cùng toàn bộ nhà nghiên cứu theo dõi tín hiệu sonar quét dưới đáy biển trên màn hình máy tính. Trong lòng tôi nhớ lại lời vừa rồi anh nói, anh so sánh công việc của mình như một vụ “đánh cược ngọc” vậy, chẳng lẽ ngành nghiên cứu thăm dò địa chất cần thận chặt chẽ lại có thể mạo hiểm như đánh bạc sao?

Thời gian chờ máy đáp xuống có hơi lâu, trong lúc đó có thể do luồng hải lưu hay di chuyển hoặc ảnh hưởng của động thực vật mà phải tạm dừng, sự chờ đợi khiến tất cả mọi người có vẻ lo lắng, Mạc Lượng rót cho mỗi người một li trà, đại tá hạm trưởng nhấp một ngụm rồi nói: “Phổ Nhĩ hử? Không phải trà trên thuyền tôi.”

Mạc Lượng lắc ấm nước màu xám bạc của mình: “Là tôi mang the

Tôi uống một ngụm rồi hỏi: “Có thể giảm béo không?”

Anh nhìn tôi, suy nghĩ chút rồi nói: “Không có hiệu quả tốt như cappuccino mật phong đâu.”

“Anh tính hại em phải không?” Tôi liếc nhìn anh một cái, “Thầy Mạc à, thầy còn chưa nói xong đâu.”

Đèn trên màn hình nháy xanh, hải lưu đã đi qua, máy sonar tiếp tục lặn xuống biển.

Mạc Lượng nói: “À, vừa nãy nói đến đánh cược ngọc, thật ra anh thấy hoạt động cũng như nhau. Cho nên Phi Phi à, lần thăm dò lần này, đương nhiên còn có kết quả tệ hơn, chính là, căn bản ở đây không hề có dầu mỏ.”

“...” Tôi ngậy người, nghĩ nửa ngày, “Cũng may đây không phải đánh bạc thật.”

“Chỉ là,” Anh xoay người nhìn lên màn hình máy tính, vẻ mặt vẫn thoải mái, nhưng lời nói ra lại khiến tôi không thể nào thoải mái nổi, “Chỉ là, có thể anh sẽ thua nhiều nữa.”

Hai giờ sau, máy sonar đầu tiên của phòng thí nghiệm Poseidon đã xuống tận khu vực biển mà tiến sĩ Mạc Lượng đã chỉ định; một giờ sau, máy sonar bắt đầu làm việc, dữ liệu ngay lập tức được truyền tải lên, trải qua sự phân tích của máy tính, ở đây không có dấu hiệu của lượng lớn hay khí thiên nhiên.

Ván đầu tiên, thầy Mạc Lượng không thu hoạch được chút gì.

Đá vụn hồng, tâm sự ảm đạm.

27. Chương 27

Một ngày sau đó, không khí trong phòng thí nghiệm có vẻ hơi khác. Bởi vì lần thăm dò đầu tiên không giống với kết quả dự liệu, cho nên ba lần thăm dò sau đó đều phải tiến hành tính toán lại cẩn thận. Nếu nói điều này không ảnh hưởng đến cảm xúc của Mạc Lượng thì không đúng, nhưng mà, chỉ sau một thoáng thất vọng và suy tư, anh lập tức toàn tâm vui đầu vào việc tìm kiếm điểm thăm dò mới.

Tôi cũng không giúp được gì cho bọn họ, ngày ngày cầm giấy tờ với tài liệu ở học viện Khoa học Trung Quốc và viện nghiên cứu thạch hóa Trung Quốc xử lý đầu vào đấy. Ba ngày sau trời mưa lớn, khiến thuyền cấp dưỡng không tới được, tôi mượn ở chỗ ban trưởng một chiếc xe đạp, ở trong màn mưa băng qua hơn nửa hòn đảo, đến một cánh vườn cam chỉ nhiều tiền mua non nửa một đoạn sườn lộn để đội hậu cần làm cơm cho mọi người ở Poseidon tối đó

Mạc Lượng hỏi: “Vì sao hôm nay xương sườn lại ngon một cách kì lạ thế này?”

Tôi nói: “Trên đảo toàn mấy con heo ngọc, nuôi trong vườn nhà, cho nên thịt ngon.”

Mạc Lượng đáp: “Sao em hiểu rõ thế?”

Tôi hất nơi trả lời: “Bởi vì do em đi mua chứ sao.”

“Hèn gì cả người em ướt sũng thế.”

“À, đây không phải nước mưa, là em về mới tắm.”

Nước lạnh không?”

“Cũng tạm.”

Nhưng đến nửa đêm khi nằm xuống, đã rúc vào trong chăn rồi mà vẫn run, luôn cảm thấy lạnh, lúc này nhiệt độ đã là 38 độ. Bác sĩ đến truyền nước cho tôi, Mạc Lượng luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi, tôi giờ cánh tay đang truyền nước ra, vừa lạnh vừa tê, anh nhẹ nhàng xoa tay cho tôi.

Tôi mơ mơ màng màng nghĩ, khó trách trẻ con đều thích bị ôm, bị ôm thật đấy, có thể làm mưa làm gió như thế, nhà khoa học lại mát xa tay cho tôi, tôi đây là cấp bậc gì vậy?

Tôi nằm xuống, cười hi hi nhìn anh.

Anh nhìn tôi rồi cũng khẽ cười: “Cười gì đấy? Đang âm mưu chuyện gì hả?”

“Đã để anh lỡ công việc, xin lỗi anh.”

“Trông em đâu có vẻ như xin lỗi đâu.” Anh nhìn tôi, khẽ trầm ngâm, rồi lại xoa nắn từng ngón từng ngón tay tôi, “Việc còn chưa làm xong, em đã đổ bệnh chính là chuyện không phải.”

Tôi ngồi xuống, anh đặt gối ngủ sau lưng tôi, lấy chăn đắp lên ngực tôi tránh tôi ho khan.

Tôi nói: “Mạc Lượng, anh nói đi, những chuyện anh làm coi như là đánh bạc đi, vậy có khi nào có người từng thua không?”

“Người thua tính ra còn thắng đậm hơn.”

“...”

Anh nhìn tôi: “Em còn nhớ Yagyuu Ranko

Chẳng biết điều gì lại khiến tôi giật mình đây? Là anh thuận miệng nhắc đến tên cô ấy, hay là đang kể lại chuyện của mình?

Nếu Mạc Lượng không dám tự xưng là thiên tài, thì đó là vì anh quen Yagyuu Ranko.

Mới 18 tuổi cô Yagyuu đã là thạc sĩ nghiên cứu ở Viện Công nghệ California, thầy Mawson nổi tiếng xem thường người châu Á, bản thân ông ấy trước đây là một nhà nghiên cứu tại Cục Khảo sát Địa chất của liên bang, một tháng trước trận động đất San Francisco vào năm 1989 đã tính ra dự báo tương đối chính xác, nhưng lãnh đạo lúc đó lại nói rằng: “Vì sao chỉ có anh nói với tôi? Anh muốn tôi di dân ư? Nếu không có động đất thì sao? Ai đến chịu trách nhiệm đây?”

Mawson lúc ấy bốn mươi hai tuổi từ ngày đó luôn đứng chờ trong đường tàu điện ngầm ở San Francisco, quả nhiên sau đó trận động đất 6.9 độ Richter đã xảy ra, Mawson một lòng muốn chết với cả thành phố này lại còn sống, sau đó ông từ chức, chỉ dạy học ở trong trường. Thầy giáo có tài hoa có lí lịch nhưng tính cách hơi xấu nhận cô Yagyuu Ranko làm đệ tử của mình là để muốn xem, cô gái Nhật Bản còn trẻ, lúc nói chuyện lại nhỏ nhẹ này sẽ bị chịu phạt ở khoa địa chất học lần đầu tiên như thế nào.

Nhưng cô ấy lại không để điều mà ông muốn thành hiện thực, các môn thông thường cô ấy đều nhận được A; chẳng ai mong muốn đến Colombia thực tập với điều kiện tồi tệ gấp mười như thế, nơi mà mua súng còn dễ hơn mua thuốc lá, y vậy mà cô ấy vẫn mang hành lí trên lưng bước đi; cuối cùng làm luận văn lớn, ông ta cho một con B, chủ nhiệm khoa với ba giáo viên khác mới nói, anh lại quy ba mươi nghìn chữ trong luận văn của con bé về hai chữ sai lầm, Yagyuu cũng có thể đượ A mà.

Cô ấy thành danh cũng không phải vì cô muốn trả thù thầy giáo.

Lúc làm tiến sĩ nghiên cứu, cô đã chỉnh lại một sai lầm trên lí thuyết. Dưới sự đề nghị của cô, liên bang chính phủ Canada đã dời tọa độ tham chiếu của khai thác dầu mỏ trên tuyến nam đi mười km, kết quả đã khai thác được dầu mỏ sớm hơn ba tháng so với mong muốn.

“Một lần đó, cô ấy chiến thắng một cách oanh liệt.” Mạc Lượng nói.

“Thắng thầy của cô ấy?”

“Không. Là thắng tự nhiên và đại dương.”

Tôi không ngắt lời anh nữa, lại nghe anh kể chuyện của cô ấy.

Quay về Nhật Bản, tiểu thư Yagyuu cũng giành chiến thắng, tiến hành theo dõi và dự báo với động đất sống thần, sau đó cô lại nhảy qua lĩnh vực thăm dò tài nguyên đáy biển, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi đã là đã chuẩn bị số liệu cho mười lăm quốc gia một cách hiệu quả, cung cấp hỗ trợ kỹ thuật mạnh mẽ để phát triển mở rộng khai thác dầu mỏ gần hoặc xa bờ.

Nhưng mà, dù có thành công tiếp đi nữa, cô ấy vẫn là cô ấy. Luôn luôn khiêm tốn, nho nhã lễ độ, luôn che miệng khi cười, lấy bài học của thầy Mawson mà luôn đối xử tử tế với mỗi học sinh của mình.

Chỉ là, nói cho cùng, cô cũng là một tay cờ bạc.

Cho dù trước đó có thắng liên tục cũng không thể cam đoan rằng lần tiếp theo nhất định sẽ thắng.hổng lồ,

Ba năm trước đây, ngày Nga và ba nước liên hợp phát hiện dầu mỏ ở phía nam khu vực Bắc Băng Dương, công tác thăm dò là do Yagyuu Ranko chủ trì. Cô lãnh đạo mấy đồng nghiệp phải thăm dò tính toán trong một thời gian dài mới khoanh vùng được năm địa điểm khai thác gần biển, kết quả khi liên hiệp tam quốc khai thác hạng mục này, sau khi hao lực tiền vốn nhân công, giàn khoan khổng lồ, khai thông đường vận chuyển dầu mỏ cấp tiên tiến, thì đến một giọt dầu cũng không thấy.

Nói đến đây Mạc Lượng mới hỏi tôi: “Phi Phi này, em còn nhớ không, cái hôm chúng ta đến thăm bố em ấy, chú ấy đã nói gì? Chú ấy bảo, trong chớp mắt, cuồng phong như tan đi, lốc xoáy lại yên tĩnh, giống như là, đằng sau đó có một đôi tay thao túng trời đất vậy. Chú ấy đã nói thế, em còn nhớ không?”

Tôi gật đầu, nhìn anh.

“Cô Yagyuu cũng đã nói một câu như thế.”

Dầu mỏ đã khảo sát đâu vào đấy rồi, anh cũng có thể nhìn thấy nó di động một cách chậm rãi trầm ổn ở trên máy đẩy, nhưng rồi lại không thấy đâu nữa, giống như cốt tủy lập tức bị rút đi, ngưng trệ tại nơi này, u ám chẳng thể nào nhúc nhích nổi. Cô Yagyuu đã nói như thế.

“Sau đó thì sao?”

“Anh đã nói với em rồi mà, Phi Phi, người đã đánh cuộc vào mấy hòn đá đó, nhiều thì cũng táng gia bại sản; nhưng chúng ta đánh cuộc ấy, so với tài sản của một người thì rất nhiều. Lúc đó cô giáo Yagyuu có năm giàn khoan, còn cả các tuyến dẫn dầu đã chuẩn bị sẵn sàng nữa, rốt cuộc là bao nhiêu tiền? Những nghiên cứu của cô ấy với chữ tín và tiếng tăm trong giới khoa học, được bao nhiêu tiền chứ?”

Dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm.

Sau đó Yagyuu cũng có ý rút lui, nên cô ấy bèn từ chối.”

“Và rồi kết hôn?”

Anh gật đầu.

“Bây giờ sao rồi? Cô ấy có khỏe không?” Tôi cẩn thận dò hỏi.

“Ừ, cô ấy vẫn tốt.”

“Anh thay em gửi lời thăm hỏi đến cô ấy vậy.” Tôi nói.

Mạc Lượng nhìn tôi ri bật cười giòn giã: “Em có tâm là được rồi, tự mình dưỡng bệnh cho tốt đi.”

Từng giọt nước tí tách nhỏ xuống truyền xong, Mạc Lượng thay tôi tháo ra, đặt bông y tế lên vết thương. Nhiệt độ cơ thể có giảm đi, tôi nằm xuống, cảm thấy hơi mệt, hai mí mắt như đang đánh nhau, tôi nhìn Mạc Lượng đang đắp chăn cho mình mà nói: “Nếu buổi tối em lại sốt cao thì làm sao bây giờ?”

Anh nói: “Anh không đi.”

“Anh ngủ lại đây?”

Mạc Lượng bảo: “Anh ngồi bên bàn ở kia đọc tài liệu là được.”

Trước khi nhắm mắt ngủ, tôi còn nhìn thấy bóng lưng anh phủ phục trên bàn, tôi thầm nói với bản thân, hãy để mình làm vài việc vì anh đi, ít nhất mày cũng phải nhanh chóng khỏe lên, đừng để anh chăm sóc mày, đừng để anh vì mày mà vất vả.

Nhưng lời cầu xin nhỏ bé này không trở thành sự thật, bệnh cảm của tôi càng lúc càng nặng, truyền nước uống thuốc cũng không có tác dụng, tôi cứ sốt cao mãi không ngừng, không rời giường nổi.

Tôi được đưa đến phòng khám của bộ đôi, có y tá đặc biệt đến chăm sóc, ngày ngày Mạc Lượng đều bớt thời gian đến thăm tôi, còn mang theo mấy hộp hoa quả, ban ngày tôi có đỡ hơn, ăn uống lung tung chẳng hề để ý mà nói với anh, anh lần sau không cần phải đến đây nữa, Mạc Lượng cười đồng ý. Đến tối thì tôi lại tăng độ, nằm trong chăn mơ mơ màng màng nhớ về bố mẹ, liên bật khóc, bỗng nghe thấy có người nhẹ, tôi không muốn mở mắt nhìn, bản thân hi vọng đó là Mạc Lượng, nhưng lại sợ đến lúc tôi mở mắt thì lại biến mất không thấy gì.

Lúc tôi đổ bệnh, máy sonar số 2 và số 3 thăm dò địa điểm dưới sự chỉ định của Mạc Lượng theo thứ tự đã đưa đến tin tức, sớm tối ngày hôm nay, Mạc Lượng mang đến hai tin cho tôi.

Tin tốt là: Máy sonar 3 đã phát hồi lại tín hiệu, trong phạm vi thăm dò quả nhiên có dấu hiệu chứa khí thiên nhiên và dầu mỏ; tin xấu là: mới hai giờ trước, máy móc đang vận chuyển bình thường bỗng dừng laik.

“Vậy phải sửa thể nào đây?” Tôi vô cùng sốt ruột, mở miệng hỏi.

“Sửa thể nào? Sâu ba nghìn mét, không thể hoạt động dưới biển được, cho nên chỉ có một cách, đó là kéo lên, sửa lại cho tốt, rồi mới thả xuống lại từ đầu.” Nói xong anh bật cười, “Nghĩa là phải làm thêm một lần nữa.”

“Thật khó khăn quá đi.”

“Chủ yếu là phí thời gian.” Mạc Lượng đứng lên, cầm lấy chiếc bình bên cạnh tôi đi rồi lại về ngồi trước giường, “Ngày mai phải ra biển, ban ngày anh không đến thăm em được, Phi Phi à.”

“Em có thể làm gì đây?” Tôi ngẩng đầu nhìn a”Em hả,” Anh kéo chăn đắp lên cổ cho tôi, “Em nhanh chóng khỏe lại đi.”

Sau khi anh đi, tôi ngồi trước cửa sổ phòng bệnh nhìn phòng làm việc của Mạc Lượng ở xa xa, nơi đó ánh đèn sáng trưng, có lẽ một đêm này sẽ không ngủ, bọn họ đang chuẩn bị cho việc ngày mai kéo Sonar 3 lên.

Nếu tôi có thể giúp thì sẽ đỡ hơn chút phải không?

Nếu tôi lặn xuống nước, xoắn xoắn, tháo tháo, bắt nó chạy lại cho tốt, nói như thế, cũng không cần phải kéo lên nữa, nói như thế, cũng không phiền Mạc Lượng phải làm lớn chuyện. Ha ha ha, anh sẽ phải cảm ơn tôi, sau này anh sẽ không thể thiếu tôi được, thế là thành người của tôi rồi.

Tôi vừa quay đầu, phát hiện nơi này đã không còn là phòng bệnh trong phòng khám tôi ở nữa, lúc này tôi đang vẫy vùng giữa đáy biển sâu thẳm. Nhìn lên trên, là một màu xanh yên bình, nước biển phẳng phất như trời không, mơ hồ treo trên đầu tôi, bầy cá cùng sửa bơi qua, cái bụng trắng phau, còn lấp lánh như những vì tinh tú; nhìn xuống dưới, trong những cơn sóng lặn tẩn lấp lánh, to lớn đằng kia chính là máy sonar cách ngay gần tôi.

Tôi nhẹ nhàng đuổi người trong nước biển, bơi về phía trước, đến gần nó.

Bên ngoài bị phong bế, không có phím bấm, không có lỗi lôm, toàn bộ cơ quan đều nằm bên trong, chỉ có đèn chỉ thị đã tắt, cũng không biết rốt cuộc là trực trực chỗ nào.

Tôi oán hận bản thân trước đây lại dốt như thế, lúc Mạc Lượng còn lắp ráp nó, chỉ cần tôi để tâm hơn, thì cũng không đến nước hết đường xoay sở như lúc này.

Tôi nhớ lại công việc phức tạp của Mạc Lượng, nhớ đến anh hao tâm phí lực thì càng sốt ruột, thân thể vô lực bám vào phía ngoài, hận không thể dựa vào nhiệt độ cơ thể mình để làm nó chuyển động, hai tay ôm lấy thân máy, hung hăng nói: di chuyển đi, mau nhanh di chuyển đi, mau chuyển động đi.

Trong im lặng bỗng vang lên một tiếng sóng âm trầm.

Hải lưu trong biển sâu, Bỗng trong một phần nghìn giây, dòng hải lưu, bầy cá cùng rong biển san hô dưới biển sâu như dừng lại, sau đó một âm thanh trầm đục vang lên, tần suất cực thấp, làm cho người ta khó có thể tin tưởng có phải tồn tại thật hay không, tận mắt tôi trông thấy máy sonar lấy mình làm tâm khuếch tán ra bên ngoài từng vòng từng vòng cuộn sóng. Cuộn sóng rất im lặng, rất quy luật, rất thông thả, lại như cây cung, từ từ kéo căng, dần đầy sức, rồi chợt bắn ra, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy cả cơ thể mình bị bắn ra xa, không chỉ có tôi, mà cá lớn vô nhỏ gì cũng đâm vào san hô hết, cả những chú cá ngựa đang đi ngang qua cũng bị luồng lực lớn này làm bắn ra bốn phía, giống như đóm lửa bị cơn lốc thổi tắt. Không chỉ cơ thể tôi bị tập kích, từng đợt lại từng đợt siêu âm tai không nghe được cuộn cuộn ập đến, làm chấn động nội tạng máu thịt tôi, cũng cướp đi nhịp tim cùng hơi thở của tôi.

Tôi hét lên một tiếng “a” đầy sợ hãi, lập tức mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên băng ca, được người ta đặt trên trục thẳng, Mạc Lượng ngồi bên cạnh, cầm lấy tay tôi: “Phi Phi, em hãy nghe anh nói, em bị

viêm phổi cấp tính rồi, phải dời đến bệnh viện quân đội ở Quảng Châu.”

Tận sâu đáy lòng tôi cảm thán một câu “chẳng hay ho gì cả”, rồi mệt quá mà hôn mê luôn.

Lúc tôi đeo bình dưỡng khí còn nghĩ, tôi còn chưa vào đảng, kết hôn, sinh con mà, vô lễ cứ vậy mà tôi hiến thân làm nghiên cứu sao? Tôi cũng chưa làm chuyện lớn gì, tôi chỉ là đạp xe đi mua sườn cho nhà khoa học thôi mà, tôi cũng không giống với Yagyu Ranko, tuy cuối cùng cô ấy thua, nhưng cũng coi là mây mưa thất thường, trong lòng Mạc Lượng cô ấy có vị trí lớn hơn. Cô ấy thật khiến người ta hâm mộ.

Sau đó tôi như thấy cô ấy. Thướt tha đứng trước mặt tôi, mặc áo choàng ngắn màu trắng, giày cao gót đen, để lộ đôi bàn chân nhỏ đẹp đẽ. Tôi dùng tiếng Nhật đã lâu chưa nói: “Chào tiểu thư Yagyu.”

Cô trả lễ lại.

Tôi hỏi thẳng một vấn đề: “Mạc Lượng thích cô, cô có biết không?”

Cô ấy trông có vẻ lúng túng, như đang tự hỏi, rồi đột nhiên chớp mắt hỏi lại tôi: “Diệp Hải thích em, em có biết không?”

Còn tưởng cô ấy vẫn nha nhữ thế thì sẽ là người tốt, sao đang nằm mơ mà còn nhắc đến người tôi không muốn nhớ đến là sao? Tôi bật ngồi dậy, ho khan một trận kịch liệt, lại bị hai người ấn mạnh vào bả vai ép nằm xuống.

Mở to mắt, hai người mặc áo khoác trắng.

“? # % ——*——()?” Tôi nói.

“Đây không phải sở nghiên cứu. Đây là bệnh viện trên núi Bạch Vân ở Quảng Châu.” Một người nói.

Người kia nói: “Tiểu Mạnh à, may mà cậu nói được tiếng Nhật đấy.”

“Không phải tôi đã từng học ở Nhật Bản sao.” Nhưng mà, người gọi là Tiểu Mạnh đó cầm bệnh án của tôi lên xem, “Bệnh nhân này đâu phải người Nhật chứ.”

Là vì vừa rồi tôi nằm mơ thấy Yagyu Ranko nên lúc choàng tỉnh cũng theo quán tính nói tiếng Nhật. Tôi dùng giọng nói khàn khàn bảo: “Cái đó, cho tôi chút nước với, tôi khát quá.”

Bác sĩ tên Tiểu Mạnh ấy sau lại nói với tôi, bởi vì tôi viêm gan sốt cao, nóng ba ngày, hôn mê mãi, đến bây giờ mới tỉnh. Suýt chút nữa là được một vé vào phòng bệnh nguy trọng rồi.

“Thể hiện giờ tôi đỡ chưa?”

“Cũng coi như đã ổn định.”

“Tôi muốn nằm.”

Cô ấy đỡ tôi nằm xuống.

Tuy đầu tôi hơi choáng, nhưng cảm thấy đối tư thế này, cũng thoải mái hơn.

“Tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Đợi hai ngày nữa đã, giờ cô chỉ có thể đi lại ngoài ban công thôi. Cô còn chưa qua khỏi kì truyền nhiễm đâu.”

Dưới sự sắp xếp của Mạc Lượng, tôi được ở phòng bệnh cán bộ cao cấp trong bệnh viện Quảng Châu, dùng thuốc tốt nhất, dịch vụ chăm sóc cẩn thận nhất. Một tuần trôi qua, bệnh của tôi dần khá hơn, vừa có thể cử động được, tôi liền xuống giường đi tới đi lui vận động chút ít, tôi muốn nhanh chóng khỏe lại, tôi muốn ra hải đảo tìm Mạc Lượng.

Ngày hôm đó, tôi một tay kéo giá truyền nước, một tay chống eo tản bộ trong phòng. Cảnh sắc nơi đây chẳng đẹp đẽ gì, khắp nơi toàn những gương mặt đau đớn băng bó; tron lúc đi bộ tôi khuyến khích bản thân, tôi phải chóng khỏe, rời khỏi nơi này.

Chẳng biết là ai mà đi đường nhanh như thế, mang theo cơn gió bước đến bên cạnh tôi, đụng trúng bình nước treo lắc lư, mắt thấy sắp rơi, tôi nhanh chóng giơ tay ra đỡ, chẳng hiểu sao chân lại khẽ run lên. Tôi từ từ quay đầu lại.

Tên khốn vừa đi qua đó cũng dừng bước.

Diệp Thị Đại Hải mặc chiếc áo khoác màu đỏ tinh tể, đội mũ lưỡi trai trắng, vành mũ ép xuống thấp, đôi mắt nhìn tôi đang

Tôi trợn mắt há mồm.

Anh cười, nhe răng ra: “An Phi, thì ra em cũng có ngày hôm nay.”

Đá hải tinh, quá khứ lảng động.

28. Chương 28

Diệp Hải chậm rãi bước đến, cẩn thận nhìn tôi, vẻ mặt hạnh phúc ấy tôi rất quen thuộc, thiếu niên trong phim võ hiệp ngày xưa trải qua mười lăm năm khổ luyện võ công rồi cuộc cũng tự tay mình đâm chết kẻ thù của cha cũng là mang về mặt đó.

Tôi nhìn anh bình tĩnh nói: “Ông anh nhận lầm người rồi, tôi không phải An Phi, tôi không có ngày hôm nay.”

Diệp Hải cười nói: “Đừng có lừa mình dối người, tuy em vừa đen vừa gầy lại khó coi, nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra em

Phải véo đau đến mức nào mới làm tôi lập tức tỉnh lại đây? Có làm không vậy? Từ Bắc Kinh đến Quảng Châu, từ khu nghỉ dưỡng gần đại học Bắc Kinh đến đánh chiếm núi Bạch Vân nổi tiếng, một nửa Trung Quốc, sao tôi có thể gặp mặt anh ở đây chứ? Tôi nhìn về phía góc tường, nhìn kĩ góc độ, nếu tôi bây giờ đập đầu vào tường thì có thể tỉnh khỏi cơn ác mộng này không?

Anh bước đến đứng trước mặt tôi, nhìn tôi từ trên cao xuống: “Nghĩ cái gì đó? Muốn đập đầu vào tường à? Đừng tự mình đa tình nữa, em nghĩ anh đến tìm em chắc? Bạn gái anh bị viêm mũi nằm ở đây, anh giờ mới đến, em nghĩ người đi.”

Anh nói xong bỏ đi thật. Vành vào tự đắc, bóng dáng vừa cao lại đẹp trai, nhưng thật đáng ghét.

Tôi bĩu mũi, di chuyển giá treo nước, từ từ, giống như người già bước từng bước một về phía phòng mình, trong lòng thầm nói: “Ác mộng sẽ chấm dứt, viêm phổi sẽ đỡ hơn.”

Đi chưa được mấy bước, Diệp Hải ở phía sau cao giọng gọi tôi: “An Phi à, anh nhìn thấy em mặc quần áo bệnh nhân, trong lòng vô cùng sung sướng.”

Tôi không quay đầu mà từ từ bước về phía trước, trong lòng nói tiếp: “Ác mộng sẽ chấm dứt, viêm phổi sẽ lây bệnh cho anh ta...”

Trong chớp mắt lịch dương đã lật đến tháng chín, trong một buổi chiều nắng ấm anh Mạc Lượng đến bệnh viện thăm tôi. Anh đáp máy bay quân khu thẳng đến Quảng Châu gặp lãnh đạo, định tối đêm sẽ ngồi thuyền về đảo

Bệnh của tôi đã khá lên rồi, nhưng bác sĩ cố chấp còn muốn giữ tôi lại bệnh viện quan sát, tôi lải nhải nói: “Trên đời này có hai loại người giống Đường Tăng nhất, một là giáo viên, hai là bác sĩ.” Nói xong liền hối hận, anh Mạc Lượng cũng là giáo viên mà, tôi cười nói, “Không tính anh, không tính anh đâu.”

Anh nói: “Em còn dám trách móc bác sĩ à. Không phải thích ăn uống sao, mau khỏe lên đi. Quay về làm thuê cho anh.”

Thật ra chỉ cần một anh lính quen thuộc vài ngày là có thể đảm nhiệm công việc của tôi ở Poseidon rồi. Nhưng Mạc Lượng lại nói tôi quan trọng như thế, thật khiến người ta vui mừng.

Tôi liên tục gật đầu, như tìm được nhiệm vụ vậy.

Lúc này chúng tôi ngồi dưới góc ngọc lan trong vườn hoa, gió từ phía tây thổi đến, phật khê qua mặt, nhẹ nhàng ấm áp.

“Em ra ngoài lâu thế rồi, có phải nên gọi một cuộc về nhà không?” Anh nói.

Tôi không tiếp lời.

Tôi gọi cho ai chứ? Bố mẹ tôi tự lo không rảnh, còn có thời quan để ý tôi sao?

Tôi cúi đầu, im lặng một hồi lâu.

nói: “Anh nói với em một chuyện tốt nhé.”

“Chuyện tốt gì ạ?” Tôi ngẩng đầu hỏi anh.

“Lần trước có phải đã nói với em là, máy Sonar 3 của bọn anh đột nhiên tắt máy ở dưới biển, cần phải kéo lên sửa chữa không?”

“Đúng ạ.” Tôi nói, “Các anh sửa xong rồi à?”

Anh nhìn tôi: “Bọn anh chưa sửa, thậm chí còn chưa kéo lên. Vì vào tối ngày hôm ấy, chiếc máy đó lại bắt đầu di chuyển như thường.”

“Có lẽ máy siêu thanh mệt quá nên dừng nghỉ ấy mà.” Tôi nói.

“Dùng phương pháp của ngành nghiên cứu mà phân tích thì, đương nhiên đây là giải thích duy nhất, nhưng nó chỉ mới làm việc có ba ngày, bất kể là tạm dừng hay tự chữa trị đều làm người ta thấy vô cùng khó hiểu.” Nói đến đây anh lại dừng, nhìn tôi chớp mắt, “Có lẽ anh không nên nói lời này, nhưng cứ như có thần linh giúp đỡ anh vậy.”

Tôi gật đầu nói: “Là em đó.”

Anh

“Là em lặn xuống nước sửa máy cho anh đấy.” Tôi nói, “Thật đó. Đừng nói tốn bao nhiêu sức nữa, em còn bị

siêu thanh chấn nữa, suýt chút bị thương rồi.” Tôi càng nói càng chắc chắn, “Aiz, lại nói, em bị viêm phổi đây, không phải là do bị cái đó đó chứ...”

“Em làm việc đó bao giờ?”

“Lúc nằm mơ đó.”

Anh bật cười. Đương nhiên anh không tin vào giấc mơ này.

Tôi nói đến đây cũng cười rộ lên: “Em không có nói bậy đâu, anh Mạc Lượng. Lúc em nằm mơ cũng muốn làm việc giúp anh.”

Tay anh vòng ra phía sau vỗ lưng cho tôi: “Anh biết, anh biết, Phi Phi. Cảm ơn em.”

Tôi ra bến tàu đưa tiễn Mạc Lượng, một mình đứng lặng trong gió biển hồi lâu, tôi thấy anh mặc lại bộ quần áo đã cũ, anh là người thích cái đẹp, nhưng có thể vì ở trên đảo bận rộn công tác, nên đã lâu rồi không mua thêm quần áo mới. Tôi nghĩ hay là ra phố mua sắm mua cho anh chiếc quần dài mới.

Tôi dạo một vòng trong cửa hàng Tình Bạn* rồi không thể không đi ra, trên người tôi chỉ có một ít tiền. Lúc rời nhà, bố tôi cho tôi một nghìn đồng, chơi ném chai với Diệp Hải thắng được bốn mươi đồng, trừ đi ba mươi đồng tôi mua xương sườn lúc ở trên đảo, trong cửa hàng Tình Bạn toàn đồ đắt tiền, một chiếc quần nam có tí xúu vải cũng đã mấy nghìn đồng, tôi nhìn mà lóa cả mắt. Tôi ấy à, nên lượng sức mà đi thôi, tôi loẹt xoẹt đi ra khỏi cửa, ánh mắt lại không cam lòng lưu luyến trên những bộ áo quần đẹp đẽ.

(*Tên đầy đủ là Cửa hàng Tình Bạn Quảng Châu (Kwangchow Friendship Store, là một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng trong nước của Trung Quốc, tượng trưng cho “đặc quyền giai cấp”).

Tầng một là đồ nữ mới năm nay của Armani, váy xanh hoa ôm ngực, thắt lưng nhỏ chiết ở eo, tà váy không cân xứng xõa xuống, giống như nước chảy. Nhìn thật là đẹp.

Tôi ước ao dừng bước chân, nhìn kĩ chiếc váy này, trên cửa kính phản chiếu bóng dáng không có tiền đồ của tôi: một nha đầu mặt gầy sọp đang há mồm, vô cùng tham lam.

Tiếp viên Armani mặc đồng phục như thành phần trí thức, một cô gái trong đó thấy dáng vẻ chần chừ của tôi liền bước đến, giọng nói tao nhã nhưng không mất đi vẻ nhiệt tình nói: “Cô qua bên Baleno* xem đi ạ, nhãn hiệu, quần áo của bọn họ cũng có nhiều hấp dẫn lắm.”

(*Baleno là nhãn hiệu áo quần ở Hồng Kông, sau du nhập vào thị trường bán lẻ giá rẻ ở Trung Quốc.)

Tôi tức đến mức suýt chút nữa ngắt đi, tuy tôi không có mua quần áo đắt tiền gì, nhưng đi shopping với mẹ tôi cho đến giờ cũng đều được tôn kính, thái độ của bọn họ lúc đó hận không thể giữ lại để tiêu hết tiền trong túi ở cửa hàng này, sao khi đó không có ai nói đến “Baleno” chứ?

Tôi bệnh nặng mới khỏi, hôm nay quả thật thất vọng tột độ, nhưng câu này của cô ta... Tôi nhổ vào!

Mắt tôi bốc hỏa còn đang định tìm từ để mắng, thì có một đôi trai xinh gái đẹp đi ra khỏi cửa hàng Armani, cầm trong tay một đồng túi to, quản lí đeo thẻ sản phẩm trên túi còn đích thân tiễn bọn họ.

Diệp Hải, quả nhiên là anh ta, trông thấy tôi cũng dừng lại.

Cô gái bên cạnh anh làm tôi có cảm giác quen mặt, lúc này đầu óc tôi nhanh chóng xoay chuyển, tôi nhớ ra rồi, là một minh tinh đó, cái gì Thủy Thủy ấy.

Cô ta hừ miệng nói, “Diệp Hải... Mình đi thôi.”

Quả nhiên là bị viêm mũi.

Anh không động đậy, chỉ nhìn tôi.

Xin các bạn hãy nhìn kĩ lại cục diện này nhé: tôi, nhân viên cửa hàng Armani vừa bảo tôi qua bên Baleno mà xem; sếp của cô ta, bà quản lí khom lưng khuỵu gối, cười cười đưa tiễn bọn Diệp Hải về; tiện nhân Diệp Hải; còn cả ả bạn gái càn tiện nhân hơn dùng giọng mũi nói chuyện.

Chúc tôi lúc này phân bố thành ngũ hành trận Fuwa*, dựa theo thứ tự Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mà đứng vững cầm cự.

(*Những con búp bê hạnh phúc, là linh vật của thể vận hội Olympic Bắc Kinh.)

Mấy giây sau, tôi dùng cách thức khiến bản thân hối hận ngàn lần đánh vỡ cục diện xấu hổ lúc này. Tôi chỉ vào cái váy xanh lam, tức giận nói: “Diệp Hải, em muốn cái này.”

Anh không nhúc nhích, chỉ nhìn tôi.

Lúc ấy trong đầu tôi chẳng có gì cả, tôi vừa mới bị người ta xem thường, anh lại là người quen đã lâu, lại là thiếu gia có tiền, anh vốn thích tôi, anh đã có thể mua cho tôi bộ đồ lặn đắt tiền như thế... vậy anh nhất định có thể mua chiếc váy này cho tôi. Anh nhất định thế.

Tôi chỉ vào cái váy kia lặp lại lần nữa: “Diệp Hải, em muốn cái này. Anh mua cho em đi.” Giọng ngân cao hơn, dường như cả nửa tầng một có thể nghe thấy vậy, ba bé Fuwa khác nhìn tôi, rồi nhìn Diệp Hải.

Anh vẫn không nhúc nhích. Gương mặt anh lạnh như băng. Anh chưa từng nhìn tôi như thế. Anh hận tôi.

Lại mấy giây trôi qua tôi biết rõ, tìm bậc thang cho mình xuống thôi.

Trong con mắt tam giác của nhân viên cửa hàng kia đã hiện ý cười, Thủy Thủy bị viêm mũi kéo Diệp Hải muốn đi.

Tôi hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, sau đó giờ ngón cái lên với anh ta: “Được lắm Diệp Hải, tôi cho anh hay, tiền anh thiếu tôi không cần trả lại nữa. Tôi cũng chẳng thua gì mấy kẻ đó.”

Sau đó tôi hất đầu, xoay người bước đi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ai mà ngờ cửa kính của cửa hàng Tình Bạn này lại sáng bóng như vậy chứ, hơn nữa tôi đi còn nhanh hơn chạy trốn, người giữ cửa còn chưa kịp mở ra, tôi đã đập đầu vào cửa kính rồi.

Tôi không sao, tôi vô cùng bình tĩnh mỉm cười. Tôi sờ vào chỗ vừa nãy bị đụng, tôi không sao mà. Tôi lách sang bên cạnh, cuối cùng cũng bước ra khỏi cửa hàng Tình Bạn, đi trên đường lớn. Hơi lạnh trong cửa hàng cao cấp đột nhiên không còn, tôi chợt phát hiện mình đang ở trong một thành phố xa lạ phồn hoa nhìn tôi một cách xem thường..

Tôi dụi mắt, má ơi sao tôi lại khóc chứ?

Tôi ho khan dữ dội, càng ho càng chảy nước mắt.

Phía trước có một xe kem đẩy đi qua, tôi muốn mua kem ăn. Lúc tôi khổ sở chỉ cần ăn kem là đỡ ngay. Tiền mua kem tôi vẫn đ

Tôi nói với ông chủ: “Tôi muốn một cây ốc quế vị Blueberry.”

Ông ta không dám không lấy, tôi khóc nói.

Cánh tay đang trả tiền bị một người ở phía sau nắm chặt, kéo lại. Tôi quay đầu nhìn, thì ra là tiện nhân Diệp Hải.

Anh quát lên đầy tức giận với tôi: “Em muốn chết hả? Viêm phổi cấm ăn kem!”

“Anh bớt quẫn tôi đi!” Tôi hét lớn lại, âm lượng so với ban nãy không biết lớn gấp bao nhiêu lần. Tôi dùng sức thoát khỏi anh, đem ba đồng nhét vào trong tay người bán kem, rồi giật lấy cây ốc quế về tay. Mắt thấy kem đã đến bên miệng, lại bị Diệp Hải dùng tốc độ nhanh hơn bắt lấy, rồi nhanh chóng cướp lấy kem quế trong tay tôi, giơ tay lên ném về chỗ nào không biết.

Đây là khu náo nhiệt sầm uất, vài giây đồng hồ sau nghe được một tiếng hét từ xa xa “aaa”. Nhưng đó là tiền tôi trả mà.

Chỗ chúng tôi đứng đã có người hiếu kì đến vây xem.

Anh kéo cánh tay tôi: “Em đi theo anh.”

Tôi giằng lui về sau, hạ quyết tâm chơi lầy, bèn giật tay mình về: “Tôi không đi đó. Anh là ai hả? Anh cút đi”

Anh không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn; tôi không thỏa hiệp, giãy dụa dữ dội. Nhưng vấn đề ở chỗ cánh tay tôi. Trong lúc độ sức anh như bóp nát xương tôi, tôi lại ho kha, tôi vừa tức vừa sốt ruột vừa khóc, cả người vã mồ hôi như tắm, liếc thấy có mấy người già ở bên cạnh chỉ trở nói này nọ, ngay một người đi lên giúp cũng không có.

Đột nhiên Diệp Hải dừng lại, tôi rút tay định chạy, lại nghe thấy anh ở sau lưng tôi trầm giọng nói: “An Phi, bây giờ em chạy, sau này em đừng hối hận.”

Tôi chạy đi đâu đây? Bỗng cảm thấy sức lực nhũn ra, mở đường gluco Thụy Điển Mạc Lượng mua cho tôi mấy ngày qua đều vô ích cả, Diệp Hải chỉ nhẹ buông tay, tôi đã ngã ra mặt đất chẳng biết gì.

Tôi không hôn mê, chỉ là tôi mệt quá, tỉnh dậy sau giấc ngủ thì đã ở một nơi xa lạ.

Không phải tôi xuyên không rồi đấy chứ?

Nghe thấy có người ở bên ngoài ho khụ một tiếng, là Diệp Hải, sau đó là tiếng bước chân của anh. Tôi ngồi trên giường, cúi đầu tìm giày, ai ngờ “viu” một phát cả người đã nằm ngã ra sàn. Anh lao nhanh đến như cá đỡ tôi dậy, ôm lấy cánh tay tôi, trong mắt ngập tràn ý cười: “Đập đầu xuống sàn, cách tự sát mới hả?”

Tôi không tiếp lời, hất anh ra, cả người dịch lui, tôi lăn mò về đầu giường ngồi xuống, ôm hai tay, làm ra tư thế bảo vệ mình để đàm phán: “Đừng có động tay động chân, nếu không phải tôi choáng đầu thì không đến lượt làm đối thủ tôi đâu.”

Anh ngồi xuống bên giường tôi, một hồi lâu mới lên tiếng: “Sao em lại biến thành thảm thể này?”

“Tôi thăm?” Tôi nhìn anh, “Tôi còn lâu mới thăm, trong bệnh viện quân khu tôi ở là phòng bệnh cán bộ cao cấp đấy nhé, ngày nào tôi cũng có thuốc nhập khẩu. Ha ha,” Tôi cười một cách thê lương, “Tôi thấy anh với cô gái viêm mũi đỏ với nhau, tôi thông cảm với anh làm sao.”

“Em vì thế mà tức giận sao?”

“Không nhé. Xin đừng hiểu lầm. Tôi chúc anh thoát khỏi Thủy gì đấy, thu phục Lý Băng Băng, tiếp tục tung ảnh “phòng the”*, để quần chúng giải trí mới tốt chứ.” Hôm nay cả người tôi rã rời, nhưng lời nói lại lưu loát vô cùng, xuất khẩu thành thơ, hơn nữa logic rất cao.

(*Tác giả đang đề cập đến scandal “phòng the” mà Lý Băng Băng bị vướng vào năm 2012 với Lý Tông Thụy.)

Những lời này khiến Diệp Hải không theo kịp, nghĩ một hồi lâu: “Khát không? Có muốn uống nước không hả, vua cãi lộn?”

“Đừng có đến gần, đây là chỗ nào? Tôi muốn về bệnh viện.”

“Em đừng về nữa, phòng bệnh cán bộ cao cấp chứ, đó là chỗ tồi tàn nào thế.” Anh nói, “Em ở lại đây đi, đây là ‘hành dinh’ của anh ở Quảng Châu, anh sẽ để bác sĩ ngày ngày đến thăm bệnh cho em. Nếu em muốn tản bộ thì chúng ta ra rừng vài ở sau nhé, thế nào?”

“Cám ơn anh, nhưng mà không cần. Đừng nói hành dinh gì với tôi hết, trong quân trường thì có.” Tôi nói, “Nếu anh có lòng thật, vậy vừa nãy ở Arnami, vì sao anh điều võ dương oai nhìn tôi như thế?”

“À,” Anh ngẩng đầu, giống như đã hiểu ra điều gì đó, “Thì ra là thế. Em giận là vì việc đó.”

“...” Tôi không phủ nhận, thật ra thì, tôi vì thế mà vô cùng tức giận. Tôi chính là kiểu người cứng rắn như vậy đấy. Lúc trước cho tôi cái gì tôi cũng không dùng, đúng lúc tôi cần nhất, anh lại chỉ đứng ở đó với người ta, lạnh lùng nhìn tôi.

“Em không biết là, anh, anh đối với em tốt thế, không phải đặc biệt, đặc biệt,” Anh suy nghĩ một lúc lâu, rồi cuối cùng như tìm được từ để hình dung, “Tiện lợi sao?”

“...”

“Em ăn vụng Oreo của anh; em đến trường muộn, an vị sau xe đạp anh; em mất hứng, liền đạp anh một phát; em để anh vào tổ lặn, anh phải lấy lòng tất cả; anh muốn chúng ta cùng tham gia huấn luyện, anh đều chuẩn bị đồ lặn cho em, chị hai à vậy mà em nói đi là đi. Bây giờ em “bùm” một phát đột nhiên xuất hiện, rồi chỉ vào cái vấy rách đó bảo anh mua cho em... Có phải em,” Mỗi lần anh dùng từ để hình dung đều bối rối, phải nghĩ thật lâu, mới nói một câu, “Quá đáng quá hay không?”

Lời của Diệp Hải như một cây gậy vung lên đập “bốp” vào đầu tôi, anh nói đều đúng hết, từng câu chữ từng chuyện một.

Còn nhiều chuyện thất đức của tôi nữa, mà anh chưa nói ra đấy.

Đã nói là đi xem phim, tôi lại lỡ hẹn với anh; anh vừa đến tổ lặn, tôi lại kéo anh xuống nước; ở nhà bị oan ức, tôi kéo lấy vai anh khóc; sau khi nhìn thấy tập manga dâm của cậu em béo thì nội tiết tôi tạm thời mất cân đối, đòi Diệp Hải lôi cậu nhỏ của anh ra cho tôi nhìn...

Tôi không phản bác được, tôi vì cái gì mà chặc chấn, vô cùng tự tin lật lọng vậy? Là vì tôi biết anh thích tôi, hay vì anh luôn theo tôi, hay suốt cuộc là do trước giờ khi đối diện với anh tôi luôn có cảm giác an toàn?

Người đối tốt với bạn, càng cho người đó vấn đề khó khăn, chính là càng muốn người ta chịu tra tấn. Tôi còn mắng người ta nữa chứ, tôi mới là tiện nhân.

Tôi nhìn anh, anh đang nghiêng người cúi về phía giường bệnh nhìn tôi, tôi cắn môi dưới, lúm đồng tiền trên má lờ mờ xuất hiện. Trước đây với bây giờ, anh tựa như hai người khác nhau vậy, vừa nãy chính là thiếu gia muốn trả thù; bây giờ ngấm lại lúc ở trong nhà bác Trương ở Bắc Kinh, chính là đáng về của chàng sinh viên khoa văn để tôi bắt nạt.

Tôi giật mình, cho nên tôi càng không thể ở lại đây, tôi phải về bệnh viện thôi.

Tôi lão đảo đứng lên mặc quần áo vào, sau đó bỏ chạy như cƯỚP, Diệp Hải đuổi theo ôm lấy tôi, tức giận cố chấp nhìn thẳng vào tôi: “Em có yên hay không hả? Anh đang nói với em, em lại như thế, anh thật sự rất giận”

Tôi chỉ muốn hất anh ra, dùng sức hét lên: “Là tôi sợ lây bệnh cho anh...”

Một giây sau đó Diệp Hải dán miệng mình lên môi tôi. Đầu lưỡi của anh cũng luồn vào bên trong, qua lại, mút lấy, hận không thể hôn đến chỗ sâu nhất của tôi. Tôi muốn tránh xa ra, nhưng vô ích, cả người bị anh ôm chặt, gắn vào vũ trụ nhỏ đáng yêu lại ấm áp của anh.

Vất vả lắm Diệp Thị Đại Hải mới hôn xong, buông ra, chớp mũi cọ vào mũi tôi, cười cười nhìn tôi: “Để xem em còn nói gì được nữa không.”

Tôi nói: “Anh đừng tưởng như thế là tỏ vẻ thông cảm, đó chính là vô lễ.”

Anh ngược mắt nhìn, lông mi cong cong, khe lóe lên tia sáng, thật ra trông anh cũng dễ nhìn: “Nhưng là như thế, em sẽ không thể bỏ đi được nữa. Hai ta cùng bị viêm phổi, cùng treo bình nước, có phải rất hay không?” Anh nói mà tự bản thân thấy vui.

Tôi thật không phải là người tốt gì cho cam.

Người tốt sẽ không quay đầu, người tốt sẽ không dây dưa không rõ, người tốt sẽ không lật lọng như thế.

Nhưng toàn bộ phải có điều kiện tiên quyết là, người tốt cô ấy không đổ bệnh trong thành phố xa lạ, bên cạnh cô ấy không có một ai, không có người nào khiến cô ấy lưu luyến

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Tạm thời tôi sẽ ở nhờ chỗ anh, đợi khi tôi khỏe lại, tôi còn phải về làm việc nữa.”

Anh suy nghĩ rồi nói: “Đến lúc đó nói sau.”

Thạch anh hồng, cam tâm tình nguyện.

29. Chương 29

Thật ra bệnh của tôi cũng sắp đỡ hơn nhiều rồi, ở chỗ của Diệp Hải, bất kể là ngày đêm có bác sĩ đến thăm bệnh, hay là do đổi bữa làm cơm ngon hơn, tất nhiên là ăn cần hơn so với bệnh viện, không khí tôi hít thở cũng thơm vị xanh ngát của những hàng cây vải. Qua một ngày cuối tuần, tôi cảm giác mình còn khỏe hơn so với bản thân trước đây.

Tôi rất lo lắng cái người đã hôn tôi đó, rồi lại ăn cơm với tôi sẽ bị lây bệnh, đôi khi anh hắng giọng đều khiến tôi sốt ruột, tôi uống nước đường nói: “Hay là anh uống với tôi đi. Phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.”

Anh đặc ý nói: “Không cần em lo, anh trai em cho đến bây giờ chưa từng ngã bệnh.”

Ba bảo mẫu cùng hai tài xế đang đứng chờ hầu một mình Diệp Hải ở trong căn phòng lớn dựa lưng vào rừng vải, à, lúc này là thêm một người bị bắt ở lại là tôi nữa. Khi tôi đi theo Diệp Hải ngồi trên xe nâng lượng mặt trời của Nhật Bản lên núi hái vải thì rất muốn nói, anh đúng là tên vô lại làm trời làm đất.

Diệp Hải nói: “Em cứ ngoan ngoãn như vậy đi, đừng có hờ chút lại hô to gọi nhỏ, đừng động một chút là nhét kem vào miệng, mau khỏe lại đi.”

Tôi nói: “Anh đừng nói mấy câu như mẹ tôi thể có được không?”

“Còn chưa nói em đấy.” Diệp Hải ngồi dưới bóng cây ăn mấy trái vải mới ngắt hỏi tôi, “Sao em lại bị viêm phổi vậy?”

“Tôi theo thầy lên đảo đi khảo sát, có hôm mắc mưa, bị cảm, không biết tại sao lại bắt công như thế,” Tôi nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, “Tôi nhớ hôm đó mình mơ một giấc kì lạ lắm. Hình như tôi là một con cá,

bị sóng siêu thanh làm chấn thương, lúc tôi tỉnh lại thì đã được đặt trên trục thẳng đưa đến Quảng Châu cấp cứu rồi.”

Anh nghiêm túc nghe tôi kể chuyện, rất im lặng, ấy vậy mà lại hỏi một chuyện: “Lúc em mơ làm sao mà bị siêu thanh làm chấn thương thế?”

“Ngày nghỉ sao đêm mơ thế.” Tôi nói, “Thật ra hôm đó một chiếc máy Sonar của bọn em bị lỗi, phải vớt lên kiểm tra, nói chung quá trình rất phức tạp, tôi cả chỉ nghĩ mãi chuyện đó, đến tối liền mơ thấy chuyện này, tôi đi sửa máy, sau đó bị chấn thương.”

Tôi nuốt nước miếng. Diệp Hải thấy tôi khô miệng, bèn đưa một chai nước qua, tôi vừa uống một ngụm thì suýt đã nhổ ra: “Cái gì đây?”

“Uống nhanh đi. Thảo dược của Việt Nam đấy, đặc biệt bổ phổi. Nói nhanh tí, sau đó thì sao nữa?”

“Cái quyền quái quỷ này ấy hả, sau đó thầy giáo tôi nói tôi hay, cũng vào hôm đó, máy Sonar đã bắt đầu di chuyển bình thường rồi. Giống như đã được sửa sang xong vậy.”

Tôi ngồi chờ một câu anh thở hắt ra một câu “vô căn cứ”; hoặc khách khí hơn, thì anh sẽ nói “cổ tích hay đấy”. Nhưng anh lại chẳng nói gì, dáng vẻ như đang tự hỏi, anh nghiêm túc xem xét sự trùng hợp trong giấc mơ với chuyện xảy ra sau đó, điều này làm cho tôi cực kì hưởng thụ.

“Trong “Liêu Trai” từng có một câu chuyện thế này,” Diệp Hải nói, “Một đứa bé không cẩn thận làm xổng chú dế mà cha mình bắt được, định cống lên hoàng thượng để chơi chọi dế, sau đó nó liền hôn mê, biến thành một con dế chọi, rồi được hiến dâng lên hoàng thượng, thắng rất nhiều trận đấu, khiến cha nó tiền vào như nước.” Anh nhìn tôi thật kĩ, “An Phi, liệu có khả năng chuyện này cũng xảy ra với em không?”

“Chuyện gì?”

“Em, thật ra chính là một con cá lớn

Tôi nhìn chăm chú vào mắt anh, rốt cuộc “vèo” một tiếng bỏ đi. Lần trước tổ lặn tập huấn, vị nhân huynh này cũng giảng giải một chuyện như thế này với các giáo viên. Sao cảnh trong mơ được anh giải thích xong, ngay cả bản thân cũng không tin nổi vậy

Diệp Hải vừa nghiêng đầu liền đi vào chỗ sâu trong rừng vải, hung hăng nói với tôi: “Em đúng là thiếu tâm nhân.”

Tôi nghĩ hôm nay Diệp Hải thật sự nổi giận, thì cả ngày mai chắc tôi sẽ chẳng thấy anh đâu, rảnh rồi thì muốn nói chuyện, tôi ở trong phòng tùy tiện nhìn khó khắp nơi, đầu tiên là đi lang thang không mục đích, tự mình đi chơi, bỗng cái tính thích rình mò người ta phát tác. Liệu có giống như trong phim điện ảnh huyền ảo, nhà của những kẻ lăm lăm có cất giấu bí mật đen tối nào không?

Thế nhưng cơ hồ mỗi căn phòng đều không có khóa, có thể tùy ý ra vào. Phòng khách treo đầy tranh, sảnh tiêu khiển đủ các máy chơi game, phòng nhảy bốn vách đều là gương, còn cả phòng nghỉ ở phía đông có ánh nắng len vào nữa, mỗi một phòng đều đang trang hoàng những thiết bị sa hoa, trên lớp lông lạc đà ở nệm sofa như viết lên hai chữ: xa xỉ.

Tôi ở trong phòng giải trí chơi hai ván bi-da, lại đến căn phòng đầy nắng ăn bánh hoa quế mà bảo mẫu đưa tới rồi đánh một giấc, lúc tỉnh lại, trong lòng thật không cam tâm.

Tôi đi đến ngoài phòng ngủ của anh, vặn lấy quả đấm ở cửa, phát hiện có thể mở được, trái tim kìm nén của tôi khe này một cái. Tôi có nên vào không? Hay là không nên và

Lúc này truyền đến tiếng của máy hút bụi, có bảo mẫu đang đến quét dọn hành lang bên này.

Tôi lập tức mở cửa đi vào phòng của Diệp Hải.

Đó là một phòng ngủ rộng bốn mươi mét vuông, cửa sổ lớn trong suốt, ánh mắt trời chói lọi chiếu vào, khiến cả căn phòng như phòng ấm, thế nhưng trong phòng ấm chẳng có hoa hồng gì cả, trên ba vách tường đều là những bể cá trong suốt. Cá nhỏ cá bé trong đó không dưới trăm loại, đang lượn lờ qua lại giữa rong bèo, san hô, núi giả. Một con ốc biển chẳng biết thế nào lại nằm ở trên bình dương khí, giống như bị chiếc bình kéo lên vậy, tôi đưa tay ra gắp, vắt vả lắm nó chìm xuống dưới hang cá, bị quấy rầy, chú cá tính khí không

tốt ở trong hang mở lớn mắt với tôi, đó là một con cá kim long dài như cánh tay tôi, tôi liền vẫy tay với nó: “Thay tao thăm hỏi phúc đến nhà nhé.”

Giường của Diệp Hải rất lớn rất thoải mái, tôi nhún nhảy ở trên, nhìn bên cạnh ống sáo vàng xinh xắn của anh là mô hình xe Rolls-Royce hồng nhạt, tiểu thiên sứ ở trước đầu xe dựng thẳng hai cánh; bên cạnh mô hình là trái bóng bầu dục, ở trên đều có chữ kí, tôi lấy lại nhìn kĩ, chỉ có thể phân biệt được hai cái tên: Kobe, James. Đương lúc tôi còn kinh ngạc sao lại có thể có nhiều chữ kí của ngôi sao NBA với cầu thủ bóng bầu dục như thế, thì hai chữ “Diệp Minh” ở dưới trái bóng khiến tôi hoài nghi, tôi bật cười giòn giã: Diệp Hải này thật là thiếu tâm nhãn rồi, đem bóng bầu dục đến để ngôi sao bóng rổ kí tên.

Sách vở trên giá làm cho người ta có chút khinh bỉ. Đều là mấy chuyện truyền kì xa xưa, ấy vậy mà lại có manga Nhật Bản, cảm thấy đẳng cấp đó là một bộ sách thần thoại Hy Lạp (tôi nhìn tranh vẽ mới biết được), trang sách đều đã cũ, tôi buồn bực, không lẽ Diệp Hải biết chữ Hy Lạp? Anh lại còn học theo chủ tịch Mao, trên mỗi trang đều bình phẩm mấy câu, kí hiệu xiêu xiêu vẹo vẹo, tôi giờ lên ca xem, nhìn như viết ngoáy.

Bên trong giá sách còn có một bức vẽ phác thảo, tôi lấy ra xem, là một bên mặt của một cô gái: mái tóc dài uốn xoắn ngửa đầu, vầng trán tròn cùng đôi lông mi cong vút, còn cả sống mũi cao cao, bức tranh này vẽ thật đẹp, nếu thật là do đích thân Diệp Hải vẽ thì thật khiến người ta thay đổi cách nhìn về anh, nhưng mà, càng khiến tôi tò mò hơn chính là, người trong tranh này không phải là “bạn gái cũ” mà anh đã nói đấy chứ?

Tôi cất bức tranh về chỗ cũ, bên dưới có một album ảnh nhỏ cỡ bàn tay.

Tôi lấy ra lật xem, đều là ảnh chụp trước đây của anh, càng xem tôi càng than thở: năm tháng ơi, năm tháng à, tôi thật muốn gặp được Diệp Hải khi đó, nhìn dáng vẻ môi hồng răng trắng khờ dại trữ tình của anh, tôi quả quyết sẽ không ghét anh như thế. Có một tấm ảnh chụp Diệp Hải khoảng sáu bảy tuổi gì đó, đứng trên mép thuyền buồm, mặc bộ áo quần hải quân, híp mắt đón ánh mặt trời cười với máy ảnh, xuyên qua tấm ảnh chụp, còn cả thời gian mười mấy năm vẫn có thể thấy hàng mi dày, mặt trắng nhỏ phúng phính cùng đôi môi đỏ hồng, quả thật là hàng thượng hạng. Tôi không nghĩ ngợi gì mà tháo tấm ảnh đó ra. Quần không có túi, tôi liền đặt bức ảnh vào trong áo lót. Hoa Âm có một bà chị họ đang mang thai, lấy về photo ra cho cô ấy, ngày ngày xem khoảng mười phút, nhất định có thể sinh ra đứa con xinh xắn.

Tôi dạo quanh trong phòng anh một lúc lâu, cuối cùng phát hiện nơi này không có bí mật đen tối tôi đang tìm kiếm nào cả, lúc sắp rời đi tôi liền mở tủ quần áo của anh ra, tầng tầng lớp lớp nhãn hiệu nổi tiếng không khiến tôi ngạc nhiên, nhưng một thùng đen ở phía dưới lại khiến tôi chú ý. Tôi kéo chiếc thùng ra, đó là thùng giấy chứa trang bị lặn, bên trên viết mấy chữ “AMPHL”, đó là bộ đồ lặn mà anh đã chuẩn bị cho tôi.

Tôi nhớ lại hôm ở Bắc Kinh, anh vui vẻ đem thùng đồ trang bị sang quý này tặng tôi, muốn cùng tôi đi tập huấn với tổ lặn, nhưng tôi lại bất công khó chịu mà cự tuyệt ý tốt của anh, sau đó còn cãi ầm ĩ với anh trong điện thoại một phen, bỏ đi.

Cái khoái chí say sưa lúc ấy của tôi bây giờ đã biến thành xấu hổ không thôi.

Đằng sau vang lên âm thanh: “Bên cạnh vẫn còn đấy.”

Tôi lập tức đứng lên, không biết từ khi nào Diệp Hải đã quay về, đứng sau lưng tôi, tay đút trong túi, cười hì hì nhìn tôi.

Tôi cười một cái: “Đã làm phiền anh mấy ngày, thật ngại quá. Tôi muốn dọn dẹp lại phòng giúp anh ấy mà.”

Anh chẳng thèm để ý đến mấy lời hươu vượn tôi kiếm có, bước đến cạnh tôi, lấy trong tủ quần áo ra một chiếc túi nặng trĩu, đặt vào tay tôi.

Tôi đụng vào cũng biết đó là gì.

Những viên đá tôi đã tích góp từng chút, rất nhiều viên, lớn bé đều có, đặt trên giá sách trong phòng tôi ở nhà bác Trương, tôi đã đi xa chúng như thế rồi, sau đó vẫn về lại tay tôi.

“Anh nghĩ em thích mấy thứ này, nên đã lấy tới cho em.” Diệp Hải nói, “Thật ra sớm muốn trả lại cho em, nhưng mà anh quên khuấy đi

Tôi nên nói cảm ơn hay là xin lỗi đây? Trong đầu càng nhiều chuyện tôi sẽ càng hồ đồ, đứng chôn chân ở đó không biết phải làm sao. Anh đi đến vỗ vai tôi, rộng lượng nói: “Không cần cảm ơn.”

Một lúc lâu sau tôi ngẩng đầu hỏi anh: “Diệp Hải, không phải anh, không phải anh trộm đồ của tôi đem đi, rồi sau đó nhân lúc tôi chưa phát hiện liền ra về trách nhiệm thế này để trốn tránh đấy chứ?”

Anh đơ người, vài giây sau cười bỏ ra, cười đến lúc tôi bắt đầu sợ hãi, anh rút cuộc dừng lại, nhìn tôi nói: “Em nói tiếp đi?”

Tôi chẳng nói gì cả, bước lên đẩy anh ngã xuống, sau đó quay người bước đi.

Nhưng tôi đã quên khuấy đi nhiều chuyện; cửa phòng anh có bậc thang, trong áo lót tôi là tấm ảnh Diệp Hải tôi vừa trộm, còn cả thói quen từ nhỏ chỉ cần một chút kích động nhất định sẽ xấu mặt.

Tôi “a” một tiếng ngã vật lên đất hình chữ “ ”, Diệp Hải từ phía sau sải bước đi đến đỡ tôi dậy, trong lúc tôi vẫn còn xấu hổ và đau đớn chưa định thần, đã thấy gương mặt của anh thật “đặc biệt”.

Diệp Hải chau mày có chút kì quái, như kinh ngạc, lại như có ý cười.

Anh duỗi tay về phía ngực tôi, tôi muốn tránh cũng không kịp, anh gi lấy góc bức ảnh bị lộ ở bên trong, kéo ra ngoài, nơi đó của tôi chợt lạnh.

Tôi nhắm mắt đợi anh mắng tôi là đồ biến thái.

Hai mươi tuổi cũng chưa tới, đã trở thành cô gái ao ước thời kì mang thai. Còn đem tấm ảnh cậu bé xinh đẹp đó đặt trong ngực nữa chứ. Quả thật là biến thái.

“An Phi à,” Anh chậm rãi nói, “Nếu em thích anh thì cứ trực tiếp chụp ảnh anh là được rồi, cần gì phải làm thế này?”

Tôi về lại phòng mình, bố trí lại những viên đá ở trong túi ra đặt trên bàn làm việc dưới cửa sổ, đá huyền vũ, đá vỏ chai, đá muscovit, lục từng thạch, mỗi một viên đều khắc ghi những tâm tình khác nhau, khoáng trá, thần thờ, thâm trầm, mạnh mẽ. Đây là thói quen sinh ra vì Mạc Lượng, sau đó lại có thể liên quan đến chuyện của Diệp Hải nhiều hơn, ngay cả bản thân cũng bất giác cầm lên xem.

Tay tôi mò vào bên trong, lấy ra một viên, tôi không nhận ra: trứng bồ câu cỡ vừa, đượm sắc xanh lá, đẹp đẹp lại nặng trĩu, giống thứ bảo bối tốt thường xuất hiện trong truyền thuyết hoặc trong phim. Tôi cầm lên nhìn nó dưới ánh mặt trời, hơi mờ, không có vết nứt, cực kì xinh đẹp. Lấy kinh nghiệm có hạn về đá của tôi mà phán đoán, liệu đây có phải là... ngọc lục bảo?!

Trong tay tôi dường như đang cầm một kho báu nhỏ. Tôi lại cầm lên cẩn thận nhìn lần nữa, tia nắng bị khúc xạ mấy lần trong bảo thạch, soi sáng trong ánh mắt tôi, đột nhiên tôi cảm thấy, trong lòng có cánh cửa luôn luôn khép kín bỗng hé mở, mang theo những chùm sáng trắng tỏa rực cả một vùng trời.

Ngọc lục bảo, cách mấy ngàn năm.

30. Chương 30

An Phi năm 19 tuổi từng mơ thấy những năm tháng trong truyền thuyết ấy.

Khi đó, bản thân là một chú cá heo xinh đẹp mạnh mẽ, theo đồng đảo chúng bạn tự do rong chơi giữa biển rộng, không vướng không vướng, tự nhiên lại hoạt bát.

Có một ngày nàng ham chơi tách ra khỏi đàn, ở trong khu vực biển không quen thuộc rẽ bầy rẽ tằm, bơi vào một nơi xa lạ.

Hành lang rợp mái qua lại, động phủ thần tiên, không một bóng người. Nhìn lên trên, thềm đá dài dằng không biết thông đến chỗ nào, nàng thở ra một hơi, khẽ bơi dọc theo cầu thang. Không biết đã qua bao lâu, không người không cá, khiến người ta bắt đầu cảm thấy khủng bố thần bí.

Chỉ có thể hát mới gia tăng can đảm trong nàng, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, thốt ra âm thanh của cá heo: “Con cá suốt ngày bơi lội, con cá bơi không ngừng; trái tim suốt ngày nhớ về chàng, yêu không thể dừng...”

Câu thứ hai còn chưa hát xong, một cây đinh ba “vèo” phóng tới, đập ngay bên cạnh nàng, mũi nhọn sắc bén cắm vào bên vách đá. Biết nguy hiểm, không cần nghĩ ngợi xem là bị cái gì đâm đến, nàng soài vây lưng dùng tốc độ nhanh nhất bơi đi, ai ngờ vừa quay đầu đã bị một người ngăn lại.

Chàng thanh niên mặc áo choàng trắng tinh, ánh mắt bình tĩnh, không giận mà nói: “Ai cho phép người đến chỗ của ta?”

Nàng nói: “\$^%\$#%*() “

Chàng thanh niên nói: “Đừng có ở đây giả vờ tiếng cá nữa. Mau hiện nguyên hình.”

Nàng đáp: “Vây người tránh xa ra đi, lúc ta hiện nguyên hình, cần phải có chỗ rộng.”

Hắn rút cây đinh ba của mình ra rồi bước lui, nàng nhân cơ hội này quấy bọt vụn eo bỏ chạy. Nàng hốt hoảng tung người bơi đi mấy trăm hải lí, mới dám dừng lại nghỉ ngơi bên tảng đá ngầm, đuổi thẳng người về phía trước, ngồi trên tảng đá ngầm, nhìn chiếc bóng in dưới đáy biển là bản thân đang thở hổn hển: tóc dài, váy sa mỏng, học nghệ không tài, chỉ là một tiên nữ thích bơi lượn đó đây.

Đứa trẻ này có một tật xấu không biết chán, đó là thích nhất những viên đá xinh đẹp. Trên cây đinh ba của tên khốn mặc áo choàng trắng kia có gắn bảo thạch lấp lánh, sau khi vất vả trốn đi nàng vẫn nhớ mãi không quên. Trong lòng ngứa ngáy nghĩ, nếu lúc đó lấy thì hay quá, cũng đã quên bản thân suýt thì chết vì thứ hung khí đẹp dễ đó.

Đó là những tháng năm làm càn mà thú vị.

Có những con người trần tục hiếu chiến cùng những vị thần ôn hòa lại dễ giận. Nàng may mắn gửi hồn sống ở chỗ một tiểu tiên có chút phép thuật, sẽ không dễ bị bắt nạt, lại đang nghiên cứu thuật độn thổ, cho nên tuy chu du khắp nơi gây họa, ý vào việc mình chạy trốn nhanh, nên không có ai bắt được.

Nàng kể lại chuyện hôm đó đụng phải tên khốn ấy với đồng bạn, nhưng chẳng ai tin. Cầm cây đinh ba, trên thế giới này ngay cả người lẫn thần đều không có kẻ thứ hai, chính là vua của nơi này, Poseidon. Tính tình đặc biệt không tốt, nếu bị quấy rầy sẽ dùng đinh ba làm xiên cá nướng thịt ăn, có một lần ngài còn muốn bày mấy hàng hải sản tươi ngon, tiếp đãi chư thần.

“Vua của biển muốn đâm chết người, mà người còn chạy thoát được hả? Đúng là nằm mơ.”

Nàng rùng mình nói: “Thật sự ta đã trốn đi mà.”

Bọn hắn nói: “Đúng là nói vớ vẩn. Cố lên nhé.”

Nàng nói: “Ta mượn bọt khí bỏ chạy. Hắn ta không đuổi theo.”

“Chứng cứ đâu, bằng không sao bọn ta có thể tin

Nàng cười nói: “Định kích động ta đấy à? Ta không gạt các người thật mà.”

Thật ra trong lòng nàng cũng có tính toán, lần trước đánh bậy đánh bạ chạy đến chỗ đó thể nào nhỉ, đường mình chạy trốn cũng ra sao đây? Nàng hạ quyết tâm, phải cướp được cây đinh ba của hắn, bán lấy tiền.

Ngày hôm ấy nàng vòng qua mũi Sounion, lặn xuống mấy trăm thước, chợt nhớ về nơi đã đến trước đó.

Nàng xoay quanh cột trụ ở hành lang rợp mái, tạo ra ra bọt nước, lại hát mấy khúc ca, nhưng chẳng có cây đinh ba nào “vèo” một tiếng bay đến cả. Tám chín phần là hắn ta không có nhà. Lúc nàng thở ra rồi bơi lên, thì bị một cánh tay mạnh mẽ tóm lấy đuôi.

“Lần trước thả người chạy, lần này còn dám đưa đến tận cửa ư?”

Nàng quay đầu lại, thấy rõ chàng trai kia, hôm nay có vẻ tâm tình hẳn tốt hơn so với ngày đó, rõ ràng nên tức giận, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười, mái tóc bông bồng nhìn rất đẹp.

Nàng lắc lư đuôi, xoay người lại: “Nghe nói người thích luyện võ nghệ xiên cá, ta đây muốn làm bìa ngắ.”

Hắn nói: “Muốn chết ư?”

Nàng bơi ra xa một chút, đứng ở một vị trí tốt: “Thử đã rồi nói sau.”

Chàng thanh niên duỗi tay phải ra, cây đinh ba xuất hiện trong tay hắn, hắn giang tay, đầu vũ khí tỏa một tầng sáng vàng mạnh mẽ lại hung hãn, nàng nhắm chuẩn, trong miệng lẩm bẩm, tên đó vừa ra tay, nàng bên này sẽ nhanh chóng bơi theo bọt nước, tạo thành lốc xoáy nhỏ, cuốn lấy cây đinh ba vào trong.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Trong nháy mắt cuồng phong nổi lên, nàng đã cuốn lấy đi vũ khí của vị vua biển cả trong truyền thuyết này.

Cũng không biết bơi về phương Bắc bao lâu, nước ấm lạnh dần, nàng dừng bên tảng đá ngầm ở ngã rẽ bên cạnh, quay đầu lại nhìn, hắn ta không đuổi theo. Nàng hóa nguyên hình lên bờ, cầm cây đinh ba trong tay, lưỡi thép mài sắc vô cùng, lóe lên ánh sáng đen bóng, dọc theo thân là một chuỗi bảo thạch, mỗi một viên đều là kì trân hiếm có trên trời dưới đất này. Trong lòng thầm khen, quá đẹp quá đẹp, bất kể là món bảo vật này, hay lần ra tay ăn cắp đó.

Nàng mất nửa ngày sức lực mới tháo một bảo thạch xanh biếc to nhất xuống giữ lại cho mình, sau đó đem món hàng này đi bán giá đặc biệt.

Nhưng nàng đã tính sai rồi, ai dám mua vũ khí của vua thủy tề đây?

Vua Ấn Độ tham lam khi nhìn thấy nàng hiến bảo vật thì ánh mắt lập tức dán vào đó, muốn dùng cả một tòa thành, một cung điện và 100 loại vũ khí, với lũ hoạn quan có thể ca hát gì đó đến để trao đổi. Ngay khi vụ mua sắp thành, phù thủy của ông ta bói tinh tướng nói với ông ta hay, cái này phải trả lại, đây là vũ khí của vua biển, nếu không muốn nước nhấn chìm cả nước, tốt nhất chỉ có thể kính nhi viễn chi. Nàng quỳ ở dưới nghiêng rằng oán hận, ngẩng đầu trừng mắt với tên phù thủy kia, dọa hắn ta vỡ cả túi mật.

Chuyện này được viết trong “Kinh Veda” như sau: Nữ yêu chào hàng món trân bảo nghiệt duyên với đức vua, phù thủy khuyên can, nữ yêu làm phép hại chết hắn. Sau đó toàn Ấn Độ gió to ba ngày. Được rồi, nàng cũng chỉ có một ít kĩ năng thế mà thôi.

Vua Ấn Độ không mua nổi, cây đinh ba này đành phải ở lại trong tay nàng.

Ở dưới trần trôi qua mấy năm, đối với thần tiên chỉ là mấy chục ngày.

Có tin truyền đến: “Sardinia có buổi tụ họp thần tiên, có hạng mục thi đấu và giải trí, thỉnh chư thần nhanh chóng báo danh.”

Sau đó nàng mới biết, so với lịch sử sau này, đó là thời điểm an nhàn hiếm thấy.

Ba anh em trên trời, dưới biển và địa ngục pháp luật vô biên vẫn còn rất trẻ, chưa có dục vọng mãnh liệt với quyền lực lãnh thổ, không hề phát động công kích nhau; hiểu biết của loài người vẫn đang trong giai đoạn hoài nghi với thần thánh, chưa xác định rõ; vẻ đẹp của Helen vẫn chưa được phát hiện; không chiến tranh, không sóng gió.

Bất kể là đỉnh Olympus hay Sardinia vẫn bình an náo nhiệt.

Nàng báo danh vào hạng mục bơi lội, nhận được quy trình thi đấu mới phát hiện ngoại trừ không được ăn thảo dược có tác dụng hưng phấn ra, còn không được biến hóa, phải dùng chân thân thi đấu.

Nàng đứng ở đình đài bên ngoài đại sảnh yến hội nhìn Poseidon dẫn vây cánh đi đến.

Chúng bạn nói: “Cúi đầu, cúi đầu. Vua thủy tề đã đến.”

Đều là các vị thần trẻ tuổi, bởi vì mẹ của hắn là Rhea, bà ngoại là Gaia, bởi vì hắn có pháp lực tối cao, bởi vì hắn hay cáu gắt, bởi vì hắn cai quản cả đại dương, nên nàng phải cúi đầu với hắn ư? Còn lâu nhé. Cái gì mà vua của biển chứ, đinh ba đó không phải dễ dàng bị nàng cướp đi sao?

Trong lòng nàng chắc chắn hẳn sẽ không nhận ra mình là con cá heo kia, liền ngẩng cổ nhìn hẳn. Nhìn kĩ thì, ở trong nước và dưới ánh mặt trời, gương mặt của Poseidon không hề giống nhau. Có nhiều hơn nhan sắc chân thật. Rất sinh động. Lúc nói chuyện với tùy tùng bên cạnh, khóe miệng luôn dặt theo ý cười.

Anh chàng luôn muốn biến thành cá ngựa cúi đầu, ở dưới nói vọng lên nàng: “Ngài ấy sẽ biến người thành cá nường cho xem.”

Poseidon dần dần bước đến.

Nàng vẫn không nhúc nhích, đầu.

Hắn nhìn thấy nàng, thấy duy mình nàng gái không hành lễ, hẳn không nói gì, dừng bước trước mặt nàng. Giữa hắn và nàng còn cách mấy tên ngự to vạm vỡ đang hành lễ, trong lòng nàng nghĩ: để bọn chúng sau này ở biển biến thành tôm hết.

Hắn nhìn nàng, nghĩ một hồi lâu, dường như không biết phải nói chuyện thế nào với một tiểu thần tiên địa vị thấp: “Kẻ vô lễ này, người tên gì?”

“Amphi, Amphitrite.”

Vì tuyển thủ tham gia thi đấu trò chơi Sardinia này rất nhiều, phải thi ba vòng đấu loại mới có thể chọn ra tám tuyển thủ tham gia chung kết. Phần thưởng cho kẻ chiến thắng là một viên kim cương trân quý, có thể chiếu sáng cả đáy biển, vì thế mà nàng có động lực rất lớn, trong trận đấu ra sức giao tranh, kết quả mới vòng đầu tiên đã bị loại.

Tên cá ngựa nói: “Còn tưởng người là cao thủ chứ.”

Nàng rầu rĩ đáp: “Cao thủ cũng có lúc mà.”

Trong lòng thật ra cũng hoài nghi: Không lẽ mình không hề bơi nhanh như đã tưởng sao? Ta đã trộm cây đinh ba của vua thủy tề rồi chạy thoát mà. Lúc bọn họ náo nhiệt, Amphitrite bại trận ử rử rời khỏi Sardinia, vẫn còn cân nhắc đến viên kim cương chói mắt kia, giống như giọt nước mắt vậy, nhưng nước mắt của ai mà lại lớn, lại mỹ lệ vậy chứ? Thật khiến người ta đắm say

Một mình nàng ở trong biển chậm rãi bơi qua bơi lại, lên cao lại xuống, chẳng có mục đích. Bỗng ở một nơi không xa ánh lên tia sáng lấp lánh yếu ớt, nàng theo tia sáng mà bơi đến, trong đồng vỏ sò ấy vậy mà phát hiện ra một viên kim cương.

Thời kì đó, mọi thứ đều đơn thuần. Lũ thợ săn trên mặt đất còn chưa đặt cạm bẫy, không có ngụ ngôn gì đó, rất nhiều đạo lí mà tiểu thần tiên đều không hiểu. Món bảo bối tốt thế này sao lại vô duyên vô cớ sáng ngời trước mắt ta chứ?

Amphi nhìn xung quanh không bóng người, liền đưa tay lấy nó, đặt vào trước ngực. Tung người nhảy, vừa mới bơi lên trên định chạy khỏi hiện trường, thì khi ngẩng đầu lên nhìn, đã bị binh lính vệ thành bắt được. Người vật đều có cả.

Viên đá xinh đẹp gây rắc rối kia bị cướp đi, nàng ngồi trong ngục cát rất nóng, ngay cả nước cũng không cho. Cơ thể từ từ mất nước, héo mòn, sắp chết rồi. Nhìn như thế, có thể thấy thần chẳng tốt bằng con người.

Đến thăm nàng lại là Poseidon.

Hắn ôm lấy nàng, dùng ngón trỏ nâng gương mặt nhỏ xinh của nàng, dặt dặt ngón lại dặt ý: “Lúc này biết ta là ai không? Còn không chịu vâng an?”

“Còn dám chạy không? Tên tiểu tặc này.”

“Viên đá đó, là ta nhặt

“Là người trộm.”

“Vậy thì sao?”

“Thì sao ư?” Hấn nhìn Amphi, “Đây là hành vi hèn hạ nguy hiểm nhất. Người không nhìn ra bên ngoài song sắt ư? Gã đó, gọi là Prometheus*, vì sao hấn lại bị trói vào đá, ngày ngày bị đại bàng ăn mất gan mình? Vì hấn đã trộm lửa.”

(*Vị thần khổng lồ đã cướp lửa của Zeus và trao nó cho nhân loại.)

Nàng biết chứ, đó là cảnh tượng khủng bố làm sao. Nhưng ngài ấy là một hảo hán, dù gan bị ăn sạch vẫn còn có thể giãy dụa mà lấy lại.

“Người có thể sao?” Hấn nhìn nàng nói, “Thân thể người rất khá, nếu người bị ngón sạch nội tạng liệu có thể tự mình chữa trị không? Hay chúng ta bắt đầu từ đây nhé, gan của người, dạ dày của người, hay là trái tim người? À mà người có tim không thể?” Nói xong hấn bật cười thành tiếng.

Mới nghe đến mấy câu này, cả nội tạng cũng cảm thấy quặn đau rồi. Khổ hình này nàng chắc chắn không chịu nổi, chẳng bằng...

Amphi ngẩng đầu, quyết đoán nói, “Đừng đem loại hình phạt đó áp lên ta, bọn họ đều nói người rất bạo lực, thích nhất là hải sản nướng tươi sống, người trực tiếp nướng đi.”

Hình như hấn nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu nàng đang nói gì, hàng lông mày rậm nhíu lại hỏi nàng: “Bọn họ là ai? Dựa vào gì mà nói ta như thế?”

“Bọn họ ư? Bọn họ đều nói thế. Nói người vô cùng tàn bạo, chỉ là một chuyện nhỏ như cây đinh cũng có thể làm ra sóng thần động đất, giết người hại thần, mắt còn không nháy; còn nói người...”

“Nói ta cái gì?”

“Thích nhất là hải sản tươi sống, từng ở dưới biển mở tiệc,” càng nói giọng nàng càng nhỏ, “đãi khách.”

Hấn nên tức giận mới phải, nhưng không ngờ chỉ mỉm cười, vui vẻ đến thế, giống như nghe được một câu chuyện cười đặc sắc: “Thật ra đến bây giờ ta chưa từng làm những chuyện như vậy,” rồi hấn nhìn nàng, “Người đã nhắc đến, vậy thì bắt đầu từ người đi.”

Hấn bỏ nhào về phía trước, nàng lui về phía sau. Poseidon đụng vào người câu, giữ lấy cái đầu nhỏ của nàng trong tay, Amphi không thể động đậy, bị ép phải nhìn thẳng vào mắt hấn: “Ồ, vô lễ này, bao tuổi rồi?”

“Vẫn còn nhỏ.”

“Đã gả đi chưa?”

“...”

“Người xinh đẹp như thế, làm tình nhân của ta đi.”

Hấn vừa buông lời, nàng liền nghênh đón, dùng đầu mình giáng thật mạnh vào cằm hấn: “Không phải lúc này đã nói rồi sao? Không phải nói muốn nướng ta à? Mau lên đi.”

Nàng thừa dịp hấn bị đau mà định làm thêm cú nữa, lại bị hấn né tránh, trên người còn có xiềng xích không đuổi được, nàng tức giận nổi trận lôi đình: “Người cứ thử ăn nói hạ lưu với ta thế thêm lần nữa đi, bảo ta làm tình nhân của người? Người lặp lại lần nữa thử xem.”

Hấn ôm cầm giết mình nhìn nàng: “Có được dạy dỗ không thể hả, sao lại đánh đá vậy?”

Amphi nhắm nghiền hai mắt, thở sâu, ngồi xuống xếp bằng, để bản thân bình tĩnh đôi chút. Nàng quyết định không thêm nói gì với hấn nữa, muốn chém giết muốn róc thịt tùy hấn. Nhưng muốn nàng trở thành một trong những tình nhân nhiều vô số của một kẻ lẳng nhăng? Không có cửa nhé, chết cũng không có.

Ai ngờ hấn lại đi đến, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, giống như đang nghiên cứu một con quái vật nhỏ vậy.

“Ta thả người ra, liệu người có trả đũa lại cho ta không?”

Bảo bối đó cầm trên tay còn chưa nóng, đã chạy vào lòng Poseidon. Hấn sớm đã biết là nàng, bố trí một cạm bẫy khiến nàng tâm phục khẩu phục, ép nàng giao đồ của hấn ra.

Chuyện này có mấy điều phải giáo huấn, một là, có bảo bối, trộm được mà không giữ được; hai là, đừng ra vẻ thần thông trước mặt vua thủy tề.

Nàng cắn răng trả lại bảo vật cho hắn, Poseidon liếc mắt rồi nói: “Kim cương xanh biếc kia của ta đâu hả? Tiểu tặc.”

“Người xem rồi không yên lòng nổi đâu,” Nàng lấy ra cho hắn xem, nàng đã đem nó gắn vào chiếc vòng cổ hình trái tim rồi, bên dưới viên kim cương sắc lục trong suốt là bức vẽ của nàng, miệng cười toe toét, vô cùng đáng yêu.

Poseidon nhìn nhìn, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng: “Vậy thì tặng cho người. Nhớ cho kĩ, nợ ta một lần.”

Nàng còn muốn biện bạch thêm thì vua biển cả đã cười sảng rồi đi.

Sau khi được thả, mấy ngày an nhàn.

Amphitrite trở nên rất thích tám chuyện. Đặc biệt thích nghe về chuyện của Poseidon nhất. Hắn đi tuần ở hải vực nào, hắn đã nhấn chìm thuyền bè của ai, nữ thần xinh đẹp nào, công chúa tốt bụng nào hay nữ yêu lả lướt nào lại thành tình thân của hắn.

Trong lòng nàng vừa tò mò, lại vô cùng khinh thường.

Nàng không giống với đám phụ nữ khác, nàng chẳng cần làm tình nhân với ai cả. Dù hắn là vua thủy tề cũng không được. Nàng thả làm một vị thần nhỏ phép màu bình thường còn hơn.

Cứ như thế, lại trải qua vài chục năm dưới trần giới, thần tiên chỉ đôi mươi ngày.

Ba anh em giao chiến. Tin tức rơi vào tay bọn họ, thì khó mà tìm được nguyên nhân sớm đã được tam sao thất bản. Chỉ biết Zeus, Poseidon và Hades hùng mạnh đều dùng tất cả mọi thứ của mình, chém giết đến thiên hôn địa ám, nhất định phải liều một sống một chết. Chúng đại thần với anh hùng loài người cũng gia nhập những phe cánh khác nhau, đều vì chủ nhân của mình, mỹ nhân kế, vô gian đạo gì cũng tung ra, quan hệ bất chính, vô sỉ cực kì. Chuyện xưa truyền đến lại truyền đi, được những người mù thông minh Hy Lạp ghi chép lại, thêm mắm dặm muối, sau thành sử thi.

Là thời đại mà những dị số, ẩn sĩ, thế ngoại cao nhân, đông đảo chư thần không chịu được hủ tục.

Tiểu thần tiên Amphi cùng đồng bạn cảm thấy lúc đó đánh giặc vô cùng thô bỉ, bọn họ không muốn làm những chuyện thô bỉ đó, liền ở dưới đáy biển mở một bàn cá cược. Mỗi ngày cược lớn nhỏ.

Nàng chỉ đem tiền cược đặt cho một người, phần lớn thời gian sẽ thua trận.

Người này là Poseidon.

Tin báo chiến sự truyền đến, hắn vừa đánh vừa lui, những bảo thạch Amphi tích góp từng ngày đều thua lỗ khá nhiều. Nhưng nàng nghĩ, bây giờ bọn họ không có chộc ngoáy gì hắn, tính tình hắn cũng không nóng nảy như lời đồn. Cho đến giờ hắn đều rất từ bi.

Nghĩ đến đây trên tay Amphi như nổi gió, bộp một cái đem bảo thạch cược cho Poseidon.

Nhưng hôm đó lại thua rồi.

Sau đó cũng chẳng rõ vì sao nàng đã du dương đến thần điện dưới đáy biển của hắn. Không có binh lính khác, không có cá bơi qua, san hô bất động, ngay cả nước biển ở đây cũng yên ắng, mọi thứ còn im lặng hơn so với lần trước, yên tĩnh đến mức làm cho lòng người cảm thấy không đầy, cảm giác sợ hãi từ gót chân chạy thẳng lên cổ. Nàng muốn hát hai câu gọi hắn ra, nhưng mới vừa mở miệng, cổ tay đã bị người ta nắm chặt lấy.

Quả nhiên lại hắn, khoe miệng cong lên, khẽ cười thư thái, tựa hồ không để ý: “Lại là người. Lần này không biến về cá heo sao?”

Nàng gạt tay hắn ra: “Ta muốn nhìn chút, người là bất thường ở chỗ nào.”

“Thế nào cũng bình thường cả.” Poseidon ngửa tay ra, rất thẳng thắn rất vô tội.

Nàng bước lên, nắm chặt lấy vạt áo hắn: “Đánh giặc không dụng công, có biết người hại ta thua bao nhiêu tiền

Hắn mỉm cười: “Ta đánh giặc có dụng công hay không, mắc mớ gì đến người?”

“Thần tiên ở biển Adriatic đều mở cược. Ta chỉ cược mỗi mình người...” Nàng mở miệng thành thật nói, mở miệng rồi phát hiện muốn giấu diếm cảm tình, thanh âm nàng càng lúc càng nhỏ, bàn tay cầm lấy vạt áo hắn chậm rãi nói lỏng, “Tiền, tiền của ta thua sạch hết rồi...”

Có người suy đoán hiểu rõ lại giả bộ hồ đồ: “Ta có tuyến báo, chỉ nói với mình người: cược Hades đi, hắn đủ độc đấy. Cũng cược thay ta một phần đi.”

Làm sao hắn biết, đó là hi vọng hay chỉ là tham lam chút tiền mọn?

Amphi buông tay, quay đầu bước đi. Người kia cái gì cũng không đúng. Hắn đã phụ một lòng thành khẩn muốn hóng chuyện của nàng.

Chiếc váy lụa mỏng của nàng nhẹ nhàng tung bay, điều khiển bọt nước dâng rồi đi, lại nghe thấy Poseidon ở phía sau gọi tên nàng: “Công chúa lưu lạc của nước Loufu Cisse*, nữ thần biển Amphitrite.”

(*Địa danh này không có thật trong thần thoại lẫn ngoài đời, tác giả cố ý thêm vào để đúng theo mạch truyện.)

Nàng bị hắn gọi tên đầy đủ, liền dừng bước,

“Mai là trận chiến cuối cùng, nàng còn bao nhiêu bảo thạch, cứ cược đi. Ta sẽ giúp nàng giành lại thắng lợi.”

Ngọc tím, ngọc như mới gặp.

31. Chương 31

Bác sĩ đến kiểm tra tôi cẩn thận, sau đó lấy kết quả xét nghiệm hôm trước ra nói: “Kiểm tra các chỉ tiêu thì, bệnh viêm phổi của cô coi như khỏi hẳn rồi.”

Tôi mừng đến mức nhảy cẫng lên.

“Nhưng phải chú ý chăm sóc ăn uống đấy.” Anh ta nhanh chóng bổ sung.

Diệp Hải cười nói: “Bác sĩ anh mau chèn ép lại vẻ kiêu căng khoa trương của cô ấy đi, đồ ngốc này vừa nãy còn nằm ngủ ngay dưới cửa sổ gió thổi đấy.”

Anh tiễn bác sĩ đi rồi về nói với tôi: “Tối nay em hãy thoát y chúc mừng bọn anh đi, người khác thì cứ mang chó mèo lưu lạc gì đó, còn anh cứ mang bạn học lưu lạc còn chữa khỏi viêm phổi cho cô ấy, anh rất có cảm giác thành tựu đấy.”

“Xuống địa ngục đi.”

“Ế trong tay em nắm cái gì thế?” Anh nhào về phía máy chơi game hỏi tôi.

Tôi đi đến bên anh, xòe lòng bàn tay ra cho anh nhìn: “Viên đá này, không phải của tôi.”

Viên bảo thạch xanh biếc ở trong tay tôi lấp lánh rạng rỡ, ánh lên những tia sáng thần bí. Diệp Hải nhìn nhìn, rồi cầm lấy bỏ vào miệng cắn, trước khi rằng anh cắn xuống tôi giữ chặt má anh, cứu lại viên bảo thạch ra, kinh hồn chưa định thần kịp, tôi nhìn anh: “Anh định làm gì thế hả ông anh?”

“Xem thật hay giả đó.” Anh nói như đúng rồi.

“Đâu phải là vàng đâu.” Tôi tức giận đến mức bật cười, tên này không phải là thiếu tâm nhãn đấy chứ?

Anh cũng cười rộ lên: “Em cho là anh ngu thật hả? Anh đùa thôi. Nói em hay, cái này cũng không phải của anh, tự em giữ lại chơi”

Tôi yên tâm thu lại bảo bối: “Rất hợp ý tôi đó.”

“An Phi, lại đây chơi game đi.” Diệp Hải vỗ vai cái đệm bên cạnh rồi nói với tôi, “Đây là anh mới làm, cực kì hưng phấn. Hai ta song kiếm hợp bích...”

Tôi ngồi xổm xuống bên cạnh, nhìn anh.

Anh quay đầu lại nhìn tôi: “Làm gì đó?”

“Bệnh tôi đỡ rồi, giờ hẳn cũng nên,” Tôi nhìn anh, “Tôi cũng nên quay về hải đảo rồi. Đến tận lúc này, ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nói với anh.”

Từ khi ngồi vào bắt đầu trò chơi chém giết ồn ào này, Diệp Hải chỉ nhìn khuôn long trong máy mà không nhìn tôi, tôi chờ anh một lúc lâu vẫn không thấy trả lời, tôi định về phòng lên mạng, vừa đi ra cửa thì đã bị anh gọi lại: “An Phi.”

“Hả?”

“Hôm nay Hồ Mỹ Lệ đã gọi cho anh.” Lưng anh quay về phía tôi, vừa chơi game vừa nói, quả ải rất nhanh, “Thầy ấy bảo, thứ hai này tổ lặn sẽ tập hợp ở sân vận động đại học Trung Sơn, phải tham gia thi đấu cả nước.”

“...”

“Thầy để anh đi, hỏi anh có thể tìm được em hay không. Anh đáp: để em thử, bạn học nữ này là một thần tiên, đi chơi đến chỗ nào em cũng không biết.”

Tôi không tiếp lời.

“Em hết bệnh rồi, có phải định về hải đảo, làm nghiên cứu gì đó của em, thăm dò cái gì đó sao?” Một đám quái thú trên màn hình bị anh giết chết, một cảnh máu me thê thảm, “Nếu Hồ Mỹ Lệ lại hỏi nữa, anh phải nói sao đây?”

“Tôi...”

“Anh nói em không đi.” Còn chưa đợi tôi trả lời, Diệp Hải đã cướp lời, đánh quái càng lúc càng nhanh, “Em như thế, vừa hay bị viêm phổi, nhất định không thể lặn quá mười mét, em đi không phải làm cản trở bọn anh sao. Bọn anh có thể đoạt được giải quán quân đấy.” Nói xong anh bật cười, “Lại nói, em ở trên đảo đó không phải cái gì cũng có sao? Ngay cả cái người định là cô dâu nhỏ với em gì đấy – không phải là anh thuê dợt đấy chứ? Lúc đầu em nói với anh là...”

Tôi cảm thấy mình với Diệp Hải mà đàm phán quá ba câu thì đúng là hi vọng xa vời, anh không nói mấy câu lại chọc tôi giận gần chết.

“Anh nói đúng đấy.” Tôi nói, “Tôi còn lạ gì chơi với mấy người. Tôi với mấy người đâu thể so được, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học bên này của tôi vô cùng khẩn cấp, mấy hôm nay tôi dưỡng bệnh ở đây, bên kia đã rối loạn cả rồi. Còn về thầy giáo đó, không cần anh phải lo lắng. Anh cứ lo cho tốt chuyện của mình đi, đừng có ngấm nhìn mãi cái tranh cô bạn gái đã vứt bỏ anh.” Tôi càng nói càng đã, “Tôi cảm thấy, rất là, thông cảm...”

Trên màn hình, tiểu binh của Diệp Hải nhảy lên lẳng chân đá vào không khí, nhưng không đá trúng đối thủ, “wang er” ngã xuống, bốn tên cường thi đã sẵn sàng đi lên chém anh. Trước khi anh bị chém tôi đã chạy trốn, bịch bịch bịch về phòng mình, dựa vào cánh cửa cắn răng nói: “Đồ sao chó đáng ghét.”

Trên QQ tôi có ai hình đại diện không ngừng nhấp nháy, một cái là của bé Tây Tạng mất hồn Trát Tây Vương Đồi, cậu ta hỏi tôi khi nào thì về lại trường?

Tôi trả lời: Tổ đang ở trên đảo tiến hành khảo sát nghiên cứu khoa học cao cấp, nhất thời không về được. Thay tổ chào hỏi mọi người trong khoa địa lí nhé. Nói An Phi nhớ các bạn.

Vương Đồi chỉ reply lại hai chữ: A Phi (tiếng phổ thông của cậu ta đã tăng thêm một bậc rồi).

Người kia chính là cô gái cơn lộn trong đội lặn trường đại học Thanh Hoa - Khu A Minh, kẻ thù của tôi.

Khu A Minh: Nghe nói cô mất tích, lần này không tham gia thi đấu toàn quốc sao?

Tôi: Anh em còn phải làm nghiên cứu khoa học đấy. Báo cáo lên ủy viên quốc hội. Không có thời gian đùa với mấy đứa nhỏ các em

Đại Khu: Đừng xạo. Nhiều nhất cô cũng chỉ có thể trợ thủ cho người ta mà thôi. Lo cơm nước phải không? Tiền trợ cấp hằng ngày có hơn ba mươi đồng không?

Tôi: Cút xuống địa ngục đi.

Đại Khu: Lần này xem như các cô bỏ đi rồi.

Đại Khu: Tôi nghe bên tôi bảo, lão Trương với lão La Bắc bên trường các cô, hai gã có phé hoạt lượng siêu lớn, thành tích lặn xuống nước vô cùng ổn định đó, vì áp lực làm luận văn quá lớn, một người mới hai mươi chín tuổi đã phải đeo máy trợ tim; người kia không cẩn thận uống phải bát canh ba ba mà cô vợ người Hồ Bắc của anh ta làm, khiến dạ dày vốn đã không vững vàng gì nóng thùng luôn.

Tôi: Cô đừng nói bậy bạ.

Đại Khu: Thật mà. Chính vì thế, bốn trường học quanh chỗ bọn tôi liên tục tổ chức mười tọa đàm tri thức khỏe mạnh, nói về tim gan phèo phổi với mấy cơ quan khác, dạy mọi người phải bảo vệ sức khỏe mình thế nào cho tốt. Phòng khi các thanh niên trí thức rơi trạng thái trung gian*.

(*Trạng thái luôn nằm giữa bệnh tật và khỏe mạnh.)

Tôi: Quá quái dị.

Đại Khu: Aiz tôi bảo này, hôm đó tôi mặc trang bị nhẹ lặn được 121 mét.

Tôi: Thế thì sao?

Đại Khu: Cô không đi, ai đấu với ai chứ? Tôi vô cùng mâu thuẫn. Tuy nhất định tôi sẽ giành được huy chương vàng, nhưng tôi cảm thấy không có đối thủ thì không có ý nghĩa gì.

Tôi: Cô đừng có dối nữa. Nếu mâu thuẫn thì cô đừng đi là được.

Đại Khu: An Phi à, cô thật sự không đi sao? Bất kể là cô hay tôi, không phải chúng ta đều chuẩn bị từ lâu lắm rồi sao? Sao vậy? Sao lại nói không đi thì không đi nữa?

Tôi: Tôi bận, tôi bận làm nghiên cứu khoa học. Không rời được sở nghiên cứu.

Cô ta chỉ để lại trên màn hình cho tôi một chữ rất nặng tình: Cút.

Tôi ngây ra trong chốc lát, tôi nghĩ ban đầu mình vất vả cố gắng nhiều năm tập lặn, bây giờ đến lúc thật sự phải tham gia trận đấu toàn quốc, thì bản thân lại quên mất.

Hai bên trái phải tôi đập nhau chan chát: Bệnh của tôi đã đỡ, quay về đạo tiếp tục cùng Mạc Lượng thăm dò, tìm kiếm dầu mỏ, hay là ở lại Quảng Châu đi tham gia thi lặn?

Một người không hề có chủ ý bây giờ lại phải chọn lựa, cái cái tôi trong người đang tiến hành tranh cãi kịch liệt.

An Phi nghiên cứu: Quay về hải đảo đi. Phải làm thăm dò, tìm dầu mỏ. Công hiến vì tổ quốc.

An Phi vận động: Ở lại Quảng Châu đi. Tụ họp với tổ lặn, tiêu diệt Khu A Minh.

An Phi vận động: Quay về hải đảo gì chứ? Mày đi hay không đi thì có hề gì, nếu thiếu mặt mày, các nhà khoa học càng im lặng, hiệu suất càng cao hơn. Mày không tham gia nghiên cứu khoa học chính là đã cống hiến rồi.

An Phi nghiên cứu: Ở lại Quảng Châu làm chi? Mày xem nhân phẩm gã Diệp Hải đó đi. Mày ở với anh ta chắc chắn sẽ tức chết mất. Vừa khỏi viêm phổi, xin đừng để bệnh tái phát.

An Phi nghiên cứu: Đừng quên Mạc Lượng, anh ấy từ nhỏ đã là tình nhân trong mộng của mày. Làm người phải một lòng.

An Phi vận động: Tao không một lòng ở chỗ nào chứ?

An Phi nghiên cứu: Mày ở lại đây, ngày ngày ở chung với Diệp Hải chính là không một lòng, mà

An Phi vận động: Mày im đi, mày đừng có giả vờ nghiên cứu mà thật ra là hóng chuyện nữa.

An Phi hóng chuyện: Mày cũng không giả trong sạch nhỉ, rất có nhục dục.

Mày đã nhìn cậu nhỏ của anh ta, còn đặt ảnh chụp của anh ta lúc nhỏ vào trong áo lót, dán ngay gần... của mày...

An Phi nhục dục: Mày im đi!

Lúc trong đầu tôi còn phân tích nhiệt liệt, đã có người gõ cửa phòng tôi. Tôi hoảng hốt, chạy ra mở cửa, không phải Diệp Hải thì là ai chứ?

Tôi không muốn cãi nhau, vừa nãy bản thân đã tự cãi nhau rồi. Mặt tôi lạnh tanh nhìn anh: “Gì?”

Tay anh rút trong túi quần: “Vừa nãy em nói cảm ơn anh. Không phải chỉ là nói một câu thế chứ?”

“...”

“Mai là thứ Bảy, chúng ta ra ngoài tận hưởng cuối tuần đi.” Anh còn chưa đợi tôi phản ứng, đã quay đầu bước đi.

Anh không thể đợi chút được à? Chúng ta có thể nói chuyện sắp xếp ngày mai mà.

Về ngày cuối tuần này, ý kiến đầu tiên của Diệp Hải là: Chúng ta đến Armani báo thù.

“Đừng đùa chuyện này với tôi nữa, tôi bối rối đến chết mất.”

“Không phải hôm đó em bị người ta coi thường à?” Diệp Hải nói, “Hôm nay anh dẫn em đi chinh bọn họ lại.”

Anh không nói còn đỡ, vừa nhắc đến lại làm dấy lên cơn hận trong tôi, cả đời này tôi chưa từng bị người ta xem thường như thế đâu. Tôi nói: Được. Cảm ơn anh đã suy nghĩ thay tôi báo thù. Muốn báo thù hả, thì phải chơi độc vào, anh mua hết đồng quần áo Armani mùa này đi, đè chết bọn họ.

Anh vô cùng xem thường: “Nên mới bảo An Phi em quả thật thiếu tâm nhãn. Anh mua hết áo quần của bọn họ, họ được trích phần trăm còn mừng chưa kịp, lấy gì mà đè người ta, em thật là...”

Miệng nhét đầy cơm lúng búng noi: “Vậy anh nói phải làm sao hả?”

Kết quả hôm đó Diệp Hải dẫn tôi đến Versace với Chanel mua đồ, sau đó lại xách theo túi lớn túi nhỏ đến Armani, sau đó mặc thử từng bộ, rồi sau đó không mua một bộ nào hết. Cả đám nhân viên mặt to tròn mắt nhỏ. Sau khi đã nhìn đủ, mới nói với cô nhân viên hôm trước bảo tôi đi mua đồ ở Baleno: “Cô nói đúng, nhãn hiệu của các cô quả không hợp với tôi.”

Xe của anh đẩy ních túi đồ mà bọn tôi mang theo, tôi chỉ vào chúng mà nói: “Rất xa xỉ, đồng này nếu đổi thành Ning, chắc hẳn có thể đập thủng ba mươi chín khu vực Olympic.”

Anh khởi động xe không nhìn theo: “Chẳng hề gì. Nếu em muốn, thì cứ giữ lại mà mặc; nếu em không thích, thì bán giảm giá đi.”

Anh lấy từ sau xe ra một gói đồ to, đặt trong lòng tôi nói: “Vừa nãy lúc em chọn quần áo, anh đã đi chuẩn bị đây. An Phi nếu em mặc cái này vào, rồi để cho anh chụp mấy tấm hình, nể tình anh thay em báo thù, báo đáp anh vậy là được rồi.”

Tôi lấy ra nhìn, lập tức ném vào mặt anh: “Tự anh mặc vào soi gương tự sướng đi.”

Diệp Hải phanh xe cái “két”, anh gỡ lấy chiếc quần lót Lace trong suốt màu đen xuống khỏi gương mặt trắng nõn của mình, u oán nhìn tôi nói: “Em đúng là đồ hẹp hòi. Anh chỉ có một yêu cầu thế mà thôi.”

Lúc này tôi đang đứng ở cửa cung khoa học thanh niên, người mua vé xếp thành hàng dài. Trên bức tranh tuyên truyền là một chú cá nhà táng vô cùng lớn đang dẫn đầu động vật biển thường du trong đại dương xanh thẳm. Tôi nhớ lại phần giới thiệu đã thấy trên báo hai ngày trước: Nhà hải dương học nổi tiếng Nhật Bản đến Bắc Kinh tổ chức triển lãm văn hóa bảo vệ biển rất được hoan nghênh, mời đến Quảng Châu thăm quan.

“Chúng ta đến đó xem nhé, em

“Anh mời đây.”

Tôi với Diệp Hải hòa vào dòng người, bên trong chia làm mấy sảnh triển lãm, đủ chủ đề khác nhau. Tranh ảnh, hóa thạch, hình ảnh la-de với các tạo hình hiện vật kể lại sự phát sinh của đại dương, cùng sự phát triển và biến hóa.

Đại dương từng là một đứa trẻ nông cạn, tính tình không tốt, nhiệt độ lại cao, nước chứa có tính axit, thiếu dưỡng, không có chất bổ. Trong quá trình khốc rỗng giãy dụa của sự trao đổi chất, hơi nước không ngừng bốc lên, hình thành mây mưa, mây che đi tia tử ngoại mạnh mẽ của mặt trời, mưa cũng phân chia muối trong lục địa và nham thạch, cung cấp chất dinh dưỡng mà sinh mệnh vừa sinh ra cần nhất, từng tế bào vật chất chậm rãi hình thành dưới đáy biển.

Tiếng khóc đầu tiên của nó, bởi vì sinh mệnh trong cơ thể đang sinh sôi xao động, màu xanh biếc hình thành trong cơ thể, rồi duỗi người, nổi lên mặt nước, chinh phục và sử dụng những tia sáng mạnh mẽ, tạo khí oxy và ô-zôn, cho những vật đa bào hay sinh vật có cảm xúc một nền móng cùng bức chắn.

Bọn chúng chậm rãi hình thành, diễn biến: Đơn bào, đa bào; tím có, xanh cũng có; mặt trời quay vòng, nuốt luôn kẻ khác; hướng về lục địa, cổ thủ hải dương, còn cả cái ngày cuối cùng cũng có côn trùng; bốn chân chạm đất, đứng dậy hành tẩu; lúc im lặng, khi mở miệng nói. Sinh mệnh muôn hình muôn vẻ, sinh ra, lớn lên ở đây, vì mỗi một cơ thể hình thành ban đầu, đều lưu lại dấu vết của nó: đại đa số động vật lúc còn ở trong phôi thai đều có khung quai hàm, đó là lời chào gửi đến đại dương, trong mấy tỉ năm trước là nó đã tạo nên chúng, cũng đồng ý cho chúng sống nhờ.

Những lần ồn ào, vô lương ấy, đều không bỏ một đồng hồ để tiến hóa, để phát triển cuộc sống tạm trú của chúng, cũng làm nó phong phú lên.

Biển cả không còn là cậu bé buồn chán năm nào nữa, giờ đây nó đã trở thành một thiếu niên giàu có, mạnh mẽ. Bao la, ung dung, lại có khí nổi giận. Khi ngái im lặng, đó chính là bảo tàng, chính là thắng cảnh; lúc ngái không kiên nhẫn thì hô mưa gọi gió; lúc muốn vui, trong chớp mắt liền chia tách lục địa; có khi ngái lười biếng, liền nhấn chìm sông băng vạn năm.

Mỗi một bức hình, mỗi câu chuyện xưa, mỗi viên hóa thạch cũng đủ để ghi lại thán năm hóa tro tàn đầy lưu luyến, khiếp sợ với lịch sử của đại dương, cùng vẻ đẹp và sự hùng vĩ của ngái.

Sảnh triển lãm ở cuối bị đóng.

Bọn tôi chậm rãi mở cửa ra, trước mặt là hai con đường hẹp. Tôi với Diệp Hải mỗi người đi một hướng.

Tôi như lạc vào biển khơi xanh thẳm, ánh đèn le lói, chỉ thấy sóng biển ngập trời, bão lao vùn vụt, lốc xoáy cuốn ầm ầm, sóng thần cuồng nộ, thủy triều đỏ hãi hùng, những ngọn núi băng trên đảo nổi đầu đầy sát khí, nhấn chìm không ít thuyền đi biển cùng người trên đó.

Vào thế kỷ 16 trước công nguyên, núi lửa Santorini ở phía bắc đảo Crete phun trào, dung nham quét đến tận thung lũng sông Nile cách đó 300 ngàn mét, núi lửa phun khiến biển Aegean dâng sóng cao hơn 90 mét, thành thị xung quanh bị phá hủy, chỉ còn lại đảo Sila sừng sững cô độc giữa bến Aegean.

Ngày 20 tháng 9 năm 1498 ở Nhật Bản, vì động đất 8,6 độ dưới đáy biển Đông mà gây ra sóng thần, ngọn sóng cao nhất cao 15-20 mét, phá hủy hơn 1000 kiến trúc ở vịnh Ise, hơn 5000 người chết chìm, ở Izu, biển xâm nhập vào 2000 mét nội địa, thành phố Shima gặp thảm họa nghiêm trọng, theo “Thái Minh Chí” ở tỉnh Shizuoka ghi lại, tử vong 260 ngàn người, tỉnh Mie có mười nghìn người chết đuối. Ngày 26 tháng 12 năm 2004, biển đông ở Idonesia, lan đến dọc theo Ấn Độ dương phải gần năm quốc gia, số người chết hơn 30 vạn.

Còn cả chiến hạm mất tích ở Bermuda, Titanic đụng phải núi băng trôi, ít nhiều đảo bị nhấn chìm ở xung quanh Bắc Băng dương, cùng với thành phố Venice dưới ánh hoàng hôn mỹ lệ vô ngần, nhưng biển khơi cũng đang từng chút từng chút nuốt mất nó.

Tôi đi ra khỏi nơi này, dùng yêu ghét đơn giản của bản thân mà phán đoán: ngài hỉ nộ vô thường, chẳng phải là người lương thiện gì; nhưng lại nắm lấy quyền lực lớn, quyền sinh sát trong tay quyết định bằng tâm tình, nhẹ nhàng khẽ động, đã làm ra thảm kịch nhân gian.

Diệp Hải từ mặt bên đi ra, nhìn tôi.

“Bên chỗ anh có đẹp không?” Tôi hỏi.

“Rất tàn nhẫn.” Anh nói.

“Là gì?”

“Nước thải đổ hết vào biển, số lượng hàng năm cũng phải nửa Địa Trung Hải. Người Nhật Bản giết cá voi, hòng pháo còn to hơn cả thắt lưng một người; người Trung Quốc đánh phá cá mập, cắt vây cá, lại đem những chú cá đáng thương ấy ném về lại biển; điện của người Mỹ ở dưới đáy biển trải dài cả châu Âu, khiến núi lửa Nam Mỹ rục rịch phun trào. Còn có,” Anh nhìn tôi, “Khai thác đá ngầm trên biển, vô số bầy cá không tránh kịp, đều bị máy móc đánh chết, hoặc vì cố tìm đường thoát mà chết vì mệt. Lại còn cả, chỉ không cẩn thận một tí, dầu mỡ chảy ra, cả mặt biển loang loáng như nhựa đường, chỉ cần một mồi lửa, dầu ở trên mặt nước sẽ bốc cháy, có thể cháy liên tục trong mấy tháng. Núi băng cũng tan ra.” Anh dừng lại hỏi tôi, “Em thì sao? Bên em là gì?”

Tôi cười: “Vừa nãy còn cảm thấy tức giận, nhưng bây giờ nhìn lại thì, biển cả đối với loài người, chẳng qua là ăn miếng trả miếng thôi.”

Anh đặt tay lên vai tôi, cười nhìn tôi: “Khó thấy người khai thác biển nào như em lại có lí giải sâu như thế.”

Lúc tôi với Diệp Hải ra ngoài, trong lòng thấy không thoải mái cho lắm, vì sao triển lãm của người Nhật Bản lại không thể giống như điện ảnh của phim Mỹ, có một cái kết khiến người ta sảng khoái vậy?

Tôi theo Diệp Hải ra đến đại sảnh triển lãm, bên cạnh hòn núi giả ở hành lang tầng một có một đôi nam nữ đưa lưng về phía chúng tôi bàn chuyện. Lúc chúng tôi đi lướt qua bọn họ, sắp ra đến cửa, tôi liền dừng lại.

“Anh đi lái xe đi.” Tôi nói, “Tôi để quên đồ ở trên lầu rồi. Phải đi lấy lại đã.”

“Thứ gì thế?” Diệp Hải nói, “Anh đi lấy với em.”

“Anh đi trước đi, cái túi nhỏ bằng vệ sinh hồng ở gần bồn rửa trong nhà vệ sinh nữa đó.” Tôi nói

Anh nhìn tôi bảo: “An Phi, em đừng có mà nói bậy với anh.”

Tôi thở ra, hai vai trĩu xuống, “Thấy một người quen, tôi muốn đến chào hỏi mấy câu.”

“Được, vậy em đi đi.” Diệp Hải nói, giọng của anh hòa hoãn nhưng ngữ khí thì lại cứng rắn, “Anh chờ em mười phút ở bãi đỗ xe.”

Hôm nay là một ngày trọng đại, tôi không chỉ gặp Mạc Lượng, mà còn gặp được Yagyuu Ranko đã lâu không thấy, vị học giả Nhật Bản đến Quảng Châu tổ chức triển lãm chính là chồng của cô ấy.

Chuyện xảy ra hôm đó luôn vòng vèo trong đầu tôi, không kiểm soát được.

Mạc Lượng nói với Yagyuu Ranko: “Cô giáo còn nhớ An Phi em gái tôi chứ?”

Cô ấy nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi: “Sao lại quên được chứ, An Phi xinh đẹp như thế kia mà. Mạc Lượng từng nói tiểu thư An Phi học ở đại học Bắc Kinh, cũng là khoa địa chất học ư?”

Tôi khẽ gật đầu.

Cô ấy nói: “Tuổi trẻ chỉ có một lần thôi, phải cố gắng đấy

Sau đó là một mảnh im lặng.

Mạc Lượng nói: “Đã quấy rầy cô giáo rồi, tôi phải đi đã.”

Cô ấy ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nhíu mày: “Cũng không uống một tách trà đã ư?”

“Phải ngồi thuyền về đảo rồi.”

Cô ấy gật đầu, dùng sức nắm lấy tay anh, mắt nhìn thẳng anh mà nói: “Anh Mạc Lượng*, phải bảo trọng đây.”

(*Chú thích ở đây một chút, Yagyuu nói với Mạc Lượng là từ trong quân vương, trong trường hợp hiện đại thể hiện sự tôn kính, khác với An Phi hay gọi là ca ca.)

“Cô giáo cũng vậy nhé.”

Yagyuu Ranko đi đến chỗ chồng mình giúp đỡ, tôi đi một bước quay đầu lại thì nhìn thấy bóng lưng của cô ấy. Trong lòng tôi có chút áy náy với Mạc Lượng, có phải tôi đã quấy rối cô giáo học sinh bọn họ khó mà gặp lại không? Tôi ngẩng đầu nhìn, mặt trời tháng chín treo bên ngoài khung cửa sổ tầng một tỏa ánh nắng rực rỡ xuyên vào, đốt lên trong mắt cùng trên mặt tôi đến nóng r

Tôi chính là nữ phụ độc ác trong phim Hàn mà.

Mạc Lượng nói: “Sao không nói gì thế, buồn bực à?”

“...”

Anh khẽ cười: “Em đang tò mò là, anh với cô Yagyuu đang nói gì ư?” Anh trầm ngâm trong chốc lát, rồi mới nhẹ nhàng nói, “Những chuyện đã trôi qua.”

Lúc đi theo cô ấy học, tình cảm của cô ấy với anh pha trộn rất nhiều nhân tố. Một cô gái xinh đẹp lại uyên thông luôn khiến người ta ngưỡng mộ, hơn nữa cô ấy lại dịu dàng thân thiện, trên người không hề toát lên vẻ kiêu căng không ai bì nổi, lúc Mạc Lượng còn trẻ, đang tha hương du học, vào lúc quái quỷ nào đã yêu cô giáo mình, có lẽ chính anh cũng không biết.

Sau khi nhận ra thì đã muộn rồi.

Khi Yagyuu Ranko thua ván bài kia, đã quyết định rút khỏi ngành giáo dục. Trong đêm đen anh đội mưa đến tìm cô, muốn cô ấy thay đổi quyết định. Nhưng lúc đó ở trong nhà, anh đã gặp vị hôn phu của cô ấy.

Một người làm ra quyết định quan trọng hay thay đổi, nguyên nhân không chỉ có một. Người đàn ông này là một nguyên nhân khác của cô ấy.

Anh ta trông rất hiền, nhưng tính cách lại thông minh hoạt bát, quan trọng hơn là, trên học thuật luôn có lý tưởng, anh ta khác hẳn cô ấy, thậm chí là nước lửa khó dung hòa. Cô ấy là người tiên phong trong việc khai phát đại dương, anh ta lại là người theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng bảo vệ đại dương; công việc trước của cô ấy vì phải phát hiện xác định mà lợi dụng đáy biển liên tục, cả đời anh ta lại muốn ngăn cản chuyện như thế. Lần đầu tiên cô ấy gặp anh ta, là khi anh ta dẫn đầu một nhóm người khảo sát thân trước tàu lặn khảo sát.

Tuy Yagyuu Ranko rời khỏi ngành, nhưng cũng không hề nản chí ngã lòng, cũng không ỉu rù cả ngày, cô ấy yêu người đàn ông hoàn toàn khác mình, đi theo anh ta hưởng thụ một cuộc sống khác.

Mạc Lượng mới hay mình chỉ là đơn phương Yagyuu Ranko không cần một bản sao của mình, cũng không sợ Mạc Lượng có thể càng xuất sắc càng cấp tiến càng thành thạo mà đòi cả bảo tàng

Yagyuu cần một người khác, một người mà bản thân không hề chu đáo.

“Bọn anh ôn chuyện thế, có khó khăn không?”

Mạc Lượng nói: “Vừa nãy ấy hả? Bọn anh cũng chẳng nói gì cả. Cô giáo Yagyuu chỉ là nói anh biết có lẽ có thể làm nghiên cứu trên phương diện địa chất hải dương ở một hướng. Cô ấy không đề nghị anh thăm dò đầu mỏ dưới đáy biển nữa – tín ngưỡng của cô ấy đã đổi rồi, cũng muốn anh quy theo.” Anh nhún vai cười.

“Đương nhiên cô ấy không có khả năng thuyết phục được anh rồi.” Tôi nhấp một ngụm

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Anh nói thế này với cô ấy: anh cảm thấy rất lo lắng, bất kể là thăm dò trước mắt hay sau này phải tiến hành khai phát. Anh không có thời gian quay đầu lại nữa, có phải cũng không

còn lựa chọn nào khác không. Anh cũng không có thời gian để mà,” Giọng của anh bình tĩnh đến mức làm người ta sợ hãi, “Bất kể là tưởng niệm lúc trước, hay là những yêu thương gần đây.”

Tôi cúi đầu, thở dài một hơi.

Lúc một người không rõ, luôn có nhiều suy đoán bất an như thế, thật ra chỉ dùng một câu mà thôi, Mạc Lượng anh nói bao nhiêu đều hiểu hết. Anh biết, anh vẫn luôn biết. Chỉ là anh, không có, thời gian, mà yêu đương với tôi.

Bên cạnh tốp năm tốp ba đi ra, đứa trẻ tham quan xong cầm trong tay bóng bay hình con cá voi, rồi đòi ba mẹ uống nước ngọt.

Mạc Lượng nói: “Em muốn gì đây? Phi Phi, anh mua cho em.”

Tôi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Anh nói: “Anh còn định đến bệnh viện thăm em chứ, không ngờ trùng hợp lại gặp em ở đây. Bao giờ thì em về...”

“Anh Mạc Lượng, bệnh của em khỏi rồi.”

“...”

“Em nghĩ là, bây giờ em không cần về hải đảo nữa.” Tôi ngửa đầu, lại nhìn anh, tôi muốn nhìn anh cho kỹ, từ nhỏ tôi đã thích anh rồi. Làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy như nho, giống Bách Nguyên Sùng, cũng giống Phó Tân Bác, “Tổ lặn trong trường triệu tập tập huấn, em muốn ở lại đây đi tập, sau đó tham gia thi đấu cả nước.”

“...”

“Em cảm thấy mình ở trên đảo thật ra cũng chẳng giúp được gì. Những việc em có thể làm, thì tiểu ban trưởng cũng làm được. Cho nên em nghĩ, em,” Tôi cười nhạt, “Em nên chọn một nơi hợp với vị trí của mình.”

“Vậy em nghĩ xong chưa?” Anh nhìn tôi.

“Ừm.” Tôi gạt đầu một cách khó nhọc, “Nghĩ kỹ rồi. Nghĩ rất kỹ mới nói.”

Trong mũi tôi xót xa quá, tôi cau mày, nhưng lại bật cười: “Em phải đi tìm bạn đã, bọn họ đang chờ em đấy.”

Anh tựa như thất thần, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, lấy trong túi tiền ra một xấp tiền, nhét vào trong tay tôi: “Phi Phi, cầm cái này đi.”

Tôi đẩy tay anh ra: “Em vẫn còn mà...”

Bỗng anh trở nên bức mình, cố chấp nhét xấp tiền vào trong túi xách của tôi, lúc nói lại danh giọng: “Đừng đẩy nữa, cầm nó đi.”

Anh chưa bao giờ ra lệnh cho tôi thế cả.

Tôi thì thảo nói: “Thật sự không cần mà.”

Anh dừng một lúc lâu, cuối cùng giọng dịu lại: “Nghe lời đi. Đây cũng là tiền lương hai tháng của em đấy.”

Tôi cúi đầu thật thấp, trong lòng vô cùng khổ sở, trong lòng tôi nói: mau đi đi, mau đi đi, nếu mày không đi, tao sẽ rơi nước mắt đấy.

“Bao giờ thi thì nói lại anh. Anh sẽ đến xem bọn em thi, cổ vũ cho em.”

Tôi không để tâm vào điểm này, tôi chậm rãi nắm lấy tay anh, ngẩng đầu mở tròn hai mắt nhìn anh: “Nếu, nếu anh không vội, bao giờ anh có thời gian, anh, anh, anh phải...”

Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng: “Anh đến tì

Tôi tạm biệt Mạc Lượng, nhưng cũng không đi tìm Diệp Hải.

Tôi nán lại quá lâu, đại gia nói một không hai chắc sẽ không chờ tôi.

Tôi đi thẳng một mạch đến Châu Giang, tìm ghế đá ở công viên bên bờ sông ngồi xuống, đèn mới lên thấp sáng rực rỡ, ánh đèn ở hai bên bờ sông từ từ chảy xuôi, mọi người sau bữa cơm chiều đi dạo hát hí khúc chơi cờ đánh bài bắt cua, còn có người đem theo đèn lồng thả lên bầu trời.

Một cậu nhóc nhỏ người còn chưa cao bằng chân ghế, ở bên kia chơi với trái bóng cao su to. Quả bóng nhanh chóng lăn đến dưới chân tôi. Tôi nhặt lên trả cho cậu bé, cậu bé cười chạy đến, trong đôi mắt màu nâu đọng đầy hơi nước, cùng với làn da trắng mịn màng.

Những đứa trẻ đều là đồ ngốc, chỉ vì được một trái bóng đã vui vẻ đến thế.

Lúc tôi khổ sở, không hi vọng có người khác vui vẻ.

Tôi vừa nghĩ đến, liền ném quả bóng sang một bên.

Thằng bé bập bôm chạy đến, rồi lại đưa cho tôi, muốn tôi chơi kiểu ném bóng thế này.

Đúng là đồ ngốc, ngốc giống tôi, quả bóng bị người ta ném đi lại ngu ngốc nhặt về cho anh.

Anh lập tức ném nó ra xa.

Thằng bé lại định chạy đến nhặt bóng, nhưng bị mẹ gọi về.

Người phụ nữ đó nhìn thấy tôi không có ý tốt gì khi đùa với cậu con trai ngây thơ khả ái của mình, trừng mắt dùng tiếng Việt* mắng tôi mấy câu, rồi ôm lấy đứa trẻ bỏ đi.

(*Thứ tiếng người Quảng Đông, Quảng Tây nói.)

Cơn tức của tôi lập tức bốc lên, vọt đứng dậy.

Tôi không thích nơi này. Gió đêm ẩm áp, làn nước mềm mại, người già hát khúc, con diều lấp lánh, đứa trẻ đáng yêu, và người mẹ bảo vệ nó. Thật đáng ghét. Tôi chẳng thích tí nào cả.

Tôi ngẩng đầu nhìn không trung chói lọi, nhớ lại lời Diệp Hải nói, anh đã nói, đôi khi thời tiết có lúc không tốt, thật ra đều là vì tâm tình của tôi.

Nếu là như thế, nếu thật là như thế. Tôi cảm hận mặc niệm trong lòng: bây giờ, trời mưa đi.

Vài giây sau, tiếng sấm rền từ đằng xa truyền đến, bỗng mây đen cuộn cuộn từ tám phương tập trung về đây. Mặt trăng, tinh tú đều bị che lấp tức, gió nổi lên, mọi người còn chưa kịp né, thì mưa đã lộp độp rơi xuống.

Tôi rất vui sướng, không lẽ tôi thật sự có thể hô phong hoán vũ?

Nhưng tôi đã quên mất một chuyện quan trọng, mọi người đang đùa vui bên bờ sông, chỉ cần chạy vài bước là đã về lại nhà mình, tắm rửa, thay quần áo. Còn tôi, cô độc một người, không dù che, không chốn để trú.

Tôi trong cơn mưa được chính mình gọi đến khiến cả người ướt như chuột lột. Trên đường lớn khói nhẹ khê nổi, một chiếc xe “kít” một tiếng dừng lại, tiếng còi kêu cùng phanh xe đều bén nhọn như nhau.

Một người từ trên xe bước xuống, chậm rãi đến gần, bóng hình dần rõ ràng trong màn mưa. Một chiếc dù che trên đỉnh đầu tôi.

Giọng của anh, mang theo vẻ trêu đùa, lại có chút đặc ý truyền từ trên đầu tôi đến: “Em đúng là đồ ngốc.”

Tôi bị mưa to làm mờ tầm nhìn, ngẩng đầu nhìn anh một lúc lâu: “Sao anh chưa đi thể đại gia?”

Trong đầu có hai bản thân.

Đối mặt với Mạc Lượng là một cô gái tốt dịu dàng, xoắn xuýt, tốt bụng, đôi khi khờ dại. Cô gái này xoay người lại, mắt nhìn Diệp Hải, liền lập tức bị một cô gái khốn nạn thay thế.

Đồ tồi lạnh lùng này còn là một kẻ vong ơn bội nghĩa. Đồ tồi này sao lại chiếm tiện nghi của người ta chứ. Bây giờ đồ tồi này lại bỗng chiếm lấy thân thể tôi, cơ thể ướt đầm, lạnh đến phát run bị kẻ tồi tệ này giặt đây đó đột nhiên trở nên tham lam, hướng đến nơi ẩm áp gần nhất.

Tôi từ từ đứng dậy, từ từ bước đến. Tôi giang rộng hai tay, ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, mặt áp vào ngực anh, ngẩng đầu lên, chớp mũi sượt qua cổ, hô hấp đó là mùi của anh mà tôi quen thuộc. Ở Bắc Kinh, trên hải đảo mà tổ lặn tập huấn, trong túi ngủ chật hẹp, ở trong bệnh viện, trong rừng vải xanh thẫm. Anh đã từng ôm tôi đầy ắp như thế.

Nước mắt tôi chảy xuống ngay trước mặt anh, chỉ khẽ chớp mắt, những giọt châu đã vương đầy mặt. Tôi thấp giọng, nói như lấy lòng, lại như van nài: “Tôi lạnh, ôm một cái, được không?”

Dù lập tức bị vút trên mặt đất, đôi tay dài mạnh mẽ ôm chặt tôi vào lòng. Trời vẫn đang tầm tã, nhưng chợt có nơi ấm áp kiên định để dựa vào. Kể từ tệt trong lòng tôi cảm thấy an toàn, thư thái, lại càng nhiều nước mắt tuôn rơi.

Cầm Diệp Hải dán lên trán tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Em sao thế? An Phi.”

Tôi theo anh về nhà, thay quần áo. Gối đầu, giường vừa to vừa mềm, mọi thứ đều khô ráo ấm áp, còn cả khuỷu tay của Diệp Hải nữa. Tôi nằm bên cạnh anh, cong người đối mặt với anh, tay anh nhẹ nhàng gơ lên, liền đem tôi kéo vào trong ngực. Tư thế này thật ăn ý, anh luôn có thể ôm tôi mà biến tôi thành kẻ nhỏ bé, mềm mại.

“Sao lại khổ sở như thế?” Anh vươn tay nhẹ nhàng gạt đi từng giọt nước mắt đọng bên khóe mắt tôi.

Tôi nhìn anh: “Anh sẽ không muốn biết đâu.”

“Anh luôn lắng nghe em.”

Tôi sụt sịt kể: “Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì. Lúc này ở chỗ triển lãm, tôi gặp người mình thích đó, hôm nay, cuối cùng đã nói rõ với tôi hay, tôi với anh ấy, không thể.”

“Thầy giáo kia đó hả?”

“Ừm.”

“...”

Tôi gơ tay lên khẽ đếm: “Bảy năm.”

Tôi thích anh ấy bảy năm. Vừa này lại nghe anh ấy nói, không có thời gian. Tôi như bị đánh một gậy bất ngờ, ư ư như gỡ được một gánh nặng. Vừa khó chịu lại cảm thấy thoải mái kì lạ.

Diệp Hải, bảy năm có dài không?

Một phần ba quãng thời gian tôi đã sống đều là thích anh. Là lúc tôi vừa thích một người mà đi thích anh. Bây giờ anh nói: “Không được.”

Tôi nhắm mắt lại, lại một hàng nước mắt lăn xuống.

Diệp Hải nói: “An Phi, em khóc nữa anh sẽ hôn em.”

“Đừng có giậu đổ bìm leo.” Mũi tôi bị tắc, cố sức hừ nói.

Anh hơi ngồi dậy, nhìn thẳng vào tôi từ bên trên: “Là muốn em im miệng đấy. Bởi vì anh nghe xong liền mất hứng.”

Tôi sợ anh nói sẽ làm, nhanh chóng dán mặt lên hõm vai, sau gáy anh.

Diệp Hải thấp giọng cười chân tình: “Vậy phải làm sao bây giờ? Anh đi chinh hấn ta nhé, để giải mối hận trong lòng.”

Tôi lắc đầu, kịch liệt

Diệp Hải liền hôn lên tóc tôi.

Cơn mưa đã tạnh, ngọn gió mang theo mùi vải trong rừng từ ngoài bay vào, cánh là xì xào, vắng trắng sáng treo bên ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào vết nước mắt chưa khô trên mặt cô. Trong thế giới này, Amphibi mình bị cô phụ lại tình cảm bảy năm, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Diệp Hải dùng tay làm gối cho cô, tay kia vuốt ve tóc cô. Nhẹ nhàng, cẩn thận lắng nghe tiếng thở của cô.

Bảy năm, chỉ bảy năm mà thôi. Đã khiến nàng khổ sở như thế.

Vậy còn ngài, đã mấy ngàn năm rồi?

Đá ô liu, muốn đi lại vẫn vương.

32. Chương 32

Cuối cùng Amphitrite cũng thắng cược một mẻ lớn

Hải hòng một kích trí mệnh giăng đầy nước khắp cả địa ngục, dưới tay Zeus với Hades đang chiếm được đả tử vong vô số, không thể thương lượng ngầm bèn đến đàm phán.

Khi hần mặc tính khí nổi lên đoạt lấy địa bàn của người ta, trên chiếu bạc nàng không chỉ lấy lại vốn ban đầu mà còn thu không ít bảo vật của người khác vào túi.

Amphi vui vẻ vỗ bàn tự khen mình, bỗng nghe thấy có người nghị luận: Zeus đem không ít mỹ nữ đến tặng Poseidon, ngài ấy sẽ hưởng dụng thể nào đây?

Nàng tiếp tục vỗ bàn, bật cười đến mức chảy nước mắt, thở không ra hơi nói: ta là người thắng nhiều nhất, bây giờ ta mở thêm một màn cược nữa. Chúng ta cược là: khi nào Poseidon sẽ cạn tình tử vong.

Con cá ngựa lập tức bịt miệng nàng lại: “Người muốn chết hả? Sao lại ở đây nguyên rửa vua biển cả. Người thật sự không lo bị biến thành cá nường à?”

Hần ôm mỹ nhân uống rượu thâu đêm ăn mừng thắng lợi của mình, nhưng khi choàng tỉnh vào nửa đêm, nhìn ánh sao sáng rọi trên mặt biển xanh thẫm, cảm thấy cả trời đất này chỉ duy độc mình người, những lúc cô đơn lại bắt đầu dâng nước. Lúc này theo bản năng hần XX.

Phụ nữ chính là yêu một Poseidon như thế.

Hần trẻ tuổi lại anh tuấn, cao quý lại nhiệt tình, những lúc hưng trí vì để người ta được vui, có thể hạ yêu cầu xuống thấp nhất: nếu hần thích người, thì muốn hần thứ gì cũng được.

“Thế nào cũng được ư?” Artemis hỏi hần.

“Sao cũng được hết.” Hần gật đầu, hôn lên đôi môi của nữ thần Mặt Trăng xinh đẹp trong vòng tay.

“Ta muốn xe ngựa vàng của chàng.”

“Vậy mai cứ lấy đi. Tùy nàng sử dụng.”

Hần hào phóng biết bao, xe ngựa vàng của vua thủy tề là bảo bối độc nhất vô nhị cả thần giới lẫn nhân gian, vậy mà ngay đến một giây lo lắng cũng không hề có, nàng ta cảm thấy rất hài lòng: “Nhưng kéo xe toàn là đàn ông. Ta không thích.” Nàng ta muốn đổi lại theo ý mình.

“Tùy nàng muốn gì cũng được, cứ nói đi, ta sẽ làm theo ý nàng.” Hần cười vờ về tay nàng ta.

“Ta không muốn xe ngựa vàng, ta muốn 12 con cá heo kéo xe kia.” Nữ thần nói.

“120 con cũng không thành vấn đề.”

Amphitrite ở trên bàn bạc bị Dạ Xoa dùng dây thừng thắt cổ, Dạ Xoa nói: “Đừng có giãy dụa, vô ích thôi.”

Nàng cả giận: “Ta không phạm pháp, làm gì mà bắt ta?”

Dạ Xoa này là một kẻ rất thành thật: “Bọn ta chỉ bắt được 11 con cá heo ở biển Aegean, tổng cộng cần 12 con, mời người mau biến hóa.”

“Cút.”

“Không được.” Dạ Xoa nói, “Người chỉ cần đi một lát thôi. Hải hoàng muốn xe cá heo cho Artemis, không thể chỉ có 11 con. Nhưng người cũng đừng lo, khi nào mấy thần tiên đó chơi ngán, tự nhiên sẽ thả người tự do.”

“...”

Nàng cảm giác như mình nghe nhầm, nàng vậy mà bị Poseidon tặng cho người khác đi kéo xe ư? Nàng đọc khẩu quyết muốn chạy trốn, ai ngờ Dạ Xoa đã sớm chuẩn bị kỹ mọi thứ, dùng cây gậy nhỏ cốc lên đầu nàng, tiên nữ đã biến thành cá heo rồi, không thể quay về được.

Artemis rất hài lòng với cỗ xe này, hôn môi Hải hoàng tỏ lòng biết ơn.

Hắn nhìn kỹ thì cảm thấy có hơi kì quái, đi đến bên cạnh con cá heo mà Amphi biến thành, tự nhủ: “Sao con cá này lại nhìn quen thế nhỉ?”

Nàng dùng ánh mắt dò dào biểu đạt tâm tình của mình: Ông nội người, mau thả ta ra.

Nào biết hắn lắc đầu, quên lâu rồi.

Dạ Xoa nói: “Con này thông minh nhất lại béo tốt, cho nó lên trước, làm đầu linh ạ.”

Poseidon đáp: “Khó thấy người có được ý kiến hay như thế.”

Nữ thần giơ roi lên muốn điều khiển xe cá heo mới lướt hóng gió trên mặt biển, nhưng khi đầu roi hạ xuống thì Poseidon lại nắm chặt: “Cổ quá rồi, bây giờ còn ai lái xe lại dùng roi chứ?”

“Vậy thì phải làm sao?”

“Nàng cứ nói với bọn chúng thế này.” Hải hoàng nói, cổ hắn khẽ xoay, mặt quay về lũ cá heo ở trước cát cao giọng, “Không muốn thành cá dưỡng thì mau lên đường đi!”

Amphi tức đến nổi ngũ tạng đều hồng: Ta lên đường, được lắm, ta sẽ lên đường!

Nàng nhảy vọt lên không trung, mượn lực ở đuôi mà phát động dây cương, đoàn cá heo ở sau cũng bơi theo, lần lượt nhảy lên mặt nước. Amphi nặng nề rơi xuống, bọt nước trắng xóa bắn ra bốn phía. Trong lúc hỗn loạn, nàng giật dây cương, cúi đầu bơi xuống dưới cỗ xe Hải hoàng với nữ thần Mặt Trăng, nàng ra sức quẫy đuôi lên trên, trong lòng vô cùng sung sướng: Ta cho các người bay lên trời luôn.

Khi hai đại thần tiên nhếch nhác rơi xuống nước, nàng dùng hết sức chạy trốn chết. Không biết đã bơi được bao lâu, bơi đến lúc mệt gần chết mới từ từ dừng lại, dựa vào hòn đá ngầm nghỉ ngơi.

Nàng há miệng thở hổn hển, chợt nghe bên trên truyền lại một giọng nói: “Chạy tiếp đi chứ.”

Nàng ngẩng đầu nhìn, Poseidon bình tĩnh nhàn nhã ngồi trên tảng đá, nhìn vào con dao găm, cực kỳ khoái trá.

Nàng định chạy tiếp, ai ngờ hắn khẽ vươn tay, bắt lấy vây trên lưng nàng: “Chạy đi đâu?”

Tay hắn khẽ chạm vào người nàng, nàng liền hiện nguyên hình: tiểu tiên nữ thở hổn hển, hai má đỏ hồng, sắc mặt đáng yêu. Tay hắn đặt trên bờ vai trần của nàng, một mảnh nột nà. Hắn nhìn nàng nở nụ cười: “Là em?”

Nàng bỏ tay hắn ra, sửa lại mái tóc của mình.

“Sao em lại lạc vào trong đội xe cá heo của ta?”

“Người nghĩ ta tình nguyện à? Ta bị bắt đến.” Amphi ngấm trong nước nói, “Ta, ta đúng là xui xẻo

“Sao người khác lại không gặp xui, mà lại là em?”

“Đừng có nói nữa. Vốn ta có thể chạy được rồi, ai ngờ Dạ Xoa của người dùng thứ gì đó chạm vào đầu ta, ta liền biến thành cá heo không trở lại nguyên hình được, bị bọn hắn mang về kéo xe cho bạn gái người.”

Hắn bật cười ha hả: “Còn không phải do em không thành thạo pháp lực à.” Hắn ngồi trên tảng đá, vươn tay với nàng, “Tiểu tiên nữ lên đây, trò chuyện với ta nào.”

“Xuống địa ngục đi.” Amphi nói, “Đi mà chơi với bạn gái người ấy, ta phải đi rồi.”

Hắn nắm lấy tay nàng, khẽ dùng lực, Amphitrite đã bị hắn kéo đến ngồi trên tảng đá bên cạnh hắn.

Hắn nhìn thẳng mặt nàng, nước da màu mật lóng mịn không thấy lỗ chân lông, chỉ có một lớp lông tơ mỏng, tươi rói như quả hạnh đầu hè: “Đã lâu rồi không gặp, vừa này còn đặc tội với em. Vậy ta cho em một món quà để bồi thường nhé.”

Nàng không nhúc nhích, nghĩ một hồi lâu: “Quá gì?”

“Cho em một phép thuật.”

“Phép thuật gì?”

“Tùy em, thích thì chọn đi.”

Poseidon nhìn thẳng mặt nàng, trong đôi mắt đó chứa đầy hồ nghi, cảm giác bất an, lại mang theo ý tham lam nho nhỏ.

“Ta đã có phép gọi gió rồi, lần trước náo loạn Ấn Độ bọn chúng vui cực. Nhưng mà, ta muốn một phiên bản mới cơ.” Amphi nói.

“Mới như thế nào?”

“Gọi gió, hô mưa, tuyết lớn, sấm chớp...” Càng nói mắt Amphi càng lấp lánh, “Ta muốn điều khiển thời tiết.”

Hắn bật cười, tay đặt lên vai nàng: “Nghĩ kĩ rồi?”

“Ừ.”

Trông mắt hắn nhìn nàng không động cả một lúc lâu. Sau đó thời tiết trên biển liền thay đổi, những áng mây trên bầu trời đêm dần dần biến mất, mặt trăng bạc với những vì sao che kín bầu trời, gió nhẹ khẽ vờn mái tóc dài của nàng, ngẩng đầu nhìn, một vì sao rơi lướt dọc theo đường hoàng đạo, rơi xuống đại dương xanh thẳm.

Poseidon cười: “Được rồi, đã xong rồi đó.”

“Cái gì?”

“Phép thuật của em.”

Nàng nhìn tay mình: “Như vậy mà xong rồi á?”

“Cứ thử đi.”

Amphi nửa tin nửa ngờ, đôi chân trần đứng trên tảng đá, ngón trỏ chỉ lên trời: “Trời mưa cho ta.”

Chim biển bay qua, bầu trời đêm khô ráo vẫn im lìm như trước.

“Không dùng được.”

“Được chứ.” Poseidon nói, “Ta biết bây giờ tâm tình em đang tốt, giống như thời tiết này vậy.”

“Ta đã nói với người không phải cái này mà, ta muốn hô phong hoán vũ cơ.” Nói xong nàng như vỡ lẽ, bật cười giòn giã, để lộ hàm răng trắng nhỏ, “Người gạt ta phải không? Hải hoàng đại nhân.”

Hắn không cười, giơ tay nâng mặt nàng lên: “Ta không hề, Amphitrite ạ. Đó là một phép thuật kì quái, không khẩu quyết, cũng không cần đến pháp khí, em phải sử dụng cho cẩn thận: nếu tâm tình em tốt, thời tiết sẽ nắng ấm; nếu em bị thương khổ sở, trời sẽ đổ mưa. Bây giờ ta có thể thấy, tâm trạng của em rất tốt, đúng không? Em đồng ý đi theo ta rồi ư.”

Nàng im lặng một lúc lâu, mắt rũ xuống, sóng mắt khẽ chuyển.

Hắn cầm tay nàng lên, đặt bên mũi ngửi, rồi nhẹ nhàng hôn lên: “Làm tình nhân của ta đi, Amphitrite. Còn muốn cái gì nữa, ta đều cho em cả.”

Bàn tay nhỏ bé mềm mại trong tay hắn đột nhiên cứng lại, Hải hoàng giật mình đề phòng thì đã không kịp, lần trước trong ngực cát mũi hắn bị trúng chiêu, lần này Amphi giáng thẳng một cái tát lên mặt hắn, không mạnh không nhẹ nhưng tiếng vang rất giòn, cứ như thế, cả hai đều giật mình.

Mây đen tập trung lại trên màn đêm.

“Sớm đã nói với người rồi, “Amphi trở mặt, giận dữ nói, “Không bàn về chuyện này nữa.”

Hắn tuy thẹn quá hóa giận nhưng cảm thấy khó mà hể nổi, tình nhân của Hải hoàng, không lẽ làm nhục nàng ư?

Phong vân tụ tập, che trời phủ trắng, nàng thật sự đã giận rồi.

Hắn quay lưng, phát tay áo rời đi, phụ nữ trẻ tuổi đều XX, không chỉ không hiểu phong tình còn thái độ quá tệ, vô cùng dã man.

Sau này hắn chẳng muốn gặp lại nàng nữa.

Nhưng Hải hoàng lại như không hi vọng bản thân quên đi đứa trẻ tính khí táo bạo thái độ tồi tệ này. Trong đôi mắt sáng ngời của nàng cất chứa vì sao mùa đông, suối tóc nàng tựa thác nước đen tuyền choàng trên người nàng, làn da được nước biển vỗ về bóng loáng vô ngần, chạm vào lại khiến dục vọng thăng hoa.

Chỉ là tính cách thì thật sự quá tệ, rất ít khi xem trọng hắn, gặp mặt mấy lần, đều hận không thể dánh về cổ máu của hắn. Có người như là kẻ thù trời sinh vậy, hắn chưa từng quyến luyến một kẻ thù như thế.

Hắn cứ nghĩ đến nàng, không tự giác liền bật cười thành tiếng.

Người đẹp bên cạnh bước đến, nằm trên vai hắn: “Bệ hạ đang nghĩ gì mà vui vẻ vậy?”

Hắn nhìn nàng: “Ta có một vấn đề, nàng phải trả lời cho thành thật đấy.”

“Xin lắng nghe kĩ ạ.”

“Làm tình nhân của ta, có vui không?”

Người đẹp suy nghĩ: “Cầm y ngọc thực, được ngàn người dõi theo, hơn nữa bệ hạ ở trên giường lại mạnh như thế, dù sao cũng là thiếp tự nguyện.”

Hắn nghe xong cảm thấy thoải mái vô cùng, nhìn gương mặt xinh đẹp ấy mà cười: “Nhưng có người lại không muốn, ta nói chuyện này, cứ như nhóm lửa vậy.”

“Chỉ có hai nguyên nhân.” Nàng ta suy nghĩ rồi nói, “Một là, nàng ta không có cảm giác với bệ hạ, dù bất ép thế nào cũng không được, thà rằng đi chết.”

Poseidon nhớ lại, lúc còn trong ngực cát Amphitrite từng nói với hắn rằng nàng tình nguyện biến thành cá nướng chứ cũng không chịu nướng thân nơi hắn, nghĩ mà mất cả vui, bỗng phát hiện điều này đối với vẻ mặt vô mưu trí trong truyền thuyết của hắn mà nói thì đúng là châm chọc quá lớn, lập tức bác bỏ khả năng này: “Không có khả năng đâu. Nói lí do thứ hai đi.”

“Thứ hai ấy hả, chính là, nàng ta không chỉ muốn làm một tình nhân.”

“Vậy thì là gì?” Hắn nhìn nàng.

“Thiếp không dám nói. Đàn ông nghe thấy trong thời gian ngắn thế nào cũng đột phát mấy chứng bệnh cấp tính.”

“Nói nhanh đi, đừng có thừa nước đục thả câu.”

“Là kết hôn đó.”

Lập tức Poseidon cảm thấy trái tim mình kêu “rắc rắc” hai tiếng, lập tức nhảy dựng lên định từ Hải điện đi dời đến trên mặt nước.

Người đẹp tóm lấy hắn: “Bệ hạ đi đâu thế?”

“Có kẻ địch đang ở trên xoi mới mặt biển, dám mạo hiểm xâm phạm đại dương của ta.”

“Ngài mau ngồi xuống đi,” người đẹp nói tiếp, “Đây chính là phản ứng bình thường khi nhắc đến hai chữ ‘kết hôn’ đấy, bệ hạ đừng có giống như ông già quê mùa thế chứ.”

Hắn vậy mà lại bị trêu chọc, chầm chậm ngồi xuống, nhìn người đẹp thông minh gần đây đang sủng ái nhất: “Sao nàng lại hiểu rõ thế?”

Nàng ta suy nghĩ: “Lúc còn là một đứa trẻ, lần đầu tiên nhún người rơi vào bể tình, đều có những ý tưởng kì quái như thế. Thiếp cũng vậy.”

Hắn biết có một số việc rất khó mà gánh vác.

cuộc chiến kéo dài đã lâu vẫn không đi đến hồi kết, làm mất hứng những lúc uống rượu ngon, còn cả mối tình đầu của những cô gái trẻ tuổi. Dây dưa kéo dài những thứ đó, đã cướp đi tự do cùng với cảm xúc vui vẻ thoải mái của người ta.

Cũng như bây giờ đây, hắn đang xem biểu diễn ma thuật, vẫn không kìm được mà nghĩ đến nàng.

Trong buổi tụ họp của thần tiên, một ông già đầu lĩnh đứng giữa sân khấu đang biểu diễn ảo thuật: mười mấy quả trứng gà ở trong ba chiếc vỏ trên tay ông ta lật qua lật lại, rõ ràng có rất nhiều quả trứng đã nằm trong đó, ấy mà chỉ trong chớp mắt liền biến mất, thủ đoạn cực nhanh, động tác lại đẹp mắt. Cuối cùng toàn bộ trứng gà đều được bàn tay kì diệu của lão ta biến ra trong một cái vỏ, cuối cùng nhét toàn bộ vỏ trứng vào trong một cái bao nặng, hướng về chúng thần tiên hành lễ xin thưởng, ai ngờ tay run lên, vỏ rơi xuống đất, toàn bộ trứng đều vỡ nát cả.

Các vị thần bật cười ha ha, Poseidon ném mấy đồng vàng lên, cười hỏi bằng hữu bên cạnh: “Là ai sắp xếp tiết mục này thế, rất có triết lí đấy.”

“Triết lí cái gì cơ?”

“Tiền tài, quyền thế, hi vọng, hoặc giả là tình yêu, người vĩnh viễn không thể đặt toàn bộ trứng vào trong một cái vỏ được.”

“Không phải bây giờ người lại đổi vỏ rồi đấy chứ?” Phía sau có người hỏi.

Poseidon quay đầu lại nhìn, là Artemis, mặc váy xanh sắc trời lộng lẫy, thắt lưng bảo thạch, trông kiêu ngạo lại xinh đẹp. Trái đất đúng là tròn, tùy tiện tụ họp cũng có thể gặp lại người tình cũ. Hắn cười cười cúi người: “Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp. Nhìn nàng thần sắc rất tốt.”

Nữ thần nói: “Cũng tạm. Còn người? Thế nào rồi? Hôm nay,” Nàng ta đưa mắt nhìn xung quanh, “Hôm nay không có mục tiêu mới ư?”

Hắn coi như không nghe thấy: “Lần trước ngã xuống nước nàng không cảm lạnh đấy chứ? Ta vẫn nhớ mãi chuyện hôm ấy.”

Hắn không nhắc thì thôi, vừa mới nhắc đến, nữ thần vừa cảm thấy mặt mặt lại tức giận, quay đầu bỏ đi, Poseidon đứng dậy đi theo sau nàng.

Cuối cùng đi vào hoa viên ở phía sau, dưới gốc nguyệt quế đang nở hoa trắng, hắn ở phía sau gọi nàng: “Tiểu Thắc.”*

(*Tên Hán Việt của Artemis là A Nhĩ Thắc Di Tư.)

Người kia đúng là rất có nghề, chỉ gọi tên người ta thôi mà cũng có thể đầy thương yêu như thế.

Nữ thần quay đầu lại, người dựa vào cây quế, giận dữ nhìn hắn hồi lâu, trong mắt bỗng nhiên ngập tràn nước mắt: “Chàng thật là đồ không có tim.”

Hắn bước đến, dùng tay áo trắng tinh của mình nhẹ nhàng lau đi những giọt châu trên mặt nàng ta: “Đúng. Ta không có, ta đã đem nó cho nàng rồi.”

Nàng cau mày nhìn hắn, lúc nước mắt lăn xuống lại bật cười, đánh vào vai hắn: “Đồ bại hoại.”

Hắn thấy nàng cười, trong lòng lại vì mình mà đắc ý không thôi: chỉ dùng một câu là xong hết. Tay ôm lấy eo nàng: “Đêm nay nàng muốn đi đâu.”

Nữ thần đáp: “Ta muốn xe cá heo của mình.”

“Ây da,” hấn vỗ trán, “Cái này không thể làm ngay được rồi, mấy con cá heo trưng dụng lần trước đều chạy hết cả rồi.”

“Chàng quỳ xuống để ta cười là được.”

“Nói đùa kiểu gì thế? Nàng hơi quá đáng rồi đó.”

“Lần trước ta bị cá heo của chàng ném xuống biển.” Nàng ta nhìn hấn nói.

Hấn thở dài trong lòng một hơi, đàn bà một lòng trả thù đúng quá dữ, nhưng hấn không muốn nhìn vẻ mặt hoa lê trong mưa của các nàng. Hấn nhìn bốn phía không có ai, từ từ cúi xuống, bốn chân chạm đất. Thật ra việc này cũng chẳng tính là gì, có một lần hấn vì một nữ tử trần gian, mà trở thành cừu trong bốn ngày, trúng ba roi của nàng ta. Rất khoái trá. Sau đó trò chơi kia được lưu hành, SM. Hấn bị nữ thần Mặt Trăng cười trên lưng, bò trên cổ, cho đến lúc cả người nàng ta nằm rạp trên lưng hấn, ở phía sau nhẹ nhàng cắn lỗ tai hấn.

Poseidon khẽ ngẩng đầu: “Ở đây không được, bây giờ ta đưa nàng về thần điện dưới đáy biển nhé?”

Lời còn chưa dứt, phía trước xuất hiện một người, hấn chỉ nhìn thấy được chân váy trắng tinh của nàng, bên trên còn lấm tấm bùn.

Hấn dừng lại, không ngẩng đầu lên, trong lòng mắng: “Shit!”

Càng không muốn bị người ta bắt gặp, lại càng bị người không nên nhất trông thấy.

Nàng ngồi xổm xuống, hấn nhìn thấy chính là cô gái đã biến thành cá heo kia, trong tay nắm một mớ rau họ, đặt bên miệng hấn, nói một cách thân mật: “Ăn rau họ nào.”

Người Hy Lạp dùng thứ này để dứt lừa ăn, Hải hoàng đại nhân bị một tiểu tiên nữ chế giễu như thế, Artemis cười đến mức suýt chút té khỏi lưng hấn.

Hấn chậm rãi cúi đầu, ngậm mấy cọng họ trong miệng, vừa nhai vừa nuốt xuống bụng, sau đó cười hì hì nói: “Cám ơn em, vừa hay ta đang đói.”

Đổi lại là nàng dùng ngón trở nâng cằm hấn lên: “Người thật xấu x

Gương mặt Hải hoàng đại nhân ửng đỏ, rũ mắt xuống, sóng mắt lưu chuyển: “À, đúng thế.”

“Ta tới nói cho ngươi biết một tiếng, ta về nhà đây. Ta không ở đại dương nhằm chán của ngươi nữa.”

Hấn không nói gì, tiếp tục ăn rau.

Amphi quay đầu đi, Artemis từ trên lưng bước xuống nói: “Không cần trả thù ngươi nữa, thế mà trực tiếp vượt qua, thật là náo nhiệt.”

Hấn vươn năm ngón tay bóp chặt mặt nàng ta đẩy lui: “Đồ đáng ghét.”

Một đoạn tình cảm lưu luyến này đã thật sự kết thúc.

Từ đó trở đi, cho dù nữ thần Mặt Trăng gặp lại Poseidon cũng chẳng màng trêu đùa.

Nàng thấy bên cạnh hấn vẫn vô số tình nhân như trước, trăm hoa mọc thành bụi, có khi muốn cười: tim của hấn thật sự đã cho đi rồi, nhưng chính bản thân hấn lại không biết.

Ngọc xanh biển, tình yêu của thần.

33. Chương 33

Tôi tỉnh dậy vào sáng sớm ngày hôm sau.

Một đêm ngủ ngon này dường như đã hòa tan đi một nỗi buồn cùng những thương cảm lúc trước, gân cốt khoan khoái, trong lòng thoải mái. Tôi lại nằm mơ thấy giấc mơ vừa kì quái vừa đáng yêu đó, tôi là chú cá heo, thỏa sức rong chơi giữa bốn bể. Thế nhưng có một lần, giấc mơ này như nổi lên rõ ràng với những lần mơ trước, con cá heo đó có thể biến thành tiên nữ, nàng gặp vị vua biển cả trẻ tuổi lại anh tuấn, rồi nàng đã yêu ngài ấy.

Tôi lật mình, thở dài. Hiện thực cuộc sống là: tôi vừa mới chấm dứt tình cảm thâm niên bảy năm, nhân vật sấm vai đã lâu ấy trong màn mưa ngày qua cúi người chào tạm biệt.

Tôi vừa định xuống giường, trong chăn bên cạnh có gì đó động đậy. Tôi lật chăn lên, gương mặt của Diệp Hải đập vào mắt, ngủ trông rất trắng kiết.

Chúng tôi lại ngủ cùng giường ư? Tôi lập tức nhìn áo ngủ trên người anh và mình, coi như chính tề. Có lẽ không xảy ra chuyện sai lầm gì lớn cả. Trong khoảng khắc đó tôi rất lo lắng. Tôi lo lắng thay Diệp Hải.

Hôm qua tôi thất vọng vô cùng lập dị, nếu không cẩn thận mà vô lễ với chàng trai đẹp này, tôi đây quả thực còn không bằng cảm thú.

Tôi ngồi một bên nhìn anh, làn da trắng trong, lông mi vừa dài vừa cong, mũi cao, môi đỏ.

Lần này lại là anh, như một bếp lò ấm áp, chứa chấp tôi, quan tâm tôi. Tôi đến gần nghe, hơi thở cùng mùi hương của anh đều quen thuộc với tôi, nhẹ nhàng lan ra, ấm áp toàn thân.

Đột nhiên Diệp Hải nhe răng ra, làm tôi giật mình.

“Làm gì anh à?” Tôi nói.

“Em làm gì rồi?” Anh ngồi dậy, nhìn tôi, dù bận vẫn nhàn nói, “Vì sao lại lăm la lăm lét thế?”

Tôi nghiêng người lảo đảo, quay lưng về phía anh, miệng khê nói: “Tôi có làm gì đâu.”

Lúc ăn sáng, tôi cân nhắc một công việc khác.

Nếu tôi nhớ đúng thì, đêm qua, sau khi tôi chia tay Mạc Lượng, tôi đứng bên bờ Châu Giang, dựa vào sức mình, thành công trong việc tạo mưa. Tôi cẩn thận nhớ lại, lúc ấy mình đã nói gì nhỉ, hình như là: trời mưa! Tôi cắn thìa bột yến mạch, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ ngàn dặm không mây, trong lòng âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc: trời mưa!

Không có động tĩnh.

Tôi lại dùng lực thêm lần nữa. Thìa trong miệng bị tôi cắn kêu lên một tiếng “cạch”.

Vẫn không có động tĩnh gì. Ngay cả một đám mây cũng không nhiều thêm nổi.

Diệp Hải ngồi đầu bàn nhìn hành vi quái dị của tôi, tờ báo trong tay run run: “An Phi, hay là anh đổi thìa với em nhé? Có phải em không thích cái đó không?”

Tôi xấu hổ, cúi đầu ăn yến mạch.

Bảo mẫu mở đài lên, trên đài đang thảo luận, chịu ảnh hưởng của gió mùa Tây Thái Bình Dương, mấy đêm nay sẽ có mưa bất ngờ, nhưng đều là mưa to, hơn nữa yêu cầu mọi người hóng mát ở Châu Giang cần chú ý tránh mưa.

Tôi nghe xong thất vọng không ít.

Lúc tối qua đó, tôi thật sự đã cho rằng mình có thể hô phong hoán vũ.

Diệp Hải nói: “Mau ăn đi, ăn xong chúng ta xuất phát, mười giờ tối sẽ tập hợp ở đại học Trung Sơn. Em ở đây cau mày u sầu làm gì hả?”

Bận rộn với gặp lại bạn cũ khiến người ta quên đi phiền não.

Tôi với Diệp Hải đứng trong sân vận động đại học Trung Sơn một lần nữa gặp lại Hồ Mỹ Lệ cùng các anh em luôn đi đầu với thầy ấy, vui đến mức hết âm ỉ. Lão Trương đeo máy trợ tim, nhất định không thể đến; lão La Bạch dạ dày xuất hiện ở lại Bắc Kinh đợi lệnh, chuẩn bị tùy thời sẽ lên đường vào thời điểm quan

trọng (đương nhiên bọn tôi cũng rất rõ đây chỉ là Hồ Mỹ Lệ đang an ủi anh ta mà thôi); tin tốt nhất là, thể trọng 200 cân* của cậu em mập Lôi Tuấn đã thành công chuyển hình lọt vào hạng mục thiết bị nặng, bây giờ chủ yếu đã có điều kiện, miễn cưỡng lặn xuống.

(*200 cân tương đương 100 kg.)

Lúc anh em bọn tôi đứng xếp hàng đăng kí ở ban tổ chức, giọng nói đáng ghét từ trong đội ngũ bên Thanh Hoa bay ra: “Ha ha ha ha, An Phi, cuối cùng cô cũng đến, nhưng cô đến cũng chẳng có ích gì đâu, các cô vô dụng là điều chắc chắn.

Cô nàng Khuu A Minh to lớn, trông thấy tôi thì vui mừng hơn ai khác. Cả đời này của cô ấy chỉ muốn tiêu diệt tôi. So với nguyện vọng đại tiêu chuẩn môn thi chuyên ngành còn lớn hơn.

Tôi còn chưa kịp nói gì, vốn cũng vì đội ngũ không chỉnh tề khiến thầy Hồ sốt ruột muốn đi lên chỉnh cô ta, thì tôi đã bị Diệp Hải đứng sau lưng ôm chặt lấy.

Tôi nói: “Khuu A Minh, tôi nói với cô này, bây giờ có tranh cãi thế nào cũng vô dụng. Chúng ta gặp lại dưới nước.”

Cô ta nói: “Được thôi, tôi chờ gặp cô dưới nước đấy.” Sau đó cười phá lên một cách mất hồn.

Thầy Hồ nói: “An Phi, em đi phế con bé đó cho tôi. Nó với em căn bản không phải cùng hàng.”

Hai ngày tập hợp này bọn tôi phải ra biển luyện tập. Tôi mặc bộ đồ lặn nhẹ mà cảm thấy hơi khác. Diệp Hải ở bên cạnh tôi cũng đang chuẩn bị lặn xuống, anh gỡ lên mắt kính tôi, hỏi tôi sao thế.

Quá khó nói.

Tôi cảm thấy không thở ra khí được. Sau khi viêm phổi đỡ hơn, phế hoạt lượng của tôi đã kém đi nhiều so với trước. Chỉ mới vừa vào nước đã thấy áp lực. Tôi dừng lại, tính thử thêm lần nữa. Khoa tay múa chân với Diệp Hải ra dấu OK, rồi lặn xuống nước.

Ở một thế giới khác, nàng công chúa Amphitrite chán nản quay về nhà mình, cha mẹ ruột muốn sắp xếp kết hôn cho nàng. Thanh niên tốt ở thần giới, nhân giới nhiều lắm, nhưng lại không có một người nào để vào mắt. Sau đó lại có người dạy dỗ rằng con gái phải lấy Amphitrite của Luofu Cisse làm gương: thân gái không được phép ra đường, nàng công chúa này chơi bởi khắp nơi, rốt cuộc đã nhìn chướng mắt cánh đàn ông.

Nhưng chẳng ai ng rằg, chỉ mới qua vài ngày, công chúa đã quyết định kết hôn.

Trận mưa dầm dề dai dẳng liên tục mấy ngày ở Loufu Cisse rốt cuộc cũng thay đổi chiều hướng.

Vị hôn phu là người phạm, cũng nổi danh là kẻ thông minh, quốc gia không đủ đất, hấn liền kêu gọi mọi người dùng núi đá bùn đất lấp vùng biển gần đó, chiếm được lãnh thổ rộng lớn mới. Người thông minh này còn trẻ lại trời sinh anh tuấn, được người đời thích, cuối cùng công chúa quyết định gả cho hấn, người biết chuyện cẩn thận suy nghĩ, cũng hiểu đây là lựa chọn tốt.

Hôn lễ rất long trọng, khách quý chật nhà.

Vị khách tôn quý nhất cũng chính là kẻ không mời mà đến.

Hải hoàng Poseidon dẫn theo cơ thiếp xinh đẹp đến dự tiệc, quốc vương - cha của Amphitrite - quỳ trên mặt đất không dám đứng lên: bọn họ chỉ mới trông thấy tượng của ngài trong thần miếu, không ngờ hôm nay lại đến, thật khiến người ta sợ hãi mà chết.

Poseidon hỏi: “Tiệc tùng gì đây? Sao lại náo nhiệt đến nhường này?”

Quốc vương trả lời: “Là gả tiểu nữ đi ạ.”

Poseidon nói: “Tiểu nữ của người

Quốc vương đáp: “Là Amphitrite ạ.”

Poseidon lại tiếp: “Cuộc hôn nhân này ta đã chấp thuận rồi ư?”

Quốc vương thưa: “Đã cầu khẩn trong thần miếu rồi ạ.”

Poseidon vẫn hỏi: “Cuộc hôn nhân này ta đã chấp thuận rồi ư?”

Hắn muốn gây khó dễ, người khác đâu còn đường sống mà phản bác lại? Lục địa biển cả bây giờ đều là địa bàn của hắn, mỗi ngày trên thế giới này lời cầu xin ở trong thần miếu cũng phải lên đến trăm nghìn việc, không lẽ đều phải đợi vị đại tiên này trả lời từng lời một sao?

Poseidon một cước đá lăn cái bàn trước mặt mình, hỏi một cách tàn bạo: “Cuộc hôn nhân này ta đã chấp thuận rồi ư?”

Quốc vương run bắn trả lời: “Chưa, chưa có ạ.”

Vậy mà người còn dám tự tiện mở tiệc cưới hả?”

Một người đứng ở phía sau từ sớm đã không nhin nổi, một bước dài sải đến va mạnh vào Poseidon khiến hắn lão đảo nắm lấy cổ áo hắn, mắt nhìn thẳng hắn: “Người, người dám...”

Hắn thuận thế cầm tay nàng, hàng mi cong cong mỉm cười: “Đã lâu không gặp, công chúa Amphi.”

Trong lòng Poseidon có hai bản thân.

Một bên là Hải hoàng anh dũng uy phong, thống trị mặt đất và đại dương, dũng mãnh thiện chiến, quỷ kế đa đoan. Hắn yêu nhất tề trần dị bảo, cũng yêu mỹ nhân mềm mại quy thuận, có bao nhiêu cũng chẳng coi là nhiều, thần và lưu manh ở trên người hắn kết hợp lại thì không thể chê vào đâu được.

Còn bên kia của hắn là một chàng trai bình thường. Đột nhiên gặp được thứ tốt không thể buông tay, liền quên mất bản thân là kẻ ung dung rộng lượng. Như chú khỉ chỉ thích đậu phộng trong bếp lò, bất kể da chân bị cháy xém thành dáng vẽ gì đi chăng nữa, cũng phải cào được đậu phộng ra cho nó ăn*.

(*Câu chuyện ngụ ngôn giữa khỉ và mèo, khỉ lừa mèo lấy đậu phộng ra cho nó ăn.)

Hắn nhìn nàng hung dữ nắm chặt vạt áo mình thì nghĩ: nàng tức giận như thế, nếu tát hắn một phát lên mặt, hắn cũng không bất ngờ. Dù sao đánh cũng đánh rồi, hắn cũng chẳng vì nàng mà giận. Nàng xinh đẹp như thế, mắt với miệng đều tròn tròn, gương mặt cũng thế, vẫn như một đứa trẻ, lại mang theo vẻ ứ na ứ nần của trẻ con.

Nhưng nếu hắn đánh thật, người khác sẽ phải gặp họa. Chính là mọi người ở đây. Thấy Hải hoàng bị đánh ư? Nếu bọn họ không thể mất trí nhớ, vậy có thể trực tiếp xuống nước lấp biển đi.

Sau đó hắn sẽ bắt nàng đi.

Hắn nghĩ đến đó liền bật cười, trong lòng xúc động, nghĩ khiêu khích nàng một cách vô lại nhất: nàng cứ đánh ta đi, đánh ta đi.

Amphi nhìn hắn: “Người cười cái gì đó?”

Hắn vẫn cười cười: “Em đi với ta đi. Ta sẽ niệm tình em.”

Hắn thật không ngờ nàng lại có phản ứng như thế, thà vui vẻ nhận lời hoặc nổi giận như trong ngực cát, cũng sẽ không ngoài dự liệu của hắn. Nhưng nàng lại chẳng thế, từ từ buông hắn ra, chớp mắt mấy cái, đột nhiên có nước mắt lăn xuống.

“Có phải người cảm thấy ta, cùng với bất kể kẻ nào, muốn thế nào được cái đó? Có phải người cảm thấy ta, ta,” nàng chỉ vào mặt mình, lùi về sau từng bước, chậm rãi mở miệng, chậm rãi chảy nước mắt, “Ta rất tiện nghi không? Cho nên người mới có thể vô lễ với ta như thế?”

Người đến đây làm gì? Đây là hôn lễ của ta kia mà. Ta ngàn chọn vạn tuyển mới tìm được người tốt, vừa thông minh lại anh tuấn, hơn nữa còn đối xử tử tế với ta, bây giờ ta muốn gả cho hắn. Người đến đây làm gì?

Ai quen người? Ai mời

Hải hoàng bệ hạ, chúng ta đã cầu xin ở thần miếu rồi. Là người không để ý. Không phải người không chấp thuận. Bây giờ người lên lớp hỏi tội phụ vương ta, người dựa vào cái gì?”

Rồi Amphi bồng lau mặt mình, lại lau tiếp, cười khổ: “Sao ta lại khóc chứ?”

Nàng đi đến bên cạnh cha mẹ đang sợ hãi, cũng theo chân bọn họ, quỳ xuống với hấn, nhưng lời nói ra lại chẳng phải cầu xin: “Poseidon đi nhanh đi, người mau đi đi!”

Poseidon chỉ cảm thấy trên đầu bị đánh một gậy bất ngờ. Hấn nhanh chóng nhìn lại bản thân: ngài vẫn là Poseidon đó chứ? Người con gái này sao lại cự tuyệt ngài kiên quyết như thế? Nàng là gốc hay bị mù vậy? Nàng không biết ngài là ai ư? Nàng không biết ngài có thể mang đến cho nàng những gì ư?

Hấn lại nhìn người đẹp bên cạnh mình.

Nàng ta cũng nhìn hấn, vui vẻ vô cùng, còn gì bị được khi thấy Poseidon như vậy chứ, kẻ khốn kiêu ngạo người thần thú bị trách móc từ chối sao nhìn càng ghê ghềnh vậy? Các nàng cũng nên sớm học theo mới phải, chỉ là ham phú quý và vẻ đẹp nơi hấn, còn được chúng nhân yêu thích, các nàng không bỏ được.

Sau một thoáng nghĩ người hấn đã hiểu rõ tình thế lúc này: nơi đây lặng ngắt như tờ, thật ra trong lòng toàn bộ người đang quỳ đều thầm hoan hô, công chúa chính Hải hoàng. Hấn sửa lại áo choàng, vẫy ống tay áo, chuẩn bị rời đi. Hứng thú dạt dào, muốn làm ra một màn hài kịch phấn khích, nhưng nàng lại không chịu phối hợp, bây giờ chỉ có thể mất hứng mà về. Hấn đến bên cạnh Amphi, nhìn dáng vẻ phủ phục cúi lạy trên mặt đất của nàng, đột nhiên cảm giác sao cô gái này lại đáng ghét như vật chứ, rõ ràng là khúm núm, nhưng lưng lại cứng ngắc. Ý nghĩ muốn buông tha nàng vì sự xấu hổ vừa nãy mà xuất hiện giờ lại biến mất, nàng khiến hấn mất hứng thế, sao hấn có thể để nàng thoải mái chứ? Hấn hận không thể giẫm lên đầu nàng: đầu quả dưa xinh xắn của nàng, mái tóc xoắn nhẹ, đen láy. Hấn thở dài trong lòng: nhưng sờ vào có phải thoải mái hơn giẫm hay không?

Poseidon đứng trước mặt, gằn từng chữ, không cho phép kẻ nào kháng cự: “Các người nghe cho kỹ đây, bây giờ ta nói cho các người hay, cuộc hôn nhân này, ta không chấp thuận.”

Hải hoàng nói đến là đến, đi là đi, phất ống tay áo, không mang theo một áng mây màu.

Cả vương quốc bỗng trở nên lo sợ, không biết nên làm gì cho phải.

Quốc vương hỏi con gái mình (lúc này trong lòng ngài còn mang theo kính ý với nàng, Hải hoàng đấy, bị nàng quát, vào mặt đó...): “Amphi à, hôn lễ này, chúng ta có tiếp tục không?”

Amphi nhìn ông: “Người không nghe thấy sao? Không phải hấn ta nói không cho phép ư?”

Tiểu quốc này ba năm gặp hạn, năm năm gặp lụt, xưa giờ chưa từng mưa thuận gió hòa từ nay trở đi đã có thay đổi, mấy ngày liên tục có mùa màng tốt, rất bội thu. Phù thủy nói với quốc vương, điều này là do được Hải hoàng phù hộ, hấn nên tổ thức buổi tế tự quy mô lớn cảm ơn

Bọn họ dâng trân bảo làm vật tế ở miếu thờ phụng dưỡng ngài, lại nhảy múa lung tung ba ngày ba đêm, bày tỏ niềm cảm ơn tự sâu trong đáy lòng với Poseidon.

Thần điện dưới đáy biển của hấn bị quấy rối không ngừng, lại nhần nại chờ đợi, để xem bọn họ còn có tiết mục nào khác hay không. Hấn khẽ thở dài một hơi.

Người đẹp bên cạnh ngồi xuống giường liền dán sát vào lưng hấn, tỏ vẻ hiểu biết, đau lòng đi an ủi: “Ngài lấy lòng nàng ta như thế, bọn thần thiếp sao cảm kích nổi.”

Hấn vừa định cảm khái nói “nàng nói rất đúng” thì bỗng thấy không thích hợp, lời này nghe không được thuận lăm. Chợt hấn nghiêm mặt, nhìn người bên cạnh: “Nàng nói cái gì? Nàng nói ta lấy lòng nàng ta? Ta lấy lòng nàng ta ư?”

Người đẹp nhìn hấn: “Chỉ có bản thân bệ hạ không biết mà thôi.”

Hấn đẩy nàng ta ra: “Lui ra đi.”

Từ sau lần với Amphitrite lúc trước, uy danh của hấn trong đám đàn bà bị phá hủy, hấn trước giờ không giận mà uy, bây giờ giận mà không uy. Mọi người ở sau lưng hấn nói, hấn chỉ là riu to bản mà thôi: trước

dọa nạt, rồi hăm hiếp, lại dụ dỗ, sau đó thành khẩn nói: “Làm tình nhân của ta đi.”, lúc các nàng cười ha ha tổng kết việc này, cũng hoàn toàn quên mất, bản thân trước đó đã bị chiếc rìu to bản Poseidon này đã làm đầu óc choáng váng đến nhường nào. Các nàng đã phát hiện ra mấu chốt của hắn, vốn nên miễn dịch, nhưng vị đại tiên vương ngẫu nhiên toát lên phẩm giá ngậy thơ đáng yêu như thế khiến các nàng mê muội

Ví dụ như hắn quát nàng ta lui ra, nhưng nàng ta vẫn nằm lại trên giường, hắn cũng chẳng truy đến cùng, chỉ một mình ngồi đó ngẩn người.

Cái cúi đầu đó, mái tóc xoăn ấy, chiếc cổ vươn thẳng, bóng lưng căng gầy lại trơn nhẵn đó, cả những cơ bắp rắn chắc khi làm tình: nàng ta muốn tiến đến hôn lên, nhưng vừa đến gần, hắn bỗng quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Ta nói rồi, lui ra, sau này không cho phép các người chạm vào ta. Nếu không ta sẽ biến các người thành sao trên trời.”

Hắn cúi đầu ngẫm nghĩ, người mà mình cần ở bên cạnh ấy, không phải là ai khác, không thể thay thế.

Tôi miễn cưỡng lặn xuống năm mươi mét, lại không thể xuống sâu hơn được nữa, trên đầu, trên vai như có tảng đá lớn đè mạnh lên, tôi nghĩ đây không phải thực lực của mình, nên muốn thử lặn xuống chút nữa, nhưng ai ngờ trên người lại như trăm cân thêm một. Tôi cảm thấy đến phổi cũng bị đè nén, không thể nào thở bình thường được, chỉ có thể thở từng hơi một yếu ớt, thế nhưng hiệu quả chờ đón lại chỉ là cơ thể đã mệt mỏi vì thiếu dưỡng khí mà càng thêm đau.

Diệp Hải cũng ở ngang chiều sâu với tôi, ngay sát cạnh tôi.

Tôi dùng tay ra hiệu để anh xuống tiếp, nhưng anh khoát tay, chỉ dừng bên cạnh, chờ

Cả hai bọn tôi đều mặc đồ lặn nhẹ màu đen, mặt đối mặt, như hai chú cá lớn, lơ lửng trong làn nước biển xanh lam. Bốn phía vô cùng im lặng, trong chùm sáng của đèn pha, tôi nhìn thấy mắt anh.

Tôi chỉ tay xuống dưới, anh lại lắc đầu.

Anh phải chờ tôi.

Diệp Hải luôn chờ tôi.

Ở Bắc Kinh, lúc tôi ngủ dậy trễ, bị muộn giờ, anh ngồi trên xe đạp đứng bên ngoài chờ tôi; lúc bố mẹ tôi muốn ly hôn, tôi từ quân cảng lặn lư quay về trọ, là bờ vai anh chờ tôi; lúc tôi đổ bệnh viêm phổi, anh hôn tôi, cũng chờ tôi truyền nước xong; bây giờ ở dưới biển, anh vẫn một mực chờ tôi, cùng tôi từ từ lặn xuống.

Nước mắt mơ hồ trào ra trong mắt tôi, tôi khẽ sụt sịt.

Anh đến gần, kính bơi dán lên kính của tôi, mở to hai mắt nhìn tôi, khoảng cách giữa hai người gần như thế, lại thành lác mắt. Tôi đẩy anh ra, khoát nước về phía trước, anh đi theo tôi, khoa tay múa chân với tôi: lần này đến đây là được rồi, chúng ta cùng đi lên thôi.

Tôi gạt đầu, anh nắm lấy tay tôi.

Hai chúng tôi tay nắm tay di chuyển trong làn nước, đến gần vầng trời ảm áp, tia sáng chói rục đường như tìm đến ánh mắt người ta. Tay tôi được anh nắm, nhưng ngược lại tôi lại bóp chặt tay anh.

Thủy tinh tím, dần dần kề cận.

34. Chương 34

Thầy Hồ rất thất vọng.

Tôi bị kéo lên, thầy ấy vừa đưa chân vịt cho tôi vừa nói: “Tôi đã sớm nói qua với lãnh đạo rồi, tổ lặn phải làm huấn luyện đặc biệt, mấy đứa vừa đi học vừa tập tành, thật ra cũng ảnh hưởng nhiều đến thành tích.

Em xem, chậm trễ cả mấy tháng như thế, bây giờ em ấy,” Thầy ngẩng đầu nhìn tôi, “Hai gã béo trong tổ mình còn có thể lặn sâu hơn cả em.”

Những lời tương tự như vậy trước đây tôi đã nghe thấy rồi. Giáo viên chủ nhiệm với mẹ tôi cũng đã nói: tập bơi sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập, có thể tham gia hoạt động ngoài giờ, nhưng không được làm ảnh hưởng đến các môn chính. Bây giờ đến lượt thầy Hồ Mỹ Lệ đảo ý lại.

Tôi cúi đầu, không dám phản bác. Diệp Hải ở bên kia uống vài ngụm nước, cầm ly nước nhìn tôi.

Ngoại trừ mấy tháng không tập, lần viêm phổi đó cũng ảnh hưởng rất lớn với tôi. Bây giờ phế hoạt lượng của tôi như nhỏ đi một nửa. Tôi nhớ lại gương mặt đáng ghét mắc ói của Khu A Minh hôm đăng ký ở chỗ ban tổ chức, tôi còn nói cái gì mà hẹn gặp lại dưới nước với người ta nữa chứ. Tôi với cô ta thì hẹn gặp cái gì? Tôi nói rồi, gần đây cô ta lặn xuống được 168 mét, tôi chỉ mới được 50 mét thì đã xong rồi, người ta có lẽ vào trận chung kết cũng không có vấn đề gì, nhưng trận đấu loại trong tuần sau có khi tôi gặp trở ngại rồi.

Tôi bĩu môi, thầy Hồ nhìn tôi. Ánh mắt có tiếc hận có thất vọng đó, hạt giống tốt là tôi đây coi như xong đời rồi.

Chuyện thầy Hồ bốc hỏa cũng có nguyên nhân, thầy ấy vốn là tay lặn chuyên nghiệp, đối thủ năm xưa cũng là huấn luyện viên bây giờ như thầy, lúc đó là so thành tích của bản thân, bây giờ là so thành tích với đề tử, Thanh Hoa ở bên kia kêu gào ầm ỹ muốn tiêu diệt bọn tôi, tôi là nữ thí sinh duy nhất có đáng về yếu ớt như thế.

Người khác đều không xong rồi, bây giờ toàn bộ hi vọng của thầy ấy dồn lên trên người Diệp Hải.

Anh hốt nước chuẩn bị xuống thêm lần nữa, trước khi đeo kính lặn vào thì nói với tôi: “Lại đây.”

“Làm gì?” Tôi bước đến.

“Em đoán xem, anh có thể lặn sâu đến mức nào?”

Hồ Mỹ Lệ ở đầu thuyền nói: “Đừng có ở đó mà sến sẩm nữa, đại gia cậu mau lặn xuống

Tôi nói: “Tôi không muốn anh lặn sâu quá.”

Tôi nói nghiêm túc đấy. Anh lặn xuống nước, tôi rất sợ.

Lần huấn luyện trước, rõ ràng tôi trông thấy anh ở trong nước tháo hết toàn bộ trang bị, như muốn tự sát lao xuống biển vậy, nhưng tôi mới là kẻ toàn thân ướt đầm được kéo lên, tình cảnh giống vậy trước đó không lâu cũng xuất hiện trong giấc mơ của tôi, lúc ấy tôi sợ đến mức tỉnh ngủ, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Bây giờ nhớ lại, tôi cảm thấy hẽ anh xuống nước là biến thành tiểu tử tà môn. Anh có thể làm những chuyện gì, chẳng ai hay biết.

Tôi nói: “Thật đó, tôi muốn anh xuống rồi lên ngay luôn.”

Anh cười, như rất hài lòng với câu trả lời của tôi, ngửa đầu ra sau nhảy xuống, như con cá mập bơi về hướng biển sâu.

Hồ Mỹ Lệ cầm trong tay đồng hồ đo độ sâu, mắt thấy bên trên biểu hiện rõ Diệp Hải lặn xuống rất nhanh. Tôi cảm thấy thì ra một người nhìn như rất vĩ đại rất phúc hậu như anh, bây giờ nhìn chỉ thấy vô cùng tức giận. Tôi cắn răng nói: “Hồ lột da!”

Thầy Hồ quay đầu nhìn tôi: “Tôi thì sao? Em có tí tinh thần thể dục được không?”

Tôi nói: “Tinh thần thể dục chỉ phát huy khi dự thi thôi.”

Thầy ấy chẳng cãi với tôi được, chỉ chăm chú nhìn đồng hồ: “Được rồi, đồ ngốc nào cũng nói thế cả.”

Trong toàn hải giới chậm rãi lưu truyền một lời đồn đãi, rồi rơi vào tay nhân gian, thiên đình, địa ngục. Có người chê cười, nhưng phần nhiều là tiếc hận: Poseidon không thể.

Amphitrite vừa dạo chơi thần giới quay về không hay biết gì, ghé lỗ tai vào hỏi thêm lần nữa: “Cái gì không thể? Hắn ta sắp chết rồi à?”

Con cá ngựa cảm thấy cô nương này có đôi khi rất thông minh, nhưng đôi lúc lại hồ đồ, liền đề thấp giọng nói với nàng: “Không phải ý đó, ngài ấy không thể là cái kia cơ.”

Amphi nhìn hắn, cái hiểu cái không, nửa tin nửa ngờ.

Cá ngựa dùng tay chỉ vào giữa hai chân mình, Amphi bừng tỉnh, buột miệng thốt: “A?”

Cá ngựa cũng xót xa: “Thật là không may mà, lời nguyện của người thành thật rồi. Tuy rằng ngài ấy không chết, nhưng cạn tinh rồi.”

Nàng nhìn chúng bạn: “Có thật thế không? Làm sao có thể?”

“Ai cũng nói vậy hết. Cơ thiếp, tình nhân của ngài ấy đều lui hết cả rồi. Bây giờ giống y chang hòa thượng vậy.”

Amphi nghiêng đầu cả nửa ngày, tuy cái chuyện vô cùng buồn cười này khiến nàng hả lòng hả dạ, nhưng nàng vẫn hơi hối hận vì lúc trước mình đã hạ độc chú như thế. Poseidon à, nếu thật là thế thì khác gì cá đứt đuôi, chim gãy cánh đâu?

Tuy hắn phá hôn lễ của nàng nhưng cũng không đến mức bị trừng phạt như thế.

Khi gặp lại hắn, là rất nhiều năm sau dưới trần gian, là mấy chục ngày sau trên tiên giới.

Dáng vẻ nàng đã có chút thay đổi, vóc dáng cao, mỡ dưới da mặt ít hơn so với trước, khiến mặt nàng mảnh mai thêm, ngũ quan càng khiến người ta lóa mắt, làn da vừa đủ ẩm ướt, ngực to vừa phải, cao cao, tròn tròn; vòng eo thon nhỏ, mặc váy voan mỏng, trên thắt lưng gắn mấy vỏ sò, đầu ngón chân lộ ra dưới làn váy, móng chân sơn màu tím, trông rất đẹp mắt.

Hắn quét mắt nhìn nàng từ đầu đến chân, đương lúc mọi người vây quanh đó, hắn mặt không chút thay đổi đi ngang qua người nàng, đi một đoạn xa, hắn lại cảm thấy nơi đó có

Hắn quay đầu lại, thấy cô gái tính khí táo bạo lại thiếu tâm nhân đang khẽ cười với hắn.

Nụ cười này thật kỳ diệu. Rất mẫu tính, rất hiền, lại vừa đồng tình, vừa thương xót. Thật là, khiến người ta lòng sâu không đáy.

Nàng luôn khiến hắn phải nảy sinh hoài nghi với bản thân mình, Poseidon mặt không đổi sắc kiểm tra lại mình, thân thể khỏe mạnh, tứ chi vẹn toàn, áo choàng chỉnh tề, còn cả cây đinh ba trong lòng bàn tay, tất cả đều hoàn hảo không vấn đề gì. Sao nàng lại cười như vậy với hắn?

Có ai mở tiệc mà không nghiên cứu từ sớm chứ, hắn là vị khách quan trọng, nàng chẳng qua chỉ là một trong những tiên nữ đến góp vui. Chủ nhà rất ân cần, dâng lên hắn một chiếc hộp gỗ đen, khắc hoa văn Đông Phương, âm thầm tỏa ra mùi thơm ngát.

Hắn hỏi: “Gì thế?”

Chủ nhà nói: “Xin bệ hạ cứ mở ra xem trước đã.”

Chỉ thấy một bàn tay lớn, một cây gỗ màu trắng, hình người trưởng thành, bên dưới còn có thân rễ to nhỏ khác nhau mọc dài ra.

Hắn nhìn mà không nói gì.

Chủ nhà nói: “Nghe nói thân thể của Hải hoàng bệ hạ có bệnh nhẹ, đây là linh vật hái từ phương Đông đến, chuyên trị vấn đề kia.” Hắn lại nở nụ cười nhỉnh hót, chủ đề riêng tư mà, vừa hứng thú vừa xấu xa, hắn khom người tiến đến bên tai Poseidon, nhỏ giọng nói: “Dùng vào là biết công hiệu.”

Tiếng nhạc chợt đổi, một đoàn vũ nữ Ba Tư đánh trống con bước lên, các nàng đeo mạng che mặt, mặt như tơ, mỗi một cái lắc eo, mỗi một điệu múa đều theo nhịp trống. Hấp dẫn mọi người,

Poseidon mỉm cười, cầm vật trong tay hỏi: “Cái này gọi là gì?”

Chủ nhà cường điệu: “Là linh vật của phương Đông.”

“Ái chà, người không biết tên của nó, để ta nói cho người hay,” Poseidon vỗ lên vai hắn ta, “Cái này gọi là nhân sâm. Sinh trưởng ở những nơi rét lạnh của phương Đông. Nhưng ăn vào bụng sẽ nóng, nếu không cần thiết, sẽ làm tổn thương cơ thể. Lúc ta chơi món đồ này, còn chắc biết các người ở đâu chỗ phía Đông ấy đâu.”

Poseidon nhìn kẻ tốt bụng ân cần vỗ móng ngựa lộ dấu vết này, bỗng mất kiên nhẫn: “Ai nói cho người biết ta cần thứ này?”

“Ai...” Kẻ tốt bụng nói nửa câu đã biết mình sai, liền thấp giọng, nơm nớp lo sợ, “Ai cũng nói thế. Nói ngài xưa đuổi người đẹp, không gần nữ sắc, là bởi vì thân nhiễm bệnh, không thể Thần đạo.”

Poseidon không nghe lọt vào chữ nào nữa, nhưng cuối cùng hắn đã hiểu ánh mắt dịu dàng kì quái Amphitrite nghĩa là gì rồi.

Hắn thông thả bước lên đình đài, ở nơi ấy, gió thổi qua chiếc váy voan mỏng của nàng, cả người tựa dóa hướng dương trắng nở dưới đáy biển. Hắn chần chờ hồi lâu, điều này phải nói thế nào cho phải chứ. Nếu hắn không dám dùng riu to bản trước kia, đích thị trước đây nàng xem thường hắn vì điều đó.

Hắn còn chưa kịp chú ý, nàng đã xoay người lại, trong mắt hiện lên tia đề phòng thoáng qua, rồi lại nở nụ cười mang đầy vẻ thông cảm.

Hắn cảm thấy mình chưa bao giờ kém cỏi ngốc nghếch như thế này, nghĩ một lúc lâu: “ăn chưa?”

Amphi nói: “Ồ... người thì sao?”

“... Không ăn được.” Poseidon nói.

“Là ăn không được hả?” Nàng đón ý nói hùa.

“Sữa chua chua quá.”

Một câu này Amphi không biết phải tiếp lời thế nào. Hắn nói “sữa chua quá chua”, có phải nàng nên đáp lại một câu “thịt bò rất trâu bò” không? Nàng chẳng biết nói gì để rời đi, tuy trong lòng không sẵn lòng, tuy trong lòng không muốn phải nhìn hắn, muốn nói mấy câu ôn hòa nhã nhặn hiếm thấy với hắn

Nàng chắc chắn bước đi, hắn lại chặn lấy, chỉ cách khoảng cách một cánh tay, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ta có lời muốn nói với em.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ngầm đồng ý cho hắn chút thời gian.

“Ta biết con cá heo kia là em. Lần đầu tiên em đến thần điện, ta cũng biết là em rồi. Ta biết em muốn lấy cây đinh ba của ta, nên ta đặc biệt cho em mượn chơi, ta muốn làm quen với em. Ta biết bảo thạch đó không phải em trộm, mà là ta hại em.” Nói tới đây hắn dừng lại, nàng ngưỡng nhìn, thì ra mắt hắn lại trở nên như thế. Đầu lưỡi hắn cứng đờ, dưới chân như nhũn ra.

“Ta cũng biết lúc em cá cược chỉ cá ta thắng.” Hắn thở dài.

“Nhưng em có biết ta rất giận không hả?”

“Em nói đi là đi luôn, lần em muốn kết hôn đó, em còn bảo ta mau đi đi...” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, cũng để nàng nhìn mình thật kỹ, “Ta đã nói với em rồi, ta vô cùng nổi giận.”

Hắn là đại tiên vương, cai quản lục địa hải dương, bây giờ lại như một chàng trai bình thường gần từng chữ khiêu nại ưu sầu cùng oan ức của mình. Hắn như thế thật khiến nàng khó xử, khiến nàng không biết phải ứng phó thế nào, con người bá đạo này, vô lại này, chính là người trước mắt này.

Bọn họ đứng dưới trăng mặt đối mặt, tựa như hai trái cà đỏ câm lặng.

Chúng bạn Amphi tìm đến đưa nàng về nhà, trông thấy Hải hoàng thì nhanh chóng lui xuống.

Ampi lại bị nhắc nhở, thì thầm mấy câu rồi xoay người định đi.

Hắn ở phía sau sốt ruột, lần từ biệt này không biết lại phải trải qua bao nhiêu năm trần thế, bao nhiêu ngày thần tiên.

“Này.” Hắn gọi nàng lại, “Sao em lại vô lễ thế chứ? Ta vẫn chưa nói xong mà.”

Nàng quay đầu lại: “Vậy mời người nói.”

Thật ra hắn đã nói xong từ sớm rồi, nhưng thiếu tâm nhân xinh đẹp này chẳng có nửa điểm phản ứng. Hắn cắn răng tính toán trong lòng một lúc lâu: “Ta có bệnh.”

“Bệnh gì?”

“Ta không thể

Đây là một vấn đề nghiêm túc. Amphitrite nghĩ.

Chư thần thức thời lùi ra, trong cung điện ầm áp treo trên mũi biển này, chỉ còn lại nàng và Hải hoàng Poseidon.

“Ta không phải thầy thuốc.” Amphi nói.

“Nhưng em là đầu sỏ.”

“Vì sao?”

hắn suy nghĩ một chốc, rồi nói tiếp: “Chính là lần hôn lễ của em đó, ở trước mặt nhiều người như thế em lại mắng ta thương tích đầy mình. Sau này ta chẳng còn mặt mũi đối diện với cô gái nào nữa cả.”

Nàng như là tin thật.

Hắn bổ sung một câu: “Thật đấy.”

“Người là nói,” nàng nhìn hắn, vẻ mặt trưng động, “Cậu nhỏ của người, không ngóc lên nổi?”

“Ừ.”

“Cho ta xem đi, để ta xem cậu nhỏ của người.”

Diệp Hải vẫn lẳng lặng dừng ở độ sâu 200 mét dưới nước.

Đây là chỗ của ngài, mỗi tác nước biển ngài còn quen thuộc hơn so với không khí của người thường. Mỗi một dòng hải lưu di chuyển, mỗi một đàn cá bơi qua, mỗi hạt cát dưới biển.

Đây là nơi yên tĩnh, ngài dừng lại trong làn nước biển sâu, đến đây đã có đủ không gian, những hồi ức như ủa về, nàng của lúc trước, nàng mà ngài luôn nhung nhớ.

Cũng một yêu cầu vô lễ như thế, nàng cách mấy ngàn năm, làm khó ngài hai lần.

Poseidon tháo áo choàng, ném đến bên chân.

Hắn khoả thân đứng trước mặt nàng, làn da được ánh trăng khúc xạ đến chói lọi.

Nàng không phải chưa từng trông thấy hắn trần truồng, trong thần miếu, trong sách vở đều có khắc họa cấu cơ thể hắn, cậu nhỏ ấy luôn nằm trong trạng thái rắn chắc cương cứng, còn về phần hắn, thân thể thon dài, mỗi một bắp thịt đều được biến cả khắc thành hình cuộn sóng, mềm dẻo, kiên cố, cẩn thận, ẩn chứa vô vàn năng lượng nhiệt tình.

Trong túm lông không hề che giấu giữa hai đùi màu vàng rắn chắc của hắn, giờ phút này để lộ ra đầu khắc hồng hào, một giọt trong suốt treo bên trên.

“Đây, chính là nó.”

Nàng đi đến, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu: “Nhìn thế nào cũng không giống là bị bệnh.”

Hắn kéo lấy tay nàng, từ phía trên nói với nàng, rất có tư thế đang giảng đạo: “Chỉ nhìn thì nàng nhìn được cái gì?” Hắn đặt tay nàng lên trên, “Như này thì sao?”

Nói không rõ, rõ ràng là bộ phận mềm mại, ở trong tay nàng dần dần cứng lại, to ra, nóng lên, như bị bàn tay nàng làm cho thức tỉnh, từ trong lòng bàn tay nàng, từng sợi lông như kêu gào đòi đi ra, muốn nàng biết đến sự tồn tại của nó.

“Người là kẻ lừa đảo.” Nàng nói, nhưng tay vẫn không rời đi.

Hắn đặt tay lên vai nàng, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng: “Đã sờ qua người khác chưa?”

Nàng lắc đầu: “Chưa ăn thịt heo thì thấy heo chạy.”

Hắn cười, bỗng nhiên đầu khắc hồng nhạt đỏ khê cọ sát rồi được nàng nắm chặt, nơi đó có cảm giác tê dại, đã lâu rồi hắn chưa gần phụ nữ, bây giờ mãi cảm ỳ hệt xử nam.

Hắn ngồi trên ghế, để nàng ngồi trên đùi, đem ngón cái với ngón trỏ của nàng nắm lại thành hình vòng tròn, đặt lên trên nó: “Ta muốn nàng làm thế này. Lúc lên lúc xuống. Như thế ta rất thoải mái.”

Nàng nói: “Cho ta lí do làm thế đi.”

Hắn hôn lên môi nàng, từng chút từng chút mút đôi môi nàng, nhiệt độ ở đó tăng cao, từng đường nét như hòa tan, mềm thơm vô ngần.

“Nguyên nhân chính là:” hắn từ từ nói, “Ta đã muốn nàng lâu lắm rồi.”

Sóng biển ủa tới, gió biển thổi qua.

Khi miệng với cậu em nhỏ của Poseidon đang đồng thời say mê thì đột nhiên cảm giác đầu lưỡi tê rần, nhanh chóng né tránh, lớn tiếng hỏi nàng: “Vì sao lại cắn người?”

“Người coi ta là đồ ngốc phải không?” Amphitrite nhướn mày nhìn hắn

“Người dám để cho ta làm cái chuyện này cho người hả? Là chuyện mà thầy thuốc nên làm hay là chuyện mà một kẻ tình nhân vô số như người nên làm?”

“Không phải đâu. Amphitrite à.” Hắn nhìn vào mắt nàng mà nói, “Ta muốn cơ thể nàng, ta muốn nàng an ủi cơ thể ta. Ta muốn ở bên nàng.

Ta nợ nàng một buổi hôn lễ, ta sẽ lấy của mình trả lại nàng.”

“...”

Dáng vẻ ngốc nghếch kia của nàng hắn là nghe không hiểu, hắn nghĩ một hồi lâu, dùng những từ đơn giản lặp lại lần nữa: “Ta muốn cưới...”

Poseidon còn chưa dứt lời, môi nàng đã in lên mặt hắn. Lúc nàng hôn hắn, còn nắm cậu em khỏe mạnh của hắn trong tay. Từ trên xuống dưới, thông thả, mạnh mẽ, vuốt ve, chiếm đoạt. Bàn tay nóng của nàng kéo theo màng da mềm nhẵn ma xát nơi mẫn cảm của hắn. Động tác đơn giản này lại có hiệu lực thần kì, kéo theo nhịp tim cùng hơi thở của hắn. Bỗng hắn nhắc đầu phủ phục lên vai nàng, khẽ gầm một tiếng, dòng nhiệt dâng lên trong bàn tay nàng.

Hắn dựa vào vai nàng nói, “Trứng gà của ta để lại trong ổ của một mình Amphi em. Em phải chăm sóc cho tốt.”

Nàng liên tục gật đầu: “Ta sẽ quan tâm mà. Poseidon, chàng có bệnh, chàng không được, ta cũng muốn chàng

“Hả?” Hắn ngẩng đầu nhìn cô, lời này là có ý gì?

Mặt nàng dán lên trán hắn, có từ bi lại thương tiếc.

Hắn nhìn như đã rõ, lập tức ôm nàng đi về phía giường: “Amphi, có một số việc em phải biết.”

Hắn ném nàng lên giường, một tay kéo, áo choàng rơi xuống.

Lúc hắn đè lên thân thể xinh đẹp của nàng, nàng còn muốn giãy dụa, lập tức bị hắn khóa lại dưới thân: “Ta quả thật không thể – khẳng định một ngày không thể một lần.”

Hai tay hắn nắm tay nàng, khiến cả bộ ngực xinh xắn lộ ra trước mặt hắn, hắn cắn lên đoá anh đào đỏ, từ giữa ngực nàng mà nói: “Tuy em tâm địa tốt, nhưng Hải hoàng ta so với trước còn khỏe mạnh hơn nhiều, tuyệt đối không phải thứ phẩm.” Một giây sau hắn mở đôi chân thon dài của nàng ra, nhìn mặt nàng, phía dưới dùng nhiệt tình, “Nào, kiểm hàng.”

“Ôi chào...”

Diệp Hải mở to mắt, cơ thể xử nữ của nàng quả thực quá đẹp quá nhiệt tình. Tối hôm đó của bọn họ, cũng như những buổi tối khác sau đó, hoan ái hân hoan, dịu dàng ma sát, giữa hai cơ thể luôn có bọt khí nổi lên, cứ như thật sự phải làm như lời thề đến thiên hoang địa lão.

Anh ở trong nước ngược nhìn lên trên: bây giờ nàng đã quên cả rồi.

Đèn liên lạc trên thiết bị lặn nhấp nháy đã lâu, bọn họ ở trên thuyền muốn anh đi lên, nhưng anh không trả lời.

Đá vũ hoa, năm tháng xa xưa tựa cánh hoa của anh và cô.

35. Chương 35

Sáu người trên thuyền quây thành hình tròn nhìn đồng hồ đo của thầy Hồ, Diệp Hải lặn đã 7 phút, đạt độ sâu 278 mét. Anh chỉ mặc bộ đồ lặn nhẹ mà thôi, vận động viên chuyên nghiệp dù có mặc trang bị thêm bình dưỡng khí cũng khó mà đạt đến độ sâu như thế.

Thầy Hồ hưng phấn nói: “Diệp Hải đúng là kỳ tài lặn mà, nếu tham dự huấn luyện chuyên nghiệp, nhất định có thể tạo ra kỷ lục thế giới

Tôi không muốn anh lập kỷ lục thế giới gì hết, tôi chỉ muốn anh nhanh chóng quay về.

Thầy Hồ phát lệnh thông qua đèn chỉ thị: quay về thuyền.

Nhưng Diệp Hải không trả lời. Trên đồng hồ cho thấy: anh đang trôi nổi ở một độ sâu nhất định, vẫn còn dấu hiệu từ từ lặn xuống.

Không được bình thường cho lắm.

Tôi sốt ruột, nói với Hồ Mỹ Lệ: “Thầy à, thầy nhanh bảo anh ấy lên đi.”

Thầy Hồ liên tục phát tín hiệu đèn mấy lần, gọi anh quay về. Nhưng anh vẫn không quay về.

Sự bất an trong tôi dần dần lớn hơn, cảnh tượng hão huyền mà tôi nhìn thấy trong mơ lúc này xuất hiện trước mắt tôi: sắc mặt anh tái nhợt, nổi trên mặt biển, bọt khí vây quanh, anh nhìn tôi, chỉ nhìn tôi, rồi chậm rãi bơi đi, tôi sốt ruột đuổi theo anh, muốn anh quay về, nhưng anh lại chìm xuống đáy biển với tốc độ tôi không thể theo kịp.

Vì sao cuối cùng lại trông thấy Diệp Hải như thế?

Vì sao ánh mắt anh nhìn tôi, lại thất vọng nhường ấy?

Vì sao đến cuối cùng lại cảm thấy anh ở trong biển sẽ rời xa tôi?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến tôi hoảng sợ, không dám chậm trễ dù chỉ một giây, tôi mặc đồ lặn đeo kính vào, định nhảy vào nước, tôi muốn tìm anh quay về.

Thầy Hồ lập tức cản tôi lại: “Em muốn làm gì thế An Phi?”

Tôi nói mà không suy nghĩ: “Cũng tại thầy, ai bảo thầy ép anh ấy lặn sâu đến thế. Em muốn tìm anh ấy về. Thầy buông em ra, em phải đi tìm anh ấy.”

Sức của tôi lớn thế, mấy người bọn họ không giữ tôi lại. Trên người tôi là bộ đồ lặn sát thân, trong lòng vừa sốt ruột vừa sợ hãi, gấp đến độ cả người đổ mồ hôi, quả tim như nảy lên đến tận cuống họng, tay ai đó đè lên người tôi, tôi hận không thể cắt đứt nó, tôi muốn nhanh chóng tìm Diệp Hải quay về, tôi không thể để mất anh.

Thầy Hồ hét lớn một tiếng: “Em vừa phải chú ý cho tôi! Vừa này em còn chưa lặn quá nổi 50 mét, bây giờ cậu ta đang lặn hơn 280 mét đấy, nếu em xuống chỉ có bị đè chết thôi!”

Tôi bị bốn cậu em cao lớn vạm vỡ ấn chặt, vừa rồi giãy dụa một trận, bây giờ cả người đau nhức, thở hổn hển, chẳng nói nổi câu n

Thầy Hồ vừa nhanh chóng mặc đồ lặn vừa nói: “Tôi đoán có lẽ đã ngộ độc khí Kali mà hôn mê rồi, để tôi đi. Tôi đưa cậu ta về.”

Thầy buộc hòm cấp cứu trên lưng rồi nhìn tôi: “An Phi, em chờ đấy, tôi nhất định sẽ đưa cậu ta lên.”

Thầy Hồ vừa định xuống, bỗng một cậu em lớn tiếng nói: “Thầy chờ đã, mấy người mau nhìn xem.”

Trên đồng hồ đo, Diệp Hải mãi không có phản ứng đang nhanh chóng bơi lên, hai trăm mét, một trăm năm mươi mét, một trăm mét, năm mươi mét... Anh như quả ngư lôi đang phóng lên mặt nước. Ai từng lặn đều biết, vì để điều tiết áp lực nước trong cơ thể, tốc độ lúc nổi lên cần phải chậm lại, để phối với các bộ phận khác trong cơ thể không xung đột nhau, nếu không sẽ gặp áp lực trong ngoài khác nhau làm bị thương nặng.

Nhưng mọi người trên thuyền đều không có thời gian, cũng không có để ý mà bản khoản vấn đề này, bọn tôi ghé vào mép thuyền, chờ Diệp Hải nổi lên.

Lúc người kia lộ lên khỏi mặt nước, cậu em mập học vật lý chỉ nói một câu: “Anh ấy không phải cá mập thật đó chứ?”

Diệp Hải nhảy lên mạn thuyền, tháo kính ra, cười ha ha: “Vừa này ngủ quên dưới nước.”

Hồ Mỹ Lệ đánh một phát lên vai anh: “Tên nhóc này được lắm.”

Còn tôi chỉ im lặng.

Diệp Hải mở khóa kéo trên người ra hít thở không khí, chỉ nhìn tôi cười, vô cùng đắc ý, giống như đang nói: Anh có lợi hại không?

Tôi vẫn im lặng.

Hồ Mỹ Lệ nói: “Diệp Hải này, sao vừa này dưới nước cậu không trả lời gì thế hả, suýt nữa An Phi đã ăn mất tôi luôn rồi.”

Anh đặt mông ngồi cạnh tôi, có vẻ rất vui: “Lại có chuyện như thế ư?”

Tôi không nói chuyện là bởi vì tôi giận đến mức không biết nói gì cả, trò đùa ấy suýt nữa đã làm tôi lo muốn chết, sau khi anh lên bờ vẫn còn bánh chọe như thế. Tôi thật sự muốn nói: anh có muốn chết hay không, thì sau này cũng đừng bày trò dọa người nữa. Nhưng lời đến bên miệng lại nuốt vào bụng. Trông anh thật anh tuấn, mái tóc đen ướt sũng, sợi tóc dán lên gương mặt trắng của anh, ánh mắt như cười như không, đã khôi phục lại dáng vẻ Tây Môn Khánh kinh điển của anh rồi. Chủ yếu chính là, anh vẫn còn sống, không phải cái người đáng sợ như trong giấc mơ kia, người tái nhợt bỏ tôi mà đi.

Tôi nghiêng người hôn môi anh: “Sau này anh đừng như vậy nữa nhé, anh có nghe không hả?”

Diệp Hải còn chưa kịp phản ứng, cậu em cầm bình lặn xuống nước tự nhủ một câu tận đáy lòng: “Hai người quá độc ác

Ngày hôm đó, cả tổ lặn chúng tôi chụp một tấm ảnh chung trên thuyền. Chủ yếu phỏng theo phong cách của “Vô Gian Đạo” phần 3, yêu cầu mỗi người phải tận lực tỏ vẻ cool ngầu. Tôi với Diệp Hải ngồi dưới cánh buồm trắng, lưng dựa vào nhau, tôi đóng vai Trần Tuệ Lâm, anh nhập vai Lương Triều Vỹ. Sau khi chụp ảnh xong, mới phát hiện ai ai cũng làm ít động tác buồn nôn. Một cậu em mập cứng rắn nói mình là

Trần Đạo Minh, nhưng cái bụng phình to của cậu ta chẳng thể nào thu về được; thầy Hồ nhắm một mắt (sau này thầy ấy bảo ấy là thầy ấy đặc biệt nghĩ ra kiểu này); tôi không biết mình như thế nào mà trong chớp mắt chụp ảnh lại theo bản năng gơ tay thành hình chữ V; ngay cả Diệp Hải cũng ấy, cũng chau mày nhe răng, trông ra bộ mặt quỷ.

Thầy Hồ nhìn ảnh chụp nói: “Được rồi, cứ thế đi, không cần phải chụp lại đâu. Dù thế nào đi nữa thì nó cũng thể hiện rất rõ phong cảnh cổ tình gây sự của tổ lặn chúng ta.”

Dưới sự chỉ đạo của thầy Hồ, trải qua hơn một tuần huấn luyện, thành tích của tôi đã nâng cao hơn rất nhiều, đang cố gắng mục tiêu lặn 90 mét, nhưng so với bạn học Khu A Minh bên đại học Thanh Hoa gào thét thành tích cá nhân tốt nhất gần đây của mình là 121 mét, thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Hạ tuần tháng chín, vùng duyên hải miền Nam nổi lên gió mùa hướng Tây, chu kỳ thủy triều rút cũng dài hơn, sáng sớm thời tiết có se lạnh, không còn ấm áp như trước nữa. Đã lâu lắm rồi tôi chưa liên lạc với bố mẹ.

Tôi gọi một cuộc cho bố, nói với ông ấy, tôi giờ đang ở Quảng Châu chuẩn bị tham gia thi lặn toàn quốc. Ông ấy nói, khá lắm, con cừ lắm Phi Phi.

Ông ấy bảo, lần trước bảo con gọi điện thoại cho mẹ, con có gọi không?

Không có. Tôi cũng không biết phải nói thế nào với bà ấy

Ông ấy lại nói, con vẫn nên gọi cho bà ấy một cuộc đi. Bây giờ bà ấy đã ở Quảng Châu rồi.

Tôi gác điện thoại xuống nghĩ, mấy tháng nay, gia đình tôi, cuộc sống tôi, đều có thay đổi rất lớn. Tôi theo Mạc Lượng từ Bắc Kinh đến hải đảo, rồi lại cùng Diệp Hải quay về với tổ lặn. Xoay xoay chuyển chuyển, lặp đi lặp lại, lúc này cuối cùng tôi đã rõ, tôi có thể không thể nắm giữ được ánh trăng sáng của mình, nhưng tôi lại càng không muốn mất đi Đại ma vương của mình.

Tôi cảm thấy bây giờ tôi cũng chẳng còn oán trách mẹ tôi nhiều trước nữa.

Mỗi một người đều có lựa chọn của mình. Mạc Lượng, mẹ tôi, bản thân tôi, đều giống nhau cả.

Một ngày trước vòng đấu loại, bạn gái của thầy Hồ từ Bắc Kinh đến Quảng Châu thăm thầy ấy, chúng tôi cũng được một ngày nghỉ. Diệp Hải mời toàn bộ anh em ra ngoài ăn chơi một trận, tối về lại kéo toàn bộ mọi người đến căn nhà có rừng vải của anh, xem phim, chơi game, uống bia, chia bài.

Bọn tôi sau đó uống hết sạch sáu thùng Tuyết Hoa Thuần Sinh, trên mặt mọi người đều dán đầy giấy trắng*, Diệp Hải với một cậu em chơi thua đành giả tiếng heo ba lần, sau đó mọi người cũng bắt đầu tìm chỗ ngủ cho mình.

(*Chơi bài thua thì sẽ dán giấy lên mặt, thua nhiều dán càng nhiều

Diệp Hải nói: “Điều kiện phòng khách có thể so với nhà vệ sinh năm sao đấy. Xin mời các vị đại nhân.”

Cậu em đá anh một phát: “Ai mà ngủ trong phòng khách chứ? Diệp Hải anh đi mà ngủ ở phòng khách đi, em ngủ phòng anh.”

Người kia nói: “Em cũng thế.”

Người kia cũng nói: “Tôi cũng vậy.”

Tôi nói: “Em cũng giống thế.”

Diệp Hải lại đá tôi nói: “Ha ha ha ha ha ha ha, tôi cũng thế.”

Mọi người vào phòng anh trêu đùa một hồi, ống sáo vàng của anh này, rồi trái bóng bầu dục có chữ ký của ngôi sao bóng rổ này, em trai bảo, nước ở đây ấm quá, còn có cả bọt nữa chứ, em đi rửa chân đã.

Diệp Hải lập tức nổi nóng, chạy lên đem cái chân đã gơ ra của cậu ta chuyển sang nơi ta.

Tôi mà uống vào cũng chẳng đi nổi được bao nhiêu, trong lòng hiểu rõ: tử lượng của Diệp Hải thật khá, vẫn còn tỉnh táo hơn nhiều so với

Diệp Hải nói: “Cậu đừng có quá đáng.”

Cậu em trai trợn tròn mắt: “...”

Diệp Hải: “Cậu còn rửa chân à? Cậu không phát hiện là tôi tắm trong đó sao?”

Tôi vùng vẫy một hồi rồi đi lên, Diệp Hải say khướt cười hì hì nói: “Mấy người mù à? Mấy người đó. Đây, đây, đây không phải là tôi sao?”

Trong bể cá trên tường không biết từ lúc nào đã có thêm hai pho tượng nặn màu trắng nho nhỏ, trong đó có một bức tượng nhìn kiểu tóc với gương mặt, quả nhiên chính là dáng vẻ của Diệp Hải. Mọi người cười hì hì, tôi hỏi: “Anh vào đó lúc nào thế?”

Diệp Hải đưa tay gẩy chất thải của cá dính trên pho tượng, tự mình thở ra một hơi rồi nói: “Anh, anh, anh còn nói sao không thở thông được chứ.”

“Vậy người kia là ai?” Tôi nói. “Là anh, hay em trai anh? Nhưng sao lại tóc dài, còn mặc váy nữa?”

“Đồ ngốc.” Chiếc bóng của anh trong bể cá nhìn tôi nói, “Đây không phải là em

Tất cả mọi người đều lại gần nhìn kỹ ngũ quan được điêu khắc trên bức tượng, sau năm giây, cậu em mập lập tức khóc, cậu ta cầm bức vẽ cô gái tóc dài trên giá sách trong tay: “Anh còn vẽ tranh An Phi nữa chứ. Em đã sớm nhìn ra hai người có gian tình mà, em còn thích chị ấy...”

Cậu ta chưa nói xong, đã ngã ra đất ngáy như sấm.

Mấy người tiếp theo cũng theo thứ tự ngã xuống, ngủ chung một chỗ.

Trước khi tôi ngã xuống còn nhìn Diệp Hải cười: “Đó là em à? Ha ha, em còn tưởng thì ra là bạn gái cũ của anh chứ. Lần trước em đến sao không nhìn thấy hai thứ này? Sao anh lại nhét em vào trong hang cá chứ? Cũng không mang theo bình khí, anh muốn em chết ngạt phải không?”

Anh ôm lấy tôi ngã xuống nơi khác: “À, anh vui mà. Em phải ở cùng anh.”

Tôi ngủ rất say, nhưng từng cảnh từ trước đến giờ lại xuất hiện trong đầu tối. Cứ đứt gãy, không liên tục, còn cả những việc xưa giờ tôi không chú ý được cắt nối biên tập thành phim, liên tục chiếu phim trên 24 frames.

Anh là Anh là chàng trai thành công xuất hiện, trong một giờ lên lớp của khoa địa chất lại kể câu chuyện thần thoại Đại Tây Dương.

Anh nói với tôi, thời tiết thế nào là do tâm trạng tôi q

Lần trước bố tôi gặp nạn trên biển, cuồng phong lại có thể biến mất trong chớp mắt, rõ ràng ông ấy đã bị lốc xoáy cuốn đi, lại may mắn nhặt được một mạng quay về. Lời của ông khiến tôi với Mạc Lượng khắc sâu ấn tượng, ông ấy nói, giống như đằng sau đó có đôi bàn tay mây mưa thất thường.

Lúc Diệp Hải nói với tôi điều đó, trong lòng tôi vẫn còn ghét anh giả thần giả quỷ.

Nếu những điều này là do trùng hợp, vậy anh như con cá mập trong biển rộng bơi êm thắm không bị áp lực, kỳ tích bơi đạt đến cực hạn của người bình thường nhưng lại khi định thần nhàn thì phải giải thích thế nào đây?

Tôi mở to mắt trong màn đêm, ngồi trên mặt đất, nhìn Diệp Hải ngủ say. Một đêm say rượu này với tôi mà nói, không hề bình thường. Nhìn như mọi thứ đều kì lạ mà quen thuộc.

Khuôn mặt này của anh như đã xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Giao tình của tôi với anh không phải chỉ mấy tháng, không phải vài năm, cũng không phải cả đời này. Giống như đã trải qua một bề dày lịch sử, vắt ngang ít nhất cả ngàn năm.

Anh cũng từ từ mở mắt.

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Anh là ai?”

“...”

Anh dùng tay che khuất hai mắt tôi, đem đầu tôi gối lên cánh tay kia của anh: “Nghĩ kĩ đi, sáng sớm mai nói cho anh biết đáp án.”

Amphitrite nói: “Em muốn chàng phải biết, nếu chàng có người khác, em sẽ không ghen tuông đâu.”

Hắn gối lên đùi nàng: “Nếu đã như thế, thì chỉ có một câu giải thích.”

“Là gì?”

“Em yêu ta chưa đủ.” Tay hắn vờn lọn tóc nàng nói, “Hera vì giữ chồng nàng mà giáo huấn không ít các cô gái, sao em không làm thế, cũng bởi vì em cảm thấy ta không quan trọng.” Hắn nói hươu nói vượn mà cũng thấy vui vẻ.

Nàng nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn, nhìn đại tây dương nhuộm sắc xanh dưới khoảng trời chiều rộng lớn.

Có người phụ nữ nào có thể kháng cự lại Poseidon ư? Ai có thể không yêu biển cả? Ai có thể giữ được chàng?

“Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, em có hai yêu cầu với chàng.” Nàng ôm mặt hắn nói.

“Xin lắng nghe.”

“Một là, chàng không được nói dối em. Em không thông minh như người khác, cho nên càng không hi vọng vì chàng, mà để người ta biến em thành con ngốc.”

“Vậy thứ hai thì sao?” Hắn dần dần tắt cười.

“Yêu cầu đầu tiên chàng nghe có hiểu không đó?”

“Ồ.”

“Thứ hai là, nếu thật như có một ngày, chúng ta phải chia xa nhau, xin chàng đừng đùa giỡn em, cứ để em đi đi.” Nàng chậm rãi nói, “Cũng không cần bồi thường tiền bạc với em, cũng chẳng cần an bài phụng dưỡng cho em, chàng cũng biết mà, cuộc sống trước kia của em cũng rất ổn.”

Hắn ngồi dậy, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên môi nàng: “Ta sợ em không nỡ bỏ ta.”

“Em sẽ bỏ được.” Nàng nói, “Em sẽ nguyên rửa bản thân mất đi toàn bộ trí nhớ, đặc biệt quên chàng đi.”

Đoạn đối thoại điên cuồng này khiến hắn cảm thấy bất an, hắn nâng người nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Em, có thể, đừng nói những lời này với ta được hay không? Ta đã nói với em rồi, sẽ không có ngày đó, không thể nào.”

“Nếu có?”

“Cho dù có,” Hắn ôm chặt nàng vào trước ngực, “Cung không cho phép em quên ta.”

Nàng cũng thấy mình thật nhàm chán, nhưng vì sao hắn lại luôn khiến nàng không có cảm giác an toàn đây?

Người vợ đầu tiên.

Cũng là người duy nhất.

Một người tiền đồ xán lạn. Một người khiến người ta mê muội.

Một người hoàn mỹ.

Nàng nhân tiện hôn lên ngực hắn, đầu lưỡi lướt trên da thịt, hàm răng cắn lúc nhẹ lúc nặng.

Tay hắn luồn vào trong áo nàng, phủ lên bờ eo nàng, khẽ lật người ôm nàng xuống dưới, cơ thể nặng trĩu đè lên làm nàng khó chịu, coi như một trừng phạt nho nhỏ: “Còn dám nói lung tung không?”

Nàng bật cười, chân quần lấy đùi hắn: “Chẳng đứng đắn tí nào cả.”

“Đúng đắn thì đã chẳng phải là ta rồi.” Hắc cũng cười ha ha, chuyển chủ đề.

Cuối cùng Amphitrite đã tìm được khoái cảm ở Hải hoàng nhưng đồng thời trong lòng vẫn không yên, Poseidon đại nhân cũng bắt đầu tự hỏi về vấn đề cảm giác an toàn. Rốt cuộc là hắc nên đem toàn bộ tình cảm trước nay chưa có của mình dành cho một mình nàng, hay đặt toàn bộ trứng gà vào trong một chiếc rổ đây?

Từng ngày hay đổi khiến hắc lo sợ bất an. Mọi người đều luôn quyền uy thói quen từ trước, khó trách đại thần Titan tôn quý đến gia yến của nữ thần đất Gaia đều thích mặc áo choàng cũ.

Hai người anh em của hắc đứng một trái một phải, cũng nhìn hắc hí hửng mặt tự hỏi chuyện. Giữa bọn họ chính là như thế, đánh rồi lại hòa, qua muôn ngàn thử thách.

Hades rót rượu cho hắc: “Bệnh của cậu đã trị khỏi rồi à?”

“Ta không có bệnh

“Hay là không thể?” Zeus hỏi. Tai hắc từ nhỏ đã không thính lắm, chỉ có thể nghe thấy những gì hắc muốn nghe.

“Thân thể rất khỏe, vợ rất tri kỷ, trên giường rất nhịp nhàng, sủng vật rất đáng yêu.” Hắc nói với hai người kia, “Ghen tị với ta hả?”

“Chỉ có một thôi sao?” Hades hỏi, giơ một ngón tay lên lắc qua lắc lại trước mắt hắc, tựa như châm chọc, “Con bé gào thét như sư tử Amphitrite đó hả?”

Từ lúc nào mà nàng lại có biệt hiệu này vậy?

Hắc cười: “Đúng thế, chính là nàng ấy. Dù nàng có như sư tử, nhưng tính tình cũng coi như phúc hậu.”

Có ca cơ bước lên biểu diễn, trong đó có một người mang gương mặt diễm lệ lại kỳ tài, dùng tóc khảm đàn lục huyền cầm, ca khúc vô cùng tuyệt vời, khiến người nghe mất hồn.

Zeus ghé vào tai hắc nói: “Nhìn nàng ta có xinh đẹp không hả? Là nữ yêu đấy. Cái tên đều vang dội khắp tam giới, Medusa đó, biết không?”

Hắc nhấp một ngụm rượu mà không nói gì.

“Đã lâu không gặp, em thấy anh có vẻ rất vui, nên em đ. nàng ta tặng cho anh đấy.”

Poseidon nhìn người anh chường quần thiên giới này, hắc có mái tóc màu rậm nắng, đôi mắt xanh thẳm, đáng vẻ luôn no nê tinh lực dồi dào sinh cơ dào dạt, hắc là kẻ lúc mình vui vẻ cũng có thể làm cho mọi người bên cạnh cùng lúc khoái trá, nhưng hôm nay Poseidon chẳng muốn cảm kích: “Tự cậu đi mà hưởng thụ.”

Hades nhướn mày, nói một cách nhạt nhẽo: “Cậu ta không được đâu, đợt lát nữa Hera* sẽ tới đấy.”

(*Bà là nữ hoàng của các vị thần, nữ thần của hôn nhân, phụ nữ, gia đình, là chị và cũng là vợ của thần Zeus.)

“Vậy người lấy đi.”

“Anh ấy không được, anh ấy vẫn còn độc thân.” Zeus nói, nhìn có vẻ hắc hê lại tiếc nuối nói, “Medusa không thích những kẻ độc thân.”

Hắc đẩy hai người kia ra, “Ta đã nói không cần rồi, đừng có nghĩ cách kéo ta xuống nước, ta phải về đây.”

Trước khi hắc rời đi vẫn còn nghe thấy bọn họ cảm thán: “Một lãng tử phong nhã hào hoa lại lên bờ, thế gian này mất đi vẻ nóng bỏng rồi.”

Lúc ra đến bên ngoài, thấy các ca cơ sau hậu trường tranh cãi

Sau khi biểu diễn xong các tiểu thần tiên đã gây khó dễ với các đại thần tiên, vì không thể chịu được việc chung đái với nữ yêu, này là sự sỉ nhục nào chứ? Vài người chung sức lại, bước lên muốn giáo huấn Medusa.

Hắc đứng bên này gọi lớn: “Làm gì đó?”

Các nàng trông thấy hắn, lập tức quỳ xuống.

Medusa không nhúc nhích, đứng thẳng nơi đó.

Vợ hắn năm đó cũng từng như thế, hắn vốn nhìn không chớp mắt, lúc này không khỏi nhìn nàng ta thêm mấy lần, quả thật rất đẹp, là vẻ đẹp không chút quy củ, không hề kiêng nể.

Hắn không muốn dây dưa vấn đề có quỳ hay không với nàng ta, yêu tinh đều thế cả.

Poseidon chỉ răn dạy đám tiên nữ: “Ghen tị người khác mình chẳng bằng người khác thì phải khổ luyện, nhưng kể ra các ngươi cũng hát không tệ, lên trước lĩnh thưởng đi, nói là ta cấp cho.”

Những gì hắn nói ra đều rất dễ nghe.

Đám tiên nữ đang quỳ ồ ào hắn, nhỏ giọng vui cười.

Lúc hắn rời đi thăm nghĩ, bây giờ đã kết hôn, không thể so với trước đây được. Một bước bước đi, tối nay nhất định là một đêm khoái lạc tuyệt đẹp.

Hắn quay về thần điện dưới đáy biển của mình, kể lại tiệc tối đêm nay cho Amphi nghe.

Hắn nằm lỳ trên giường nói: “Bọn hắn nói em là sư tử gầm đấy.”

“Ai nói?”

“Hai người anh em của ta.”

“Hai tên du côn đó, sau này chàng đừng đi theo họ nữa. Chàng cũng thật là, không thể chơi mấy trò có phẩm chất chút ư?”

“Trò chơi phẩm chất là gì cơ, đại nhân?” Tay hắn xuyên qua làn váy đặt lên tấm lưng trơn nhẵn của nàng.

Nàng chớp mắt: “Thì đánh bài nè, đánh cược nè, đá banh nè, bất kể là gì cũng có tính xây dựng hơn là theo chân bọn họ bàn luận về đàn bà đấy. Đã sớm nhìn ra bọn họ chẳng phải là thứ phôi tốt đẹp gì, lần sau gặp được, em đá chết bọn họ.”

Nàng nói rất quả quyết, thấy hắn có vẻ kinh ngạc, liền bật cười khanh khách, gảy mớ tóc trên trán hắn: “Em đùa thôi mà, bọn họ nói em như thế, em đã hại chàng mất mặt rồi ư?”

Hắn lại biến thành báo nhào đến: “Vây em để ta chơi em đi, bồi thường cho ta.”

Thạch anh hồ điệp, nảy sinh việc mờ ám.

36. Chương 36

Tôi mở to mắt, gương mặt Diệp Hải phóng to ngay trước mắt tôi, trong mắt lại có vẻ hưng phấn khó đè nèn, nhưng lại dè dặt hỏi: “ Tỉnh rồi?”

“Ừm.” tôi bị bắt phải nhìn anh, ngấm nhìn ánh mắt hưng phấn của anh.

“Em, có nhớ lại chuyện gì không?”

Anh nghiêm túc như thế, tôi cũng nghiêm túc tự hỏi cả lúc là

“Anh ám chỉ điều gì?” Tôi ngồi dậy.

“Anh là ai?”

“Anh không phải là Diệp Hải à?” Tôi đưa tay vẫy vẫy trước mắt anh, “Anh vẫn còn say đấy à?”

Anh như đồng lửa bị một chậu nước đá làm tắt ngúm, tức giận nói với tôi, “Mau dậy đi, đợi lát nữa còn phải điểm danh thi đấu đấy. Còn dám nằm chỗ này ngủ hả.”

Tôi ngáp dài ngáp ngắn vào nhà bếp, mấy anh em khác cũng đã rửa mặt rồi, sạch sẽ ngồi đó, lúc bọn tôi ăn sáng, bảo mẫu lại bắt đầu lên, sau khi điếm qua mấy tin tức lớn trong chính phủ, một tin tức đã thu hút sự chú ý của tôi: vùng lân cận quanh thung lũng James ở Nam Hải nước tôi đã phát hiện ra một lượng lớn dầu mỏ với khí thiên nhiên dự trữ, bước đầu xác minh trữ lượng...

Tôi uống một hộp sữa, trong lòng thầm nói: chúc mừng anh, Mạc Lượng.

Cậu em ngẩng đầu lên khỏi đĩa trứng gà luộc, “Nửa vịnh Ba Tư?”

“Chỉ nhiều không ít.” Cậu em mập nói.

Mọi người đều rất kinh ngạc, sau đó lại bàn luận đây là tin tức tốt đến mức nào, đối với đất nước, thậm chí là cả thế giới này: giá dầu mỏ luôn là nhân tố ổn định, liên quan đến sự phát triển của công nghiệp hóa chất, chờ đón chính là một lượng lớn cơ hội làm ăn mới, còn cả tiền xăng nữa - nhất thời có thể sẽ không cần tăng.

Nhưng trong đầu tôi không phải là những thứ đó.

Tôi nhớ lại lần trước mình đến buổi triển lãm mà đã gặp Mạc Lượng với Yagyuu Ranko ấy: ở sảnh triển lãm cuối cùng, một bên là loài người khai thác lợi dụng biển cả, một bên là sự trả thù của đại dương.

Tôi cầm thìa vô thức khuấy trộn cốc sữa, gần đây tôi cảm thấy mình rất kỳ lạ, trong lòng tôi như có một cánh cửa nhỏ, ngăn cách với một thế giới khác, lúc tôi vô tình hay cố ý chạm vào, nó sẽ nhẹ nhàng tránh đi, lúc tôi cảm thấy mình sắp mở được nó ra, thì đột nhiên lại lẳng lặng khép cửa.

Một em khóa dưới nói: “A, An Phi à, em nghe nói mấy ngày trước đó chị ở Nam Hải làm khảo sát, không phải là tổ hạng mục này của chị đó chứ?”

Trước khi đáp lời tôi nhìn Diệp Hải, anh cầm trong tay chiếc bánh bao rồi đưa lên miệng. Dáng vẻ giả vờ không thèm để ý, nhưng thật ra hai ta đã dựng thẳng lên để nghe câu trả lời của tôi rồi.

Tôi nói; “Bây giờ chị đây, là vận động viên lặn nhé.”

Diệp Hải gọi bảo mẫu: “Chị ơi, cho tôi thêm ba quả trứng luộc!

Phiền toái tìm đến, bản thân muốn thanh tịnh cũng khó.

Lúc hần đi tuần tra Ấn Độ dương thì nữ yêu Medusa kia thỉnh thoảng xuất hiện, khiến hần giật mình.

Poseidon ghì chặt đuôi con cá voi kéo xe mình, nhìn ả ta dầm đi trên nước, tay áo phát phơ.

“Có chuyện gì?”

“Ta tới nói cho người biết một chuyện,” Nữ yêu nói, “Ta với thủ hạ của người đánh nhau, nếu giết chết bọn chúng, thì xin người nhớ kỹ, đây không phải là nhằm vào người.”

Mỗi một thủ hạ của hần đều là người lợi hại còn là kẻ tàn nhẫn độc ác, những lời yêu tinh trước mặt này nói thật vô căn cứ, hần cười: “Còn nếu người bị giết chết thì sao?”

“Ta không quen người nào khác cả. Vậy xin người hãy thu thập tro cốt của ta, rồi rải nó lên trời, làm...”

“Yêu tinh thì không thể thành sao được.” Hần từ chối thẳng.

Dọc đường đi sau đó hần đều cân nhắc chuyện này, nữ yêu này có phải là đang dận dò hậu sự không?

Muốn tự sát, đừng có đem thủ hạ của hần ra làm đao phủ. Hần thúc dục cá voi quay lại Ấn Độ dương, rõ ràng nhìn thấy chiến sự đã gần kết thúc, Dạ Xoa biển muốn xé nát Medusa ra.

Hần cao giọng hét lên: “Dừng lại.”

Dạ Xoa dừng tay, quỳ xuống với hần, trong tay vẫn còn nắm chặt cổ của nữ yêu.

“Thả nàng ta ra.”

Rõ ràng Dạ Xoa không chịu, nhưng lại khiếp sợ mệnh lệnh của Hải hoàng, do dự cả nửa ngày, liếm môi nói: “Đã lâu không thấy máu...”

Hắn còn chưa dứt lời, Poseidon đã rút roi quất lên, trúng ngay giữa đôi ngực màu đất của Dạ Xoa, da thịt nơi đó nhất thời tróc bong, hắn vẫn cao giọng hào sảng nói, trong âm thanh chứa ý cười thấp thoáng: “Sẽ cho cho người thấy máu.”

Lúc hắn đưa ả ta rời đi còn nghĩ, Dạ Xoa là thần, nhất được nữ yêu này, sao đôi khi thần lại có thể bị ỏi hơn cả yêu tinh?

Medusa tỉnh dậy, hắn nhìn ả nói: “Đi đâu đây? Ta tiễn ngươi một đoạn đường.”

Bọn họ đi trên biển khơi, mặt trời đang lặn có màu như vỏ quýt. Nữ yêu chậm rãi leo dọc theo lưng cá voi đến bên cạnh hắn, phủ phục nửa dưới cơ thể, ngưỡng mộ hắn.

“Sao có thể xuẩn ngốc như thế? Ngươi gây lục huyền cầm, chứ không phải lính đánh giặc.” Hắn nhìn sắc trời nói, “Đánh giết Dạ Xoa của ta, muốn chết à?”

“Không muốn chết.” ả ta nói, giọng run run, “Nên mới tìm ngươi.”

Hắn quay đầu nhìn ả, nữ yêu đưa tay nắm lấy áo choàng của hắn. Hắn giơ tay đẩy ả ra xa, khinh thường nói: “Cần rồi!”

Trên đường về nhà phải đi qua Athens, đã lâu rồi hắn không đến đây, lúc nhìn thủ đô nơi đây từng nhà trắng xóa như tuyết, giống như đóa minh châu khảm trên mặt biển Aegean xanh thẳm. Amphi vợ của hắn thích nhất bảo thạch đẹp, nếu hắn đưa nó cho nàng, Amphi nhất định sẽ rất vui.

Hắn hỏi tùy tùng: “Nơi đây là đâu?”

Tùy tùng đáp: “Là Athens ạ.”

“Rất đẹp, ta muốn nó.”

“Nhưng bẩm bệ hạ, nơi này đã là của Athena rồi. Nàng là vị thần bảo hộ của Athens.”

“Vậy thì ta cướp lấy vậy.”

Hắn quay về cung điện dưới đáy biển, nằm trên giường gọi: “Amphi, đến đây.”

Nàng nghe tiếng liền tung tăng chạy đến, nằm lỳ trên giường, chống mắt nhìn hắn.

“Có một chuyện đã lâu lắm rồi ta chưa từng làm.” Hắn nói.

“Gheo gái hả?”

Hắn ngồi xuống: “Em đứng đắn chút đi.”

Amphi bật cười giòn da, Poseidon muốn nàng đứng đắn ư? Nàng không nghe lầm đó chứ? Đành thu lại nụ cười nhìn hắn: “Mời Poseidon đại nhân dặn lời.”

“Đánh nhau, cướp đất.” Hắn nói, hứng thú dạt dào, còn nắm tay răng rắc.

“Tay chàng lại ngứa à?” Nàng nhìn hắn, “Làm gì mà đánh nhau nữa? Đánh với ai

Hắn híp mắt suy nghĩ, quyết định vẫn không nên nói cho nàng biết trước, quà tặng thì phải đến cuối mới công bố: cướp thủ đô của người ta, mới mẻ, còn nóng nổi, tặng lại cho nàng, thật tốt biết bao.

“Đến lúc đó nói sao?” Hắn ôm nàng muốn thân thiết, lại bị nàng nắm lấy ống tay áo choàng, hắn không kịp kéo về phía sau, Amphitrite ngửi một cái, ngẩng đầu nhìn hắn.

Poseidon vừa lo vừa sợ, mồ hôi vã ra như tắm.

Amphi nhìn hắn thật kỹ: “Chàng nói đi.”

Hắn nuốt nước bọt.

“Có phải lần này chàng đi tuần, đi ngang qua Ba Tư không? Sao lại có mùi thịt dê thể này?”

Trong lòng hần hơi thả lỏng, cười cười, như trút được gánh nặng, ôm nàng vào lòng: “Đã quên đem một ít về cho em rồi.”

Sau khi hoan ái, hai người lần đầu tiên ngủ tách nhau ra. Trong lòng họ đều có chút để tâm khác thường, bởi vì có tâm sự, phải cân nhắc kỹ.

Amphitrite nghĩ, rõ ràng trên người chàng có mùi của đàn bà, chàng không nên gạt em như thế; nhưng rồi ý niệm lại xoay vần, thật ra cũng chẳng tính là gạt, chàng không ỏi gì tức là cũng không có gạt mình. Cứ như thế nàng miễn cưỡng thuyết phục bản thân, trước lúc ngủ còn xác định lại, hần là người chồng tốt.

Poseidon thì nghĩ, ta chẳng làm gì cả, chỉ đơn giản đưa nữ yêu kia đi một đoạn mà thôi, có cái gì mà không dám nói ra chứ? Chẳng lẽ, hần cẩn thận hỏi lòng mình, chẳng lẽ mình lại còn chút ý nghĩ hạ lưu về phương diện này, vì sợ mở miệng sẽ bị phát hiện? Hần thở dài trong lòng, dù sao hần cũng là Poseidon, mấy năm phong lưu, ít nhất trong lòng, chung quy cũng có một giai đoạn trì hoãn.

Cho nên hần là một vị thần, lúc nói chuyện lừa người, trên miệng như thoa mật, ngọt lịm đến lòng người; nhưng đại đa số thời gian, hần đều thiếu kiên nhẫn mà đi giải thích, đi khai thông.

Khai thông là một vấn đề quan trọng.

Lúc chúng tôi chạy đến địa điểm thi đấu, thầy Hồ Mỹ Lệ đã đợi từ lâu.

Bạn gái còn ở bên, trong chớp mắt thầy nói chuyện dè dặt rất nhiều so với lúc trước: “Nhanh đi điểm danh đi, đợi lát nữa còn phải kiểm tra trang bị đấy. Mấy đứa cổ lên nhé.”

Nghe xong một câu của thầy mà tôi cảm thấy rất buồn nôn, cậu em đứng bên nói: “Chị cũng thấy không thoải mái phải không? Bạn gái thầy ấy mê phim Hàn. Bệnh truyền nhiễm, không có thuốc chữa”

Diệp Hải từ phía sau đi lên chen giữa tôi và cậu ta: “Tán dóc thì cứ tán dóc đi, đứng gần như thế làm gì.” Tay anh vòng lấy ôm cổ tôi, cười như tên điên.

Nói thật, tôi cảm thấy mình bị trêu chọc, nhưng cũng rất dễ chịu, chỉ là xuất phát từ thói quen, vẫn muốn mắng anh mấy câu, tôi nhìn anh, cười nghĩ nửa ngày, không biết phải nói gì.

Cậu em mập lại đi từ phía sau tới chen giữa tôi và Diệp Hải: “Yêu nhau thì cứ yêu nhau đi, cao giọng thế làm gì.”

Tôi một cước đá ra sau, lại nghe thấy có người ở sau gọi tên tôi: “An Phi, Phi Phi.”

Tôi quay đầu lại, là bà mẹ xinh đẹp tao nhã của tôi, mặc váy lụa màu xanh biếc, tựa cảnh liễu đón gió.

Tôi theo bà ấy đi ra khỏi chỗ điểm danh, ngồi trên băng ghế dài dưới gốc dừa. Phía trước là vịnh biển, đủ tàu lớn tàu bé đậu trên đó, giơ cao cánh buồm, đã chuẩn bị sẵn sàng để chở những tuyển thủ trẻ tuổi ra biển bắt đầu cuộc thi lớn trong nước.

Người khác nhón nha nhón nhao, chỉ chúng tôi im lặng không nói.

Bỗng mẹ tôi mở miệng: “Sáng nay con ăn trứng luộc à?”

Tôi nói: “Ày, làm sao mẹ biết?”

Bà ấy gỡ xuống ít vỏ trứng mắc trên tóc tôi, “Đến bao giờ con mới có thể tự lo liệu đây? Đã lớn thế này rồi, mà ăn trứng còn dính vỏ lên tóc.”

Tôi gãi đầu, bà ấy nói rất đúng. Trong lòng tôi lập tức đem cái sai này chuyển đến lên người Diệp Hải, tên ngốc này đã nhìn cái gì vậy? Trên đầu tôi có vỏ trứng mà anh cũng không biết.

Bà vuốt tóc tôi rồi mỉm cười, dè dặt thơm lên mặt tôi: “Cô nàng ngốc này.”

Tôi không để bà đi, đưa tay ôm lấy cổ bà, tôi cảm thấy trong mũi như bị nghẹt: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ.”

Bà ấy đứng yên không nhúc nhích.

Tư thế này chính là đòn sát thủ của tôi hồi bé thơ, lúc bố tôi ra khơi, bà ấy đi tập theo đoàn múa, chỉ còn mình tôi bị khước trong nhà, đến trưa quay về thăm tôi, tôi sẽ ôm lấy cổ bà, dựa vào như thế, không để bà đi.

Bà nói bên tai tôi: “Con không trách mẹ ư?”

Tôi suy nghĩ, rồi chậm rãi buông bà ra, tôi chẳng biết phải trả lời thế nào c

Bà ấy bật cười: “Được rồi, đừng có ngơ ngác thế nữa. Sắp thi đấu rồi, con phải điều chỉnh lại tâm trạng đi.”

Tôi nói: “Thật ra, lần này con, con cảm thấy, quá sức mình.”

“Không phải con đã luyện tập lâu rồi sao? Trước đây còn nói trong điện thoại đá này đá nọ, sao giờ lại quá sức rồi?” Bà ấy nhiều năm luôn làm tiên phong phụ nữ, cho đến bây giờ vẫn cảm thấy, chỉ cần tham gia thi đấu là sẽ không thể nào không thắng.

“Thành tích của con giờ chỉ bình thường thôi, tôi qua còn uống bia nữa, đã lâu rồi con không tham gia thi đấu, gần đây con lại bị táo bón...” Sau đó ngay cả bản thân cũng không tin nổi mấy lí do thất bại vớ vẩn nữa, quả thật không cần nghĩ đến.

Bà kéo tay tôi: “Mẹ nói với con này, con ngàn vạn lần chớ nghĩ như thế. Cơ thể con không phải như người bình thường.”

“Hả?” Tôi nhìn bà ấy.

“An Phi, thật ra con là một chú cá.”

Tôi chờ cả một lúc lâu mà chờ được những câu này, tôi chỉ vào mũi mình nói: “Mẹ nói con thiếu nội tâm

Bà nắm tay tôi: “Con sinh ra trong nước mà, mẹ chưa kể cho con nghe à?”

Tin mới đây.

“Có người nói lúc mang thai phải thường xuyên hoạt động trong nước, sau này sẽ khôi phục lại dáng người sau khi sinh, à không, là có lợi cho chỉ số thông minh của thai nhi.” Bà ấy đem mấy lời nói thật nuốt lại vào bụng, “Cho nên mẹ luôn đi bơi cho đến cái ngày sinh con ra.”

Tôi trong lòng rất hối hận, bà cô này vì dáng người mà đi bơi đến tận ngày sinh, lúc đó nếu chỉ xảy ra chút sơ hở thôi, thì kẻ hèn này đã hy sinh luôn tuổi xuân rồi.

“Đừng có ầm ức,” Bà nói, “Con bơi ra đã được bơi rồi.”

“Bơi bướm à?”

“Là bơi chó.” Bà dừng lại, “Cũng không tệ đâu nhé, có người cả đời cũng không bơi được. Còn nữa, phé hoạt lượng của con rất lớn, con còn phủ nhận được nữa không?”

Tôi không đồng ý, bây giờ cũng thế.

“Còn nữa,” bà nhìn vào mắt tôi nói, “Bố con đã nghĩ mất ba tháng, bên sở quản lí hộ khẩu thúc dục ba bốn lần, cuối cùng bố mẹ đứng bên bờ biển mới ra một cái tên rất hay cho con đấy.”

“Là gì?” Tôi cực kỳ tò mò.

Bà chẳng còn lời để nói, nhìn tôi một hồi: “Chính là tên bây giờ của con đấy.”

“Hay chỗ nào chứ?”

“An Phi ấy à, là trong Amphitrite, tên của vợ vua biển cả đấy. Mẹ với bố con đi quanh bờ biển một hồi, chẳng có được trăn châu gì cả, chỉ có vỏ sò là ám hiệu, liền lập tức nhớ tới cái tên này, sau đó tình cờ xem lại thần thoại Hy Lạp mới biết là chó ngáp phải ruồi, con nói xem, chẳng lẽ cái này không đúng...”

Cánh cửa nhỏ trong lòng tôi khê lóc lên.

Cậu em gọi với tôi: “An Phi, đã điểm danh cho chị rồi đó. Nhanh lên đi, thuyền sắp ra khơi rồi.”

Tôi đứng lên nhìn bà: “Con phải đi rồi.”

Bà ấy gật đầu.

Tôi đi được mấy bước lại quay lại: “Mẹ à, con có một chuyện muốn hỏi mẹ.”

“Con nói đi.”

“Rất cuộc mẹ có yêu bố con không?”

Bà ngẩng đầu nhìn tôi, nghiêm túc nghiền ngẫm, qua một lúc liền đứng lên, vỗ lên vai tôi nói: “Nếu con có thể vào chung kết, mẹ sẽ nói con hay.”

Khai thông là một vấn đề quan trọng.

Nhưng đây không phải là phong cách của Poseidon - Hải hoàng đại nhân, hấn chính vụ bận rộn, tính tình vô đoán, càng thiếu kiên nhẫn. Thường xuyên như thế sẽ khiến chuyện trở nên phức tạp hơn, đặt bản thân mình vào vị trí bất lợi.

Ví dụ như, hấn nghĩ đến Athens, nếu kiên nhẫn sẽ khai thông một cách tốt đẹp, hoàn toàn có thể lấy phương pháp bình thần thông minh mà chiếm lấy.

Như có thể hứa hẹn ban cho cư dân mưa thuận gió hòa; có thể phù hộ bọn họ mãi mãi không bị sóng thần, động đất hay núi lửa uy hiếp; hoặc là hấn cũng có thể dùng cây đinh ba nhẹ nhàng buông lời, ở trong đất liền mở một đường sông mới thông hướng về Athens - tóm lại là cho dân bản xứ đó ân huế, bọn họ tự nhiên sẽ suy nghĩ cẩn thận, cân nhắc lợi hại, rồi cuối cùng quy thuận

Nhưng hấn chỉ sốt ruột muốn nhanh chóng tặng vật quý cho người vợ mới cưới là Amphitrite, vào một buổi sáng ngày hè không nói hai lời đã cho nước sông tràn đầy thành Athens. Hấn giấu nàg.

Ở thời đại này chẳng có vị thần nào có tính tình tốt cả.

Vị thần bảo hộ thành Athens là nữ thần trí tuệ và chiến tranh - Athena, sinh ra đã thông minh lại giỏi võ, cũng chẳng sợ đánh nhau, chỉ lo không có thứ để đánh. Tuy bất thành linh bị Poseidon cho nước bao vây, cuộc chiến ban đầu bị dồn vào thế hạ, nhưng quân dân toàn thành trong tại ương đã kết chung mối thù, kiên cường bất khuất, thế phải đấu tranh đến cùng với tên khốn đã gây chuyện, sự kiên cường dũng khí của họ được các nhà thơ, ca sĩ cùng những người kể chuyện phổ thành thơ dật thành ca, lưu truyền ra bên ngoài.

Vô số thần tiên, con người, yêu ma, thú vật đều hăng hái quên mình mà nhập chisn, có nhiệt tâm nhiệt huyết, có thật giả lẫn lộn, có lý tưởng ngập tràn, cũng có kẻ chỉ vì một phần hời được phân. Rất nhiều người trong hơi thở cuối cùng được Poseidon vung tay lên trời cũng chẳng biết nguyên nhân thật sự của cuộc chiến là gì, trong lòng chỉ nghĩ làm thế sẽ là anh hùng, được bay lên trời cao, được làm những vị tinh tú.

Mới đầu hấn chẳng xem cuộc chiến này là chuyện nghiêm túc. Cũng giống như nhiều cuộc giao tranh trước đây, nếu như định là sẽ giành chiến thắng, như vậy quá trình đơn giản chỉ là chờ đợi và hưởng thụ. Nhưng rồi dần dần hấn cảm thấy không thích hợp cho lắm, càng ngày có càng nhiều người đứng ở bên kia chiến tuyến, không thể tham chiến liền chửi rửa hấn, nguyên rửa hấn.

Điều này khiến cho vị đại tiên vương luôn bốc đồng càng thêm cố chấp với ý nguyện của mình, từ chỗ không chút để ý đã biến thành càng lúc càng tàn nhẫn; cơn mưa dai dẳng hóa thành lốc xoáy, sau núi tuyết chính là sóng thần; khiến cả thế giới chịu tai họa ngập đầu liên tiếp; một mình Hải hoàng giằng co với nhiều người.

Nhưng hấn vẫn giấu nàg.

Cá heo mang thư của nàg đến, hấn mới phát giác ra bản thân đã lâu rồi chưa quay về thần điện. Hấn nhanh chóng mở ra, nhìn những con chữ xinh xắn nàg viết.

Lúc Amphitrite viết phong thư này, mới cầm bút lên lại buông xuống, cứ thế lặp lại, mới viết được mấy hàng:

em biết chàng muốn đánh trận, nhưng em không biết là cuộc chiến lớn như thế.

Chàng đã giết rất nhiều thần và người rồi, dừng lại một lát đi, được không hỡi chàng?

Cánh đồng lúa mạch ở nhà em đã chín, chúng ta hãy cùng đi gặt lúa vui vẻ nào.

Hắn đưa mắt đọc hết bức thư, rồi nhìn thêm lần nữa, trong lòng sinh ra bất mãn: nàng cũng muốn hắn buông tay sao? Chẳng lẽ đây là bức thư giả hay nàng căn bản không thấu hiểu hắn? Hắn, từ khi nào, làm sao có thể, buông tay chiến trường của mình chứ.

Sự bất mãn với nàng dần biến thành oan ức, đã đánh lâu như thế rồi, ngay cả hắn cũng gần như đã quên mất mục đích ban đầu của cuộc chiến này là gì, bây giờ nhớ lại, chính là vì Ath xinh đẹp, viên minh châu trắng tuyết trên vùng biển Aegean, hắn muốn giành lấy nó, là muốn tặng cho nàng, nhưng bây giờ Amphi lại khuyên hắn dừng tay.

Hắn lật người trên bàn, càng lúc càng thấy bụng đầy oan ức: cô gái này thật không có lương tâm.

Hắn kìm không được mà nhớ đến nàng, nàng nói hắn đã phá hôn lễ của nàng; hắn cho đất nước của nàng mùa màng thuận hòa nhất, nhưng nàng chẳng nói một câu cảm ơn; sau khi nàng quay về biển, bao nhiêu người ngược nhìn vinh quang, chỉ mình nàng nhìn đôi giày cũ nát, còn luôn muốn uy hiếp hắn, lại còn chơi trò mất trí nhớ nữa.

Nghĩ đến đây hắn bực mình ngồi xuống vỗ bà cái rầm: Amphitrite ngay cả cái gậy cũng chính là đáng về không biết đạo lý.

Nhưng chiếc gậy nàng, gậy lưng nàng. Dù không nói lý cũng thật xinh đẹp.

Nàng đẹp tuyệt trần, càng lớn lại càng khiến người đắm say. Đôi mắt mèo quyến rũ, lúm đồng tiền thấp thoáng bên môi, lúc cười thật dịu dàng, lúc tranh cãi lại vững vàng, còn về cơ thể đó, thơm ngát lại mềm.

Nghĩ tới đây hắn liền tha thứ những việc lúc trước, tiếp tục cầm lá thư lên, xuyên qua những con chữ lúc tròn lúc thẳng, tựa như có thể nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng.

Hắn nghĩ: nếu bây giờ, ngưng chiến, quay về..

Bỗng bên ngoài có bóng người lướt qua, trong lòng Poseidon khê động, bật cười ha ha: “Người đã đến rồi, còn làm vẻ viết thư, chơi trò trong kịch à?”

Hắn đuổi theo bước ra, gờ tay giữ nàng quay lại.

Nhưng lại chẳng phải vợ hắn.

Nữ yêu nọ gặt đầu: Poseidon đại nhân.

Poseidon nói: “Người đi đi. Cuộc chiến này rất kịch liệt, không thích hợp với người.”

“Vậy thích hợp với ngài sao?” Ắ ta hỏi.

Hắn bật cười: “Ta thích nhất việc này.” Hắn dừng lại nghĩ, cảm thấy cô gái xinh đẹp này dường như đã chết tâm, có mấy lời hắn phải chỉ ra cho ắ ta hiểu: “Ta là người có trí nhớ không tốt, làm chút chuyện nhỏ này căn bản chẳng nhớ nổi, cho nên khi thật sự có kẻ thù đến ám sát trả thù, ta giết hắn, rồi cũng không biết vì sao; có lúc lại có người ở thần miếu cầu nguyện tạ ơn, ta nghe nhiều cũng chán, vì ta không nhớ gì cả.” Hắn dừng lại, nhìn đại dương uốn quanh thung lũng ở bên ngoài, nước xoay tròn sắc bén, ngài mai phải rửa sạch thành athena.

“Cho nên người,” hắn nhìn nàng, “Có một số việc không cần để trong lòng.”

Nữ yêu nghĩ trong lòng, một số việc mà hắn nói, chính là nơi ắ ta ở trước đây, bị đông cứng ở gần Bắc Băng Dương, hắn tình cờ đi qua, chỉ một lời đã theo dòng hải lưu ấm áp đưa ắ ta đến với nơi dồi dào ánh mặt trời?

Ắ ta ngẩng đầu nhìn hắn. Là một vị đại tiên vương hùng mạnh nhưng trẻ con, là Poseidon vừa hung tàn vừa nhân từ.

“Ta muốn đi giết Athena.” Ắ nói, “Ta muốn lấy đầu nàng ta dâng lên cho ngài.”

Hắn nhìn ắ, gương mặt cong cong, như cười như không: “Đừng nói ta không cảm kích, chỉ là điều này chẳng liên quan gì với ta cả.”

Ắ lui về phía sau, định rời đi.

Hắn lại gọi tên ả: “Medusa.”

Cước bộ của nữ yêu vẫn không dừng.

Tay hắn khoát lên vai ả: “Nếu ngươi không ngốc, thì đừng có đi.”

Lúc Amphitrite đột ngột xuất hiện thì tay Poseidon vẫn còn đặt trên vai nữ yêu.

Tay hắn nhanh như chớp rút lại, mồ hôi từ vàng thái dương chảy xuống.

Uy nghi vừa nãy đã mất hết, đại nhân Poseidon chỉ biết âm ừ mấy âm tiết: “Ta, nàng ta... em, em, thật...”

Amphitrite nghe chẳng hiểu gì, hai tay buông thõng, nhìn nữ yêu xinh đẹp rặng ngời cùng người chồng đang thất kinh ở phía sau.

Chuyện Hải hoàng sợ vợ lan truyền khắp thần giới, nữ yêu không nghĩ hôm nay lại có vận khí đó, cứ thế mà được mở mang tầm mắt, nghĩ đến cuộc ám sát Athena vào ngày mai, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, dứt khoát hoàn thành trò đùa dai.

Ả ta cười nói với Amphi: “Không phải như cô nghĩ đâu.”

Amphi không trả lời.

Nữ yêu hạ quyết tâm, trước khi rời đi còn bay đến hôn lên môi Poseidon.

Hắn hốt hoảng, chỉ thấy trong nụ hôn này là tuyệt vọng nhường nào, bất chấp giải thích với Amphi, chỉ nói với nữ yêu kia: “Ngươi đừng có giả điên.”

Một câu này của hắn. Nàng cảm thấy quá đủ rồi, nhấc váy lên, gọi sương mù kiên quyết rời đi.

Đột nhiên mưa to trút xuống như nước.

Mưa nửa canh giờ, Amphi vẫn không nói gì.

Poseidon nhìn nàng: “Dừng nó lại.”

Nàng vẫn không đáp lời.

Hắn cảm thấy mọi thứ đều rối loạn, đột nhiên lại đánh mất kiên nhẫn đi giải thích, hai tay hắn ấn vào thái dương: “Ta mệt quá rồi.”

Một tiếng sấm “ầm ầm” đánh xuống.

Hắn vẫn cố nặn ra gương mặt tươi cười với nàng: “Em muốn mưu sát chồng mình sao?”

Nàng ngồi xổm xuống, cầm tay hắn: “Chúng ta đến nhà em cắt lúa mạch nhé. Bây giờ đi, được không chàng?”

Sau một hồi suy nghĩ, hắn nói: “Đi, nhưng mà, đợi ta đánh xong trận chiến cuối cùng vào ngày mai đã nhé.”

“Nhất định thế

“Nhất định phải thế.”

Nàng rút tay về, hắn lại nhanh chóng nắm lấy không cho nàng rời đi, nhưng nàng vẫn từng chút từng chút rút ra. Lúc hai người ra sức kéo tay, mắt vẫn nhìn thẳng đối phương, lúc đó trong lòng cả hai đều có nghi vấn: đây là chàng (em) của trước đây ư?

Cuối cùng nàng vẫn rời đi.

Hắn ngồi thụp xuống, sừng sờ nghĩ cả nửa ngày, lại nhớ đến bài ca nàng từng hát: “Con cá suốt ngày bơi lội, con cá bơi không ngừng; trái tim suốt ngày nhớ về chàng, yêu không thể dừng...”

Tôi nghĩ tôi không thể nào biết rõ là mẹ có yêu bố tôi hay không.

Trên đồng hồ cho thấy tôi đang ở năm mươi bảy mét dưới biển, tôi có cảm giác nếu mình lặn xuống nữa sẽ bị đè chết mất. Không lẽ tôi nên đi lên sao? Tôi day đúng là tới chơi cho vui mà, vừa nãy kiểm tra xong thì kết quả là toàn bộ nữ tuyển thủ đều lặn sâu hơn mực nước, tôi không chỉ không thể vào được chung kết, mà còn có thể nằm chót búng, tôi sẽ bị Khu A Minh cười chê đến chết mất. Sau này tôi đừng mơ lặn lộn trong giới lặn nữa.

Trong đầu tôi có rất nhiều kết quả đáng sợ, nhưng cơ thể tôi lại không thể lặn sâu thêm được nữa. Thậm chí c thở dài cũng không xong, làm tác động đến màng nhĩ của tôi, ôi chao, sao tôi lại cảm thấy như ở đó đã bắt đầu chảy máu thể này? Tôi lắc đầu, bỗng nghe thấy có người gọi tên tôi trong không gian phủ kín nước biển này.

“An Phi, An phi.”

Tôi quay đầu nhìn, sao Diệp Hải lại đến đây? Anh hẳn phải nên ở đội nam tiến hành đấu loại, cách nơi này mấy hải lý mới đúng. Tôi nói:

“Anh không tham gia trận đấu của mình, tới đây làm gì?”

“Anh sợ em lặn không xuống, nên đến đây với em.”

Anh lại gần nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng giữ chặt, tôi bị anh kéo, thông thả tiến về nơi sâu tới kia.

Tôi cảm thấy có anh bên người, những khó chịu trong cơ thể vừa rồi đều chậm rãi biến mất, tôi đã có thể thở lại thông thuận, cả cơ thể cứng ngắc vì thiếu oxy và chịu áp lực nước như từ từ được rót vào sức sống mới mẻ, một con cá nhiệt đới bơi đến, tôi một phen đuổi bắt nó.

Diệp Hải quay đầu nhìn tôi, đôi mắt đằng sau kính bơi lấp lánh ánh cười.

Tôi nói: “Như thế này thì có tính là em ăn gì

Anh hỏi lại: “Vì sao?”

Tôi đáp: “Vì là anh dẫn em đi.”

Anh nói: “Chúng ta lặn đến nơi sâu thế này, bọn họ không nhìn được thì ổn cả thôi.”

Bảy mươi mét, tám mươi mét, một trăm năm mươi mét. Tôi rung đùi đắc ý nhìn trái ngó phải, đây là thế giới đáy biển mà tôi đã quen thuộc từ trước, nhưng tôi cảm thấy tựa như có Diệp Hải ở đây, cả đại dương này biến thành sinh động thú vị mà tôi chưa hề thấy: rong rêu nhảy múa theo làn nước gợn; bầy cá bơi qua, nhìn bọn tôi mang theo vui đùa cùng suy đoán; dòng nước từ lạnh lẽo trở nên ấm áp, như cơn gió xuân lướt qua mặt, lại như có thể chảy xuôi vào lòng người.

Tôi xoay người bật cười.

Diệp Hải hỏi: “Cười gì thế?”

Tôi đáp: “Em vui lắm, em còn muốn hát một bài nữa.”

“Vậy em hát đi.”

“Em thân yêu, hãy bơi chậm thôi, cẩn thận san hô trúng đầu em;

Em thân yêu, cứ hãy mở miệng, nhắm nháp chút mặn đầy hưng phấn;

Em thân yêu, lại đây nhảy nào, để chú cua học theo bước chân con cáo...”

Anh bơi lên che miệng tôi lại: “Em còn định để lũ thủy sản sống hay không? Bài hát gì khó nghe thế?”

Tôi ngạc nhiên: “Bài Hai Con Cá Heo vô cùng thịnh hành năm 2005 đó, anh không biết sao?”

Anh nói: “Em nghỉ chút đi, anh hát một bài cho nghe.”

Tôi đáp: “Được lắm. Em còn chưa nghe anh hát lần nào.”

“Một bài hát đã già rồi.”

“Thập niên 90 à?”

“Đã mấy ngàn năm rồi.”

“Con cá suốt ngày bơi lội, con cá bơi không ngừng; trái tim suốt ngày nhớ về em, yêu không thể dừng...”

Anh không phải là hát, mà là từ từ đọc lên.

Mọi thứ dường như im lặng đi.

Tôi bỗng nhiên cảm giác có mấy chuyện không thể nào hiểu được.

Đây là biển sâu, nhưng có thể tôi lại không hề có chút áp lực nào.

Chúng tôi dọc đường vừa nói vừa cười, đúng thế, nói liên tục không ngừng - sao tôi có thể nghe được giọng anh, rồi lại cùng anh nói chuyện vậy?

Không chỉ có thế, anh nắm tay tôi còn cách cả một bộ đồ lặn rất dày, nhưng tôi lại rõ ràng cảm nhận được dịu dàng và ấm áp nơi anh.

Làm sao có thể như thế?

“An Phi, chính là có thế.”

Anh từ từ cởi áo lặn của mình, lại mở nón đội đầu tôi ra, rồi đến kính mắt, bình dưỡng khí, áo lặn, từng thứ một được cởi ra.

Khi toàn bộ trang bị lặn của chúng tôi đều được tháo ra, trôi nổi trong làn nước, tự do hít thở, nhìn rõ ràng đối phương, tôi cảm thấy cuối cùng tôi cũng nhận ra gương mặt anh, là gương mặt đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của tôi.

Anh đi đến, thấp giọng, dịu dàng, lại nồng cháy nói: “Em cần phải nhớ ra mọi chuyện rồi đây, em còn định để ta đợi bao lâu nữa đây?”

Nụ hôn của anh dán lên môi tôi, cánh cửa kia bỗng nhiên mở toang, một “thời đại thần thoại” ủa đến phả vào mặt.

Ngọc Khotan, chạm khắc ký ức.

37. Chương 37

Tôi bị người ta kéo lên thuyền, trọng tài của đội cầm đồng hồ nói với tôi: “Gần đến kỷ lục thế giới rồi.” Tôi thả lặn ra, nhìn toàn bộ bạn học nữ xung quanh, trong lòng vô cùng đắc ý, Khuru A Minh chuẩn bị xong đang định xuống nước, tôi liền đi ra sau vỗ vai cô ấy: “Này, tôi chờ cô trong trận chung kết đấy.”

Cô ấy khoa tay mua chân mắng thủ thế của tôi rồi xuống nước, tôi vui vẻ đứng trên thuyền cởi đồ lặn ra.

Có cô gái ở bên cạnh nói: “Sao bên trong trang phục lặn của cậu lại ướt vậy?”

Tôi nói: “Đổ mồ hôi đó.”

Trọng tài nhìn tôi, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ: “Tuyển thủ giỏi chính là phi phạm như thế, nước lạnh năm độ, cô vẫn có thể đổ mồ hôi.”

Kết thúc vòng đầu loại, tôi với Khuru A Minh giành vị trí thành tích cao nhất và cao thứ hai của bên nữ tiến vào trận chung kết. Thuyền buồm quay về, hai người bọn tôi ngồi trên thuyền, Khuru A Minh nhìn tôi nói: “May mà cô còn đến, trận đấu này mới có ý nghĩa.”

Tôi gơ một ngón tay ra lắc lắc: “Cô nói sai rồi, có tham gia là đủ rồi.”

Cô ấy bước tới dùng tay kẹp chặt cổ tôi: “Đừng có nói suông với tôi, đập chết bây giờ.”

Hai chúng tôi mất trật tự tại chỗ, tôi thử phỉ phò nói: “Tôi nay tổ bọn tôi có lịch đấy, cùng đi uống mấy cô có đi không, này có nghe thấy không hả?”

“Tôi cho cô biết nhé, vừa này là tôi nhường cô đấy, hôm nay để xem ai uống bia lợi hại hơn ai...”

Thuyền của chúng tôi chạy vào cảng, tổ đầu tiên bên nam cũng đã kiểm tra xong quay về cảng rồi. Diệp Hải nhất mực đứng bên bên tàu chờ tôi. Anh đưa tay kéo, túm tôi lên bờ.

Vẫn là ánh mắt đó, anh mở to hai mắt nhìn, vừa vui vẻ vừa vội vàng nhìn tôi, khiến người ta không thể không nhìn anh, rất nhanh đã tụ thành một đám đông. Trong Slam Dunk, cao thủ Hanamichi Sakuragi thỉnh thoảng cũng biến thành tên ngốc, các bạn à xin hãy suy nghĩ lại.

“Đã nhớ ra rồi?” Anh hỏi.

“Nhớ rồi.”

“Anh là ai?”

“Anh là kẻ thiếu tâm nhân đó.” Tôi nhìn anh, càng nói càng tức giận, “Hôm qua chúng ta đến đường Hạ Cửu ăn Đại Bài Đường*, cuối cùng phải thêm 567 đồng mua bia, anh đưa ông chủ 700 bảo không cần thối lại, anh có nhớ không đó?”

(*Là phong cách ăn uống bình dân vỉa hè của Hồng Kông.)>

Anh buông tay ra rồi đi thẳng về, tôi đi theo sau không nói không ngừng: “Anh đừng có nói với em là 143 đồng đó đều tính là tiền boa đấy, anh đúng là chẳng biết gì về hóa đơn cả.”

Anh bị tôi chọc giận, quay phắt người lại, cắn răng trừng mắt với tôi.

Tôi nhìn vẻ mặt nổi xung của anh, nhanh chóng im miệng.

“Anh cho em biết đây An Phi, anh nói với em rồi, anh không phải thiếu tâm nhân,” Anh gằn từng chữ một, những chữ này như cắn vào tận xương cốt tôi, “Em mới thiếu tâm nhân, trên thế gian này chẳng ai thiếu tâm nhân bằng em cả.”

“Cả hai đều thiếu hết.” Khuu A Minh ôm bộ đồ lặn của mình, đứng ở sau nói với tôi, “700 đồng trừ 567 đồng là còn 133 đồng, tính sao ra 143 đồng hay thế?”

Rốt cuộc Diệp Hải cũng mất kiên nhẫn, đẩy Khuu A Minh ngã ra sau, “Cút xuống địa ngục đi.”

Tôi ngồi trên bờ biển rất lâu, rồi đến trạm điện thoại gọi một cuộc cho Mạc Lượng.

Sau ba tiếng tút tút anh đã nhận máy, máy chiếu phim trong lòng tôi bắt đầu từ từ chiếu bộ phim từ lúc còn xa xưa.

Lần đầu gặp anh tặng tôi đá huyền vũ nhiều tầng, còn có hình hoa văn nhìn như một cô gái; ở Nhật Bản, anh lái xe chở tôi chuyên qua chốn kinh đô rợp bóng xanh ngút ngàn, trước điện thờ còn kể lại lịch của con khỉ cho tôi nghe; lần sau gặp lại, dưới ánh mặt trời, trên chiếc tàu trắng tinh là bóng dáng anh chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ; còn cả lúc trong lớp học đến mấy trăm người anh đa gọi tên tôi “đúng thế, An Phi, chính là em”...

Có đôi khi, tôi thật trách anh.

Lúc anh nhắc đến Yagyu Ranko một cách quý trọng; lúc dưới ánh trăng anh bị tôi hôn làm chảy máu mũi; lúc anh kiên quyết, cố chấp, để máy Sonar xuống biển tìm kiếm dấu vết đầu mộ; lúc anh nói với tôi, anh bận, anh không có thời gian.

Thì ra người này ở trong lòng tôi lại chiếm nhiều cảnh quay như thế, Mạc Lượng, Mạc Lượng à.

Tôi alo một tiếng.

Anh nhẹ nhàng đáp: “Chào em, Phi Phi.”

“Anh Mạc lượng, trận đấu thi lặn, em đã vào chung kết rồi.”

“Thế ư?” Anh nghe vậy liền vô cùng vui mừng.

“Ba ngày sau là chung kết, em muốn,” Tôi dừng lại, “Em muốn anh tới xem em thi đấu. Nếu, nếu anh có thời gian th

“Anh có.” Anh lập tức nói.

“Thế...” Tôi nói cho anh biết thời gian và địa điểm, anh ở bên kia dùng bút ghi lại, anh viết rất nhanh, đầu bút ma xát trên giấy, nghe rõ tiếng soạt soạt. Tôi nhớ bên phải máy tính của anh tôi luôn đặt một xấp giấy A4 trắng, mặt trên hơi thô, có thể làm đậm chuốt, cũng có thể tùy thời mà biến thành giấy nhó.

Một lúc sau, cả hai đều im lặng trong chốc lát, sau một hồi anh mới lên tiếng: “Tiểu ban trưởng bây giờ ấy, có thể là định thi vào trường quân đội.”

“Ôi, tuyệt quá rồi.” Tôi suy nghĩ rồi nói, “Vậy còn anh? Mũi có còn chảy máu nữa không?”

“Sao còn chảy được nữa chứ? Đầu phải vùi nước đâu.”

Cả hai đều bật cười, thủy triều bắt đầu dâng, sóng biển khê ùa đến chân tôi, tới rồi lại lui, để lại bọt nước nhấp nhô.

Lần nay Diệp Hải tức giận với tôi, cơn giận sánh ngang bằng nhiều cơn trước đây gộp lại, lúc chúng tôi với Thanh Hoa Ở Đại Bài Đường ăn uống, anh trước sau chỉ ngồi một chỗ, không đụng một giọt chẳng nể nang là ai kính rượu, không gấp một sợi, chẳng thêm quan tâm là ai gấp đồ ăn cho, chỉ cầm mía cắn từng đốt ăn. Bạn gái của thầy Hồ Mỹ Lệ ngồi gần tôi, cô ấy thấp giọng hỏi thầy: “Cái cậu Diệp Hải này đẹp trai thật đấy, sao nhìn giống Hyun Bin ghê

Thầy ấy bảo: “Em nhỏ giọng chút đi, Kim Sam Soon* còn ở bên cạnh đó.”

(*Tên của nữ chính trong bộ phim “Tôi Là Kim Sam Soon” do Hyun Bin và Kim Seon Ah thủ vai chính.)

Tôi lên nghe thấy, ăn một thìa cháo mè đen rồi nhìn quanh tìm Sam Soon, nhìn một vòng, mới phát hiện Hồ Mỹ Lệ là ám chỉ tôi.

Trong lòng tôi rất tức, nhưng thầy ấy là giáo viên của tôi, tôi không thể tùy tiện lên cơn được; tôi có phải Kim Sam Soon hay không cũng không sao hết, nhưng Diệp Hải giống Hyun Bin à? Diệp Hải còn đẹp trai hơn anh ta, Diệp Hải bây giờ giống... Diệp Hải chẳng giống ai hết, Diệp Hải chính là anh, vừa đẹp vừa bướng bỉnh, vừa bá đạo lại thiếu tâm nhân.

Anh phát hiện tôi đang nhìn anh, liền trừng mắt rồi cắn mạnh vào cây mía.

Tôi ngẩng đầu húp thìa cháo mè đen, ngọt quá đi. Tôi lười đấu mắt với anh, tập trung chuyên môn. Ngọt, cay, mặn, bia đen, dưa vàng, đầu rau cải, thịt kho tàu, chuối thịt mỡ nướng kêu tách tách, dạ lá sách trơn bóng đang được chần qua, còn cả roi bò* xào thơm ngát mà cay... Lúc ăn xong thì chụp ảnh chung, có người treo một tấm bảng trên cổ tôi, tôi cười một tay giữ nó, một tay làm hình chữ “V”, khi chụp xong tôi lật tấm bảng nhìn, năm chữ to: Dạ dày lớn Bắc Kinh.

(*Chỉ bộ phận giao cấu của bò đực

Tôi được Diệp Hải công quay về ký túc xá của vận động viên.

Tôi nằm trên lưng nhìn gáy anh, cả lỗ tai cùng chiếc cổ trắng nuốt nữa, nhìn rồi lại nhìn, tôi hôn lên tai anh, ngửi một cái: “Anh thơm quá.”

“Em hôn quá.”

Tôi dùng chân kẹp chặt eo anh, anh bị đau suýt chút ném tôi xuống rồi.

Tôi nói: “Á á á , xin hãy hạ thủ lưu tình.”

Anh bật cười bất đắc dĩ: “Sao hôm nay em ăn nhiều thế?”

“Em vui mà, em đứng nhất đấu loại đó, em rất vui.” Tôi nói, “Em còn chưa vui hết đâu, em còn muốn đi hát karaoke nữa, tối mai nhé, thấy được không?” Tôi cười, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đi chung đi.”

Anh chậm rãi bước từng bước một lên cầu thang, nói câu được câu không với kẻ say khướt là tôi đây: “Sau đó thì sao?”

“Thì đứng nhất chứ sao.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó quay về trường, đi học, tìm Lâm Hoa Âm với Trát Tây Vương Đồi, tiếp tục cuộc sống phóng túng.”
Tôi choàng mở mắt, “Còn anh? Thì xong anh sẽ đi đâu?”

Anh dừng lại, từ từ thẳng lưng lên, làm tôi từ trên lưng trượt xuống, rồi anh đặt tôi xuống giường: “Anh ấy à, anh cũng về Bắc Kinh, đã tới đây rồi, không thể bỏ dở nửa chừng được, dù thế nào cũng phải tìm bạn gái anh về...”

Tôi tỉnh lại thì đã là giữa trưa ngày hôm sau, tôi gọi điện cho mẹ, nói với bà ấy tôi đứng nhất vòng đấu loại, mốt vào chung kết.

Bà ấy còn nhớ mình thiếu tôi một câu trả lời, bèn nói với tôi: “Bên chỗ mẹ đi không được, con có thể đến đây không?”

Chỗ bà ấy bảo tôi tới là bệnh viện liên kết đại học Y chi nhánh một.

Tôi vào hoa viên đã thấy bà ấy, bên cạnh bà có một chiếc xe lăn, trên xe lăn là một người, người đó chỉ có thể dùng mấy ngón tay chào hỏi tôi, tôi ngồi xổm xuống nhìn kỹ ông ấy, chỉ mới mấy tháng không gặp, ông ấy đã từ một người trung niên tiêu sái trở nên yếu ớt già nua đến nhường ấy.

Mắt tôi thoáng cay sè: “C

“Con hỏi mẹ có yêu bố con không ư?

Từ nhỏ mẹ đã quen chú Lưu, hơn hai mươi tuổi mới quen bố con.

Lần đầu tiên gặp ông ấy, là trước khi ông ấy rời bến đến xem đoàn của mẹ biểu diễn, diễn xong liền đến hậu trường tìm mẹ, chỉ nói chuyện trong vòng năm phút.

Ông ấy mặc quân phục hải quân, dáng người cao to, lúc nói mang theo khẩu âm Đại Liên, mặt trắng, nhưng bị ánh nắng trên biển làm cho đỏ bừng, là một chàng trai vô cùng khỏe mạnh. Bởi vì năm phút đó, mà mẹ chờ ông ấy nửa năm.

Tình yêu trong những năm tháng ấy rất khó khăn, thiếu tàu, mỗi con tàu đi tuần dương đều rất lâu, một năm mẹ có thể ở với ông ấy ba tháng đã không tệ lắm rồi.

Nếu mẹ không yêu ông ấy, mẹ sẽ gả cho ông ấy ư?

Con đã lớn vậy rồi, tự mình ngẫm lại mấy năm qua con gặp được bố con được bao lâu? Cũng phiền con nhớ lại cho rõ, mẹ con có từng oán trách một câu không?

Mẹ.

Vì sao mẹ phải trách chứ?

Bố con tốt như thế, có tài hoa, tính tốt, có nghĩa khí, còn đối tốt với mẹ, đối với nhà bà ngoại con cũng tốt, ông ấy còn đưa con đến bên mẹ, một cô gái ngốc vừa mơ màng vừa thích thú lại xinh xắn. Mẹ còn gì để mà trách nữa.”

Bà ấy nói đến đây, giọng đã có chút run rẩy, nhưng trên mặt vẫn là thần sắc hờ hững, bình tĩnh.

Hai chúng tôi ngồi dưới cây đa, tôi nhìn bà thật kỹ: mái tóc dài búi lên, trang điểm kỹ càng, có nét mỹ lệ và kiêu ngạo đặc trưng của một vũ công.

“Chú Lưu con mãi không kết hôn, có cũng biết điều đó, đúng không?

Mẹ đã sớm nói với chú ấy, mẹ không chấp nhận chuyện này - vô dụng mà thôi.

Nhưng người đàn ông này cũng quá cố chấp.

Sau đó mẹ làm như không nhìn thấy; tiếp đó là đối xử bình thường; sau cùng, chú ấy với bố con thành bạn tốt.

Năm trước làm kiểm tra, chú ấy phát hiện mình bị bệnh.

Bây giờ con xem ch đây, cả quá trình vô cùng tàn nhẫn: lúc bên mẹ đi Thái, chú ấy chỉ bị liệt tay mà thôi, lúc về rồi, toàn bộ giác quan đều gần như mất đi. Mới đầu là không thể đi đường, sau đó không nhấc tay lên nổi, sau nữa là không mở miệng nói chuyện được, bác sĩ nói, chỉ sợ thị lực cũng...”

Mắt tôi ướt ướt, mũi nghẹn sịt sịt đến đau, nhưng bà ấy không hề kích động, nói đến đây đột nhiên đứng lên, từ gốc đa rào vài bước đi lên phía trước.

“Trẻ con không nói dối, Phu Phi, chú Thúc không phải người xấu, chú ấy không nên như thế. Con nói đúng không?”

Tôi cũng có đọc tiểu thuyết, rồi xem phim khóc sụt nước, rất nhiều người chỉ quanh quẩn trong mớ bong bong là bạn chọn người mình yêu, hay chọn người yêu mình.

Bà ấy ngồi bên tôi, nhìn tôi rưng rưng ánh mắt, nhưng vẫn bình tĩnh: “Mẹ chỉ chọn một người cần mẹ nhất.”

Đây là đáp án tôi chờ đã lâu, nhưng nó cũng không khiến tôi cảm thấy thoải mái hay mất mát. Tôi nặng nề đi ra khỏi hoa viên, chậm rãi băng qua sân viện, chỗ phòng khám, đi ngang qua xe cứu thương đang nhấp nháy đèn rú in ỏi, chào đón tiễn đưa những sinh mệnh mới cũ, tôi ngoái đầu lại nhìn, người trên thế gian này không chỉ có cười vui, ăn ngon, phòng tập hát hay sành giải trí, còn cả những nơi đang chờ đợi sự lựa chọn bất đắc dĩ.

“An Phi*!”

(*Cậu bạn trưởng giọng nơi khác, nói không rành tiếng phổ thông nên không gọi chính tên An Phi.)

Có người gọi tôi.

Tôi quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó, nhìn thấy tiểu ban trưởng đang từ trên xe cấp cứu bên cạnh phòng khám đi xuống, lo lắng vẫy tay với tôi.

Tôi nghe trong lòng mình “ầm” một tiếng, nhanh chóng chạy qua.

Đá vùn mây, đáp án mà tôi muốn.

38. Chương 38

Sau bước đầu xác minh được số lượng khí dầu mỏ ở thung lũng James, mới sáng sớm máy Sonar hạ cánh xuống đáy biển bị tắt, sau đó được vớt lên bờ. Trước khi chở vào đất liền nạp điện, Mạc Lượng đã tiến hành kiểm tra nhỏ với bọn chúng. Sự cố bất ngờ xảy ra vào lúc này. Trong phòng thí nghiệm Poseidon, máy Sonar số hai đã chết bỗng nhiên vận hành với tốc độ cao. Mạc Lượng không mặc đồ bảo hộ đã bị chùm sóng siêu âm bắn xuyên qua cơ thể.

Lúc này đây anh đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch như ra trải giường, không hề có vết thương, vẫn sạch sẽ như trước đây vậy. Chỉ là nào ai hay trong cơ thể anh đã phải đón nhận đau đớn đến nhường nào? Tôi chợt nhớ đến một c trong tiểu thuyết võ hiệp: nội thương nghiêm trọng, gân mạch đứt đoạn.

Cảm giác này tôi đã từng trải qua.

Đó là ở trong mơ, tôi đi sửa chiếc máy Sonar bị chìm đó, bỗng nhiên nó sáng lên, trong khu vực biển im ắng phát ra chùm sóng siêu âm cực lớn, khoảng khắc đó dường như toàn bộ sinh vật đều bị tập kích, tôi ở trong mơ còn cảm nhận được tim đập mạch phổi tê rần, cả người đứng bên bờ sắp chết.

Sau đó tôi mới biết, đó cũng không phải là mơ.

Đó không phải là một giấc mơ. Đó là chuyện đã thật sự xảy ra dưới đáy biển. Không phải chỉ một trang thiết bị đó. Cũng không phải chỉ là lần khảo sát ở Nam Hải lần này, từ nhiều năm trở lại đây, đã có không

ít sinh mệnh dưới đáy biển phải hiển tế vì con người tìm kiếm dầu mỏ. Nhưng chúng chưa từng dừng lại công cuộc trả thù của mình, lúc này đây, dồn hết tất cả lên người nhà khoa học trẻ tuổi này.

Tôi cách ô cửa sổ thủy tinh nhìn Mạc Lượng ngủ say.

Sắc trời trở tối, một màu xanh âm u bao trùm trong phòng bệnh, biển khơi ngoài xa lặng lẽ cuộn cuộn.

Tôi dùng tay gõ nhẹ lên cửa sổ nói: “Anh Mạc Lượng, anh tỉnh lại đi. Tên gọi khác của sông Nile chảy qua Tanzania là gì, anh vẫn còn chưa nói với em...”

Dương nhiên anh không thể trả lời, anh đang chịu cơn đau đớn trong thâm lặng.

Tôi sụt sịt mũi, muốn ngăn nước mắt trào ta, tôi không muốn tầm mắt bị lu mờ, tôi muốn nhìn thấy anh, nhìn anh một cách rõ ràng.

Tôi ở bên ngoài phòng bệnh của Mạc Lượng bất tri bất giác ngủ suốt cả đêm. Sáng ngày hôm sau bị tiếng khóc và tiếng thở dài đánh thức, mở to mắt nhìn, là bố mẹ anh với phó hiệu trưởng đại học Bắc Kinh vừa đến. Tôi muốn bước sang an ủi chú Mạc di Mạc, nhưng tôi chẳng biết mở lời thế nào. Nhìn mọi người quây thành một chỗ, tất cả những người muốn gặp anh đều ở đây cả, nhưng người Mạc Lượng muốn gặp nhất đang ở đâu?

Yagyuu Ranko.

Tôi muốn đi tìm cô ấy. Tôi muốn tìm Yagyuu Ranko đến cho anh.

Tôi chạy nhanh đến bệnh viện, bắt một chiếc taxi đến cung nghiên cứu, nhìn tấm poster con cá lớn đã bị thay thành thứ khác, tôi tìm đến chỗ thư ký trong trung tâm triển lãm, tôi bảo tôi muốn tìm đôi vợ chồng học giả người Nhật Bản kia, xin hãy cho tôi biết bọn họ giờ đang ở đâu. Nếu không tôi sẽ không đi, ở lì lại đây.

Lúc bọn họ viết cách liên lạc với Yagyuu Ranko ở Quảng Châu lên giấy đưa cho tôi, tôi nhanh chóng chụp lấy, chạy vọt đến khách sạn tìm phòng của hai người họ, cửa mở ra, là người dọn dẹp, tôi liền ôm lấy bờ vai của em gái người Quảng Đông kia mà hỏi: “Hai vị khách người Nhật Bản ở đây đâu rồi?”

Cô ấy dùng tiếng phổ thông cứng ngắt của mình trả lời tôi: “Một giờ trước đã trả phòng về nước rồi.”

Tôi bị thất vọng với một mẻ đánh bại, lập tức ngồi bệt ra đất, một giây sau tôi mới lảo đảo vịn tường đứng lên, sao tôi có thể chậm trễ ở nơi này được chứ? Tôi phải đến sân bay, sân bay tìm không được thì đi Nhật, dù đến chân trời góc bể cũng phải tìm Yagyuu Ranko về, cô ấy phải gặp được Mạc Lượng. Cô ấy là người trong lòng anh.

Lúc chờ thang máy, tôi nhìn chính mình trên tấm gương trong hành lang: tóc rối tung, người tiều tụy, trên người là bộ quần áo đã mặc hai ngày, ra mồ hôi rất nhiều. Tôi đói, đầu cũng đau. Tôi nhắm mắt lại, thở sâu, không sao cả. Tôi chịu được mà. Chuyện của tôi vẫn còn chưa làm xong.

Thang máy mở cửa, mắt tôi như hoa lên, vì Yagyuu Ranko lại từ bên trong đi ra.

Cô ấy nhìn tôi mà cũng sững sờ: “Tiểu thư An Phi.”

Hiềm hi vọng trong đêm tối nhẹ nhàng thành hiện thực, nước mắt tôi trào ra, nói năng lộn xộn: “Cô Yagyuu, cô nhanh đi thăm Mạc Lượng đi. Bây giờ. Lập tức. Anh ấy đang ở trong bệnh viện... Vẫn chưa tỉnh lại.”

Vận khí của tôi thật tốt, Yagyuu Ranko có tập tài liệu để quên trong két sắt khách sạn, lúc về lấy thì đụng phải tôi, trên đường tới bệnh viện, cả tôi và cô ấy đều ngồi ở băng ghế sau, tôi vẫn nhìn cô ấy, những lo lắng sợ hãi khi không tìm được người giờ đây đều đã biến

Cuối cùng tôi cũng đưa Yagyuu Ranko đến bên Mạc Lượng.

Nhưng, toàn bộ người đến thăm anh đều đứng bên ngoài tấm ngăn bảo hộ thủy tinh lạnh như băng, chỉ một khung cửa, lại là hai thế giới.

Yagyuu Ranko mặc váy dài đến đầu gối, trầm mặc đứng nơi ấy, nhìn Mạc Lượng. Trong bóng hình in lên cửa kính tôi có thể thấy được gương mặt xinh đẹp của cô ấy, cô ấy luôn khiến tôi tự biết mà xấu hổ, tôi cào

lại mái tóc mình, liếm đôi môi khô ráo, trong lòng thầm nghĩ: cô ấy hẳn phải luôn xinh đẹp, bởi vì anh rất anh tuấn, như thế mới là hoàng tử và công chúa, một người đánh thức người kia từ trong cơn say ngủ.

Bác sĩ đang nói chuyện bệnh tình với chú Mạc dì Mạc.

Tôi mệt muốn chết, nghe câu được câu chẳng, anh bị xuất huyết não, trong đầu anh vốn đã có huyết khối*, bị siêu âm làm vỡ nát, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tình trạng hôn mê lúc này chính là xuất huyết bên trong não.

(*Huyết khối là hiện tượng máu đông tại các mạch máu. Một bệnh huyết khối thành động mạch hiếm xảy ra hơn, là huyết khối ở não trong trường hợp nặng đưa tới đột quỵ, rất nguy hiểm, có thể dẫn đến tử vong đột ngột.)

Dì Mạc nức nở lau nước mắt, liên tục hỏi: “Vì sao nó lại có huyết khối?... Sao thằng bé lại có huyết khối chứ?... Nó vẫn luôn khỏe mạnh

Tôi ngồi phịch xuống đất, đầu chôn giữa hai gối để mình không khóc thành tiếng. Rất nhiều chuyện đã có đáp án, vì sao anh vô duyên vô cớ chảy máu mũi, vì sao anh lại nói với tôi là “anh không có thời gian”.

Thì ra là thế.

Yagyuu Ranko gật đầu với tôi, bảo tôi đến đây. Tôi gơ tay lau nước mắt, đứng dậy đi sang chỗ cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt trong veo: “Tiểu thư An Phi cố chấp tìm tôi thế, để tôi đến gặp anh Mạc Lượng, nhất định là cảm thấy tôi với anh Mạc Lượng có hàng ngàn việc gắn liền nhau.

Thật ra mà nói, đã có nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ, nhưng cũng đã chấm dứt từ lâu rồi.

Nhưng có lẽ vẫn có một chuyện quan trọng, có thể tiểu thư An Phi không biết.”

Tôi im lặng nghe cô nói, đến hô hấp cũng không dám thở mạnh.

“Ở Nhật Bản, trong sở nghiên cứu có xà đơn, các đồng nghiệp đang làm việc cũng thích đến đó rèn luyện thân thể, thư giãn một chút. Anh Mạc Lượng tập môn xà đơn ấy rất tốt, nhưng có một lần sơ ý ngã từ trên xuống, đầu đập đất.

Bây giờ nhớ lại, cũng lần đó quá nguy hiểm, thậm chí anh ấy đã có thể trở thành người thực vật rồi.

Chỉ là mấy ngày sau anh Mạc Lượng đã tỉnh lại, cơ thể khôi phục rất tốt.

Khi chúng tôi đều cho rằng không có chuyện gì, thì anh ấy bắt đầu chảy máu mũi.

Khi bác sĩ kiểm tra trong não anh ấy thì phát hiện là huyết khối.

Đây là một chuyện lớn, chúng tôi đều khuyên anh ấy ít nhất cũng nên làm trị liệu, nhưng có nhiều khi chính là thế, một vài người dừng cảm đột nhiên mất đi dũng khí. Anh Mạc Lượng chính là người như vậy. Cho đến lúc rời khỏi Nhật Bản, anh ấy vẫn không chịu làm trị liệu.” Yagyuu Ranko nhìn tôi, “Tiểu thư An Phi có muốn ngồi xuống không, nhìn em có vẻ mệt lắm rồi.”

Tôi lắc đầu nói: “Cô cứ nói tiếp em nghe đi.”

“Vào hôm đó, là hôm mà hai người đến tham quan triển lãm ấy, anh Mạc Lượng mới nói tôi hay, anh ấy tính sau khi kết thúc lần thăm dò này, sẽ làm phẫu thuật. Trước đó không muốn trị liệu dù chỉ một lần, bây giờ lại chấp nhận phẫu thuật trong não, tôi hỏi làm sao anh lại có dũng khí đó, anh ấy mới bảo, bảo là vì em gái mình.”

“Nhưng mà hôm đó, anh ấy nói với em, anh ấy không có thời gian để yêu đương.” Tôi thì ào nói, như là đang nói với Yagyuu Ranko, mà cũng như nhắc nhở mình.

“Mở sọ phẫu thuật, nếu thuận lợi, sẽ đổi được một tương lai; nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ anh ấy muốn trước đó em rời đi.” Cô ấy rũ mắt, rồi lại ngược lên, lệ ướt đầm hàng mi, “Cho nên tiểu thư An Phi à, nếu có một người có thể khiến anh Mạc Lượng tỉnh lại, vậy em nói xem, cô ấy nên là ai đây?”

Tôi xoay người nhìn Mạc Lượng đang nằm trong phòng bệnh, mặt đầm đìa nước mắt, trong lòng khẽ nói: “Là em, là em, nhưng Mạc Lượng ơi, xin anh nhất định phải tỉnh lại.”

Bác sĩ đứng lên nói: “Bây giờ chỉ còn một biện pháp khả thi duy nhất, chính là để thầy Mạc làm phẫu thuật mở sọ, nhưng ở chỗ chúng tôi không có đủ điều kiện, tôi đề nghị nhanh chóng đưa cậu ấy quay về Thượng Hải.”

Phó hiệu trưởng nói: “Xin anh nhanh chóng liên lạc với chuyên gia trong ngoài nước giúp cho, chúng tôi sẽ đi làm thủ tục chuyển viện. Bác sĩ à, “Ông ấy cầm tay người đối diện, “Mong hãy giúp sức hết mình, bác sĩ, xin anh giúp cho, cậu trai này chính là người có cống hiến với đất nước ta.”

Tôi cất bước tiến Yagyuu Ranko, rồi quay về thăm thò một mình trên băng ghế ngoài hành lang bệnh viện.

Bên ngoài cửa sổ hành lang, bóng đêm che kín mặt biển, trong đêm khuya vắng lặng mơ hồ nghe thấy tiếng sóng cả.

Tôi mệt mỏi đến độ không chịu thấu nữa, cúi đầu, nhắm mắt, rồi chìm vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy bố tôi.

Chúng tôi đang ăn bữa sáng dồi dào phong phú, đều là do ông chuẩn bị: bánh ngọt sữa tươi, sữa đậu nành, bánh quẩy, trứng trà, cái gì cũng đủ hết. Trước mặt tôi là một chén cháo gạo. Tôi nói: “Bố ơi, bố có trách mẹ hay không?”

Ông ấy bảo: “Có trách.” Rồi ông gắp một quả trứng trà, đặt vào trong bát tôi, “Nhưng bố đợi mẹ con quay về.”

Tôi vừa ăn trứng vừa cười.

Có người đẩy vai tôi.

Tôi choàng mở mắt, tiểu ban trưởng đứng cạnh tôi, cầm hai quả trứng trà.

Mặt trời mọc đằng đông, tôi lại ngủ thêm một đêm ở đây nữa rồi.

Đã lâu tôi chẳng ăn gì, cảm thấy bụng đói kêu rột rột, tôi nhận lấy hai quả trứng trà, bóc vỏ, ăn như hổ đói, chỉ vài miếng đã xơi hết.

Tiểu ban trưởng nói: “Ăn Phi à, chị mệt rồi phải

Tôi lắc đầu, trong miệng đều là trứng gà.

“Thầy Mạc nói, chị thi lận đã lọt vào chung kết rồi, có thật không thế?”

Tôi ngẩng đầu, “Hôm nay là ngày mấy?”

“Ngày hai mươi tư tháng chín, thứ hai rồi.”

Hôm nay chính là ngày thi chung kết đấy, tôi đã quên bằng việc này mất rồi. Tôi đứng lên, lại ngồi xuống; rồi đứng lên, rảo bước về phía thang máy, rồi lại đột ngột quay lại.

Tiểu ban trưởng nhìn tôi: “Chị không yên tâm về thầy Mạc à?”

Tôi nói: “Ừ.”

“Chị không đi thi đấu sao?”

“... Ừ.”

Bốt điện thoại trên hành lang bỗng vang lên, âm thanh trong phòng bệnh im ắng kêu inh ỏi chói tai, tôi đứng dậy nhanh chóng đi đến, lúc cầm nó lên để chuông thôi reo, lại nghe thấy có người gọi tAn Phi.”

Là giọng của Diệp Hải.

Ngày đó sau khi xảy ra chuyện của Mạc Lượng, tôi chưa từng liên lạc với bất kỳ người nào, sao anh lại biết mà gọi đến đây? Gọi đến bốt điện thoại ở gần tôi nhất?

Tôi chần chừ rồi cầm lấy trả lời: “Em đây.”

“Chốc nữa sẽ thi rồi, em mau về đây cho anh.”

“...”

“Em có nghe không hả?”

“... Thầy em bị bệnh, em cũng đang ở đây.”

“Anh sẽ để tài xế đến đón em.” Anh mắt kiên nhẫn ngắt lời tôi.

“Anh nghe có hiểu em nói gì không? Em phải ở lại đây.”

“Vậy em có hiểu anh đang nói gì không? Anh nói không.” Giọng điệu anh cứng như thép, không hề có hơi nào, rất cứng rắn.

Tôi chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, máu chảy thẳng về não, khuấy đảo tất cả. Trong một khắc này tôi đã không thể khống chế nổi bản thân nữa, giọng tôi cũng như hai tay tôi run rẩy, tôi run run hỏi anh: “Anh ấy xảy ra chuyện, có phải có liên quan đến anh không?”

Điện thoại bị anh ngắt máy.

Tám giờ sáng mặt trời lên cao, chúng tôi nhận được tin, bên phía Thượng Hải đã chuẩn bị xong xuôi đầu vào đây, xế chiều hôm nay sẽ làm phẫu thuật mở sọ cho Mạc Lượng; đồng thời, một chiếc máy bay quân dụng cũng đã ở phi trường đợi lệnh, chuẩn bị đưa Mạc Lượng đến Thượng Hải.

Tôi nhìn đồng hồ, thì lặn chắc cũng đã điểm danh xong, tàu hắc cũng đã rời bến, hai mươi lăm phút sau các tuyến thủ sẽ xuống nước.

Ngồi trên xe nhanh chóng chạy về sân bay, tôi dùng khăn lau mồ hôi cho dì Mạc, hôm nay thời tiết rất lạ, buổi sáng tháng chín, thời tiết oi bức, nhìn lên trời, không hề có một áng mây, nhìn như bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta mơ hồ bất an. Cảm giác sợ hãi khó có thể khống chế nảy sinh.

Tay tôi luôn nắm tay dì Mạc.

Trong phòng bệnh, trước khi lên đường đến sân bay, rồi sau khi đưa Mạc Lượng lên máy bay, dì ấy liên tục kể cho tôi nghe những chuyện trước kia của anh, nghe qua thật thú vị, cũng có mấy chuyện có tôi trong đó. Tôi nhìn anh đang mê ngủ trên cang ở gần đó, bên tai tôi là tiếng động cơ ầm ầm, rồi nó cũng dần dần đi cuối cùng cũng nhẹ đi một phần. Tôi khẽ nói với anh: “Anh chờ một lát thôi nhé, nhiều nhất hai tiếng sẽ đến rồi...”

Nhưng đợi cả một lúc lâu, máy bay vẫn không cất cánh.

Trong chớp mắt hít thở, tiếng động cơ đột nhiên ngưng bật, giống như bị người ta rút đi hồn phách, vô cùng im lặng.

Tôi ngậy người ra, nhân viên tổ máy đến nói: không khởi động động cơ được.

Tôi khó có thể tin nổi, rõ ràng máy bay đã sắp bay lên rồi, tôi nắm lấy tay anh ta, “Vừa nãy mới còn...”

Bỗng bên ngoài có tiếng người gọi tôi oang oang: “An Phi! An Phi!”

Tôi nhìn ra cửa sổ, bất an luôn quanh quẩn trong lòng đó cuối cùng cũng hiện nguyên hình.

Diệp Hải mỉm cười đứng trên sân bay trắng xóa.

Đá quả hạnh, lòng dạ sắt đá của người.

39. Chương 39

Diệp Hải nhìn tôi, khẽ cười, thoáng trên mặt có lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Hai ngày nay em không xuất hiện, cũng chẳng nói tiếng nào, muốn chết à?”

“...”

“Sao em có thể dày vò mình như thế này chứ? Được rồi,” Anh đi đến nắm lấy tay tôi, “Bây giờ vẫn còn thời gian, nhanh chóng về tham gia thi đấu với anh, đi ngay vẫn còn kịp.”

Tôi bị anh kéo người đi, nhưng cả cơ thể dằng lui sau, nói vừa nhanh vừa nhỏ: “Em, em không phải đã nói với anh rồi sao? Em thật sự có việc, em không thể đi được, Diệp Hải à.”

Trong một chốc lát anh lặng im, hỏi tôi: “Vì sao?”

Tôi đưa đồng hồ đeo tay ra cho anh xem: “Chín giờ, đã gần đi chín giờ, có đi cũng không kịp, căn bản là chẳng còn kịp nữa rồi.”

Bàn tay đang giữ tôi của anh bỗng dùng sức, tôi đau suýt chút nữa kêu lên, nhưng anh vẫn cười, là một nụ cười bước bình đáng yêu: “Không sao, anh dẫn em đi, chỉ một chốc là sẽ đến thôi. Bọn họ vẫn chờ hai chúng ta phá kỷ lục

Tôi đặt mông ngồi xuống đất, để mặc anh tùy ý kéo tay tôi đi, có gì ghê gớm đâu chứ, tôi cao giọng hét: “Em không đi theo anh. Em phải lên máy bay này, về Thượng Hải.”

Bỗng mây đen từ bốn phía ùn ùn kéo đến, sấm chớp rền vang, mặt đất yên bình bỗng nứt ra, cuồng phong gào thét.

Posseidon đứng trên mặt biển, hướng về phía Athena cùng với thủ hạ của nàng ta và quân dân thành Athens nói: “Nộp vũ khí đầu hàng ngay, nếu không giết sạch.”

Cơn thủy triều đen đằng sau hấn phần nộ dâng lên, khi thì biến thành bức tường nước vững chắc sừng sững, khi lại là những cơn lốc xoáy quay nhanh, hoặc biến thành dòng nước xiết gào thét tàn bạo, gào rằng muốn đoạt đi tính mạng con người, phá nát cả tòa thành thị.

Nhưng trên mặt hấn vẫn nở nụ cười, hai tay nắm nhau một cách khoan thai, hấn chỉ cần được dâng hiến nơi này cho vợ hấn mà thôi, nên đối diện với những kẻ địch đây, cũng giữ lại một con đường sống.

Hơn mười vị anh hùng nhắm thẳng cổ họng hấn mà bắn, Poseidon nhẹ nhàng nhún mảy, mũi tên quay đầu lại, một ít găm thẳng vào ngực của chủ nhân, một ít lại cắm vào những khe đá trên tường thành.

“Athena.” Hấn nói, giọng bị nước bẻ gãy, cuốn vang dưới vòm trời, “Nhân từ chút đi. Hãy buông tay với tòa thủ đô này, đừng khiến người ở đây bị ta giết chết.”

Vài vị tiểu tiên có bản lĩnh xông lên như chớp muốn tập kích hấn, Poseidon lại thôi động tường nước, một tầng chắn mỏng đã xuất hiện ở trước, bọn họ va vào liền chia năm xẻ bảy. Máu thịt rơi xuống nước làm mồi cá ăn.

Hấn lại bước về trước một bước, bờ biển cảng thành Athens bị nuốt chửng; hấn lại đi một bước nữa, sóng lớn đánh vào tường đá, cả thủ đô chấn động. Rồi hấn nói với Athena: “Chỉ cần người khoan dung, nhanh tay đầu hàng.”

Bỗng hấn nghe thấy giọng của Amphitrite, từ nơi chân trời xa xôi ngút ngàn vang dội lại.

“Poseidon, xin chàng hãy nhân từ, xin chàng buông tha cho những người này.”

Tôi quỳ xuống, đến bên chân anh, phủ phục quỳ lạy, trán đập xuống đất, trong vô cùng hèn mọn: “Poseidon, xin ngài hãy nhân từ, xin ngài lúc này hãy buông tha cho anh ấy.

Lần đầu tiên gặp ngài ở Sardinia, hấn phải quỳ xuống với ngài, bây giờ tôi trả lại, có được không?

Lúc này tôi chỉ xin ngài.

Tôi còn muốn lạy nữa, thì anh đã nâng cằm tôi lên, nhìn ta một lúc lâu: “Nhớ ra vào lúc nào?”

“Lúc nào ư? Điều đó quan trọng lắm sao?”

Nước mắt tràn bờ mi, trước tầm mắt mơ hồ là Diệp Hải - Poseidon. Đúng thế, tôi đã nhớ ra tất cả rồi. Những vương mắc khi cười vui tức giận, những triền miên khắc cốt ghi tâm, còn cả những tưởng niệm trong lòng đã chìm sâu xuống biển, “Tôi nhớ chẳng có ai giống ngài cả, đối tốt với tôi như thế, không thể đồng ý với tôi thêm lần nữa ư? Chỉ sợ là lần cuối cùng...”

Poseidon đứng trên sóng nước, chẳng hề động dậy, hắn đang tự hỏi một chuyện: đem cả đời giao cho một cô gái, liệu có đáng không? Amphitrite lại cũng như những người khác ngăn hắn lại, nàng cũng chẳng biết hắn chỉ tặng nàng một món quà. Là một món quà cho nàng.

Hắn đối tốt với nàng đến thế.

Nhưng nàng lại phụ hắn.

Hắn hướng về nơi xa xăm nói với nàng: “Ta sẽ không.”

“Ta sẽ không đâu.” Diệp Hải nhìn tôi, khóe mắt như nứt cả ra, “Ta sẽ không bao giờ.

Ta tìm em lâu như thế, đợi em lâu như thế, em có biết không?

Ta vì người, cho phép em thăm dò khu vực biển của ta, làm chết đi bao nhiêu tôm cá của ta, em có biết không?

Em ở với hắn ta, em chăm sóc hắn, rồi còn hôn hắn, ta hận không thể để hai người chết chung với nhau, em có biết không hả?

Bây giờ em lại xin ta thả hắn đi?”

Anh giữ chặt cầm tôi, dường như muốn bóp nát nó, “Ta cho em biết, em đừng hòng. Ta muốn hắn chết!”

Lời của anh như cơn sóng dữ quét qua tim tôi, tôi cảm thấy mình nghe rất rõ, lại dường như chẳng nghe thấy gì hết, trong đầu tôi bây giờ chỉ có một việc, tôi cầm tay anh, thều thào nói: “Tôi xin người, tôi cầu xin người...”

Anh như nghe phải câu chuyện cười vớ vẩn làm sao, ngẩng đầu cười to, một tia chớp nhanh chóng đánh xuống mặt đất, bốn phía sân bay bắt đầu cháy, mượn sức gió, càng lan tràn ở trên cỏ, từng chút một ủa về phía>

Poseidon cảm thấy giận dữ, tức giận xoay người, hai tay ung lên, nước biển như thiên quân vạn mã mũi tên ập về phía Athens.

Hắn không để ý lời khuyên can của Amphi, cứ khư khư cố chấp, nước nhấn chìm bảy quân, tàn sát thành Athens. Hắn còn thả tay hơn so với lúc trước, trước đó vì muốn giữ lại một thủ đô nguyên vẹn cho nàng, nhưng bây giờ nhìn lại, vô ích rồi, ý nghĩa của việc giết chóc bản thân chính là giết chóc, không cần phải để tâm đến chuyện khác.

Tôi buông tay anh ra, dùng ngón tay lau nước mắt và mồ hôi trên mặt, tôi quay đầu nhìn, ngọn lửa đã dần lan đến gần máy bay, tôi chẳng còn lại bao nhiêu thời gian nữa, tôi không thể chậm trễ được.

Tôi đứng lên, quay mặt về phía anh, nhìn thẳng vào mắt anh: “Luôn là tôi phụ ngài sao? Poseidon đại nhân. Nhưng ngài chưa từng từng gạt ta ư?”

Sau khi nước cuốn trôi thành Athens, trên tường thành tro tàn nhìn thấy một thứ.

Đầu bị cắt đứt của nữ yêu tóc rắn. Hắn cầm nó lên, rất nhiều rắn độc thè lưỡi ra, thở hồng hộc một hơi cuối cùng. Hắn nhìn một lúc lu mới nhận ra, mỹ nữ kia đã chết rồi, trước đó đã bị Athena làm phép thay đổi hoàn toàn.

Hắn nhớ lại lần gặp ả ta, Medusa nói với hắn, nàng không quen người khác, xin hắn hãy thu thập lại hài cốt của ả, rồi gieo lên bầu trời, để làm những vì sao.

Lúc đó hắn quả quyết từ chối nói, không được, yêu tinh không thể làm sao.

Lúc này tể tư quỳ xuống nói với hắn: “Bệ hạ, không thể được, yêu tinh không thể làm sao. Điều này không hợp với quy củ của ngọn Olympus.”

Hắn nằm trên xích đu suy nghĩ rồi nói: “Nếu nàng ta không phải yêu tinh thì sao? Nàng ta là tình thân của ta. Tình nhân của Hải hoàng đã chết, chẳng lẽ không thể làm sao ư?”

Đến đây vị thần tiên này gần như đã đắc tội với mọi người.

Sau đó trong sách ghi lại về Poseidon, ngoài việc khoa trương nói hắn tàn bạo, tùy hứng lại háo sắc, thì còn viết qua mấy câu về chuyện này: Medusa tình nhân của hắn vì bị Athena làm phép, bị người anh hùng Perseus chặt đầu; Hải hoàng đồng ý cho nàng vinh hạnh đặc biệt, để một yêu tinh trở thành sao sáng.

Nữ yêu kia bay lên trời ánh lên những tia bạc, cùng với những vị thần bất hủ và những người anh hùng đã hy sinh chiếu sáng cả một vùng trời đêm trên Đại Tây Dương.

Nhưng trải qua thời gian rất nhiều chuyện đã bị bóp méo, chàng thiếu niên ung dung khoái trá được điêu khắc thành cơ thể già nua râu ria xồm xoàm, ai cũng không biết vì yêu vợ đến đâu mà hắn đã chẳng màng công chính.

Hắn quay về thần điện, nhưng chẳng thấy Amphitrite đâu.

Viên bảo thạch xanh lục tháo từ trên cây đinh ba của hắn bây giờ nằm ngay ngắn trên bàn.

Nàng để nó lại đây, lại đem lòng mình đi mất.

Hắn mở mịt quay đầu, nói cho cùng hắn chẳng hiểu được lòng nàng.

Hắn biết chuyện gì đã xảy ra, giống như lúc trước đã nói, nàng nguyên rửa mình quên đi hắn.

Quên đi một kẻ chỉ ưa giết chóc, một Hải hoàng bất trung.

Có khi trời mưa trên biển, hắn sẽ nhân lúc quấy đuôi cá nổi lên, càng nghĩ về nàng lại càng thêm trách cứ trong lòng: cứ thế mà bỏ đi, không thấu rõ chân tướng, cũng chẳng để lại lời tạm biệt nghiêm túc.

Lời tạm biệt với thế giới này.

>

Tôi xoay người, từng bước một đi về phía máy bay. Tôi không cầu xin anh nữa, biện pháp sau cùng chỉ có thể thử một lần, chỉ ít tôi vẫn luôn ở bên Mạc Lượng đang hôn mê, anh ấy cần tôi.

Diệp Hải hét lên từ sau lưng tôi: “Amphi.” Giọng của anh đã không giống với vừa rồi, không phấn nộ, mơ hồ đau lòng. Anh đang nhớ lại ư?

Nhưng điều này đã chẳng quan trọng nữa.

Tôi tiếp tục bước đi, đôi chân trần lướt qua ngọn lửa, lên máy bay.

Rốt cuộc mưa cũng trút xuống như nước, Diệp Hải ở phía sau gọi tôi, giở trò như cậu bé bú đống bình: “Amphi, Amphi, em đi rồi, vậy còn ta thì sao?”

Tôi từ từ quay đầu lại: “Poseidon đại nhân, trước đây tôi là người của ngài; nhưng hai mươi năm này của tôi, không hề liên quan gì với ngài cả.

Tạm biệt.”

Trước khi tôi ngồi lên máy bay, nhìn thấy Mạc Lượng, anh vẫn im lặng ngủ say

Tôi nhắm mắt lại cầu nguyện trong lòng: “Tôi là tiểu tiên nữ. Nếu như, tôi còn chút ít thần lực, xin hãy làm máy bay cất cánh.”

Tiếng động cơ chậm rãi chuyển động vang lên.

Trong lòng tôi nói tiếp: “Anh ấy là người tốt bụng, xin hãy cho anh ấy một cơ hội.”

Động cơ càng lúc càng nhanh, cánh quạt đã có chút rung chuyển.

Tôi không biết đang khẩn cầu ai, chỉ cố gắng hết sức cầu nguyện trong lòng: “Xin hãy để chúng tôi bay lên, xin hãy để chúng tôi bay lên.”

Chiếc máy bay không hề trượt bánh bỗng trong cơn mưa to bay thẳng lên, xuyên qua đám chớp rền vang, bay thẳng về phía trước.

Lúc bay qua biển, tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, biển ở phía nam Trung Quốc sôi trào mãnh liệt, đó là anh đang nổi giận.

Tôi chỉ cảm thấy kiệt sức, tay tôi cầm tay Mạc Lượng, bỗng máy bay rung chuyển, tôi chỉ dám hi vọng đây chỉ là dòng khí, nào ngờ lại thấy sóng biển đánh về phía cửa sổ và cánh máy bay.

Gió lốc ủa đến, ngọn nước cao hơn một ngàn mét trên không, như muốn tóm lấy chúng t

Máy bay bắt đầu xoay tròn kịch liệt, hạ thấp xuống, lúc rơi xuống biển tôi tuyệt vọng nghĩ: đến cuối cùng anh vẫn chẳng chịu buông tay,

Phủ thủy đen, chạy trốn khỏi vọng tưởng.

40. Chương 40

Hạ tuần tháng chín, một cơn lốc nhiệt đới ập đến đại lục Nam Hải Trung Quốc, là trận gió lốc cao nhất ghi lại trong lịch sử từ trước đến nay, được gọi là “Poseidon”.

Khi mà các nhà truyền thông tranh nhau trang đầu đưa tin khắp nơi gặp tại họa không ngừng, thì một trang web nào đó lại đưa lên một tin tức: một chiếc máy bay quân dụng trên vùng biển Quảng Châu bị gió lốc đánh, rơi xuống biển, nhưng kỳ tích là lại chẳng có người nào tử vong.

Tôi nhận được một mạng quay về, còn có thể tiếp tục lưu lạc chốn nhân gian, cuộc phẫu thuật mở sọ của Mạc Lượng sau đó cũng tiến hành thuận lợi, nhưng tôi không vì thế mà

Phần lớn thời gian là tôi giận anh.

Cơn bão Poseidon này như tấm giẻ lau, xóa hết đi ấn tượng của mọi người về Diệp Hải. Đúng thế, xung quanh tôi, đã chẳng còn ai nhớ rõ anh. Bác trưởng chủ nhà tôi ở, Lâm Hoa Âm, các bạn trong dàn nhạc, cả thầy giáo và các anh em trong tổ lặn đều thế, nghe tôi hỏi đến cái tên Diệp Hải đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc: bọn này từ lúc quái quỷ nào mà quen người đó vậy?

Cuối cùng tôi nhớ ra tấm ảnh chụp chung của cả tổ lặn, ở vị trí dựa lưng vào tôi chỉ có sợi dây thừng, không hề thấy bóng dáng của chàng trai dù cho nhìn mặt cũng anh tuấn đâu nữa.

Giấc mơ mấy ngàn năm trước trong đầu tôi cũng không còn dấu vết, tôi trần trọc suốt đêm, nước mắt đầm đìa, có mấy lời, tôi còn chưa kịp nói.

Biển ở phương bắc trong mùa đông này bị băng tuyết che phủ.

Lúc gặp lại anh, đã là một mùa xuân mới, vạn vật như sống lại, tôi vẫn đang ở trong chỗ sâu của nước biển lạnh thấu xương, cuối cùng đã nhìn thấy anh.

Anh mặt áo sơ mi trắng với quần bò, lơ lửng trong nước biển cười với tôi, cơ thể anh từ từ tỏa một vàng sáng dịu dàng, vờn bắt bao lấy tôi, để cơ thể trong dòng nước lạnh như băng dần dần

“Tìm ta có việc ư?”

Tôi gật đầu.

“Nói đi.”

Mới mở miệng, nước mắt đã chảy ra: “Cuối cùng chàng vẫn buông tha cho anh ấy...”

Trong chốc lát anh không nói gì, nghĩ cả nửa ngày: “Không ai nói ta nhân từ cả. Nhưng ta muốn là muốn mạng của hân ta, thì không cần phải chờ đến lúc này.”

Tôi có thể hiểu.

Anh suy nghĩ một chút về vấn đề rối rắm nọ, nghiêng đầu hỏi tôi: “Em nhớ ra lúc nào?”

“Là hôm đầu loại, chàng hôn em ở dưới nước.” Tôi trả lời thành thật, bỗng nhìn vào mắt anh nói, “Nhưng có một số việc, chàng không biết. Sau hôm thi lận đó, em ra sức ăn chơi với bạn bè, em cũng đã đi tìm mẹ, em muốn Mạc Lượng đến xem trận chung kết của em, đơn giản chỉ là, như một lời tạm biệt.

Em ở trong thế giới này sống vui vẻ qua hai mươi năm, nói bỏ cũng không thể.

Em biết mình muốn theo chàng, nhưng em chỉ muốn tạm biệt Mạc Lượng mà thôi.”

Anh chậm chậm đến gần, nhẹ nhàng tháo mũ trùm đầu, kính lặn ra, tóc tôi phiêu du theo dòng nước, viên ngọc lục bảo được đeo trên cổ bị anh nắm trong tay, anh nhìn nhìn, nở nụ cười nói: “Vẫn còn đeo cái này à, đã cổ lỗ sĩ rồi.”

“Em đeo, có thể sẽ không quên chàng.”

Anh vẫn cười, đôi môi mỏng, lúm đồng tiền trên má, nhưng nước mắt anh lại trào ra từ khóe mắt, di chuyển theo dòng nước, từng giọt từng giọt.

“Amphitrite, có một số việc em không biết, cho đến bây giờ ta chưa từng phản bội em.”

Anh nói xong liền đi, thả người biến mất trong dòng nước đen, tôi đưa tay ra, nhưng đã không kịp rồi, ngay cả tay anh tôi cũng không chạm đến được.

Tôi hét lên với đại dương đen tối: “Diệp Hải, Diệp Hải... Poseidon...”

Nhưng không ai trả lời tôi, chỉ một mảnh tĩnh mịch.

Anh đem toàn bộ trứng gà cho tôi, nhưng tôi đã không giữ gìn cẩn thận, mất đi như thế, là tôi tự làm tự

Nhà bơi của trường xây một năm, cuối cùng trong tuần này cũng hoàn công.

Ngày khánh thành đã có một nghi thức nhỏ, tấm rèm đỏ trong điệu âm nhạc Hy Lạp được kéo lên, một pho tượng đồng của Poseidon xuất hiện trước mắt chúng tôi, tay ngài cầm cây đinh ba, cơ thể vươn ra, tư thế oai hùng, cả cơ thể tựa như giọt nước dưới ánh mặt trời, mỗi một tác đều chói lọi.

Tôi cúi đầu, mắt ướt ướt.

Đã lâu lắm rồi tôi không khóc.

Nhưng hôm nay thật là vui. Anh vẫn còn đó, là Poseidon của tôi.

Phía sau có người nói: “Bức tượng kia là kẻ quái quỷ nào làm thế, một chút cũng không giống.” Sau đó là tiếng hút Coca.

Tôi nghe xong, cảm thấy vô cùng đáng ghét.

“Căn bản là cơ thể đâu có giống.” Anh ta vẫn còn nói bậy bạ, “Sao chỉ có thể có sáu múi thôi chứ? Là tám múi, tám múi mới đúng, hân phải chiếu theo anh mà điêu khắc chứ...”

Tôi nổi khùng lên, quya đầu lại, lập tức hất cả cốc Coca vào mặt người ta, tên đáng ghét cao lớn kia lau mặt nói: “Em không có mắt à?”

Tôi ngậy người ra, nhìn anh chăm chú, khuôn mặt trắng nõn, khắp mặt dính đầy coca, hàng mi dày như bàn chải nhỏ, bên môi là lúm đồng tiền nhỏ: “Em thật là thiếu tâm nhân đấy, An Phi à.”

Tôi lặng đi một hồi lâu, trái tim đập thành thịch như muốn nhảy đến miệng, nước mắt tôi rơi xuống, mở miệng mắng: “Dựa vào.”

Ngọc lục bảo, gặp lại Poseidon.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-poseidon-cua-toi>